

Assistansersättning

En vägledning är i första hand ett stöd för Försäkringskassans medarbetare vid ärendehandläggning och utbildning. Den innehåller en samlad information om vad som gäller på det aktuella området, uppdelat på tillämpnings- och metodstödsavsnitt.

En vägledning kan innehålla beskrivningar av

- författningsbestämmelser
- allmänna råd
- förarbeten
- rättspraxis
- JO:s beslut.

En vägledning kan även innehålla beskrivningar av hur man ska handlägga ärenden på det aktuella området och vilka metoder som då ska användas.

Vägledningarna uppdateras fortlöpande. Ändringar arbetas in i den digitala versionen, som finns på forsakringskassan.se. Sök på "vägledningar".

Du som arbetar på Försäkringskassan hittar dem också på Fia.

Upplysningar: Försäkringskassan
Avdelningen för funktionsnedsättning

Beslutad 13 maj 2024

Innehåll

Förkortningar	8
Sammanfattning	9
Läsanvisningar	10
1 Vad är personlig assistans?	12
1.1 Bakgrund	12
1.2 Lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS)	12
1.3 Möjlighet att leva som andra	13
1.4 Personlig assistans	14
1.5 Assistansersättning	16
1.5.1 Bestämmelserna om assistansersättning	17
2 Aktörerna och deras roller inom assistansersättning	18
2.1 Försäkringskassan	18
2.1.1 Anmälan vid misstanke om att ett barn far illa	18
2.1.2 Rapporteringsskyldighet enligt LSS	18
2.1.3 Underrättelse och anmälningskyldighet	20
2.2 Den försäkrade	20
2.3 Kommunerna	20
2.4 Hälso- och sjukvården.....	21
2.5 Arbetsmiljöverket.....	21
2.6 Skatteverket	21
2.6.1 Försäkringskassans underrättelseskyldighet till Skatteverket.....	22
2.7 Socialstyrelsen	22
2.8 Inspektionen för vård och omsorg.....	23
2.8.1 Tillstånds- och anmälningsplikt för att utföra personlig assistans	25
2.8.2 Försäkringskassans anmälningskyldighet till Inspektionen för vård och omsorg	27
3 När ska rätten till assistansersättning prövas?	30
3.1 Ansökan	30
3.2 Anmälan från kommunen	31
3.3 Förmånstiden	33
3.4 Skyldighet att anmäla ändrade förhållanden.....	35
3.5 Prövning av rätten till fler timmar.....	37
3.6 Omprövning av rätten till assistansersättning	39
4 Försäkrad och rätt till assistansersättning i gränsöverskridande situationer	43
4.1 Försäkrad och gällande skydd	43
5 Förhållningssätt och vägledande principer	45
5.1 Lika rättigheter och delaktighet	46
5.2 Bemötande och handläggning	47
5.3 När utredningen gäller rätten till assistansersättning för ett barn	48
6 Förutsättningar för rätt till assistansersättning	51
6.1 Bedöma rätten till assistansersättning	51
6.1.1 Förutsättningar i lagstiftningen	52
6.2 66 års ålder	54
6.3 Boende- och vistelsesituation	56
6.3.1 Assistansersättning lämnas inte vid sjukhusvistelse.....	57

6.4	Tillhör personen LSS personkrets?	58
6.5	Sjukvårdande insatser	59
6.6	Hjälp med grundläggande behov	62
6.7	Finns rätt till assistansersättning?	64
6.8	Föräldraansvar och föräldraavdrag	66
6.9	Tillgodoses behoven på annat sätt?	70
6.10	Vistas eller deltar personen i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet?	71
6.11	Finns rätt till assistansersättning för andra personliga behov?	75
6.12	Goda levnadsvillkor	76
6.13	Antal assistanstimmar per beviljandeperiod	76
7	Utreda och analysera	78
7.1	Försäkringskassans utredningsansvar	78
7.2	Hur påverkar bevisbördan utredningen?	79
7.2.1	Beviskrav	79
7.2.2	Bevisvärdering	79
7.3	Utredningsmetoder	81
7.3.1	Uppgifter från den enskilde	82
7.3.2	Medicinsk information från hälso- och sjukvården	84
7.3.3	Uppgifter från anordnare av personlig assistans	86
7.3.4	Uppgifter från kommunen	87
7.3.5	Uppgifter från barnomsorg, skola eller daglig verksamhet	88
7.3.6	Kommunicera	89
7.4	Vägran att medverka vid utredning	90
8	LSS personkrets	91
8.1	LSS personkrets	91
8.2	LSS personkrets – första gruppen	92
8.3	LSS personkrets – andra gruppen	92
8.4	LSS personkrets – tredje gruppen	93
8.4.1	Tredje gruppen och små barn	95
9	Bedöma rätten till assistansersättning och beräkna tid	96
9.1	Behov av hjälp med grundläggande behov	99
9.1.1	Hjälp med andning	103
9.1.2	Hjälp med personlig hygien	104
9.1.3	Hjälp med måltider	104
9.1.4	Hjälp med av- och påklädning	105
9.1.5	Hjälp med kommunikation med andra	106
9.1.6	Förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning	107
9.1.7	Löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd	110
9.1.8	Metodstöd – bedömning av personlig assistans för grundläggande behov	111
9.2	Andra personliga behov	113
9.2.1	Kvalificerade hjälpinsatser	115
9.2.2	Andra personliga behov som inte kräver en kvalificerad hjälpinsats	115
9.2.3	Metodstöd – bedömning av personlig assistans för andra personliga behov	117
9.3	Dubbel assistans	119
9.4	Beviljandeperiod	121
9.5	Beräkning av tid	121
9.5.1	Metodstöd – Faktorer att ta hänsyn till vid beräkningen	122
9.5.2	Metodstöd – Beräkning av grundläggande behov	123
9.5.3	Metodstöd – Beräkning av andra personliga behov	124
9.5.4	Metodstöd – Beräkning av det totala behovet	124
9.6	Ersättning för retroaktiv tid	126

10	SFB och andra stödformer	128
10.1	Bostad med särskild service enligt LSS och SoL – en möjlighet att leva som andra	128
10.2	Begreppet omvårdnad – vad innebär det?	129
10.2.1	Omvårdnad enligt LSS	129
10.3	SFB och LSS	131
10.3.1	Råd och stöd	132
10.3.2	Biträde av personlig assistent eller ekonomiskt stöd till skäliga kostnader för personlig assistans (9 § LSS p. 2)	132
10.3.3	Ledsagarservice	132
10.3.4	Kontaktperson	132
10.3.5	Avlösarservice i hemmet	133
10.3.6	Korttidsvistelse utanför det egna hemmet.....	133
10.3.7	Korttidsutlysning för skolungdomar över 12 år utanför det egna hemmet i anslutning till skoldagen och under lov	133
10.3.8	Boende i familjehem eller bostad med särskild service för barn eller ungdomar som behöver bo utanför föräldrahemmet.....	134
10.3.9	Bostad med särskild service för vuxna eller annan särskilt anpassad bostad för vuxna.....	135
10.3.10	Daglig verksamhet.....	137
10.4	SFB och SoL	137
10.4.1	Särskilda boendeformer för service och omvårdnad enligt SoL	137
10.4.2	Hemtjänst	137
10.4.3	Familjehem enligt SoL.....	137
10.5	SFB och speciella skolformer.....	138
10.5.1	Boenden vid statliga specialsolor	138
10.5.2	Boende vid riksgymnasier	138
10.6	Vissa andra boendeformer.....	139
10.7	Särskilt utbildningsstöd.....	139
10.8	Personligt biträde till personer med arbetshandikapp.....	140
10.9	Hjälpmedel och bostadsanpassningsbidrag	140
11	Beslut hos Försäkringskassan	142
11.1	Beslut om assistansersättning	142
11.1.1	Beslut om antal beviljade timmar	142
11.1.2	Så får beviljade assistanstimmar användas.....	143
11.2	Beslut med förbehåll.....	143
11.3	Vem fattar beslut om assistansersättning?	144
11.3.1	Beslut av särskilt utsedd beslutsfattare.....	144
11.3.2	Beslut om assistansersättning av handläggare	144
11.4	Interimistiska beslut.....	145
12	Assistansersättningens timbelopp	147
12.1	Schablonbelopp.....	147
12.1.1	Kostnader för personliga assistenter.....	147
12.2	Högre timbelopp	149
12.2.1	Särskilda skäl för högre timbelopp	149
12.2.2	Utreda och bedöma.....	151
12.3	Skäligt belopp.....	153
13	Kommunen och Försäkringskassan	155
13.1	Beslut till kommunen	155
13.2	Utbetalning till kommunen när en försäkrad fått biträde av personlig assistent av kommunen.....	155

13.3	Kommunens betalningsansvar	157
13.4	Om den ordinarie assistenten blir sjuk	158
13.5	Kommunens anmälningsskyldighet.....	159
14	Utbetalning, utförande av personlig assistans och möjliga betalningsmottagare	160
14.1	Assistansersättning används för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter	160
14.1.1	Den som köper assistans	160
14.1.2	Den som själv anställer sina assistenter	160
14.1.3	Uppföljning och kontroll av utbetald ersättning	161
14.1.4	Assistansersättning betalas ut i efterskott, men Försäkringskassan kan medge utbetalning i förskott	161
14.2	Utförandet av personlig assistans	162
14.2.1	Den försäkrade anställer själv sina assistenter	163
14.2.2	Kommunen eller någon annan som bedriver verksamhet med personlig assistans	164
14.2.3	Avtal med en assistansanordnare	164
14.3	Möjliga betalningsmottagare	165
14.3.1	Utbetalning till den försäkrade	165
14.3.2	Utbetalning till en assistansanordnare	165
14.3.3	Byte av betalningsmottagare	166
14.3.4	Beslut om utbetalning till någon annan på Försäkringskassans initiativ	167
15	Redovisning av utförd assistans	168
15.1	Tidsredovisning och räkning	168
15.2	Tidsredovisning	168
15.2.1	Uppgifter på tidsredovisningen	169
15.3	Räkning	169
15.3.1	Om egenhändig underskrift saknas	170
15.3.2	Förutsättningar för att intyga uppgifter	171
15.4	Redovisning när assistans utförs innan beslut har fattats	172
15.4.1	När handlingarna senast ska lämnas in	174
15.4.2	Från vilken tidpunkt ersättningen tidigast kan betalas	174
15.5	Redovisning när assistansersättning har beviljats	174
15.5.1	Vid vilken tidpunkt handlingarna senast ska lämnas in	174
15.6	Utredning och bedömning av redovisade timmar	175
15.6.1	Fler timmar än vad som ingår i beviljandeperioden	175
15.6.2	Redovisningen är inte komplett	175
15.6.3	Kortare sjukhusvistelse	176
15.6.4	Vistelse i eller deltagande i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet	177
15.6.5	Krav på assistenten	178
15.6.6	Assistans som utförs av någon som inte fyllt 18 år	178
15.6.7	Assistans utöver tillåten arbetstid	178
15.6.8	Assistans av någon som saknar arbetsförmåga	182
15.6.9	Assistans av någon som är bosatt utanför EES	183
15.6.10	När anordnaren inte har tillstånd	184
15.6.11	Arbetsgivaren eller uppdragsgivaren har inte uppfyllt sin uppgiftsskyldighet ..	186
16	Redovisning av utförd assistans – efterskottsbetalning	188
16.1	Redovisning av hur assistansersättningen har använts	188
16.1.1	Redovisning vid köp	188
16.1.2	Redovisning när den försäkrade anställer själv	189
16.2	Redovisning vid högre timbelopp och skäligt belopp	189

16.2.1	Slutlig avstämning	191
16.3	Begränsning av antalet timmar	191
16.3.1	Beviljandeperiod med enbart utbetalning i efterskott	192
16.3.2	Beviljandeperiod med både utbetalning i förskott och efterskott	192
17	Redovisning av utförd assistans – förskottsbetalning	194
17.1	Beräkning av preliminärt månadsbelopp	194
17.2	Avräkning vid större avvikelser månadsvis	195
17.3	Slutavräkning	195
17.3.1	Avräkning av antalet utförda timmar mot antalet timmar som har legat till grund för preliminär utbetalning	196
17.3.2	Avräkning av den genomsnittliga kostnaden per timme mot den timersättning som legat till grund för den preliminära utbetalningen	197
17.3.3	Redovisning av samtliga kostnader för personlig assistans	197
17.3.4	Redovisning av att assistansersättningen har använts för köp av personlig assistans	199
17.3.5	Saknad räkning	199
17.3.6	Återbetalning av assistansersättning	199
18	Felaktig utbetalning och återbetalning av assistansersättning	201
18.1	Felaktig utbetalning	201
18.2	Återbetalning	202
18.2.1	Återbetalningsskyldighet vid interimistiska beslut	203
	Källförteckning	204
	Bilaga 1 Beslut som har fattats före lagändringarna i SFB och LSS den 1 april 2018.....	211
	Bilaga 2 Beslut som gäller för tid före lagändringen den 1 juli 2020.....	216

Förkortningar

Förkortning	Förklaring
Bet.	Betänkanden
EEG	Europeiska ekonomiska gemenskapen
EES	Europeiska ekonomiska samarbetsområdet
EU	Europeiska unionen
FB	Föräldrabalken
FKFS	Försäkringskassans författningssamling
FKRS	Försäkringskassans rättsliga ställningstagande
FL	Förvaltningslagen (2017:900)
HFD	Högsta förvaltningsdomstolen
HSL	Hälsa- och sjukvårdslag (2017:30)
ICF	International Classification of Functioning, Disability and Health (Internationell klassifikation av funktionstillstånd, funktionshinder och hälsa)
IVO	Inspektionen för vård och omsorg
LASS	Lagen (1993:389) om assistansersättning
LSS	Lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade
LVU	Lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga
OSL	Offentlighets- och sekretesslagen
Prop.	Proposition
RAR	Riksförsäkringsverkets allmänna råd
RFV	Riksförsäkringsverket
RGD	Riksgymnasiet för döva
RGH	Riksgymnasiet för hörselskadade
RÅ	Regeringsrättens årsbok
SFB	Socialförsäkringsbalken
Skoll	Skollag (2010:800)
SKR	Sveriges Kommuner och Regioner
SoL	Socialtjänstlagen (2001:453)
SoS	Socialstyrelsen
SoU	Socialutskottet
SOU	Statens offentliga utredningar
WHO	Världshälsoorganisationen

Sammanfattning

Denna vägledning är avsedd att vara ett stöd i det dagliga arbetet hos Försäkringskassan. Den ska bidra till att socialförsäkringsbalken, förordningen (1993:1091) om assistansersättning och tillhörande författningar tillämpas på ett riktigt sätt.

För att kunna ha rätt till assistansersättning ska den sökande vara försäkrad i Sverige, uppfylla övriga relevanta villkor i socialförsäkringsskyddet och uppfylla de särskilda förmånsvillkoren.

I och med att Sverige är med i Europeiska Unionen (EU) kan den sökande också komma att omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (förordning 883/2004).

Vägledningen behandlar framför allt frågor som rör rätten till assistansersättning.

En person har rätt att få assistansersättning från Försäkringskassan om hon eller han

- tillhör den personkrets som omfattas av lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS)
- har behov av personlig assistans för sina grundläggande behov under i genomsnitt mer än 20 timmar i veckan
- inte bor i en gruppbostad eller vårdas på en institution som tillhör eller drivs med bidrag från staten, en kommun eller en region
- inte har fyllt 66 år. Den försäkrade kan få behålla ersättningen efter sin 66-årsdag. Antalet assistanstimmar får dock inte utökas efter det att hon eller han har fyllt 66 år.

Med personlig assistans menas ett personligt utformat stöd som ges i olika situationer av ett begränsat antal personer. Personlig assistans enligt bestämmelserna i socialförsäkringsbalken har samma betydelse som i LSS.

Assistansersättningen ger den personen mycket stort inflytande över hur stödet ska ges. Hon eller han kan själv anställa en eller flera personliga assistenter (kostnader för personliga assistenter) eller anlita assistenter som kommunen, kooperativ, ett företag eller annan organisation är arbetsgivare för (köp av personlig assistans).

Assistansersättningen betalas ut månadsvis. Varje beviljad assistanstimme ersätts med ett schablonbelopp. I vissa fall kan Försäkringskassan bevilja ett högre timbelopp, men det får inte överstiga schablonbeloppet med mer än 12 procent.

Läsanvisningar

Denna vägledning ska vara ett stöd för Försäkringskassans medarbetare i handläggningen och vid utbildning.

Vägledningen redovisar och förklarar lagar och andra bestämmelser. Den redogör för de delar av lagens förarbeten som är särskilt viktiga för att förstå hur lagen ska tillämpas. Den redogör också för rättspraxis samt för Försäkringskassans rättsliga ställningstaganden.

Vägledningen innehåller också en beskrivning av hur man ska handlägga ärenden och vilka metoder som då ska användas för att åstadkomma både effektivitet och kvalitet i handläggningen. Rubriken till sådana kapitel eller avsnitt inleds med ordet Metodstöd.

Hänvisningar

I vägledningen finns hänvisningar till lagar, förordningar och föreskrifter. De är som regel citerade i en ruta som texten före eller efter rutan hänvisar till. Det finns också hänvisningar till allmänna råd, Försäkringskassans rättsliga ställningstaganden, interna styrdokument, förarbeten, rättsfall, JO-beslut och andra vägledningar. Dessa hänvisningar finns antingen i löpande text eller inom parentes i direkt anslutning till den mening eller det stycke den avser.

I vägledningen beskrivs sådant som är specifikt för assistansersättning. Andra vägledningar behöver därför användas i handläggningen av ett ärende.

Läs om

- offentlighet och sekretess i vägledning 2001:3 Offentlighet, sekretess och behandling av personuppgifter?
- omprövning och överklagande i vägledning 2001:7 *Omprövning och överklagande av Försäkringskassans beslut*
- Rättelse och ändring av beslut i vägledning 2018:1 *Rättelse och ändring av beslut*
- förvaltningsrätt i vägledning 2004:7 *Förvaltningsrätt i praktiken*
- utbetalning i vägledning 2005:1 *Utbetalning av förmåner, bidrag och ersättningar*
- återkrav i Försäkringskassans vägledning 2024:02 *Återbetalning*
- villkor för att vara försäkrad i Sverige och vad som krävs för att uppfylla övriga relevanta villkor i socialförsäkringskyddet i vägledning 2017:1 *Övergripande bestämmelser i SFB, unionsrätten och internationella avtal.*

Sist i vägledningen finns en källförteckning som redovisar de lagar, förordningar, domar med mera som nämns i vägledningen.

Exempel

Vägledningen innehåller också exempel. De är komplement till beskrivningarna och åskådliggör framför allt hur en ersättning ska beräknas.

Historikbilaga

Denna vägledning har reviderats. I historikbilagan finns en kortfattad beskrivning av de sakliga ändringar som gjorts i respektive version av vägledningen. Genom att läsa historikinformationen får du en överblick över de viktigaste nyheterna i den här versionen.

Att hitta rätt i vägledningen

I vägledningen finns en innehållsförteckning. Den är placerad först och ger en översiktssbild av vägledningens kapitel och avsnitt. Med hjälp av fliken "Bokmärken" i vänsterkanten kan du navigera mellan avsnitten. Det finns också en sökfunktion för att hitta enstaka ord och begrepp.

Funktionsnedsättning och funktionshinder

I den här vägledningen används begreppen funktionsnedsättning och funktionshinder enligt Socialstyrelsens definition. Funktionsnedsättning är en nedsättning av den fysiska, psykiska eller intellektuella funktionsförmågan. Funktionshinder är den begränsning som en funktionsnedsättning innebär för en person i relation till omgivningen. Tidigare användes termen handikapp för att beskriva förhållandet mellan en individ och omgivningen. Termen avråds som synonym till såväl funktionsnedsättning som funktionshinder, men finns kvar som begrepp i äldre material och lagstiftning.

1 Vad är personlig assistans?

Detta kapitel ger en övergripande bild av syftet och målet med personlig assistans och assistansersättning.

1.1 Bakgrund

Hösten 1988 tillsatte regeringen en utredning med uppgift att behandla frågor om samhällets stöd till människor med omfattande funktionsnedsättningar. Utredningen antog namnet 1989 års handikapputredning. Handikapputredningen lämnade flera betänkanden. I juni 1991 överlämnade utredningen sitt huvudbetänkande ”Handikapp – Välfärd – Rättvisa” som innehöll förslag för att säkra svårt funktionsnedsattas tillgång till ett individuellt anpassat stöd och service i samhället (SOU 1991:46).

Vid tiden för handikapputredningen hade personer med omfattande funktionsnedsättningar stöd utifrån socialtjänstlagen (1980:620) (SoL), om de inte omfattades av personkretsen enligt lagen (1985:568) om särskilda omsorger om psykiskt utvecklingsstörda m.fl. Stödet gavs ofta i form av hemtjänst och det varierade från kommun till kommun.

Handikapputredningen konstaterade flera brister: Det rådde ojämlikhet mellan personer med funktionsnedsättning och andra. De handikappolitiska målen om jämlikhet och delaktighet hade inte nåtts. Personer med omfattande funktionsnedsättning hade svårt att få inflytande över insatser och stöd utifrån sina behov och den som fick hemtjänst för att tillgodose sina behov hade mycket små möjligheter att bestämma vem som skulle ge hjälpen och när den skulle ges. Inte heller hade det miljörelaterade handikappbegreppet – att handikapp inte är någon egenskap hos den enskilde utan ett förhållande mellan skadan/sjukdomen och personens omgivning – fått något genomslag i praktisk handling.

Utredningens slutsatser var att det krävdes kraftfulla åtgärder för att åstadkomma en förbättring. Både generella och individuella insatser ansågs nödvändiga och en viktig åtgärd för att nå dit var en ny lagstiftning för individuella stöd- och serviceinsatser. Förslaget utformades som en rättighetslagstiftning som preciserade både den personkrets och de insatser lagen skulle ge rätt till. Utredningen tyckte att ramlagar var otillräckliga för personer med omfattande behov av stöd och service, som ansågs behöva ett starkare skydd med preciserade rättigheter och möjligheter att överklaga beslut i högre instans. Den föreslagna lagstiftningen skulle delvis ha samma personkrets som den tidigare omsorgslagen och utredningen såg det som uteslutet att försämra denna grups rättigheter. Det talade för att lagen borde utformas som en rättighetslag. Lagen skulle ses som en så kallad pluslag och komplettera de insatser som kan ges med stöd av hälso- och sjukvårdslagen (2017:30) (HSL) och socialtjänstlagen.

1.2 Lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS)

1994 infördes en lag för personer med omfattande funktionsnedsättningar, lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS). I 5–6 a §§ LSS finns bestämmelser om verksamhetens mål och allmänna inriktning medan rätten till insatser beskrivs i 7–9 a §§ LSS.

LSS är en rättighetslag, vilket bland annat innebär att rättigheten preciseras i lagen, att det går att överklaga ett beslut och att det kan finnas sanktioner om ett beslut inte verkställs. För att omfattas av insatserna för särskilt stöd och särskild service ska personen tillhöra den personkrets som nämns i 1 § LSS.

Personer som tillhör personkretsen enligt LSS har rätt till insatser i form av särskilt stöd och service enligt 9 § LSS. Det gäller om de behöver sådan hjälp i sin livsföring och om deras behov inte tillgodoses på annat sätt (7 § LSS). Det finns tio insatser för särskilt stöd och service. En av de tio insatserna är personlig assistans som kan ges med stöd

av LSS eller socialförsäkringsbalken (SFB). Bestämmelserna i LSS som gäller rätten till insats och utförandet av insatsen personlig assistans gäller också för assistansersättning (51 kap. 2 och 3 §§ SFB).

Läs mer

Läs om insatsen personlig assistans i avsnitt 1.4.

Läs om LSS personkrets i kapitel 8, och LSS tio insatser i avsnitt 10.3.

1.3 Möjlighet att leva som andra

Verksamhet som bedrivs med stöd av LSS ska främja jämlikhet i levnadsvillkor och full delaktighet i samhällslivet för den som omfattas av lagen. Målet ska vara att hen får möjlighet att leva som andra (5 § LSS).

Insatserna enligt LSS ska tillförsäkra personen goda levnadsvillkor, de ska vara varaktiga och samordnade, anpassas till personens individuella behov och utformas så att de är lätt tillgängliga och stärker personens förmåga att leva ett självständigt liv (7 § andra stycket LSS).

Målet är att människor med omfattande funktionsnedsättningar ska kunna skapa sig ett värdigt liv, så likt andra människors som möjligt och i gemenskap med andra människor. (Prop. 1992/93:159 s. 50 om stöd och service till vissa funktionshindrade)

Varken LSS eller SFB gör skillnad mellan barn och vuxna. Den personliga assistansen är ett medel för att personer med funktionsnedsättning ska kunna leva ett liv så likt andra i samma ålder som möjligt.

LSS bygger på de grundläggande principerna *självbestämmande och inflytande*, *tillgänglighet*, *delaktighet*, *kontinuitet* och *helhetssyn*. De finns i lagens förarbeten SOU 1991:46, Handikapp, välfärd, rättvisa och i prop. 1992/93:159.

Självbestämmande och inflytande innebär att den som får insatser enligt LSS så långt som möjligt ska vara med och bestämma när insatserna planeras, utformas och utförs. Eftersom behov och önskemål om stöd och service varierar från person till person och i livets olika skeden ska insatserna anpassas till personens aktuella situation. Hen ska också få möjlighet att påverka olika intresseområden, till exempel genom att utöva sitt medborgarskap, delta i föreningsliv eller delta i planering och genomförande av insatser för samhällets utveckling.

Den som har mycket begränsade möjligheter att ge uttryck för sin vilja och har svårt att utöva något inflytande kan behöva stöd eller hjälp av någon annan, till exempel en god man, att fatta vissa beslut. Då krävs emellertid mycket stor lyhördhet och respekt för de önskemål som personen ger uttryck för.

Tillgänglighet har en vidsträckt betydelse i fysisk-teknisk, social, psykologisk, ekonomisk och organisatorisk bemärkelse. Livsvillkoren för personer med omfattande funktionsnedsättningar påverkas av var och en av dessa aspekter på tillgänglighet och den samverkan som finns mellan dem.

Delaktighet handlar om aktivt kunna delta i samhällslivet. I det ingår medborgliga rättigheter och skyldigheter.

Kontinuitet innebär att den enskilde och hens familj ska känna säkerhet i att stödet inte plötsligt upphör eller förändras.

Helhetssyn innebär att respektera personlig integritet och individualitet, att stödet planeras och ges med utgångspunkt i att den enskildes hela tillvaro ska fungera.

Funktionshinderspolitiken har FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning som utgångspunkt. Det nationella målet för funktionshinderspolitiken är att uppnå jämlikhet i levnadsvillkor och full delaktighet i samhället för personer med funktionsnedsättning. Målet ska bidra till ökad jämställdhet och till att barnrättsperspektivet beaktas. (Prop. 2016/17:188, Nationellt mål och inriktning för funktionshinderspolitiken, s. 22)

Ett prioriterat område när funktionshinderspolitiken genomförs är att individuella stöd och lösningar tillhandahålls av samhället. Syftet med stöden och lösningarna ska vara att säkerställa oberoende, självbestämmande och självständighet hos individen, och att göra det möjligt för individen att delta i samhället. (Jfr prop. 2016/17:188 s. 29, Nationellt mål och inriktning för funktionshinderspolitiken) Personlig assistans är ett exempel på individuella stöd och lösningar.

Läs mer

Om funktionshinderspolitiken på regeringens webbplats regeringen.se och på Myndigheten för delaktighets webbplats mfd.se.

1.4 Personlig assistans

Med insatsen personlig assistans menas ett personligt utformat stöd som ges i olika situationer av ett begränsat antal personer. Vilka stödbehov som ska ge rätt till personlig assistans var inte definierat i LSS och LASS när de trädde i kraft, men av förarbetena framgick att assistansen ska vara förbehållen krävande eller i olika avseenden komplicerade situationer, i regel av mycket personlig karaktär. Avgörande bör vara att man behöver personlig hjälp för att klara sin hygien, för att klä sig och klä av sig, för att inta måltider eller för att kommunicera med andra. Därutöver ska man kunna få assistans i andra situationer som ingår i det dagliga livet där man behöver kvalificerad hjälp, till exempel för att komma ut i samhället, för att studera, för att delta i daglig verksamhet eller för att få eller behålla ett arbete (prop. 1992/93:159 s. 64).

Förslaget om personlig assistans, eller ekonomiskt stöd till sådan assistans, var ett sätt att ge personer med omfattande funktionshinder ett verkligt inflytande över sin egen livssituation. Personlig assistans blev således ett medel för att uppnå målet med handikappolitiken, att leva som andra, för människor med omfattande funktionshinder. (Prop. 1992/93:159 s. 62–63)

Av förarbetena framgick också att den som behöver stöd i det dagliga livet i genomsnitt mer än 20 timmar per vecka kan få assistansersättning. I andra fall är det kommunerna som ansvarar för personlig assistans i sin helhet. (Prop. 1992/93:159 s. 61)

Med personlig assistans kan den enskilde få frihet att själv bestämma i vilka situationer och vid vilka tillfällen som hen ska få hjälpen. Personlig assistans kan för vissa personer vara en viktig förutsättning för att de ska kunna arbeta eller studera. Andra behöver ett fåtal medhjälpare som de känner väl för att kunna göra sig förstådda och för att själva kunna ta emot information. För många är en samlad hjälp i olika situationer och verksamheter ett viktigt medel för att undvika isolering och passivitet och för att kunna delta i både planerade och spontana aktiviteter. (Prop. 1992/93:159 s. 64)

Med personlig assistans avsågs ett personligt utformat stöd som skulle ges i olika situationer av ett begränsat antal personer. Stödet skulle vara knutet till personen och inte till någon viss verksamhet. Personer som dagligen var mycket beroende av omfattande hjälp skulle ha ett avgörande inflytande på vem som skulle ge hjälpen. Antalet personer som gav sådan hjälp skulle kunna begränsas och den enskilde skulle själv kunna avgöra på vilket sätt och i vilka situationer som hjälpen skulle ges. Assistansen skulle vara förbehållen krävande eller i olika avseenden komplicerade

situationer, i regel av mycket personlig karaktär. Om stöd och hjälp kunde ges i form av personlig assistans och anordnas på det sätt som den enskilde finner bäst, skulle personen med funktionshinder ges mycket goda möjligheter till självbestämmande och inflytande över sin livssituation. (Prop. 1992/93:159 s. 62–64)

I begreppet personlig assistans ligger att det ska vara fråga om ett personligt stöd som ger personen med funktionshinder ökade möjligheter till ett självständigt liv. Det ska alltså vara knutet till den personen och vara tillgängligt för hen i olika verksamheter och under olika tider på dygnet. Den personliga assistenten ska i möjligaste mån garantera en kontinuitet i stödet och därmed trygghet för personen och hens närstående. Personens behov av stöd och hjälp ska kunna tillgodoses av ett begränsat antal personer – personliga assistenter. (Prop. 1992/93:159 s. 174)

I RÅ 2004 ref. 31 slog HFD fast att en assistanspool hos en arbetsgivare (där assistenterna hade ansvar för att tillgodose flera personers hjälpbehov under samma tid) inte likställs med personlig assistans. Assistenten ska, i vissa fall efter att ha fått särskilda instruktioner, kunna utföra enklare insatser som uppehåller och förstärker personens funktionsförmåga. Assistenten ska också kunna göra sådant som annars skulle skötas av hemtjänsten, men bara det som assistenten gör tillsammans med personen som ett led i det personliga stödet till hen. Städning, inköp och liknande uppgifter ska annars inte tas med vid beräkningen av behovet av personlig assistans. (Prop. 1992/93:159 avsnitt 14.1 s. 175–176)

Personen bör ha ett mycket stort inflytande över vem som anställs som assistent och när och hur hjälpen ska ges, det vill säga kunna bestämma över sin livssituation. (Prop. 1992/93:159, avsnitt 14.1 s. 174 och prop. 1995/96:146 s.20, "Vissa frågor om personlig assistans")

Assistansersättning kan beviljas under dygnsvila, om den hjälp som behövs är av mycket privat karaktär, och därför bör ges av någon som den försäkrade har valt och har förtroende för (prop. 1992/93:159 s. 64 och 70). Den 1 juli 1996 skrevs det in i LSS att personlig assistans är ett personligt utformat stöd som ges av ett begränsat antal personer åt den som på grund av stora och varaktiga funktionshinder behöver hjälp med sina grundläggande behov. De grundläggande behoven var då personlig hygien, måltider, att klä av och på sig, att kommunicera med andra eller annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper om den funktionshindrade. Den som har rätt till personlig assistans för sina grundläggande behov har också rätt till personlig assistans för andra personliga behov, om de inte tillgodoses på annat sätt. Samtidigt infördes kravet om att de grundläggande behoven ska uppgå till i genomsnitt mer än 20 timmar per vecka för att ge rätt till assistansersättning.

Utveckling av personlig assistans från 2018

Efter införandet av de grundläggande behoven har det kommit avgöranden från HFD som tydliggjort att vissa behov som tidigare ansågs ge rätt till insatsen personlig assistans inte gör det längre (jämför HFD 2015 ref. 46, HFD 2017 ref. 27 och HFD 2018 ref. 21). Lagstiftaren har därför gjort ett antal tillägg.

Vissa situationer ska anses vara assistans för andra personliga behov trots att assistentens insats inte är kvalificerad. Det här tillägget gjordes i 9 a § andra stycket LSS från och med den 1 april 2018. Samtidigt gjordes förändringar i bestämmelsen i 51 kap. 12 § SFB om omprovning, läs mer om det i bilaga 1.

Enligt ett tillägg i 9 a § första stycket blev hjälp med andning ett grundläggande behov. Tillägget gjordes från och med den 1 november 2019.

Hjälp med de grundläggande behoven andning och måltider i form av sondmatning ska kunna ge rätt till personlig assistans, oavsett hjälpens karaktär. Vissa åtgärder ska alltid anses vara personlig assistans för andra personliga behov. Det gäller alltså även om assistentens insats inte är kvalificerad. Det här tillägget gjordes den 1 juli 2020 i 9 a §

LSS. Samtidigt gjordes ett tillägg i 9 f § LSS och en ändring i 51 kap. 6 § SFB om att de här hjälpbehoven också ska undantas från det normala föräldraansvaret. Hjälp med andning och sondmatning undantogs också från kravet på särskilda skäl i skola och barnomsorg. Det står i 106 kap. 25 a § SFB.

Annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper om den funktionshindrade togs bort som grundläggande behov den 1 januari 2023. Samtidigt tillkom två nya grundläggande behov i 9 a § första stycket LSS.

- Stöd som den enskilde behöver på grund av en psykisk funktionsnedsättning för att förebygga att hen fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom.
- Stöd som den enskilde behöver löpande under större delen av dygnet på grund av ett medicinskt tillstånd som innebär att det finns fara för den enskildes liv, eller att det annars finns en överhängande och allvarlig risk för hens fysiska hälsa. Enligt ett tillägg i 9 a § LSS fjärde stycket kan assistentens insats i vissa fall vara hjälp med andra personliga behov, trots att den inte är kvalificerad.

Den enskilde kan på grund av en psykisk funktionsnedsättning behöva kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser för att hen ska klara att tillgodose de grundläggande behoven: måltider, hygien, på- och avklädning eller kommunikation. I sådana fall ska insatserna beaktas som en del av hjälpen med det grundläggande behovet. Det står i 9 a § andra stycket LSS från och med den 1 januari 2023. Hjälp med sådana kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser och de grundläggande behov som tillkom den 1 januari 2023 ska anses som hjälp med grundläggande behov oavsett hjälpens karaktär. Det innebär att det saknar betydelse i vilken utsträckning hjälpen anses vara av privat eller integritetskänslig karaktär (jfr RÅ 2009 ref. 57, HFD 2018 ref. 21 och HFD 2019 ref 56).

Från och med den 1 januari 2023 beaktas föräldraansvar enligt föräldrabalken genom schablonavdrag (föräldraavdrag) från barnets behov av hjälp med grundläggande behov och andra personliga behov.

Läs mer

Läs om LSS personkrets i kapitel 8.

Läs om förutsättningarna för rätten till assistansersättning i kapitel 6.

Läs om grundläggande behov, och andra personliga behov, enligt LSS i kapitel 9.

1.5 Assistansersättning

Lagen (1993:389) om assistansersättning (LASS) trädde i kraft samtidigt som LSS. Den 1 januari 2011 kom socialförsäkringsbalken (SFB) som ersatte ungefär 30 av de tidigare socialförsäkringsförfattningarna. Det innebar att LASS upphävdes och reglerna om assistansersättning fördes över i stort sett oförändrat till SFB, kapitel 51.

Genom LASS skapades ett finansieringssystem som innebar att staten avlastar kommunernas kostnader för mer omfattande insatser av personlig assistans. Riksförsäkringsverket och de allmänna försäkringskassorna fick uppdraget att ansvara för den statliga assistansersättningen då försäkringskassorna bedömdes ha kompetens och erfarenhet av frågor om individuella stöd- och hjälpbehov till personer med funktionsnedsättning. Försäkringskassans roll ska inte vara att faktiskt ge omsorg eller stöd och inte heller att fungera som arbetsgivare för personliga assistenter. (Prop. 1992/93:159 s. 68–69 "Stöd och service till vissa funktionshindrade")

1.5.1 Bestämmelserna om assistansersättning

Bestämmelserna om assistansersättning finns i socialförsäkringsbalken. Rätten till assistansersättning, förmånstiden, beräkning av assistansersättning, omprövning vid väsentligt ändrade förhållanden, utbetalning av assistansersättning, samverkan med kommunen och uppgiftsskyldighet finns beskrivet i 51 kap. SFB. Det finns även bestämmelser i andra kapitel i socialförsäkringsbalken som reglerar assistansersättningen. Boende- och vistelsesituationer (106 kap. 24–25 a §§ SFB), återkrav (108 kap. 9 a § SFB), ansökan och utredning (110 kap. 4 och 5, 6, 13, 14 och 31 §§ SFB), skyldighet för Försäkringskassan att i vissa situationer anmäla till IVO (110 kap. 42 a § SFB) och skyldighet att anmäla ändrade förhållanden (110 kap. 45-47 §§ SFB) är exempel på sådana bestämmelser.

Bestämmelserna i LSS som gäller rätten till insats och utförandet av insatsen personlig assistans gäller också för assistansersättning (51 kap. 2 och 3 §§ SFB).

Bestämmelser om assistansersättning finns också i förordningen (1993:1091) om assistansersättning och i Försäkringskassans föreskrifter (FKFS 2016:4) om assistansersättning. Det finns även generella rekommendationer om tillämpningen av en del av bestämmelserna i Riksförsäkringsverkets allmänna råd (RAR 2002:6) om assistansersättning.

I vägledningen beskriver vi hur bestämmelserna ska tillämpas utifrån uttalanden i förarbeten och rättspraxis. När svar saknas i principiella rättsfrågor eller när rättsläget är oklart kan Försäkringskassan ta ställning till hur bestämmelserna ska tillämpas. Det görs i så kallade rättsliga ställningstaganden.

2 Aktörerna och deras roller inom assistansersättning

Detta kapitel beskriver övergripande de aktörer som är aktuella inom assistansersättning och skyldigheten att rapportera missförhållanden. Det beskriver också Försäkringskassans rapporterings-, underrättelse- och anmälningsskyldighet.

2.1 Försäkringskassan

Försäkringskassans roll är att bedöma rätten till assistansersättning för att därefter administrera och betala ut den. I rollen ingår inte att anordna personlig assistans eller att fungera som arbetsgivare för personliga assistenter. (Prop. 1992/93:159 s. 69)

2.1.1 Anmälan vid misstanke om att ett barn far illa

Alla har ett ansvar för att uppmärksamma om ett barn far illa. Vissa är skyldiga att anmäla till socialnämnden om de i sin verksamhet får kännedom om eller misstänker att ett barn far illa (14 kap. 1 § SoL). För andra är det en rekommendation som följer av 14 kap. 1 c § SoL. Försäkringskassan har ingen generell skyldighet att anmäla misstankar om att barn far illa som andra myndigheter vars verksamhet rör barn har. Försäkringskassan har i Försäkringskassans riktlinjer (2016:02) Anmälan till socialtjänsten eller polisen vid misstanke om att ett barn far illa beskrivit att du ska anmäla om du i din yrkesutövning får kännedom eller misstänker att ett barn far illa eller har utsatts för brott. Riktlinjerna beskriver hur du ska göra. Läs mer i Socialstyrelsens handbok Anmäla oro för barn – stöd för anmälningsskyldiga och andra anmälare.

Läs mer

Läs om Anmälan vid misstanke om att ett barn far illa i Försäkringskassans riktlinjer (2016:02) *Anmälan till socialtjänsten eller polisen vid misstanke om att ett barn far illa*.

2.1.2 Rapporteringsskyldighet enligt LSS

I 24 a–f §§ LSS finns lex Sarah-bestämmelserna som innebär att anställda med flera ska rapportera om de uppmärksammar eller får kännedom om ett missförhållande eller påtaglig risk för ett missförhållande, som rör den som får eller kan komma ifråga för insatser hos den som bedriver verksamheten. Den som har tagit emot rapporten ska utan dröjsmål utreda, avhjälpa och undanröja missförhållandet eller risken. Om missförhållandena eller risken för missförhållandena är allvarliga ska den som bedriver verksamheten snarast anmäla det till IVO.

Syftet med bestämmelserna om lex Sarah är att komma tillrätta med brister inom den egna verksamheten, att utveckla den och att förhindra att liknande missförhållanden uppkommer igen. (Prop. 2009/10:131)

Med missförhållanden som ska rapporteras avses såväl utförda handlingar som handlingar som någon av försummelse eller av annat skäl inte har utfört och som innebär eller har inneburit ett hot mot eller har medfört konsekvenser för enskildas liv, säkerhet eller fysiska eller psykiska hälsa. (2 kap. 3 § första stycket SOSFS 2011:5)

En påtaglig risk för missförhållande ska också rapporteras. Med det menas att det är fråga om en uppenbar och konkret risk för ett missförhållande. (2 kap. 3 § andra stycket SOSFS 2011:5)

Läs mer

Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd (SOSFS 2011:5) om lex Sarah.

Lex Sarah – Handbok för tillämpningen av bestämmelserna om lex Sarah, Socialstyrelsen.

Rapporteringskyldigheten för handläggare på Försäkringskassan

Av förarbetena framgår att rapporteringskyldigheten även gäller den som handlägger ärenden om personlig assistans, oavsett om det är hos kommunen eller vid Försäkringskassan. Rapporteringskyldigheten enligt 24 b § LSS gäller missförhållanden eller påtagliga missförhållanden som handläggaren uppmärksammar eller får kännedom om. Rapporteringskyldigheten gäller endast inom den egna verksamheten (prop. 2009/10:131 s. 32, 36 och 53).

Den som handlägger ärenden om assistansersättning på Försäkringskassan och uppmärksammar eller får kännedom om ett missförhållande eller påtaglig risk för ett missförhållande som rör den som får eller kan komma ifråga för assistansersättning är skyldig att rapportera detta om det sker inom Försäkringskassans verksamhet. Bristande rättssäkerhet vid handläggningen kan vara ett sådant missförhållande om det innebär eller har inneburit ett hot mot eller medfört konsekvenser för enskildas liv, säkerhet eller fysiska eller psykiska hälsa.

Handläggaren antecknar och redogör för missförhållandet eller risken för ett missförhållande i en rapport. Det bör ske i form av en journal eller motsvarande. Handläggaren lämnar sedan över rapporten till närmaste verksamhetsansvarig, vanligtvis till enhetschefen. I rapporten ska det stå vad som har hänt, handläggarens namn och att ärendet gäller en anmälan enligt 24 b § LSS. Rapporten ska diarieföras, se riktlinjerna (2005:05). Ärendet handläggs i pappersform på den aktuella funktionen, till exempel ett lokalt kontor. Den som har tagit emot rapporten om missförhållandet eller risken för missförhållandet ska utreda och avhjälpa det inträffade. Vidtagna åtgärder ska dokumenteras. Om det inträffade inte kan lösas på det lokala kontoret ska det lyftas till områdesnivå. Kan det inte lösas där ska det lyftas till nationell nivå och ledningsgruppen för avdelningen för funktionsnedsättning.

Om en medarbetare på Försäkringskassan får kännedom eller har misstankar om missförhållanden inom en annan verksamhet för någon som får eller kan komma ifråga för insatser enligt LSS kan medarbetaren anmäla det direkt till IVO. Anmälan kan även ske till kommunen eftersom det ingår i kommunens skyldighet enligt 15 § 1 och 2 LSS att följa upp vilka personer som omfattas av LSS, vilket behov av stöd de behöver och verka för att de får sina behov tillgodosedda.

Eftersom det inte finns någon sekretessbrytande uppgiftsskyldighet i fall som rör missförhållanden för enskilda personer, kan Försäkringskassan bara anmäla till IVO eller en kommun efter en bedömning enligt generalklausulen i 10 kap. 27 § OSL. Enligt den har Försäkringskassan möjlighet att lämna ut uppgifter till en annan myndighet om det är uppenbart att intresset av att uppgiften lämnas har företräde framför det intresse som sekretessen ska skydda. För att man ska kunna lämna uppgifter med stöd av generalklausulen i de här fallen ska det vara fråga om ett allvarligt missförhållande. Mer information om generalklausulens tillämpningsområde finns i vägledning 2001:3.

Anmälan till en kommun eller IVO om att det råder eller finns misstankar om ett missförhållande bör vara skriftlig och vara skild från den övriga handläggningen av ett ärende. Anmälan ska också diarieföras hos Försäkringskassan. Om uppgiften kan ha

betydelse för rätten till ersättning ska det framgå av anteckning i ärendet att anmälan är gjord. Se riktlinjerna (2005:05).

2.1.3 Underrättelse och anmälningskyldighet

Om Försäkringskassan har anledning att anta att lämpligheten hos en assistansanordnare som bedriver yrkesmässig verksamhet med personlig assistans kan ifrågasättas, eller om anordnaren inte har tillstånd enligt 23 § LSS, ska vi anmäla det till IVO. Detta enligt 110 kap. 42 a § SFB. Läs mer i avsnitt 2.8.2.

Om Försäkringskassan kan anta att det finns oriktiga eller ofullständiga uppgifter om en person i folkbokföringen ska vi rapportera det till Skatteverket, om inte särskilda skäl talar mot det (32 c § folkbokföringslagen). Misstänkta fel kan utöver adress gälla till exempel ålder, familjeförhållanden och identitet. Läs mer i riktlinjerna (2009:9) *Överlämnande av impulser till kontrollutredning och till andra myndigheter samt beslut i samband med kontrollutredning* och i avsnitt 2.6.1

Försäkringskassan har skyldighet att underrätta andra myndigheter om felaktiga utbetalningar enligt lagen (2008:206) om underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemet.

Läs mer

Riktlinje (2009:09) *Överlämnande av impulser till kontrollutredning och till andra myndigheter samt beslut i samband med kontrollutredning*.

Läs mer om underrättelseskyldigheten i vägledning (2004:01) *Kontrollutredning*.

I vägledning 2001:3 *Offentlighet, sekretess och behandling av personuppgifter* beskrivs när socialförsäkringssekretessen är tillämplig samt sekretessbrytande bestämmelser.

2.2 Den försäkrade

Den försäkrade som beviljas assistansersättning avgör själv om hen vill

- köpa personlig assistans av en anordnare som bedriver verksamhet med personlig assistans
- själv anställa personliga assistenter.

2.3 Kommunerna

Kommunerna gjordes redan från början till huvudmän för merparten av insatserna enligt LSS. Även om kommunerna hade det huvudsakliga ansvaret för LSS så fick de också en avlastning för kostnader för personlig assistans. Assistansersättning var på så sätt en ekonomisk konstruktion som innebar att kommunerna fick kostnadsansvaret för personlig assistans för personer med ett mindre omfattande behov medan staten fick ansvar för personer med mer omfattande behov (prop. 1992/93:159 s. 68, 72, 93 och 107).

Den 1 november 1997 fick kommunerna kostnadsansvaret för de första 20 assistanstimmarna per vecka för alla personer med assistansersättning. (Prop. 1996/ 97:150 s.138, 1997 års ekonomiska vårproposition)

I rollen som huvudmän för LSS har kommunerna också ett basansvar för hela insatsen personlig assistans. Enligt 2 § och 9 § 2 LSS ska varje kommun svara för insatsen biträde av personlig assistans eller ekonomiskt stöd till skäliga kostnader för sådan

assistans, till den del behovet av stöd inte täcks av beviljade assistanstimmar enligt 51 kap. SFB. Det innebär att kommunerna har det yttersta ansvaret för att alla som omfattas av lagens personkrets och som behöver personlig assistans får det, oavsett om de sedan tidigare är beviljade assistansersättning enligt SFB eller inte (RÅ 2009 ref. 61). I detta basansvar ingår också ett uttryckt ansvar för att tillhandahålla assistans och att finansiera den om det uppstår ett tillfälligt utökad behov av personlig assistans, till exempel under en semesterresa eller när den ordinarie assistenten är sjuk. (Prop. 1992/93:159 s. 72 f. och s. 177)

I 15 § LSS beskrivs vad som hör till kommunens uppgifter. Bland annat ska kommunen anmäla till Försäkringskassan när någon som har ansökt om biträde av personlig assistans enligt 9 § 2 kan antas ha rätt till assistansersättning enligt 51 kap. socialförsäkringsbalken.

Kommunerna har även en roll som anordnare av personlig assistans, både enligt LSS och SFB.

Läs mer om Kommunen och Försäkringskassan i kapitel 13.

2.4 Hälsa- och sjukvården

För att bedöma rätten till assistansersättning behöver Försäkringskassan medicinsk information och har rätt att begära ett utlåtande från läkare eller annan sakkunnig (110 kap. 14 § SFB).

Assistansersättning kan inte beviljas för sjukvårdande insatser enligt HSL (51 kap. 5 § SFB). En sjukvårdande insats som utförs som egenvård sker inte med stöd av HSL. Om en hälso- och sjukvårdsåtgärd bedöms kunna utföras som egenvård kan assistansersättning i vissa fall beviljas för detta hjälpbehov. Den behandlande legitimerade yrkesutövaren inom hälso- och sjukvården ska inom sitt ansvarsområde bedöma om en hälso- och sjukvårdsåtgärd kan utföras som egenvård. Hen ska då tillämpa lag (2022:1250) om egenvård.

Hälso- och sjukvården och dess personal står under tillsyn av IVO enligt 7 kap. patientsäkerhetslagen (2010:659). I 8 kap. samma lag finns bestämmelser om sanktioner mot legitimerad hälso- och sjukvårdspersonal i form av prövotid och återkallelse av legitimation. Misskötsel vid egenvårdsbedömningar kan leda till ingripanden av IVO eller Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd enligt 7 och 8 kap. patientsäkerhetslagen (Jämför prop.2018/19:145 s.16–17, Personlig assistans för hjälp med andning).

Läs mer

Läs om medicinsk information i avsnitt 7.3.2.

Läs om sjukvård och egenvård i avsnitt 6.5.

2.5 Arbetsmiljöverket

Arbetsmiljöverket är ansvarig myndighet för arbetsmiljö- och arbetstidsfrågor. I deras uppdrag ingår att utöva tillsyn över arbetsmiljö- och arbetstidslagstiftningen, att meddela föreskrifter med stöd av dessa lagstiftningar och att utarbeta och sprida information inom arbetsmiljöområdet.

2.6 Skatteverket

Skatteverkets huvuduppgifter är att ta in skatter, sköta folkbokföringen och registrera bouppteckningar.

Den som själv vill anställa sina assistenter ska anmäla det till Skatteverket för att bli registrerad som arbetsgivare.

Det är Skatteverket som efter ansökan godkänner företag för F-skatt. Skatteverket bedömer också vilka kostnader som är godtagbara i en assistansverksamhet och som det kan medges skatteavdrag för.

När Försäkringskassan kontrollerar hur assistansersättningen används kan uppgifter behöva begäras in från Skatteverket om personliga assistenter och om dem som bedriver yrkesmässig verksamhet med personlig assistans (110 kap. 31 och 34 a §§ SFB).

2.6.1 Försäkringskassans underrättelseskyldighet till Skatteverket

Försäkringskassan ska underrätta Skatteverket om det kan antas att en uppgift i folkbokföringen om en person som är eller har varit folkbokförd är oriktig eller ofullständig enligt 32 c § folkbokföringslagen (1991:481). En sådan underrättelse behöver inte lämnas om särskilda skäl talar mot det. Underrättelseskyldigheten gäller alla uppgifter i folkbokföringen. Det innebär att utöver uppgift om adress, kan en underrättelse gälla till exempel namn, födelsetid, födelseort, medborgarskap och civilstånd (Prop. 2020/21:160 Säkrare samordningsnummer och bättre förutsättningar för korrekta uppgifter i folkbokföringen, s. 32 f. och s. 101). Underrättelseskyldigheten innebär att Försäkringskassan kan lämna ut sådana uppgifter till Skatteverket utan hinder av sekretess.

Särskilda skäl att inte lämna en underrättelse till Skatteverket kan exempelvis finnas om det är uppenbart att den adress en person har är tillfällig, eller av annat skäl inte ska registreras i folkbokföringen. Om en myndighet vet om att en annan myndighet redan har skickat in en underrättelse kan det också finnas särskilda skäl för att inte underrätta Skatteverket. Det kan även finnas situationer där den enskilde, vars uppgifter det gäller, befinner sig i en särskilt utsatt situation och konsekvenserna av en underrättelse till Skatteverket riskerar att bli väldigt allvarliga för den enskilde. (Jämför prop. 2020/21:160 s. 36 f. och s. 101 f.)

Läs mer

I vägledning 2001:3 *Offentlighet, sekretess och behandling av personuppgifter* beskrivs när socialförsäkringssekretessen gäller.

2.7 Socialstyrelsen

En av Socialstyrelsens uppgifter är att utfärda föreskrifter, allmänna råd och vägledning inom hälsa, vård och omsorg. Bestämmelserna i LSS som avser utförandet av insatsen personlig assistans gäller även personlig assistans enligt SFB (51 kap. 2 § SFB). Det innebär att föreskrifter och allmänna råd som Socialstyrelsen tar fram om bland annat dokumentationsskyldighet, kvalitetsarbete och anmälan av missförhållanden också gäller för personlig assistans som ersätts med assistansersättning. Som exempel kan nämnas:

Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd (SOSFS 2011:5) om lex Sarah.

Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd (SOSFS 2011:9) om ledningssystem för systematiskt kvalitetsarbete, som bland annat ska tillämpas i verksamhet som omfattas av LSS.

Socialstyrelsens allmänna råd (2014:2) om kunskaper hos personal som ger stöd, service eller omsorg enligt SoL och LSS till personer med funktionsnedsättning.

2.8 Inspektionen för vård och omsorg

25 § LSS

Inspektionen för vård och omsorg utövar tillsyn över all verksamhet som bedrivs enligt denna lag.

Inspektionen för vård och omsorg (IVO) ansvarar för tillsyn över hälso- och sjukvård, hälso- och sjukvårdspersonal, socialtjänst och verksamhet enligt LSS. IVO ansvarar också för att pröva ansökningar om tillstånd, som bland annat gäller att bedriva verksamhet med personlig assistans.

26 § LSS

Tillsyn enligt denna lag innebär granskning av att verksamheten uppfyller krav och mål enligt lagar och andra föreskrifter samt beslut som har meddelats med stöd av sådana föreskrifter. Tillsynen innebär även granskning av att den som har meddelats tillstånd enligt 23 § fortlöpande uppfyller kraven i 23 § andra och tredje styckena samt 23 a och 23 b §§.

Föreläggande enligt 26 c och 26 f §§, återkallelse av tillstånd och förbud enligt 26 g § första och andra styckena och 26 h § får användas endast när verksamheten inte uppfyller de krav som framgår av lagar och andra föreskrifter.

26 g § tredje stycket LSS

Ett tillstånd att bedriva verksamhet får även återkallas om tillståndshavaren inte tillhandahåller assistans enligt 24 §.

I tillsynsuppdraget ingår att granska assistansanordnares verksamhet och att de fortlöpande uppfyller kraven för att få bedriva verksamhet med personlig assistans.

När IVO granskar en verksamhet kan det leda till förelägganden, återkallelse av tillstånd eller förbud om

- verksamheten inte uppfyller kraven för att få bedriva personlig assistans
- verksamheten inte tillhandahåller all assistans enligt 24 § LSS och inte har särskilda skäl för att inte tillhandahålla all assistans
- det förekommer missförhållanden som har betydelse för enskildas möjligheter att kunna få insatser som de har rätt till, eller andra missförhållanden som innebär fara för enskildas liv, hälsa eller personliga säkerhet i övrigt.

Läs mer i avsnitt 2.8.1 och avsnitt 2.8.2.

51 kap. 16 a § SFB

När assistansersättning har beviljats och assistansen utförs av någon som är närstående till eller lever i hushållsgemenskap med den försäkrade och som inte är anställd av kommunen ska Inspektionen för vård och omsorg få tillträde till bostaden för att inspektera assistansen enligt 26 d § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade. Vid sådan inspektion gäller inte 26 e § lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade.

Med närstående enligt första stycket avses make, sambo, barn, förälder och syskon samt deras makar, sambor och barn.

IVO ska också ge råd och vägledning, kontrollera att brister och missförhållanden avhjälps, förmedla kunskap och erfarenhet som IVO får genom tillsynen, och informera och ge råd till allmänheten (26 a § LSS).

Läs mer

Läs om IVO:s verksamhet på ivo.se.

2.8.1 Tillstånds- och anmälningsplikt för att utföra personlig assistans

23 § LSS

En enskild person får inte utan tillstånd av Inspektionen för vård och omsorg yrkesmässigt bedriva verksamhet som avses i 9 § 2–10.

Tillstånd att bedriva verksamhet som avses i första stycket får meddelas endast den som genom erfarenhet eller på annat sätt har förvärvat insikt i de föreskrifter som gäller för verksamheten. I fråga om en juridisk person ska prövningen sammantaget avse

1. den verkställande direktören och andra som genom en ledande ställning eller på annat sätt har ett bestämmande inflytande över verksamheten,
2. styrelseledamöter och styrelsesuppleanter,
3. bolagsmännen i kommanditbolag eller andra handelsbolag, och
4. personer som genom ett direkt eller indirekt ägande har ett väsentligt inflytande över verksamheten.

Vidare krävs att den enskilda personen i övrigt bedöms lämplig. I fråga om en juridisk person krävs att samtliga som anges i andra stycket 1-4 bedöms lämpliga. Vid lämplighetsbedömningen ska viljan och förmågan att fullgöra sina skyldigheter mot det allmänna, laglydnad i övrigt och andra omständigheter av betydelse beaktas.

Kommuner och regioner som ska bedriva verksamhet som avses i första stycket ska anmäla denna verksamhet till Inspektionen för vård och omsorg innan verksamheten påbörjas.

Den som har beviljats ekonomiskt stöd för personlig assistans enligt 9 § 2 eller assistansersättning enligt 51 kap. socialförsäkringsbalken, och som har anställt någon för sådan personlig assistans, ska göra en anmälan till Inspektionen för vård och omsorg innan assistenten påbörjar sitt arbete.

Den som ska bedriva yrkesmässig verksamhet med personlig assistans ska ha tillstånd från IVO. Tillståndsplikten gäller både fysiska och juridiska personer, men inte den som får assistansersättning och anställer egna assistenter, eftersom hen inte bedriver yrkesmässig verksamhet. (Prop. 2009/10:176 s. 76, Personlig assistans och andra insatser – åtgärder för ökad kvalitet och trygghet). Kommuner och regioner som ska bedriva verksamhet med personlig assistans ska anmäla det till IVO innan de börjar.

För att få tillstånd att bedriva verksamhet med personlig assistans krävs

- att verksamheten uppfyller de krav och mål som framgår av lagar och andra föreskrifter
- att företrädarna som ska bedriva verksamheten sammantaget har insikt i de föreskrifter som gäller för verksamheten
- att samtliga företrädare är lämpliga
- att den enskilde personen som bedriver verksamheten har ekonomiska förutsättningar att följa de föreskrifter som gäller för verksamheten.

I kraven ingår det att den som är ansvarig för verksamheten känner till de villkor som framgår i LSS och SFB med tillhörande föreskrifter från Socialstyrelsen och Försäkringskassan. Hen behöver även känna till de arbetsrättsliga och

arbetsmiljörättsliga regler som gäller för verksamheten (jämför prop. 2017/18:158 s. 114, Ökade tillståndskrav och särskilda regler för upphandling inom välfärden).

IVO ska bedöma om de som ska bedriva assistans är lämpliga och då bland annat väga in om de har skött redovisning, betalat skatter och arbetsgivaravgifter med mera, och om de har varit föremål för konkurs eller haft näringsförbud. Något som också kan påverka deras lämplighet är om de tidigare har bedrivit en verksamhet vars tillstånd har återkallats, om verksamhet har bedrivits olagligen eller om IVO i sin tillsyn funnit allvarliga brister i verksamheten. (Prop. 2017/18:158 s. 114-115).

23 a § LSS

En sådan enskild person som avses i 23 § ska ha ekonomiska förutsättningar att följa de föreskrifter som gäller för verksamheten.

Kravet i bestämmelsen gäller under hela den tid som verksamheten bedrivs. I kravet på ekonomiska förutsättningar ligger att verksamheten ska bedrivas på ett sätt som innebär att den bär sina kostnader och att det finns ekonomiskt utrymme för nödvändiga investeringar. (Prop. 2017/18:158 s. 115).

23 b § LSS

Den som har beviljats tillstånd enligt 23 § ska anmäla förändringar i den krets av personer som avses i andra stycket samma paragraf till Inspektionen för vård och omsorg senast en månad efter förändringen.

Skyldigheten att anmäla förändringar syftar till att underlätta för myndigheternas tillsyn (prop. 2017/18:158 s. 115).

IVO har ett register över de som har tillstånd att bedriva verksamhet och de som har anmält verksamhet enligt 23 § LSS. För de som får ett tillstånd att bedriva verksamhet har IVO även uppgift om vad tillståndet omfattar, exempelvis om verksamheten får bedrivas för barn eller vuxna och för vilken grupp i personkretsen.

24 § LSS

Den som har meddelats tillstånd enligt 23 § och som har anlåtats för att utföra personlig assistans åt en enskild, är skyldig att tillhandahålla all den assistans för vilken den enskilde har beviljats ekonomiskt stöd enligt 9 § 2 eller assistansersättning enligt 51 kap. socialförsäkringsbalken.

Detta gäller dock inte om tillståndshavaren har särskilda skäl för att inte tillhandahålla all assistans.

Särskilda skäl är i första hand oförutsedda händelser, till exempel akuta sjukfall som små assistansanordnare inte kan ha beredskap för (prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 257, Budgetpropositionen för 2013).

En assistansanordnare är fri att själv välja med vem den ska sluta avtal, men när avtalet är slutet ska anordnaren tillhandahålla assistans även på obekvämt arbetstid. (Jämför prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 218).

Den enskilde är fri att välja olika assistansanordnare för olika tider eller behov, eftersom en av de grundläggande intentionerna med personlig assistans är att den enskilde har valfrihet och bestämmanderätt över sin assistans (prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 219).

Om den personliga assistansen gäller stöd- och serviceinsatser åt barn med funktionsnedsättning, ska den som utför insatsen tillämpa bestämmelserna i lagen (2010:479) om registerkontroll av personal som utför vissa insatser åt barn med funktionshinder (51 kap. 2 § andrastycket SFB). Registerkontrollskyldigheten omfattar inte en förälder som utför insatser åt sina egna barn. Det gäller oavsett om föräldern är barnets vårdnadshavare eller inte (prop. 2009/10:176 s. 72).

2.8.2 Försäkringskassans anmälningsskyldighet till Inspektionen för vård och omsorg

För att IVO ska kunna genomföra sitt tillsynsuppdrag behöver de få information om omständigheter som kan innebära att det finns brister i en verksamhet med personlig assistans. Därför är Försäkringskassan och kommunen skyldiga att anmäla sådant till IVO. En anmälan innebär att IVO kan inleda en utredning eller inspektion av den aktuella anordnaren. (Jämför prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9 s. 235). IVO behöver också få information om situationer där en aktör bedriver verksamhet med personlig assistans utan tillstånd (prop. 2020/21:205 Utbetalning av ersättning för personlig assistans endast vid tillstånd s. 28). När Försäkringskassan har anmält en aktör till IVO kan de använda uppgifter i anmälan för att bedöma en ansökan om nya tillstånd. Uppgifterna kan också leda till tillsyn.

110 kap. 42 a § SFB

Försäkringskassan ska anmäla till Inspektionen för vård och omsorg om det finns anledning att anta att en enskild bedriver yrkesmässig verksamhet med personlig assistans utan tillstånd enligt 23 § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade eller att en tillståndshavares lämplighet för att bedriva sådan verksamhet kan ifrågasättas.

Försäkringskassans anmälningsskyldighet gäller både tillståndspliktig verksamhet och när en aktör kan antas bedriva verksamhet med personlig assistans utan tillstånd. Att ha *anledning att anta* innebär att beviskravet är *antagligt*, vilket är ett lägre ställt krav än *sannolikt*. Läs mer om beviskrav i vägledning (2004:07) *Fövaltningsrätt i praktiken*.

Anmälningsskyldigheten innebär att Försäkringskassan ska lämna information till IVO. Det finns inget stöd för vilken information som ska lämnas i samband med anmälan. Det finns inte heller något formkrav på anmälan. I varje enskilt fall måste vi därför avgöra hur vi ska formulera anmälan och om vi ska bifoga några handlingar. Generellt gäller sekretess hos Försäkringskassan för uppgifter om en enskild persons hälsotillstånd eller andra personliga förhållanden. Det innebär att vi måste göra en sekretessprövning innan vi kan lämna ut uppgifter till IVO. Vi måste först ta ställning till om uppgiften är sekretessreglerad och sekretessbelagd enligt någon bestämmelse i OSL. Om uppgiften är sekretessbelagd måste vi bedöma om det finns någon bestämmelse eller omständighet som gör att vi ändå kan lämna ut den.

110 kap. 42 a § SFB är ingen sekretessbrytande bestämmelse. Det innebär att när Försäkringskassan anmäler till IVO måste vi göra en sekretessprövning för den information som följer med anmälan. När IVO får en anmälan kan de begära in kompletterande underlag som de bedömer är relevanta. Även då måste vi göra en sekretessprövning innan vi kan lämna ut uppgifterna. Läs mer om sekretessprövning i vägledning (2001:3) *Offentlighet, sekretess och behandling av personuppgifter*.

Försäkringskassan ska även kontakta IVO om vi misstänker att hälso- och sjukvårdspersonal har varit oskicklig när de utövat sitt yrke, och att det kan få betydelse för patientsäkerheten.

Läs mer

Läs om informationsutbyte i ärenden som rör legitimerad hälso- och sjukvårdspersonal mellan Försäkringskassan och IVO i Försäkringskassans riktlinjer (2009:09) *Överlämnande av impulser till kontrollutredning och till andra myndigheter samt beslut i samband med kontrollutredning.*

I vägledning 2001:3 *Offentlighet, sekretess och behandling av personuppgifter* beskrivs när socialförsäkringssekretessen gäller.

Anmäla en enskild utan tillstånd

Försäkringskassan ska anmäla till IVO om vi har anledning att anta att någon bedriver yrkesmässig verksamhet med personlig assistans utan att ha tillstånd för det. Det kan till exempel vara oklart om de tjänster en aktör utför är att betrakta som personlig assistans – och därmed som tillståndspliktig verksamhet – eller som en annan typ av verksamhet som inte är tillståndspliktig. För att IVO ska kunna genomföra sitt uppdrag behöver de uppmärksammas på situationer när någon bedriver personlig assistans utan tillstånd (prop. 2020/21:205 Utbetalning av ersättning för personlig assistans endast vid tillstånd s. 27–28).

Det kan bli aktuellt att anmäla till exempel om

- vi kan anta att de tjänster som en aktör utför är att betrakta som yrkesmässig verksamhet med personlig assistans
- det är oklart om den aktör som uppges bedriva personlig assistans är den som gör det
- en försäkrad fortsätter att köpa tjänster av en anordnare som har fått sitt tillstånd återkallat av IVO, alternativt att tillståndet har upphört på anordnarens egen begäran
- en försäkrad börjar köpa assistans av en aktör som inte har tillstånd från IVO.

En situation där det är oklart om en aktör utför personlig assistans utan tillstånd kan till exempel vara om aktören uppger att den säljer tjänster till någon som själv anställer sina assistenter. Det saknas en definition i LSS av vad som utgör tillståndspliktig yrkesmässig assistansverksamhet och det går därför inte att säga exakt vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att vi ska göra en anmälan. Vi måste därför bedöma det i varje enskilt fall utifrån förhållandena för den aktuella aktören. Om en aktör erbjuder omfattande tjänster till den som anställer själv kan det betraktas som yrkesmässig verksamhet med personlig assistans. För sådan verksamhet krävs tillstånd.

För att kunna anta att en aktör bedriver yrkesmässig verksamhet med personlig assistans ska vi göra en helhetsbedömning. Ett enstaka moment behöver inte innebära att assistansverksamhet bedrivs, men om tjänsten omfattar flera av följande exempel kan vi ha anledning att anta att det är yrkesmässig verksamhet med personlig assistans:

- hantering av tidsredovisning, räkning och information om assistenten
- rekrytering av assistenter och vikarier vid sjukdom
- schemaläggning, bemanning och arbetsledning
- löneadministration
- rådgivning, insatser och åtgärder rörande arbetsmiljö
- juridisk, ekonomisk rådgivning eller HR-rådgivning
- förvaltning av den försäkrades assistansersättning.

Anmäla en tillståndshavares bristande lämplighet

Försäkringskassan ska anmäla till IVO om vi har anledning att anta att den som har tillstånd att bedriva verksamhet med personlig assistans inte är lämplig att göra det. IVO ska i sin tillsyn även granska att den assistansanordnare som har tillstånd enligt 23 § LSS fortlöpande uppfyller kraven i 23 § andra och tredje styckena samt 23 a och 23 b §§ LSS (26 § första stycket LSS).

Efter en helhetsbedömning kan det bli aktuellt att göra en anmälan till IVO till exempel om en anordnare med tillstånd enligt 23 § LSS

- bedriver verksamhet för barn utan att ha tillstånd för det
- bedriver verksamhet för vuxna utan att ha tillstånd för det
- bedriver verksamhet för en viss grupp i personkretsen utan att ha tillstånd för det
- inte har kunskap om LSS mål och inriktning
- inte beaktar barnets bästa
- inte lämnar uppgifter till Försäkringskassan, varken på eget initiativ enligt 51 kap. 24 § 1–2 och 110 kap. 46 § SFB eller på begäran enligt 51 kap. 24 § 3 och 110 kap. 31 § SFB
- inte följer de arbetsrättsliga och arbetsmiljörättsliga regler som reglerar verksamheten
- inte är godkänd för F-skatt
- anställer en assistent för ett barn utan att ha kontrollerat registerutdrag enligt lagen (1998:620) om belastningsregister
- anställer en assistent som saknar arbets- och uppehållstillstånd
- har en person anställd som är under 18 år och utför assistans
- har en person anställd som utför assistans, men saknar förmåga att göra det på grund av ålder, sjukdom eller liknande
- missköter sin redovisning
- missköter betalning av skatter och arbetsgivaravgifter för sina assistenter
- inte tillhandahåller all assistans utan att ha särskilda skäl för att inte göra det
- har en verksamhet som leder till missförhållanden för den försäkrade.

3 När ska rätten till assistansersättning prövas?

Detta kapitel beskriver

- bestämmelserna om ansökan, anmälan, skyldighet att anmäla ändrade förhållanden och omprövning av rätten till assistansersättning
- prövning av rätten till fler timmar.

En utredning om rätten till assistansersättning kan initieras genom att Försäkringskassan får en ansökan eller anmälan och ska pröva om den enskilde har rätt till assistansersättning eller rätt till fler timmar. En utredning kan också initieras om Försäkringskassan får information om att behovet av personlig assistans förändrats. Det kan till exempel vara när Försäkringskassan har kontakt med den enskilde i ett utbetalningsärende eller en ansökan om en annan förmån. När vi får information om att behovet förändrats är det lämpligt att vi informerar den enskilde om vad som händer när behovet har ändrats på ett sådant sätt att det finns anledning att ta ställning till om rätten till assistansersättning ska omprövas på grund av väsentligt ändrade förhållanden. Om informationen tyder på att det finns rätt till ersättning för fler timmar är det lämpligt att vi informerar den enskilde om möjligheten att ansöka om fler timmar.

3.1 Ansökan

110 kap. 4 § andra stycket SFB

En ansökan om förmån ska innehålla de uppgifter som behövs i ärendet och ska vara egenhändigt undertecknad. Uppgifter om faktiska förhållanden ska lämnas på heder och samvete.

En ansökan om assistansersättning ska vara egenhändigt undertecknad oavsett om den är elektronisk eller i pappersform. Om en ansökan görs i den e-tjänst som finns på Mina sidor på Försäkringskassans webbplats räknas signaturen som ett egenhändigt undertecknande.

Om en elektroniskt signerad ansökan däremot skrivs ut på papper kan inte underskriften godtas i detta format. Den utskrivna ansökan måste i sig vara egenhändigt undertecknad av den enskilde.

Ansökan om assistansersättning kan göras på blanketten *Ansökan om assistansersättning* (3062). Gäller ansökan ett högre timbelopp kan ansökan göras på blankett *Ansökan assistansersättning – högre timbelopp* (3051). Det finns dock inget krav på att använda Försäkringskassans blankett eller motsvarande e-blankett.

För att underlätta för både den enskilde och Försäkringskassan är det ändå lämpligt att blanketten används. Att ha ett formulär att fylla i ger stöd och kan hjälpa den enskilde att komma ihåg alla saker som hen behöver hjälp med. Det kan också göra handläggningen effektivare eftersom färre handlingar behöver kompletteras. Uppgifter om faktiska förhållanden behöver lämnas på heder och samvete vilket innebär att de behöver lämnas skriftligt.

En ansökan om assistansersättning som gäller ett barn ska göras av vårdnadshavare eller annan behörig. Om vårdnadshavare ansöker ska båda vårdnadshavarna skriva under ansökan, eftersom ett beslut om assistansersättning är ett *beslut av ingripande betydelse för barnets framtid*. I undantagsfall räcker det med en vårdnadshavares underskrift. Undantagsfallet är om barnets bästa kräver en insats, och den andra vårdnadshavaren är förhindrad (6 kap. 13 § andra stycket FB).

Det räcker med en vårdnadshavares underskrift på ansökan om högre timbelopp, eftersom det inte anses vara ett *beslut av ingripande betydelse för barnets framtid*.

I vissa fall kan socialnämnden, eller en person som socialnämnden har utsett, ansvara för ett barn som är omhändertaget enligt lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). Nämnden, eller den som nämnden har utsett, har under vårdtiden samma ansvar som vårdnadshavaren för att den unges rättigheter enligt 6 kap. 1 § föräldrabalken tillgodoses (11 § LVU). Det innebär att det är nämnden, eller den som nämnden har utsett, som kan ansöka om assistansersättning för barnets räkning.

Ett ombud kan inte ansöka om assistansersättning, däremot lämnar hen uppgifter om faktiska förhållanden på heder och samvete.

Assistansersättning har komplicerade regler och det kan vara svårt för den enskilde att överblicka vilken information Försäkringskassan behöver i en ansökan. Den sökande har därför alltid rätt att korrigera sin ansökan under ärendets gång (jämför prop. 2008/09:200 s. 551, Socialförsäkringsbalk). Det får avgöras från fall till fall när uppgifter kan kompletteras muntligt. Vid denna bedömning bör särskilt övervägas vilken karaktär uppgiften har, och vilka konsekvenser uppgiftslämnandet har. (Prop. 2008/09:200 s. 556). En muntlig förändring av anspråket ska dokumenteras i ärendet (se 27 § FL och vägledning 2004:7).

Läs mer

Vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken* innehåller en utförlig beskrivning av vad som i övrigt gäller vid en ansökan om en förmån. Där kan du till exempel läsa om

- rättshandlingsförmåga
- egenhändigt undertecknande
- heder och samvete
- uppgiftsskyldigheten
- rätten att ändra sin ansökan
- komplettering av ansökan
- avvisning av ofullständig ansökan.

3.2 Anmälan från kommunen

När Försäkringskassan får en anmälan från kommunen ska Försäkringskassan pröva om den enskilde har rätt till assistansersättning, eller rätt till fler timmar trots att hen själv inte har ansökt om det.

15 § 8 LSS

Till kommunens uppgifter hör att anmäla till Försäkringskassan när någon som har ansökt om biträde av personlig assistent eller ekonomiskt stöd till sådan assistans enligt 9 § 2 kan antas ha rätt till assistansersättning enligt 51 kap. socialförsäkringsbalken.

110 kap. 6 § första stycket SFB

Ansökan behöver, trots det som föreskrivs i 4 §, inte göras om följande förmåner:

[...]

3. Assistansersättning när kommunen har anmält till Försäkringskassan att det kan antas att den enskilde har rätt till sådan ersättning.

Bestämmelsen om att kommunen ska anmäla till Försäkringskassan fanns tidigare i LASS, men flyttades till LSS utan att någon ändring i sak var avsedd. I förarbetena till bestämmelsen står bland annat följande:

Kostnader för personlig assistans som är tänkta att finansieras genom Försäkringskassan bör inte kunna övervältras på kommunen genom att den enskilde underlåter att ansöka om assistansersättning. Med denna lösning kan kommunen således genom anmälan till Försäkringskassan möjliggöra att assistansersättning utges när den enskilde är berättigad till det även i fall då någon ansökan inte gjorts.

(Prop. 1992/93:159 s.196)

Kommunens anmälan bör vara skriftlig, men den kan vara muntlig. Försäkringskassan har tagit fram en blankett, *Anmälan från kommunen – behov av personlig assistans* (3078) som kommunen kan använda.

När en anmälan kommer in kan Försäkringskassan pröva rätten till assistansersättning utan att den enskilde ansöker. Den enskilde kan under utredningen ge en annan beskrivning av sitt hjälpbehov än den som finns i kommunens anmälan. Den enskildes beskrivning kan då ses som en sådan korrigerig av en ansökan som beskrivs i sista stycket under 3.1. Ansökan. Den enskilde kan dock inte återkalla en anmälan som gjorts av kommunen. Det beror på att hen inte kan välja att få personlig assistans enligt LSS, i stället för assistansersättning, när förutsättningarna för att beviljas assistansersättning är uppfyllda. Om den enskilde hade kunnat välja skulle det finnas en risk för att kommunen har kostnader som staten ska bekosta.

Försäkringskassans prövning bör omfatta alla de behov som den enskilde ansökt om personlig assistans enligt LSS för, och de eventuella ytterligare behov som hen under utredningens gång begär personlig assistans för. Försäkringskassan bör även pröva de behov som kommunen påtalar. De kan påtalas till exempel i kommunens anmälan eller under samrådet enligt 51 kap. 21 § SFB. Behoven bör prövas även om den enskilde hellre skulle beviljas personlig assistans enligt LSS för de behoven, till exempel del av dygnet eller veckan. Det gäller även när den enskilde har lämnat in en ansökan om assistansersättning. Till den del Försäkringskassan inte beviljar assistansersättning kan den enskilde dock ha rätt till personlig assistans enligt LSS från kommunen, till exempel om ett behov bedöms som en tillfällig utökning.

Det måste finnas en ansökan om personlig assistans hos kommunen som gäller den enskilde, innan Försäkringskassan kan pröva om hen har rätt till assistansersättning. Detta eftersom insatser bara kan ges en enskild som har begärt det (jämför 8 § första stycket LSS). Om det finns ett beslut om biträde av personlig assistent eller ekonomiskt stöd till skäliga kostnader för sådan assistans går det att utgå från att den enskilde har

ansökt om personlig assistans. Det räcker inte att personen har sökt eller beviljats insatser enligt till exempel socialtjänstlagen. Försäkringskassans prövning kan av samma skäl inte omfatta behov som den enskilde inte begär personlig assistans eller assistansersättning för.

Om kommunen anmäler att det finns behov av assistansersättning för en person som inte muntligt eller skriftligt har ansökt om personlig assistans hos kommunen, ska Försäkringskassan kontakta kommunen för att utreda varför anmälan har lämnats in. Kommunen ska informeras om att Försäkringskassan inte kan pröva en anmälan från kommunen om den enskilde inte har ansökt om personlig assistans hos dem. Om kommunen vill återkalla sin anmälan för att det inte finns någon ansökan, så kan den göra det. I så fall ska ärendet avskrivas. Annars gäller att om kommunen inte kompletterar ärendet med uppgiften att den enskilde har ansökt om personlig assistans är anmälan ofullständig. Detta eftersom den grundläggande förutsättningen att den enskilde ansökt hos kommunen saknas. Ärendet ska i så fall avvisas. Försäkringskassan ska dock inte avvisa ett ärende utan att först ha kontaktat kommunen och utrett om det finns en ansökan.

Läs mer om avvisning och avskrivning och hur man går till väga i vägledning 2004:7.

3.3 Förmånstiden

51 kap. 7 § SFB

Assistansersättning får inte lämnas för längre tid tillbaka än en månad före den månad när ansökan gjorts eller det kommit in en anmälan från kommunen att det kan antas att den enskilde har rätt till assistansersättning. Assistansersättning som avser assistans som utförs innan beslut har fattats i ett ärende lämnas endast om den enskilde månadsvis under handläggningstiden redovisar till Försäkringskassan att assistansen utförs i enlighet med kraven och förutsättningarna i denna balk.

11 a § förordning (1993:1091) om assistansersättning

En försäkrad som har köpt personlig assistans ska redovisa till Försäkringskassan att assistansersättningen har använts för sådant köp. En försäkrad som själv har anställt sina personliga assistenter ska redovisa till Försäkringskassan att assistansersättningen har använts för kostnader för sådana assistenter.

Bestämmelserna innebär att assistans kan ha utförts redan innan Försäkringskassan beviljar assistansersättning. Den enskilde ska redovisa vad assistansersättningen använts till på samma sätt som vid den löpande redovisningen efter att ersättningen har beviljats (prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s.232). Försäkringskassans föreskrifter (FKFS 2016:4) om assistansersättning beskriver vad som krävs för utbetalning av assistansersättning för personlig assistans som utförts före beslut. Läs mer i avsnitt 15.4.

51 kap. 8 § SFB

Assistansersättning kan lämnas för tid efter det att den försäkrade har fyllt 66 år endast om

1. ersättning har beviljats innan han eller hon har fyllt 66 år, eller
2. ansökan kommer in till Försäkringskassan senast dagen före 66-årsdagen och därefter blir beviljad.

51 kap. 10 § SFB

Antalet assistanstimmar får inte utökas efter det att den försäkrade har fyllt 66 år.

Motsvarande reglering som i 51 kap. 8 och 10 §§ SFB finns i 9 b § LSS.

Övergångsbestämmelser för de som fyllt 65 år före 1 januari 2023 beskrivs i kapitel 6.2.

51 kap. 12 § SFB

Rätten till assistansersättning ska omprövas i den utsträckning som denna rätt har minskat i omfattning på grund av väsentligt ändrade förhållanden som är hänförliga till den försäkrade.

Så länge det inte uppkommer väsentligt ändrade förhållanden som är hänförliga till den försäkrade och som innebär en minskning av rätten till assistansersättning ska beslutet om rätten till assistansersättning inte omprövas. Ändrad rättstillämpning utgör inte grund för omprövning. Detta för att undvika att förändringar i rättspraxis får ingripande effekter för enskilda som redan har beviljats assistansersättning (jämför prop. 2017/18:78 s. 19 f.).

3.4 Skyldighet att anmäla ändrade förhållanden

110 kap. 46 § SFB

Den som ansöker om, har rätt till eller annars får en förmån enligt denna balk ska anmäla sådana ändrade förhållanden som påverkar rätten till eller storleken av förmånen.

Det som anges i första stycket kan avse

1. bosättning i Sverige eller utlandsvistelse,
2. bostadsförhållanden,
3. civilstånd, vårdnad och sammanboende med vuxen eller barn,
4. hälsotillstånd,
5. förvärvsarbete i Sverige eller utomlands,
6. arbetsförmåga,
7. inkomstförhållanden,
8. förmögenhetsförhållanden, och
9. utländsk socialförsäkringsförmån.

Anmälan som gäller assistansersättning ska även göras av den till vilken assistansersättning har betalats ut enligt 51 kap. 19 §, om denne har kännedom om de ändrade förhållandena.

Anmälan behöver inte göras om den handläggande myndigheten har kännedom om ändringen och därför saknar behov av en anmälan. [...]

110 kap. 47 § första stycket SFB

Anmälan enligt 46 § ska göras så snart som möjligt och senast fjorton dagar efter det att den anmälningsskyldige fick kännedom om förändringen.

Den som ansöker om eller har rätt till assistansersättning ska alltså anmäla till Försäkringskassan sådant som påverkar rätten till eller storleken på assistansersättningen. Utöver det som står i 110 kap. 46 § SFB ska den enskilde anmäla exempelvis om

- hen vårdas på en institution, vistas i eller deltar i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet eller om hen bor i en gruppboende (se 106 kap. 24 § SFB)
- ett hjälpbehov övergår till en sjukvårdande insats enligt HSL (se 51 kap. 5 § SFB).

Om den enskilde har en legal ställföreträdare enligt föräldrabalken är det ställföreträdaren som är skyldig att anmäla ändrade förhållanden. Detta följer av 12 kap. 2 och 3 §§ FB.

Anmälningsskyldigheten gäller också den som assistansersättningen har betalats ut till enligt 51 kap. 19 § SFB, om betalningsmottagaren känner till de ändrade förhållandena. Betalningsmottagaren kan vara en kommun eller någon annan som har tillstånd enligt 23 § LSS att bedriva verksamhet med personlig assistans.

I förarbetena står det att skyldigheten enligt 110 kap. 46 § SFB inte innebär att förhållanden måste efterforskas, utan omfattar förhållanden som den som tagit emot utbetalningen har kännedom om (prop. 2012/13:1 utgiftsområde 9, s. 259).

15 § LSS

Till kommunens uppgift hör att

[...]

9. underrätta Försäkringskassan när någon som får assistansersättning enligt 51 kap. socialförsäkringsbalken beviljas boende med särskild service, daglig verksamhet, barnomsorg eller någon annan insats som kan påverka behovet av personlig assistans.

[...]

Bestämmelsen ska säkerställa att Försäkringskassan får kännedom om att kommunen har beviljat sådana insatser, så att Försäkringskassan kan förhindra att assistansersättning betalas ut på felaktig grund (jämför prop. 2012/2013:1 utgiftsområde 9, s. 234).

15 § LSS

Till kommunens uppgifter hör att

[...]

10. anmäla till Försäkringskassan om det finns anledning att anta att assistansersättning enligt 51 kap. socialförsäkringsbalken används för annat än köp av personlig assistans eller kostnader för personliga assistenter, och

[...]

Avsikten är inte att anmälningar ska göras slentrianmässigt från kommunens sida. Anmälningsskyldigheten inträder när det rent faktiskt finns anledning att anta att assistansersättningen används för annat än vad den är avsett för. Det kan till exempel hända när kommunen genom sin övriga verksamhet får veta att någon som beviljats assistansersättning klarar betydligt mer av sin dagliga livsföring än vad som borde vara fallet för den som har beviljats assistansersättning. Avsikten är inte att kommunen ska utreda förhållandena, utan den närmare undersökningen får i stället Försäkringskassan göra efter en anmälan från kommunen. (Prop. 2012/2013:1 utgiftsområde 9, s. 235)

Försäkringskassan är skyldig att ompröva rätten till assistansersättning i den utsträckning som denna rätt har minskat i omfattning på grund av väsentligt ändrade förhållanden som är hänförliga till den försäkrade, läs mer under avsnitt 3.6. Om ett ändrat förhållande hos den försäkrade leder till att hen har ett ökat hjälpbehov förutsätter det en ansökan av den försäkrade eller en anmälan från en kommun (110 kap. 4 § och 6 § första stycket 3 SFB).

Om inte den försäkrade uppfyller sin anmälningsskyldighet enligt 110 kap. 46 § SFB kan det få konsekvenser för rätten till ersättning eftersom Försäkringskassan kan dra in eller sätta ned ersättningen enligt 110 kap. 52 § SFB läs mer i vägledning (2004:1) *Kontrollutredning*. Om den försäkrade har förorsakat den felaktiga utbetalningen genom att ha brustit i sin uppgifts- eller anmälningsskyldighet kan hen bli återbetalningsskyldig (108 kap. 2 och 11 §§ SFB). Läs mer om återbetalning i avsnitt 18.1.

3.5 Prövning av rätten till fler timmar

När det kommer in en ansökan från den försäkrade eller en anmälan från kommunen ska Försäkringskassan pröva rätten till fler timmar.

När rätten till fler timmar prövas ska Försäkringskassan ta ställning till om den försäkrade har rätt till de extra assistanstimmarna som ansökan gäller. Det är bara det totala antalet beviljade timmar som Försäkringskassan är bunden av vid prövning av ansökan om utökad assistansersättning. Enligt lagen måste den försäkrade uppfylla villkoren för rätt till assistansersättning för att kunna få ersättningen. Det innebär att en försäkrad inte kan beviljas fler timmar om rätt till assistansersättning inte längre finns, eller om det totala antalet assistanstimmar inte ska utökas vid tillämpning av gällande författningar, rättspraxis och annan normering. Med annan normering avses till exempel rättsliga ställningstaganden. Totala antalet beviljade assistanstimmar är ett gynnande beslut som gäller tillsvidare. En ansökan om fler timmar kan inte resultera i att den enskilde får färre timmar. Antalet beviljade assistanstimmar kan endast omprövas om det finns ett väsentligt ändrat förhållande som är hänförligt till den försäkrade och som innebär en minskning, se avsnitt 3.6.

En prövning av rätten till fler timmar är inte en omprövning av rätten till den assistansersättning som den försäkrade har sedan tidigare. Om en ansökan eller anmälan om fler timmar avslås har den försäkrade rätt till assistansersättning enligt tidigare beslut och de bedömningar som ligger till grund för det. Om en ansökan eller anmälan om fler timmar beviljas fattas ett nytt beslut med det totala antalet assistanstimmar som ersätter det tidigare beslutet.

Ärendet ska utredas i den omfattning som dess beskaffenhet kräver (110 kap. 13 § SFB). Det finns inte någon särskild bestämmelse i 51 kap. SFB om prövning av rätten till fler assistanstimmar. HFD uttalar i ett avgörande att när fler timmar beviljas prövas samtliga förutsättningar för rätt till assistansersättning utifrån gällande författningar, rättspraxis och annan normering (HFD 2024 ref. 9). Det innebär att de ytterligare timmar som den försäkrade ansöker om ska utredas som vid en nyansökan. När det gäller de timmar som den försäkrade redan har behöver utredningen inte alltid vara lika omfattande.

När Försäkringskassan prövar rätten till fler timmar finns det redan ett antal assistanstimmar beviljade för en period, som följer av tidigare bedömningar. Vi kan behöva göra helt nya bedömningar om författningar, rättspraxis och annan normering har ändrats. Detsamma gäller när omständigheterna har förändrats så att behovet av personlig assistans har förändrats. Det följer av att vi ska fatta korrekta beslut.

Vi är inte bundna av tidigare bedömningar och utrymmet för att göra andra bedömningar är därför förhållandevis stort. Men de grundläggande principer och mål som LSS grundas på innebär att vi vanligtvis bör godta tidigare bedömningar. Läs mer i avsnitt 1.3 om kontinuitet och helhetssyn.

Det antal timmar som den försäkrade har rätt till framgår av beviljandebeslut, eller beslut om ändring av antalet assistanstimmar. En del beslut om assistansersättning innebär inte en prövning av den försäkrades hela behov av assistans. Därför kan det finnas flera beslut som innehåller de bedömningar som ligger till grund för antalet assistanstimmar som beviljats. Försäkringskassan ska därför utgå från det senaste beslutet där hela behovet av assistans prövades förutsättningslöst, och beslut som har fattats därefter som också ligger till grund för antalet beviljade assistanstimmar. Det kan också finnas uppgifter om förändringar i till exempel ärenden om fler timmar och omprövning som kan ha betydelse för bedömningen av rätten till fler timmar.

Läs mer

Läs mer om Försäkringskassans utredningsansvar i vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken*.

Särskilda utredningsåtgärder som kan vara aktuella inom assistansersättningen kan du läsa om i kapitel 7 i den här vägledningen.

Hur beslut utformas och hur du ska tolka bedömningarna i det tidigare beslutet kan du läsa om i avsnitt 11.1 i denna vägledning.

Metodstöd – pröva rätten till fler timmar

Utgå från de assistanstimmar som beviljats och de bedömningar som ligger till grund för dem. Du behöver också hämta uppgifter om eventuella förändringar från till exempel den försäkrade och ärenden där förutsättningarna för omprövning inte varit uppfyllda. Ta ställning till vad som behöver utredas utifrån beviljade assistanstimmar och de bedömningar som ligger till grund för dessa, uppgifter om eventuella förändringar samt ansökan om fler timmar. För att inte utreda mer än vad som behövs ska du så långt som möjligt använda befintliga uppgifter, och de bedömningar som gjorts tidigare. Använd nedanstående frågor och förklaringar till dem som stöd för vad du behöver utreda.

- Är det några behov för vilka assistanstimmar är beviljade sedan tidigare som enligt nu gällande författningar, rättspraxis och annan normering skulle bedömas annorlunda? För att ta reda på det går du igenom tidigare beviljade timmar och de bedömningar som ligger till grund för dessa i förhållande till nu gällande tillämpning. Om något behov i dag bedöms annorlunda tar du ställning till om det medför att du behöver utreda något ytterligare.
- Är det några förhållanden för den försäkrade som har ändrats och som påverkar beviljade timmar? Med förhållanden avses till exempel hälsotillstånd, boende, civilstånd och annat samhällsstöd.
- Har den försäkrades sammanlagda hjälpbehov ändrats så att hen inte längre behöver lika många assistanstimmar? Om den försäkrade uppger att behovet och tidsåtgången är samma och det inte finns något som talar för motsatsen så behöver du inte göra någon ny bedömning. Om något tyder på att den försäkrades sammanlagda hjälpbehov har ändrats ska du dock utreda om behoven finns kvar, och om de finns kvar i samma omfattning.
Finns det rätt till assistans för det som ansökan eller anmälan gäller? Utred på samma sätt som vid en nyansökan.

Om det har skett förändringar för den försäkrade eller i författningar, rättspraxis och annan normering påverkar det hur mycket du behöver utreda. När föräldraansvar har bedömts individuellt och vi nu ska göra föräldraavdrag behöver vi utreda alla behov där föräldraansvar har eller ska beaktas. Om det inte är något som har ändrats är det tillräckligt att du utreder de extra timmar som ansökan eller anmälan gäller. När din utredning är klar bedömer du enligt stegbedömningen i kapitel 6. I bedömningen av förutsättningarna för rätt till assistansersättning använder du tidigare bedömningar av behov och tidsåtgång om inget har förändrats. Om något har ändrats kan det finnas anledning att göra en annan bedömning.

3.6 Omprövning av rätten till assistansersättning

51 kap. 12 § SFB

Rätten till assistansersättning ska omprövas i den utsträckning som denna rätt har minskat i omfattning på grund av väsentligt ändrade förhållanden som är hänförliga till den försäkrade.

Försäkringskassan ska endast ompröva rätten till assistansersättning i den utsträckning som denna rätt har minskat i omfattning på grund av väsentligt ändrade förhållanden som är hänförliga till den försäkrade (51 kap. 12 § SFB). Detta är för att undvika att förändringar i rättspraxis får ingripande effekter för enskilda som redan har beviljats assistansersättning. Detta syfte uppnås inte om begreppet väsentligt ändrade förhållanden skulle anses omfatta prejudikat (prop. 2017/18:78 s. 20).

Bestämmelsen i 51 kap. 12 § SFB reglerar omprövning av rätten till assistansersättning. Försäkringskassan har en skyldighet att ompröva rätten till assistansersättning vid väsentligt ändrade förhållanden. Skyldigheten är dock begränsad till att gälla förhållanden som är hänförliga till den försäkrade och som innebär att den försäkrades rätt till assistansersättning minskar i omfattning. Det ska vara faktiska förhållanden som har ändrats. Det innebär att ändrad praxis i fråga om rätten till assistansersättning inte kan ligga till grund för omprövning enligt bestämmelsen. Omprövningskyldigheten gäller också om rätten till assistansersättning har upphört. (Prop. 2017/18:78 s. 21 och 27)

Att de ändrade förhållandena ska vara hänförliga till den försäkrade ska förstås i vid bemärkelse. Ändringar i den försäkrades livssituation får således betraktas som hänförliga till den försäkrade. Det kan exempelvis vara fråga om att den försäkrades hjälpbehov tillgodoses genom ett annat samhällsstöd eller att den försäkrade har flyttat till ett annat boende (prop. 2017/18:78 s. 27). I 110 kap. 46 § SFB finns exempel på andra förhållanden som typiskt sett är hänförliga till den försäkrade. Av den bestämmelsen framgår också att med ändrade förhållanden avses förhållanden som påverkar rätten till eller storleken på assistansersättningen.

Av såväl 51 kap. 12 § som 110 kap. 46 § SFB framgår alltså att de enda förhållanden som kan prövas är sådana som innebär att assistansersättningen ska minskas eller helt dras in. Vad som karakteriserar *väsentligt* ändrade förhållanden framgår inte direkt av lagtext eller förarbeten. I kravet på att ändringen av den enskildes förhållanden ska vara väsentlig ligger att det måste vara frågan om en betydande förändring. Att den enskilde enligt 110 kap. 46 § SFB är skyldig att anmäla förändring av vissa förhållanden innebär exempelvis inte att varje förändring är så betydande att det är ett väsentligt ändrat förhållande.

Det går inte att generellt säga vad som är väsentligt ändrade förhållanden utan en bedömning får i stället göras i det enskilda fallet. En genomgripande förändring, till exempel en flytt till bostad med särskild service eller att beviljas ett omfattande annat samhällsstöd som helt eller delvis tillgodoser de behov som assistansersättningen avser kan ofta vara väsentligt ändrade förhållanden som är hänförliga till den enskilde. Förändringen skulle också kunna tänkas gälla en situation när ett hjälpbehov har bedömts som egenvård men sedan blir en sjukvårdande insats enligt HSL. Det saknas vidare stöd i förarbetena att lägga samman flera ändrade förhållanden för att göra gällande ett väsentligt ändrat förhållande. Omprövningen ska utgå från de assistanstimmar som beviljats och de bedömningar av förutsättningarna som ligger till grund för dessa.

När vi tar ställning till om något utgör väsentligt ändrade förhållanden ska vi göra en helhetsbedömning av hur betydande förändringen är. En del i den bedömningen är hur

mycket tid av den försäkrades livssituation som de ändrade förhållandena påverkar. Hur mycket tid som påverkas kan alltså vägas in som en del av helhetsbedömningen när vi prövar om det finns väsentligt ändrade förhållanden. Hur mycket tid i den försäkrades livssituation som påverkas är inte detsamma som att behovet av assistans minskar eller ökar. Den bedömningen ska göras först efter att det konstaterats att det finns väsentligt ändrade förhållanden.

En annan del i helhetsbedömningen är hur påtaglig förändringen är. När en person till exempel går från skola till daglig verksamhet är det hela den tid som den enskilde vistas där som påverkas, och alltså inte bara den eventuella skillnaden mellan tiderna i skola respektive daglig verksamhet. Att det ingår omvårdnad i daglig verksamhet är en omständighet som har betydelse för hur stor förändringen är. Men det kan även finnas fler omständigheter som har betydelse i det enskilda fallet.

När det konstaterats att det finns väsentligt ändrade förhållanden som både är hänförliga till den försäkrade, och som gör att hjälpbehovet minskar, ska Försäkringskassan ompröva rätten till assistansersättning i enlighet med 51 kap. 12 § SFB. Hur stor minskningen är påverkar inte om en omprövning ska göras. (HFD 2021 ref. 1)

Av bestämmelsen framgår att omprövningen är partiell. Det betyder att det inte ska göras en fullständig prövning av rätten till assistansersättning. I stället ska omprövningen endast handla om i vilken utsträckning de ändrade förhållandena innebär att rätten till assistansersättning har minskat i omfattning. Timmar med assistansersättning som inte berörs av de ändrade förhållandena ska alltså inte omprövas. Timmar med assistansersättning som berörs av de ändrade förhållandena ska inte heller omprövas på någon annan grund än dessa ändrade förhållanden. (Prop. 2017/18:78 s. 27)

Förutsättningarna för omprövning är uppfyllda när det finns väsentligt ändrade förhållanden som innebär en minskning av antalet timmar. När det har konstaterats ska även bedömas om det väsentligt ändrade förhållandet innebär ett ökat behov. Det behovet ska bedömas enligt gällande författningar, rättspraxis och annan normering. Om det finns ett ökat behov till följd av det väsentligt ändrade förhållandet som ger rätt till assistansersättning påverkar det minskningens storlek. Om det ökade behovet gör att den försäkrade har rätt till samma antal timmar som tidigare är minskningens storlek noll timmar.

Om det väsentligt ändrade förhållandet till exempel är att den försäkrade har börjat i sådan verksamhet som omfattas av kravet på särskilda skäl enligt 106 kap. 24–25 a §§ SFB, ska Försäkringskassan pröva om det finns särskilda skäl, ifall den försäkrade anser sig behöva assistans i verksamheten. Det är bara ökat behov som är en följd av det väsentligt ändrade förhållandet som kan bedömas i en omprövning. Ett ökat behov som inte är en följd av det väsentligt ändrade förhållandet kan bara prövas om det finns en ansökan eller anmälan om fler timmar.

När förutsättningar för omprövning är uppfyllda kan omprövningen resultera i att rätten till assistansersättning upphör, minskad rätt eller oförändrat antal timmar. Efter en omprövning enligt 51 kap. 12 § SFB ska förutsättningarna för assistansersättning fortfarande vara uppfyllda för att rätten till assistansersättning ska finnas.

En omprövning enligt bestämmelsen kan inte leda till att den försäkrade beviljas fler timmar med assistansersättning. Ett sådant beslut förutsätter en ansökan av den försäkrade eller en anmälan av kommunen (se 110 kap. 4 § och 6 § första stycket 3 SFB).

Försäkringskassans skyldighet att göra en omprövning vid väsentligt ändrade förhållanden och prövningsramen påverkas inte av på vilket sätt Försäkringskassan har fått vetskap om de ändrade förhållandena (prop. 2017/18:78 s. 21). Det spelar alltså inte någon roll om Försäkringskassan får kännedom om förhållandet genom en anmälan

enligt 110 kap. 46 § SFB, en anmälan från kommunen enligt 15 § 9 LSS eller på annat sätt.

Tidigare gällde andra bestämmelser för omprövning, se bilaga 1.

Särskilt när omprövningen gäller rätten till assistansersättning för ett barn

De väsentligt ändrade förhållandena kan innebära att behovet av assistans inte bara minskar utan även ökar. Om behovet ökar kan det normala föräldraansvaret behöva beaktas. Om behovet *inte* ökar finns det inte något behov där det normala föräldraansvaret kan beaktas.

Det går inte att beakta individuellt bedömt föräldraansvar och göra föräldraavdrag för hjälpen med *grundläggande behov*, i samma beslut. Detsamma gäller om hjälpbehovet avser *andra personliga behov*. Detta för att inte riskera att vi beaktar föräldraansvaret två gånger. Det avgörande är om det individuellt bedömda föräldraansvaret påverkar antalet assistanstimmar i någon del. Ett individuellt bedömt föräldraansvar ska anses påverka antalet assistanstimmar om det i någon del som inte omprövas har medfört att något hjälpbehov endast godtagits delvis eller inte alls (FKRS 2022:12).

Om vi till exempel har gjort en individuell bedömning av föräldraansvaret för hjälpen med ett annat personligt behov som inte omprövas helt kan vi alltså inte göra något föräldraavdrag alls för hjälpen med andra personliga behov. Detsamma gäller om vi har gjort en individuell bedömning av föräldraansvaret för ett annat personligt behov än det som är aktuellt vid omprövningen.

Om vi *inte* har beaktat något individuellt bedömt föräldraansvar för de grundläggande behoven, men däremot för de andra personliga behoven, så kan föräldraavdrag göras vid en omprövning som avser grundläggande behov. Föräldraavdrag kan endast göras från grundläggande respektive andra personliga behov om grundläggande eller andra personliga behov omprövas, och det finns ett ökat behov att beakta inom omprövningen. (FKRS 2022:12)

Om vi i det eller de beslut som ligger till grund för antalet beviljade assistanstimmar inte har bedömt föräldraansvaret individuellt för de grundläggande respektive de andra personliga behoven ska vi göra föräldraavdrag vid omprövningen, om det finns ett ökat behov att beakta. (Jmf FKRS 2022:12)

Föräldraavdraget vid en omprövning kan aldrig bli större än ökningen till följd av de väsentligt ändrade förhållandena. Det beror på att omprövningen endast är partiell.

Läs mer

Läs mer om föräldraavdrag vid omprövning i FKRS (2022:12) *Föräldraavdrag vid omprövning av rätt till assistansersättning när föräldraansvar tidigare har beaktats genom en individuell bedömning*.

Läs mer om föräldraansvar och föräldraavdrag i avsnitt 6.8.

Metodstöd – utreda och bedöma vid omprövning

Du utgår från beviljade assistanstimmar och de bedömningar som ligger till grund för dessa. Ta ställning till vad som behöver utredas utifrån impulsen om ändrat förhållande och beviljad assistansersättning. Timmar som inte berörs av det ändrade förhållandet ska inte utredas och bedömas. Du behöver ha uppgifter så att du kan bedöma om det finns ett väsentligt ändrat förhållande som leder till en minskning. Om det är så behöver du även ha uppgifter, så att du kan bedöma om det finns något som påverkar

minskningens storlek. Därför behöver du utreda om det väsentligt ändrade förhållandet också innebär ett ökat behov.

Bedöm om förutsättningarna för omprövning är uppfyllda i två steg. För att rätten till assistansersättning ska omprövas ska förutsättningarna i båda stegen vara uppfyllda. Om du har konstaterat att förutsättningarna för omprövning är uppfyllda, ska du gå vidare till det tredje steget som är att bedöma hur stor minskningen är.

1. Bedöm väsentligt ändrade förhållanden

- Vilket förhållande har ändrats för den försäkrade?
- Är ändringen av förhållandena betydande? Här ska du göra en helhetsbedömning. Det kan du göra genom att väga samman svaren på följande frågor:
 - Vilken typ av förändring har skett? Här kan du till exempel väga in om det har hänt något nytt, eller om ett förhållande har förändrats. Att det har hänt något nytt kan till exempel vara att personen har börjat i barnomsorg, och att ett förhållande har förändrats kan vara att personen beviljats utökning av korttidsvistelse.
 - Hur har den försäkrades livssituation förändrats?
 - Hur mycket tid påverkas av det ändrade förhållandet? Med tid avses all tid som påverkas, inte bara de behov som den försäkrade är beviljad assistansersättning för. Om en person till exempel har gått från skola till daglig verksamhet är det inte bara den eventuella skillnaden mellan tiderna i de olika verksamheterna som påverkas av övergången. Det är i stället hela den tid som den försäkrade vistas i verksamheterna som påverkas.

2. Bedöm om de väsentligt ändrade förhållandena påverkar rätten till assistansersättning negativt

När du har konstaterat att förhållandena har ändrats väsentligt bedömer du om de förhållandena påverkar rätten till assistansersättning negativt. För att göra det behöver du veta om de väsentligt ändrade förhållandena innebär att rätten till assistansersättning ska minskas i någon omfattning. Även om minskningen av assistanstimmar är liten ska du ompröva ärendet.

3. Bedöm minskningens storlek

Om du har konstaterat att det finns väsentligt ändrade förhållanden, och att de innebär en minskning av antalet timmar, drar du av de timmarna från de timmar som är beviljade. När det finns ett ökat behov av assistans som beror på det väsentligt ändrade förhållandet lägger du till timmar. Om omprövningen gäller rätten till ersättning för ett barn behöver du ta ställning till om du ska göra ett föräldraavdrag.

För att den försäkrade ska fortsätta att ha rätt till assistansersättning måste de grundläggande behoven uppgå till i genomsnitt mer än 20 timmar i veckan. Om omprövningen gäller en vuxen person kan du inte lägga till fler timmar än upp till det totala antalet timmar som beviljats tidigare. Om omprövningen gäller ett barn kan du lägga till fler timmar, så länge antalet timmar efter föräldraavdrag inte blir fler än det totala antalet timmar som beviljats tidigare.

4 Försäkrad och rätt till assistansersättning i gränsöverskridande situationer

Det här kapitlet handlar om

- försäkrad och gällande skydd
- förordning 883/2004 och andra internationella regelverk.

4.1 Försäkrad och gällande skydd

För att ha rätt till assistansersättning krävs att man

- är försäkrad i Sverige
- uppfyller övriga relevanta villkor i socialförsäkringsskyddet
- uppfyller de särskilda förmånsvillkoren.

Assistansersättning är en bosättningsbaserad förmån och det krävs därför som huvudregel att man är bosatt i Sverige för att vara försäkrad (jämför 5 kap. SFB).

Läs mer

Det står mer om villkoren för att vara försäkrad för bosättningsbaserade förmåner i beskrivningen av 5 kap. 2–8 §§ i SFB i vägledning 2017:1 *Övergripande bestämmelser i SFB, unionsrätten och internationella avtal*.

Även om Försäkringskassan konstaterar att man är försäkrad i Sverige krävs det dessutom att man uppfyller de andra villkor som gäller för förmånen enligt 5–7 kap. SFB (jämför 4 kap. 3 § andra stycket SFB). Detta gäller exempelvis SFB:s bestämmelser om krav på uppehållstillstånd för personer som behöver det och bestämmelserna om förmåner vid utlandsvistelse.

Läs mer

I beskrivningen av 5 kap. SFB i vägledning 2017:1 står det mer om bestämmelserna för bosättningsbaserade förmåner.

I vissa situationer ska Försäkringskassan också ta hänsyn till olika internationella regelverk, till exempel EU:s förordningar, avtalet om Förenade kungarikets utträde ur EU (utträdesavtalet), avtal om social trygghet och andra avtal som Sverige har ingått med andra länder för att avgöra om en person har rätt till assistansersättning. Det kan bli aktuellt när det rör sig om en gränsöverskridande situation, det vill säga när minst två länder är inblandade. Det kan till exempel vara att man flyttar till ett annat land, bor och arbetar i olika länder eller har sin familj i ett annat land. Det innebär att bestämmelserna i SFB ibland inte kan upprätthållas i en viss situation.

Assistansersättning ingår inte i något avtal om social trygghet som Sverige har med andra länder.

Läs mer

Det står mer om dessa situationer i vägledning 2017:1.

Assistansersättning ingår i förordning 883/2004 och Sverige har anmält att den ska samordnas som en vårdförmån (Sveriges lagstiftningsförteckning till artikel 9). Bestämmelserna i förordningen kan innebära att en person inte behöver uppfylla bestämmelserna om försäkrad och gällande skydd i SFB i vissa situationer.

Läs mer

Läs om definitionen av vårdförmåner i beskrivningen av artikel 1 va) i vägledning 2017:1 och om bestämmelserna för hur vårdförmåner och därmed assistansersättning ska samordnas när förordning 883/2004 är tillämplig i vägledning 2021:01 *Vård i gränsöverskridande situationer*.

I ärenden som rör både Sverige och Förenade kungariket tillämpas från och med den 1 januari 2021 utträdesavtalets bestämmelser på de personer som omfattas av avtalets personkrets. Läs mer om personkretsen i utträdesavtalet i vägledning 2017:1. När utträdesavtalet inte är tillämpligt i ett ärende som rör Förenade kungariket ska situationen behandlas som en situation med tredjeländ. Detta beror på att assistansersättning inte ingår i sakområdet för handels- och samarbetsavtalet mellan EU och Förenade kungariket.

Läs mer

Läs om gränsöverskridande försäkringssituationer i samband med Förenade kungarikets utträde ur EU i vägledning 2017:1.

5 Förhållningssätt och vägledande principer

Detta kapitel beskriver

- vad grundlagarna, diskrimineringslagen och vissa konventioner innebär för vår handläggning
- principerna i den statliga värdegrunden och hur de påverkar det praktiska arbetet inom assistansersättningen
- hur proportionalitetsprincipen påverkar handläggningen
- vad vi särskilt behöver tänka på när utredningen gäller barn.

Försäkringskassans uppdrag är att i enlighet med den statliga värdegrunden administrera och förvalta socialförsäkringen. Det ska göras på ett rättssäkert och förtroendeingivande sätt genom god rättstillämpning och utan diskriminering. Principerna i den statliga värdegrunden framgår i regeringsformen (RF), förvaltningslagen och budgetlagen (2011:203) och är:

- demokrati (1 kap. 1 § första stycket RF)
- legalitet (1 kap. 1 § tredje stycket RF)
- objektivitet (1 kap. 9 § RF)
- fri åsiktsbildning (1 kap. 1 § andra stycket RF)
- respekt (1 kap. 2 § RF)
- effektivitet och service (6 och 9 §§ FL och 1 kap. 3 § budgetlagen).

Vi ska också vägledas av proportionalitetsprincipen. Den innebär att en åtgärd bara får vidtas om det man vill uppnå står i rimlig proportion till de besvär som kan uppstå för den person som åtgärden riktas mot. (5 § FL)

Vi som anställda på Försäkringskassan är ansvariga för att vår maktutövning sker enligt de här principerna. Vi arbetar på medborgarnas uppdrag, och allt vi gör ska ha stöd i lag eller någon annan form av normmässig förankring. Vi ska vara sakliga och opartiska vilket även innebär att vi ska respektera allas likhet inför lagen. Vi ska alltid vara beredda att lämna saklig och korrekt information som är anpassad till mottagaren. All kontakt ska präglas av värdighet, respekt och förståelse för den enskildes situation. Vi ska utföra vårt uppdrag så snabbt och kostnadseffektivt som möjligt, utan att tumma på rättssäkerheten. Vi behöver säkerställa att vi har fullgjort våra skyldigheter för att den enskilda ska kunna ta tillvara sin rätt, och medverka på bästa sätt i utredningen. Detta för att vi ska kunna fatta formellt och materiellt riktiga beslut.

Läs mer

De sex principerna i den statliga värdegrunden ligger till grund för Försäkringskassans strategi för hur vi ska leva upp till vårt uppdrag från regeringen. Vi ska hantera integritetskänsliga uppgifter på ett riktigt sätt och inte samla in och ta del av flera uppgifter än nödvändigt. Vi ska också uppträda och agera på ett sätt så att det aldrig finns skäl att misstro vår objektivitet, saklighet och opartiskhet. Det innebär också att vi ska bemöta människor på ett sätt som präglas av jämlikhet, jämställdhet, medmännisklighet, integritet och värdighet.

Läs mer om den statliga värdegrunden i vägledning 2004:7.

5.1 Lika rättigheter och delaktighet

Diskrimineringsförbud gäller i allt vi gör på Försäkringskassan. Enligt 2 kap. 14 § 1 diskrimineringslagen (2008:567) är diskriminering förbjuden inom socialförsäkringen och anslutande bidragssystem. Diskrimineringsförbudet inom socialförsäkringen omfattar i princip alla kontakter som den enskilde kan ha med Försäkringskassan. Det omfattar alltså inte bara rätten till en viss förmån, utan också bemötande, information och handläggning. Diskrimineringsförbudet gäller i samma utsträckning för barn som för vuxna. Det finns sex olika former av diskriminering: direkt diskriminering, indirekt diskriminering, trakasserier och sexuella trakasserier, bristande tillgänglighet samt instruktion att diskriminera.

Det finns en ökad risk för diskriminering för vissa grupper och därför finns det ett regelverk som särskilt ska skydda de grupperna. Principen om icke-diskriminering är central i såväl FN:s konventioner om mänskliga rättigheter som i EU-rätten och i svensk lagstiftning. Diskrimineringslagen har till ändamål att motverka diskriminering. Den ska även på andra sätt främja lika rättigheter och möjligheter oavsett kön, könsidentitet eller -uttryck, etnisk tillhörighet, religion eller annan trosuppfattning, funktionsnedsättning, sexuell läggning eller ålder (de sju diskrimineringsgrunderna). Bestämmelser i socialförsäkringen som föreskriver viss ålder är tillåtna enligt diskrimineringslagen (2 kap. 14 b § 1 diskrimineringslagen).

FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning trädde i kraft i Sverige 2009. Konventionen skapar inte i sig några nya rättigheter utan tydliggör mänskliga rättigheter i relation till personer med funktionsnedsättning. Konventionens syfte är att säkerställa att personer med funktionsnedsättning kan åtnjuta sina mänskliga rättigheter. (Prop. 2008/09:28 s. 11 och prop. 2016/17:188 s. 15)

Konventionen förtydligar vad som krävs för att personer med funktionsnedsättning fullt ut ska få sina rättigheter uppfyllda som alla andra. Konventionen förtydligar också att ingen människa får diskrimineras eller uteslutas från någon del av samhällslivet. I artikel 19 beskrivs bland annat rätten till personligt stöd för att kunna leva och vara inkluderad i samhället. Personlig assistans och därmed även assistansersättning omfattas av begreppet personligt stöd. I konventionen finns allmänna principer om till exempel tillgänglighet, individuellt självbestämmande, deltagande och inkludering i samhället. I artikel 4.1 a) finns ett krav på ändamålsenliga administrativa åtgärder för att uppfylla rättigheterna. I artikel 22 beskrivs bland annat att ingen person med funktionsnedsättning får utsättas för ett godtyckligt eller olagligt ingripande i sitt privatliv. Konventionen innehåller även principer om respekt för den fortlöpande utvecklingen hos barn med funktionsnedsättning och respekt för deras rätt att bevara sin identitet.

FN:s konvention om barnets rättigheter (Barnkonventionen) innehåller bland annat bestämmelser om särskilda rättigheter för barn och syftar till att ge alla barn oavsett bakgrund rätt att behandlas med respekt och få komma till tals. Barnets bästa ska komma i främsta rummet i alla åtgärder som gäller barn. Konventionen definierar barn som varje människa under 18 år. Barnkonventionen gäller som lag i Sverige (lagen [2018:1197] om Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter).

Barnkonventionen innehåller fyra grundläggande principer. De ska vara styrande för tolkningen av övriga artiklar, men har också en självständig betydelse. Konventionen skapar inte i sig några nya rättigheter utan tydliggör mänskliga rättigheter för barn. I korthet är principerna följande:

- Inget barn får diskrimineras på grund av härkomst, kön, religion, funktionsnedsättning eller andra liknande skäl (artikel 2).
- Barnets bästa ska vara vägledande vid allt beslutsfattande och vid alla åtgärder som gäller barn och unga (artikel 3).

- Barn och unga ska tillåtas att utvecklas i sin egen takt och utifrån sina egna förutsättningar (artikel 6).
- Barn och unga ska ges möjlighet att framföra och få respekt för sina åsikter i frågor som gäller dem. Barnets åsikter ska tillmätas betydelse i förhållande till barnets ålder och mognad (artikel 12).

Konventionen om mänskliga rättigheter för personer med funktionsnedsättning och barnkonventionen kompletterar varandra. Dessa kompletteras också av de grundläggande principerna som LSS bygger på; självbestämmande och inflytande, tillgänglighet, delaktighet, kontinuitet och helhetssyn. Läs mer om dessa principer i avsnitt 1.3 Möjlighet att leva som andra.

Läs mer

Regeringens proposition 2008/09:28 Mänskliga rättigheter för personer med funktionsnedsättning.

Om mänskliga rättigheter på regeringens webbplats manskligarattigheter.se och på Institutet för mänskliga rättigheters webbplats mrinstitutet.se.

Om konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning på regeringens webbplats, [konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning](http://konventionen.om.rattigheter.for.personer.med.funktionsnedsattning)

Om barnkonventionen på Barnombudsmannens webbplats barnombudsmannen.se

5.2 Bemötande och handläggning

När vi handlägger assistansersättning behöver vi ta hänsyn till att alla människor är olika och se till varje individs unika behov, samt värna om hens personliga integritet. Det gäller både vid muntlig och skriftlig handläggning. Hur vi handlägger kan variera beroende på personens individuella behov och förutsättningar, även inom samma förmån. Anpassningarna ska göras utifrån vad personen faktiskt behöver och vilka förutsättningar hen har, och alltså inte utifrån generaliseringar eller egna föreställningar hos den som handlägger. Detta blir särskilt viktigt att vara medveten om eftersom diskrimineringslagen förbjuder diskriminering i form av bristande tillgänglighet. Detta innebär alltså en skyldighet att vidta skäliga anpassningar så att den enskilde kan ta tillvara sin rätt under handläggningen. Ett exempel är muntliga kontakter i handläggningen (9 och 24 §§ FL).

Det kan också vara svårt för den enskilde att förstå vad samtalet med Försäkringskassan ska leda fram till, och vad som är syftet med det. Den enskilde som vi möter i vår tjänsteutövning ska känna sig förstörd, trygg och delaktig. Mötet ska präglas av värdighet, respekt och förståelse för den enskildes situation. Detta innebär att handläggaren ska förbereda sig väl inför mötet genom att sätta sig in i personens situation. Det kan till exempel handla om att skaffa kunskap om funktionsnedsättningen och dess konsekvenser, livsvillkor för personer med sådana funktionsnedsättningar, hjälpmedel eller kommunikationssätt som den enskilde har.

Försäkringskassan behöver förklara vad det är vi ska utreda och varför vi behöver information från den enskilde. Det är särskilt viktigt när det handlar om frågor som kan upplevas som privata och integritetsnära. Vi behöver även förklara för den enskilde varför vi kan behöva kompletterande information från någon annan än personen själv. För att skapa förutsättningar för att den enskilde ska känna delaktighet och få förståelse ska vi även förklara hur handläggningen och beslutsprocessen fungerar. Här har vi

också ett ansvar för att den enskilde inte ska uppfatta information från oss som att ett beslut redan är fattat innan det faktiskt är det.

För att kunna fånga upp och erbjuda ett bra stöd behöver vi möta personen på den nivå där hen befinner sig, med ett inkluderande språk. Vi behöver ha ett vänligt, vardagligt tonfall och vara återhållsamma med facktermer. Om vi ändå använder facktermer kan de behöva förklaras. Om vi inte gör det finns det risk för att den enskilde inte kan ta tillvara sin rätt eller att utredningen blir bristfällig, vilket i sin tur kan påverka rättssäkerheten.

Att vi har kunskap om socialförsäkringen ger oss ett övertag i förhållande till den enskilde. Därför har vi ett särskilt ansvar för att förvalta det övertaget på ett sätt som inger förtroende. Vi får inte glömma bort människan bakom varje ärende, vilket ibland innebär att vi behöver förklara någonting lite extra. Det kan till exempel handla om att förklara vad lagstiftning och praxis innebär eller hur ansvaret mellan kommunen och Försäkringskassan är fördelat. Detta för att den enskilde ska kunna tillvarata sin rätt även om hen inte får assistansersättning.

För att säkerställa att vi följer diskrimineringsförbudet ska vi bemöta och handlägga utan att påverkas av stereotypa föreställningar om kön, könsidentitet eller -uttryck, etnisk tillhörighet, religion eller annan trosuppfattning, funktionsnedsättning, sexuell läggning eller ålder. Inga stereotypa föreställningar ska påverka vilka utredningsmetoder vi väljer, vilken information vi hämtar in eller lämnar, vilka frågor vi ställer eller hur vi bedömer. Den som ofta blir ifrågasatt kan uppleva att det är jobbigt att ta kontakt med Försäkringskassan och riskera att utsättas för en kränkning. Vi ska vara medvetna om att alla människor kan ha erfarenheter som gör det extra jobbigt att vara i kontakt med oss.

Proportionalitetsprincipen handlar om att en åtgärd aldrig får vara mer ingripande än vad som behövs. Detta innebär till exempel att den enskilde inte behöver visa i praktiken hur vissa moment går till utan kan beskriva det på annat sätt. Fokus ska vara på det som är relevant information och vi ska inte utreda mer än ärendets beskaffenhet kräver.

De enskilda som vi möter i vår tjänsteutövning befinner sig ofta i en utsatt situation. När vi kontaktar någon för att utreda eller för att informera, så ska det till exempel aldrig kunna uppfattas som förtäckta hot om indragen ersättning om de inte svarar på våra frågor (jfr JO:s beslut, dnr 7430-2019).

5.3 När utredningen gäller rätten till assistansersättning för ett barn

Med barn avses personer under 18 år (artikel 1 i barnkonventionen). En ansökan om assistansersättning som gäller ett barn ska göras av vårdnadshavare eller annan behörig. Eftersom assistansersättningen gäller barnet har hen ändå rätt att få vara delaktig i utredningen. Enligt 6 kap. 11 § föräldrabalken har vårdnadshavaren rätt och skyldighet att bestämma i frågor som rör barnets personliga angelägenheter. Men enligt samma bestämmelse ska vårdnadshavaren i takt med barnets stigande ålder och utveckling ta allt större hänsyn till barnets synpunkter och önskemål. Barnets rättigheter när åtgärder rör dem regleras i barnkonventionen.

Barnets rätt till delaktighet kan beskrivas i tre olika delar eller nivåer:

- barns rätt till information
- barns rätt att komma till tals och bli lyssnat på
- barns rätt till inflytande och självbestämmande.

Den ena nivån är en förutsättning för nästa. Det vill säga barnets rätt till information är en förutsättning för att barnet ska kunna uttrycka sina åsikter i frågan. Att komma till tals

och bli lyssnat på är i sin tur en förutsättning för att barnet ska kunna få inflytande och i vissa fall själv bestämma i en fråga.

Artikel 3 barnkonventionen

1. Vid alla åtgärder som rör barn, vare sig de vidtas av offentliga eller privata sociala välfärdsinstitutioner, domstolar, administrativa myndigheter eller lagstiftande organ, ska i första hand beaktas vad som bedöms vara barnets bästa.

2. Konventionsstaterna åtar sig att tillförsäkra barnet sådant skydd och sådan omvårdnad som behövs för dess välfärd, med hänsyn tagen till de rättigheter och skyldigheter som tillkommer dess föräldrar, vårdnadshavare eller andra personer som har juridiskt ansvar för barnet, och ska för detta ändamål vidta alla lämpliga lagstiftningsåtgärder och administrativa åtgärder.

3. Konventionsstaterna ska säkerställa att institutioner, tjänster och inrättningar som ansvarar för omvårdnad eller skydd av barn uppfyller av behöriga myndigheter fastställda normer, särskilt vad gäller säkerhet, hälsa, personalens antal och lämplighet samt behörig tillsyn.

Artikel 12 barnkonventionen

1. Konventionsstaterna ska tillförsäkra det barn som är i stånd att bilda egna åsikter rätten att fritt uttrycka dessa i alla frågor som rör barnet. Barnets åsikter ska tillmätas betydelse i förhållande till barnets ålder och mognad.

2. För detta ändamål ska barnet, i alla domstolsförfaranden och administrativa förfaranden som rör barnet, särskilt beredas möjlighet att höras, antingen direkt eller genom en företrädare eller ett lämpligt organ och på ett sätt som är förenligt med nationella procedurregler.

Artikel 3 i barnkonventionen betonar att barnets bästa ska sättas i förgrunden vid alla åtgärder som rör barn, oavsett om de vidtas av offentliga eller privata sociala välfärdsinstitutioner, domstolar, administrativa myndigheter eller lagstiftande organ.

Eftersom de förarbeten som finns till lagen om införande av barnkonventionen inte direkt handlar om barnets rätt till insatser i form av personlig assistans så kan istället förarbetena till LSS vara behjälpliga. I förarbetena till LSS står det att barnets bästa inte ska anges som ett kriterium för rätten till insatser enligt LSS, eftersom det skulle vara svårt att förena med den rättighetskonstruktion som LSS har. Den starka rätt till en viss insats som LSS ger enskilda i dag skulle kunna försvagas av att man bedömer om en begärd insats som det finns behov av är förenlig med barnets bästa. Den enskildes rätt till insatser är uttömmande reglerad i lagen, och ska inte begränsas eller utvidgas av denna bestämmelse. Bestämmelsen om barnets bästa i LSS får i stället större betydelse vid andra åtgärder, till exempel vid utförandet av insatserna, vid planeringen och vid tillståndsgivning och tillsyn. (Jämför prop. 2009/10:176 s. 31–33 och 74.)

FN:s kommitté för barns rättigheter (barnrättskommittén) övervakar hur barnkonventionen efterlevs. De publicerar också så kallade allmänna kommentarer som ger vägledning i hur olika artiklar och teman i barnkonventionen ska tolkas. Det framgår i barnrättskommitténs allmänna kommentar till artikel 3 att bedömningen av barnets bästa måste ske med respekt för barnets rätt att fritt uttrycka sina åsikter. Barnets åsikter måste också tillmätas betydelse i alla frågor som rör barnet, som det står i artikel 12 i barnkonventionen. Artikel 3 och artikel 12 kompletterar varandra. (Barnrättskommitténs allmänna kommentar nr 12 och 14.)

För Försäkringskassan innebär detta att barnets bästa ska vara vägledande i bedömningen av om och hur ett barn som ansöker om assistansersättning ska få information och få komma till tals i utredningen, det vill säga vid tillämpningen av artikel 12 i barnkonventionen. Vilken information barnet ska få och hur barnet ska få den ska anpassas till det enskilda barnets förutsättningar att ta till sig informationen. Vid tillämpningen av artikel 12 ska barnets bästa särskilt beaktas enligt artikel 3 i barnkonventionen. Det kan ibland innebära att information inte ska ges eller att bara viss information ges beroende på vad som är bäst för det enskilda barnet i förhållande till barnets ålder, mognad och tidigare kunskaper. Informationen och hur den ges ska anpassas till det enskilda barnets förutsättningar att ta till sig den.

Även då barnet ska ges möjlighet att framföra åsikter ska barnets bästa beaktas. Det kan innebära att det inte alltid är lämpligt att fråga efter barnets åsikt. Enligt art. 12 i barnkonventionen ska det barn som är i stånd att bilda egna åsikter ges rätt att uttrycka dessa. Barnet är aldrig skyldigt att redogöra för sin inställning, utan ska bara ges möjlighet att framföra åsikter. (Prop. 2009/10:176 s. 74). Om barnet inte själv uppnått tillräcklig ålder och mognad för att själv kunna ta ställning, måste vårdnadshavaren samtycka till att barnet framför sina åsikter. Det är vårdnadshavarens ansvar att bevaka att barnet inte ges möjlighet att uttrycka åsikter om det skulle vara olämpligt för just det barnet. Vårdnadshavarna kan alltså förhindra att samtal hålls med barnet eftersom den frågan faller inom vårdnadshavarnas bestämmanderätt. (Jämför prop. 2009/2010:176 s. 34–35). I princip ska båda vårdnadshavarna samtycka till att vi får prata med barnet. Vi behöver dock inte fråga båda vårdnadshavarna utan kan utgå från att den som vi har kontakt med svarar för båda, om vi inte har anledning att tro att de har olika uppfattning.

Om barnet har uppnått den ålder och mognad som krävs för att själv bestämma om sin medverkan, är det barnet som råder över om något samtal ska hållas. Det innebär att vårdnadshavarens samtycke till samtalet inte behöver inhämtas och att samtalet till och med kan äga rum mot vårdnadshavarens vilja (jämför JO:s beslut den 10 oktober 2005, dnr 1059-2003 och 4857-2003).

För att barnet ska kunna göra ett val att delta eller avstå behöver det få den information som krävs för att kunna fatta det beslut som är för barnets bästa. Rätten till information är själva förutsättningen för att barnet ska kunna vara delaktigt. (Jämför Barnrättskommitténs allmänna kommentar nr 12 och 14, s.6.)

Läs mer

I vägledning 2004:7 finns ett metodstöd för hur ett hembesök ska genomföras.

På Barnombudsmannens webbplats finns information om barnkonventionen barnombudsmannen.se

6 Förutsättningar för rätt till assistansersättning

Detta kapitel handlar om

- att bedöma rätten till assistansersättning
- att bedöma rätten till fler assistanstimmar
- förutsättningarna i lagstiftningen.

6.1 Bedöma rätten till assistansersättning

För att avgöra om en person kan få assistansersättning för personlig assistans för sin dagliga livsföring behöver vi bedöma om förutsättningarna i lagstiftningen är uppfyllda. Läs mer om hur en sådan bedömning går till i 6.1.1.

Vi kan göra en helhetsbedömning när vi bedömer om förutsättningarna i den bestämmelse som ska tillämpas är uppfyllda. Det innebär att vi väger samman alla relevanta uppgifter och omständigheter i ärendet för att bedöma om det är sannolikt att den enskilde har rätt till ersättningen eller inte. Relevanta uppgifter kan till exempel vara

- det som den enskilde berättat
- de eventuella underlag som hen lämnat in, till exempel medicinska underlag
- det som du själv utrett eller hämtat in från andra om hur personen fungerar i sin livssituation.

För att behov ska ge rätt till assistansersättning ska det bero på funktionsnedsättningen. Behov som uppfyller kraven för att kunna ge rätt till assistansersättning ska godtas oavsett hur hjälpbehovet har tillgodosetts tidigare. Att behovet inte tidigare har tillgodosetts alls, eller inte tillgodosetts av personlig assistans, kan bero på den enskildes val. Exempelvis kan en person behöva hjälp på natten, men tidigare valt att inte ha det.

När rätten till fler assistanstimmar prövas ska vi också ta hänsyn till det totala antalet beviljade assistanstimmar som den försäkrade beviljats sedan tidigare.

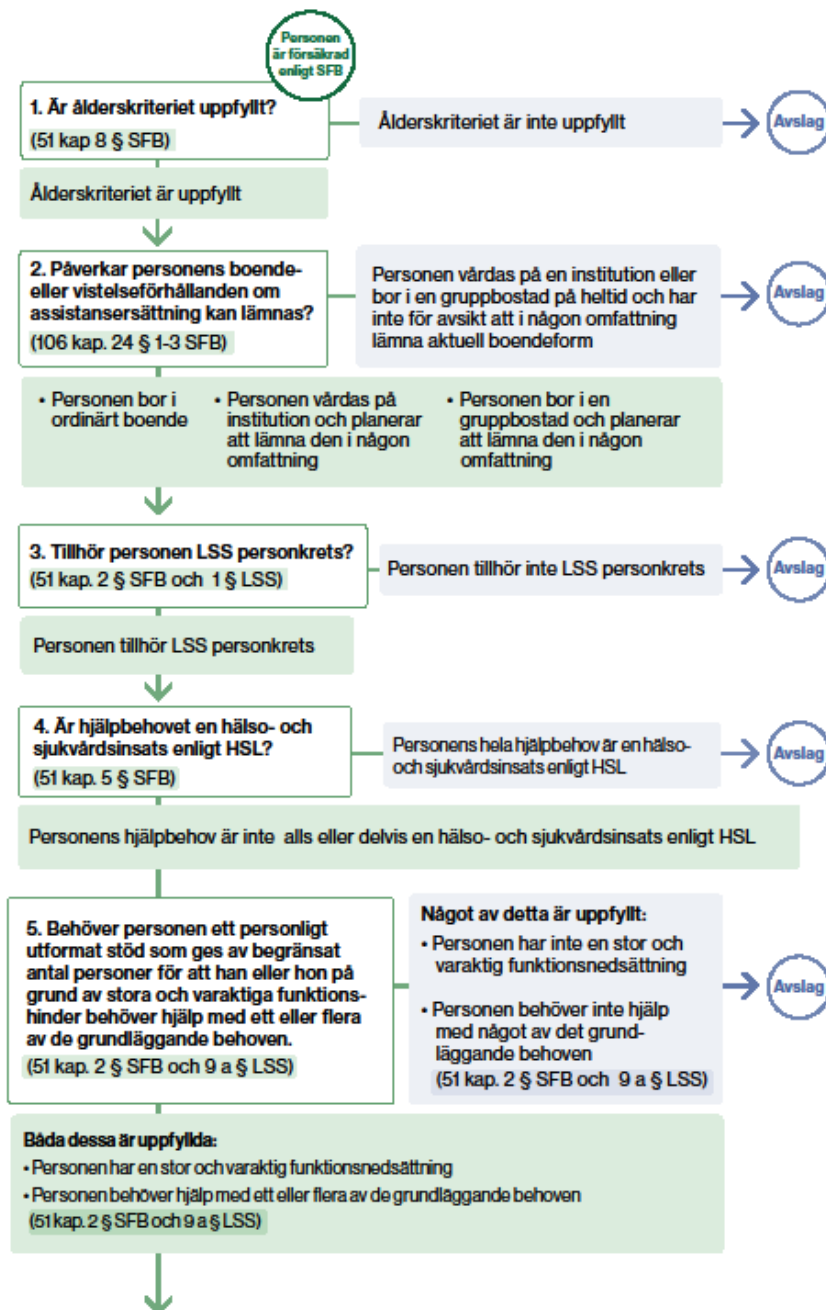
Om ett barn har framfört åsikter ska de anses ha betydelse utifrån barnets ålder och mognad (artikel 12 i barnkonventionen). Om ett barn har lämnat uppgifter om exempelvis faktiska förhållanden som kan ha betydelse för utredningen, så ska de bedömas på samma sätt som om de hade lämnats av en vuxen sökande.

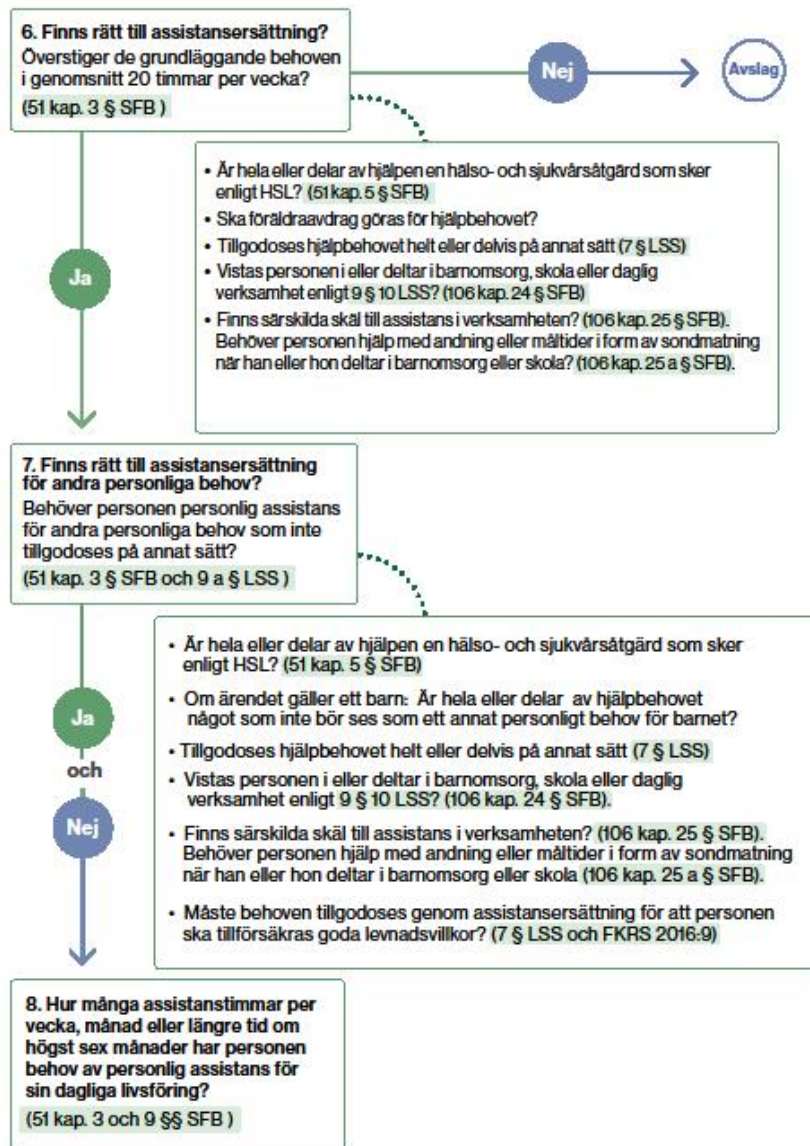
En första förutsättning för att en person ska kunna få assistansersättning är att hen omfattas av svensk socialförsäkring och är försäkrad för assistansersättning i Sverige, läs mer i vägledning (2017:1). När det är konstaterat att personen är försäkrad för assistansersättning, sker bedömningen om personen har rätt till assistansersättning i olika steg utifrån förutsättningarna i lagstiftningen. I de olika stegen finns frågor som ska besvaras för att rätten till assistansersättning ska kunna bedömas. Frågorna ska besvaras i den ordning som de beskrivs nedan.

Om en förutsättning inte är uppfylld i något steg i bedömningen, har den försäkrade inte rätt till assistansersättning. Det blir då inte aktuellt att bedöma om efterföljande förutsättningar är uppfyllda. Försäkringskassans beslut om att det inte finns rätt till assistansersättning motiveras utifrån den förutsättning som inte är uppfylld och med hänvisning till den bestämmelse där förutsättningen finns.

Om personen uppfyller en förutsättning går man vidare och tar ställning till om personen uppfyller nästa förutsättning. Så fortsätter bedömningen så länge som förutsättningen är uppfylld.

6.1.1 Förutsättningar i lagstiftningen

Metodstöd – bedöma förutsättningarna i lagstiftningen

För att kunna bedöma om en förutsättning är uppfylld behöver du ha tillräckligt underlag. Förutsättningarna i lagstiftningen är därför inte bara ett stöd i din bedömning utan också ett stöd för att veta vad du behöver utreda och vilka uppgifter som behövs för att kunna bedöma om förutsättningen i respektive steg är uppfylld.

För varje steg behöver du avgöra vilka uppgifter du behöver ha som underlag för din bedömning av förutsättningarna i just det steget. Om du inte har tillräckliga uppgifter för att kunna göra bedömningen i aktuellt steg behöver du komplettera underlaget. I ställningstagandet om underlaget behöver kompletteras ingår också att ta ställning till vem som kan lämna den uppgift som du behöver och på vilket sätt den ska hämtas in.

Genom att hela tiden utgå från förutsättningarna i lagstiftningen säkerställer du att du utreder tillräckligt, men inte mer än vad som krävs, för att kunna göra den aktuella bedömningen.

I praktiken kommer du att bedöma flera steg i nära anslutning till varandra. Det innebär också att du vid ett och samma tillfälle har möjlighet att komplettera för att få tillräckligt underlag för att kunna bedöma flera olika steg. Om det till exempel finns oklarheter gällande kopplingen mellan diagnos, funktionsnedsättning och aktivitetsbegränsning kan det medicinska underlaget behöva kompletteras, och den uppgiften behöver du ha tillgång till vid bedömningen i flera av stegen. Ett annat exempel är att du kan behöva begära flera olika uppgifter från kommunen, till exempel om beviljade insatser och beslut om boendeform. Då ska du göra detta vid ett och samma tillfälle.

I vissa situationer kan det bli nödvändigt att begära kompletterande uppgifter från samma aktör vid flera tillfällen. Så kan vara fallet om det dyker upp nya omständigheter som du inte kände till i ett inledande skede.

I de allra flesta stegen förutsätter bedömningen att du har gjort en försäkringsmedicinsk analys av de uppgifter som finns. Du utgår från de uppgifter som du har analyserat tillsammans med de lagar och regler som finns när du bedömer rätten till assistansersättning.

Vissa förutsättningar återkommer i flera steg i bedömningen. Ett exempel på det är föräldraansvar som du både ska ta hänsyn till i bedömningen av grundläggande behov och andra personliga behov.

Bedöma förutsättningarna vid en prövning av rätten till fler assistanstimmar

När du bedömer förutsättningarna vid en prövning av rätten till fler timmar följer du stegbedömningen i 6.1.1. I bedömningen använder du den tidigare bedömning av behov och tidsåtgång som ligger till grund för tidigare beviljade timmar. I följande situationer behöver du göra en annan bedömning:

- När författningar, rättspraxis eller annan normering har ändrats sedan timmarna beviljades och samma bedömning av behovet inte kan göras vid tillämpning av gällande författningar, rättspraxis och annan normering
- När förhållanden har ändrats för den försäkrade och det påverkar beviljade assistanstimmar
- När hjälpbehovet har ändrats och det påverkar beviljade assistanstimmar

Om en förutsättning inte är uppfylld i stegbedömningen har den försäkrade inte rätt till fler assistanstimmar. Då ska du inte bedöma de efterföljande förutsättningarna. Motivera Försäkringskassans beslut om att det inte finns rätt till fler timmar utifrån den förutsättning som inte är uppfylld. Hänvisa till den bestämmelse där förutsättningen finns.

Om de grundläggande behoven inte överstiger i genomsnitt mer än 20 timmar i veckan har den försäkrade inte rätt till fler assistanstimmar. Detsamma gäller om de grundläggande behoven överstiger i genomsnitt mer än 20 timmar i veckan men det totala antalet timmar blir färre än i det tidigare beslutet. Ansökan eller anmälan om fler timmar avslås. Den försäkrade har rätt till lika många assistanstimmar som tidigare eftersom det är det tidigare beslutet som gäller.

6.2 66 års ålder

Assistansersättning kan inte beviljas för första gången eller utökas efter det att den försäkrade har fyllt 66 år. Det framgår av 51 kap. 8 och 10 §§ SFB. Motsvarande reglering som i 51 kap. 8 § SFB finns även i 9 b § LSS.

51 kap. 8 § SFB

Assistansersättning kan lämnas för tid efter det att den försäkrade har fyllt 66 år endast om

1. ersättning har beviljats innan han eller hon har fyllt 66 år, eller
2. ansökan kommer in till Försäkringskassan senast dagen före 66-årsdagen och därefter blir beviljad.

51 kap. 10 § SFB

Antalet assistanstimmar får inte utökas efter det att den försäkrade har fyllt 66 år.

Den 1 december 2022 ändrades åldersgränsen för assistansersättning från 65 år till 66 år i 51 kap. 8 och 10 §§ SFB. Ändringen tillämpas för tid från och med 1 januari 2023. Det finns övergångsbestämmelser som innebär att äldre föreskrifter ska fortsätta att gälla för den som har fyllt 65 år före den 1 januari 2023. Det innebär exempelvis att den som fyllde 65 år under 2022 ska omfattas av åldersgränsen 65 år även efter den 1 januari 2023. (Prop. 2021/2022:181 Justerade åldersgränser i pensionssystemet och i kringliggande system s. 126)

I praktiken innebär övergångsbestämmelserna att personer födda 1958 eller senare från och med 2023 kan söka och beviljas assistansersättning fastän de har fyllt 65 år om de ännu inte fyllt 66 år när ansökan kommer in. I de ursprungliga bestämmelserna i LSS och LASS begränsades insatsen personlig assistans till att bara omfatta personer som inte fyllt 65 år.

Skälen till att införa en övre åldersgräns för ansökningstidpunkten var att insatsen eller ersättningen främst är ett stöd för att den som är funktionsnedsatt ska kunna leva ett aktivt liv, oberoende av sitt funktionshinder. Om rätten till insatsen eller ersättningen skulle kunna sökas för första gången, oavsett den sökandes ålder, skulle det kunna ändra karaktär på insatsen. Behov som för första gången uppkommit efter att personen fyllt 65 år skulle lösas inom ramen för äldreomsorgen i stället för med personlig assistans eller med assistansersättning. (Prop. 2000/01:5 Personlig assistans till personer över 65 år s. 11)

Eftersom bedömningen av den enskildes behov av insats alltid ska göras med utgångspunkt från vad som anses normalt för personer i samma ålder och med hänsyn till att personlig assistans och assistansersättning endast beviljas personer med funktionsnedsättningar som uppenbart inte beror på normalt åldrande, infördes en begränsning som innebar att omfattningen av assistansen inte kunde utökas efter 65-årsdagen. Behov av ökade insatser efter 65-årsdagen skulle i stället tillgodoses på annat sätt, till exempel genom ledsagning enligt LSS eller i form av insatser enligt socialtjänstlagen. Även dessa insatser kan utföras i assistansliknande former. (Prop. 2000/01:5 s. 13)

Den som beviljats assistansersättning kan vara inlagd på sjukhus eller av någon annan anledning, till exempel korttidsboende, rent faktiskt inte ha någon assistans eller få någon assistansersättning vid det tillfälle då hen fyller 66 år. En person kan också ha beviljats rätt till förmånen före 66-årsdagen, men ännu inte fått någon ersättning utbetald. Sådana mer tillfälliga avbrott eller fördröjningar ska inte frånta den försäkrade rätten till assistans efter 66-årsdagen. (Jfr prop. 2000/01:5 s. 11)

Om en försäkrad på eget initiativ antingen väljer bort assistansersättningen för att till exempel flytta till en gruppboende eller begär att omfattningen ska minska, men efter 66-årsdagen skulle vilja återfå assistansersättningen är detta möjligt. I en sådan situation måste personen ansöka om ersättning. Någon ny prövning av behovet behöver då inte

göras men beslutet kan som mest omfatta antalet timmar som gällde vid 66-årsdagen. (Jfr prop. 2000/01:5 s. 14)

Om Försäkringskassan dragit in eller minskat assistansersättningen till följd av väsentligt ändrade förhållanden, bör det finnas en möjlighet för den försäkrade att få tillbaka eller öka assistansen framöver, om förhållandena på nytt ändras väsentligt. Försäkringskassan ska då bedöma behovet men den försäkrade kan inte beviljas fler timmar än vad som gällde vid 66-årsdagen. (Jfr prop. 2000/01:5 s. 14)

Om en försäkrad är beviljad assistansersättning kan hen ansöka och beviljas högre timbelopp enligt 51 kap. 11 § SFB även efter 66 års ålder. Det beror på att det bara är antalet assistanstimmar som inte får utökas efter det att den försäkrade fyllt 66 år (51 kap. 10 § SFB).

En begäran om att Försäkringskassan ska pröva om det finns särskilda skäl enligt 106 kap. 25 § SFB att behålla assistansersättningen vid kortare sjukhusvistelse avser inte en ansökan om fler assistanstimmar. En sådan prövning kan därför ske trots att den försäkrade fyllt 66 år (51 kap. 8 § SFB).

Metodstöd – är ålderskriteriet uppfyllt?

Ny ansökan om assistansersättning från en person som aldrig varit beviljad assistansersättning

Om det kommer in en ansökan om assistansersättning från en person som har fyllt 66 år och som tidigare inte har haft assistansersättning, så omfattas personen inte av rätten till assistansersättning på grund av bestämmelserna i 51 kap. 8 § SFB.

Anmälan från kommunen

En anmälan enligt 15 § LSS från kommunen att en person är i behov av assistansersättning kan komma in till Försäkringskassan efter det att personen har fyllt 66 år. För att Försäkringskassan ska kunna pröva rätten till assistansersättning krävs att personlig assistans enligt LSS blivit beviljad före personens 66-årsdag. Det är också tillräckligt att kommunen har fått in en ansökan om personlig assistans enligt LSS senast dagen före 66-årsdagen och därefter beviljat personlig assistans för att Försäkringskassan ska göra en prövning.

Ansökan om fler assistanstimmar

Om en person sedan tidigare är beviljad assistansersättning, måste ansökan om utökning komma in dagen före 66-årsdagen för att Försäkringskassan ska kunna pröva rätten till ökad assistansersättning. Om ansökan kommer in på 66-årsdagen eller senare har personen inte rätt till fler assistanstimmar enligt 51 kap. 10 § SFB.

Personen har inte rätt till assistansersättning

Om inte ålderskravet är uppfyllt så omfattas personen inte av rätten till assistansersättning enligt 51 kap. 8 § SFB. Om inte ålderskravet är uppfyllt så har en försäkrad som har beviljats assistansersättning före fyllda 66 år inte rätt till fler assistanstimmar enligt 51 kap. 10 § SFB. När ålderskravet inte är uppfyllt behöver du inte gå vidare till bedömningssteget om boende- och vistelsesituationen.

6.3 Boende- och vistelsesituation

Vissa boende- och vistelseförhållanden kan påverka den försäkrades rätt till assistansersättning. Dessa omnämns i 106 kap. 24 § SFB. Om personen vårdas på en institution eller bor i en gruppboendestad finns inte rätt till assistansersättning, om inte den försäkrade har för avsikt att lämna institutionen eller gruppboendestaden.

106 kap. 24 § 1–4 SFB

Assistansersättning lämnas inte för tid när den funktionshindrade

1. vårdas på en institution som tillhör staten, en kommun eller en region,
 2. vårdas på en institution som drivs med bidrag från staten, en kommun eller en region,
 3. bor i en gruppbostad, eller
 4. vistas i eller deltar i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet enligt 9 § 10 lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade.
-

I förarbetena sägs att om en person bor på en institution eller i en gruppbostad utges inte assistansersättning för assistansbehov under den tiden. I en gruppbostad, liksom på en institution, ska det finnas bemanning som i huvudsak ska täcka de boendes hela stödbehov (prop. 1992/93:159 s. 196). Med institution menas till exempel sjukhus (även hospice) och kriminalvårdsanstalt.

Tidpunkten för när institutionsvistelsen påbörjas och avslutas sammanfaller med tidpunkten för in- och utskrivning. Detta följer av 106 kap. 24 § 1–2 SFB. En person som vårdas på en institution kan få assistansersättning under permissioner i hemmet eller någon annanstans om övriga förutsättningar är uppfyllda.

Med gruppbostad menas vanligen ett litet antal bostäder som är grupperade i villor, radhus eller flerfamiljshus kring gemensamma utrymmen och där service och vård kan ges alla tider på dygnet (prop. 1992/93:159 s. 86). Läs mer om gruppbostad i avsnitt 10.3.9.

Personlig assistans bör alltid övervägas som alternativ till att bo på en institution (prop. 1992/93:159 s. 64). I Försäkringskassans allmänna råd till 106 kap. 24 § SFB står det att Försäkringskassan bör fatta ett beslut med förbehåll inför planerad flyttning från institution eller från en gruppbostad. Utgångspunkten i utredningen och prövningen av rätten till assistansersättning är om personen planerar att lämna institutionen eller flytta från gruppbostraden och hur behovet av assistansersättning kommer att se ut i det kommande egna boendet. Läs mer om beslut med förbehåll i avsnitt 11.2

Se även kapitel 10 om olika boendeformer.

6.3.1 Assistansersättning lämnas inte vid sjukhusvistelse

Huvudregeln är att man inte kan få assistansersättning när man vårdas på sjukhus. Man kan dock få assistansersättning vid en kortare sjukhusvistelse om det finns särskilda skäl (106 kap. 25 § SFB). Enligt det allmänna rådet till 106 kap. 25 § SFB bör som kortare tid räknas en tid om högst fyra veckor (Riksförsäkringsverkets allmänna råd [RAR 2002:6] om assistansersättning).

Vid bedömningen av särskilda skäl är utgångspunkten att personen har rätt till assistanstimmar enligt 51 kap. 9 § SFB. Om det finns särskilda skäl kan personen använda dessa timmar även under en sjukhusvistelse. Om det inte finns särskilda skäl påverkar det inte antalet beviljade timmar enligt 51 kap. 9 § SFB.

När särskilda skäl prövas ska Försäkringskassan göra en helhetsbedömning och ta ställning till följande.

- Om det krävs att en eller ett starkt begränsat antal personer med ingående kunskap om den funktionshindrade finns till hands, och det beror på funktionshindret eller en kombination av funktionshinder, hälsotillstånd eller möjligheter att kommunicera. (jfr prop. 1995/96:146 s. 15 och bet. 1995/96: SoU15 s. 16).
- Om hjälpbehovet kan tillgodoses av sjukvårdshuvudmannen. Bristande resurser hos denne ska inte påverka bedömningen.
- Om ett barns behov av hjälp ska tillgodoses genom normalt föräldraansvar (51 kap. 6 § första stycket SFB).

Begreppet *ingående kunskaper om den funktionshindrade* ska inte förväxlas med det tidigare grundläggande behovet *annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper om den funktionshindrade*. Det kan finnas ett behov av att en eller ett starkt begränsat antal personer med ingående kunskap om den funktionshindrade finns till hands. Det gäller även om förutsättningarna inte är uppfyllda för det grundläggande behovet *annan hjälp som förutsätter ingående kunskap*. *Annand hjälp som förutsätter ingående kunskap* är inte längre ett grundläggande behov från den 1 januari 2023. Om vi bedömer att det finns särskilda skäl gäller detta all den tid den försäkrade vistas på sjukhus under en period om högst fyra veckor.

Eftersom huvudregeln är att assistansersättning inte lämnas för tid när personen vårdas på sjukhus måste hen begära att Försäkringskassan prövar om det finns särskilda skäl för att assistansersättning ska kunna lämnas under en kortare sjukhusvistelse. Om personen begär att Försäkringskassan tar ställning till om det finns särskilda skäl ska en prövning göras. Försäkringskassans ställningstagande ska framgå i ett skriftligt beslut. Begäran om prövning kan ske antingen i samband med prövningen av rätten till assistansersättning eller vid en annan tidpunkt.

Läs mer

Om utbetalning vid kortare sjukhusvistelse i avsnitt 15.6.3.

6.4 Tillhör personen LSS personkrets?

En försäkrad som omfattas av LSS personkrets kan för sin dagliga livsföring få assistansersättning för kostnader för sådan personlig assistans som avses i 9 a § LSS.

51 kap. 2 § SFB

En försäkrad som omfattas av 1 § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade kan för sin dagliga livsföring få assistansersättning för kostnader för sådan personlig assistans som avses i 9 a § samma lag.

1 § LSS

Denna lag innehåller bestämmelser om insatser för särskilt stöd och särskild service åt personer

1. med utvecklingsstörning, autism eller autismliknande tillstånd,
 2. med betydande och bestående begåvningsmässigt funktionshinder efter hjärnskada i vuxen ålder föranledd av yttre våld eller kroppslig sjukdom, eller
 3. med andra varaktiga fysiska eller psykiska funktionshinder som uppenbart inte beror på normalt åldrande, om de är stora och förorsakar betydande svårigheter i den dagliga livsföringen och därmed ett omfattande behov av stöd eller service.
-

Läs mer om LSS personkrets i kapitel 8.

En försäkrad som inte omfattas av LSS personkrets har på grund av bestämmelserna 51 kap. 2 § SFB inte rätt till assistansersättning. När en försäkrade redan har assistansersättning är det endast i undantagsfall som det finns skäl att bedöma personkretsen annorlunda än tidigare.

6.5 Sjukvårdande insatser

51 kap. 5 § SFB

Assistansersättning lämnas inte för sjukvårdande insatser enligt hälso- och sjukvårdslagen (2017:30).

Bestämmelsen infördes för att insatser som faller inom hälso- och sjukvårdens område inte ska finansieras genom statlig assistansersättning. En annan aspekt var att säkerställa kvaliteten genom den kompetens som berörda verksamheter besitter. (Prop. 1995/96:146 s. 15)

Regeln innebär att när behovet av personlig assistans bedöms för en person kan inte hälso- och sjukvårdsåtgärder enligt HSL ingå i beräkningen av antalet assistanstimmar enligt 51 kap. 9 § SFB. Beroende på vad den försäkrade ansöker om assistansersättning för kan bedömningen enligt 51 kap. 5 § SFB återkomma vid flera tillfällen.

Vad är en hälso- och sjukvårdsåtgärd?

Med hälso- och sjukvård avses i HSL åtgärder för att medicinskt förebygga, utreda och behandla sjukdomar och skador (2 kap. 1 § HSL).

Hälso- och sjukvård kan under vissa förutsättningar delegeras till personliga assistenter. Se Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om delegering av arbetsuppgifter inom hälso- och sjukvård och tandvård (SOSFS 1997:14).

En sjukvårdande insats enligt HSL är alltså hälso- och sjukvård som utförs av

- hälso- och sjukvårdspersonal, till exempel en läkare eller en sjuksköterska
- en person, till exempel en personlig assistent, som har fått en skriftlig delegering av en legitimerad yrkesutövare att utföra arbetsuppgiften.

Sjukvårdshuvudmannen ska finansiera den tid som en HSL-insats tar att ge till en person som behöver personlig assistans. Det innebär att om en åtgärd är delegerad till en personlig assistent ska den åtgärden inte ersättas genom assistansersättning.

En hälso- och sjukvårdsåtgärd som en legitimerad yrkesutövare har bedömt att en person kan utföra själv, eller med hjälp av någon annan, är inte hälso- och sjukvård enligt HSL utan egenvård (2 – 5 §§ lagen [2022:1250] om egenvård).

Vad är egenvård?

Egenvård är en hälso- och sjukvårdsåtgärd som behandlande hälso- och sjukvårdspersonal har bedömt att en patient kan utföra själv eller med hjälp av någon annan (2 § lagen [2022:1250] om egenvård). En insats som utförs som egenvård sker inte med stöd av HSL. En legitimerad yrkesutövare, till exempel en läkare eller en sjuksköterska, ska vid sin bedömning av om en hälso- och sjukvårdsåtgärd kan utföras som egenvård tillämpa lagen (2022:1250) om egenvård.

Det går inte att säga generellt vilka åtgärder som utgör egenvård. Det beror på omständigheter i varje enskilt fall och ska alltid föregås av en individuell bedömning. Det är den behandlande legitimerade yrkesutövaren inom hälso- och sjukvården som inom sitt ansvarsområde ska bedöma om en hälso- och sjukvårdsåtgärd kan utföras som egenvård.

Rättsfall

Av HFD 2021 ref. 11 framgår följande. För att en hälso- och sjukvårdsåtgärd ska kunna bedömas som egenvård ska det *klart framgå* av beslutsunderlaget att legitimerad hälso- och sjukvårdspersonal har överlämnat åt den enskilde att utföra åtgärden själv, eller med hjälp av någon annan (egenvård).

Att något ska *klart framgå* är ett beviskrav som innebär att det vid en genomgång av underlaget i ärendet inte ska finnas någon osäkerhet om åtgärden har bedömts vara egenvård. Det är alltså inte tillräckligt att det bara framgår av den medicinska utredningen vad personen behöver hjälp med, och att hen inte klarar av att genomföra åtgärden på egen hand.

Klart framgå motsvarar beviskravet *styrkt eller visat* och gäller bara frågan om åtgärden har bedömts som egenvård av hälso- och sjukvården. Försäkringskassan behöver också pröva om den försäkrade behöver hjälp med egenvården, och om övriga förutsättningar för rätten till assistansersättning är uppfyllda.

Det ska finnas dokumenterat i patientens journal om en åtgärd bedöms kunna utföras som egenvård. En journal består av olika journalhandlingar. En journalhandling kan vara ett intyg, eller någon annan information från hälso- och sjukvården, som innehåller uppgifter om patientens hälsotillstånd eller planerade vårdåtgärder. (3 kap. 6 § patientdatalagen [2008:355] och 5 kap. 5 § Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd [HSLF-FS 2016:40] om journalföring och behandling av personuppgifter i hälso- och sjukvården) Om det *klart framgår* att åtgärden har överlämnats åt den enskilde att utföra själv, eller med hjälp av någon annan, ska dock bedömas av Försäkringskassan. Det ska göras utifrån det samlade underlaget i det enskilda ärendet.

För att uppnå beviskravet kan det till exempel bli aktuellt att ta muntlig kontakt med hälso- och sjukvården för att komplettera det skriftliga underlaget i ärendet (jämför avsnitt 7.3.2)

En och samma åtgärd kan i en situation eller miljö bedömas som egenvård men i en annan bedömas som hälso- och sjukvård enligt HSL.

En HSL-åtgärd kan också övergå till att vara egenvård, till exempel när assistenterna fått tillräcklig upplärning. Det är hälso- och sjukvården som ansvarar för att utbilda assistenterna.

Om assistansersättning tidigare lämnats för en insats som sedan bedöms som sjukvård enligt HSL innebär detta ett sådant ändrat förhållande enligt 110 kap. 46 § SFB som den enskilde eller den som ersättningen har betalats ut till enligt 51 kap. 19 § SFB ska anmäla till Försäkringskassan.

Hälso- och sjukvård eller egenvård

Assistansersättning lämnas enligt 51 kap. 5 § SFB inte för sjukvårdande insatser enligt HSL. En åtgärd som utförs som egenvård sker inte med stöd av HSL. Egenvård som avser något av de grundläggande behoven som anges i 9 a § första stycket LSS kan beaktas inom ramen för bedömningen av hjälpbehovet (jämför HFD 2018 ref. 21). En åtgärd som utförs som egenvård kan även avse ett annat personligt behov enligt 9 a § fjärde stycket LSS.

Grunden i den medicinska informationen

När det är klarlagt om en åtgärd är hälso- och sjukvård, egenvård eller över huvud taget inte är en åtgärd för att medicinskt förebygga, utreda och behandla sjukdomar och skador kan det tas ställning till om det finns rätt till assistansersättning. För att kunna göra det behöver Försäkringskassan medicinsk information.

Läs mer

Läs om medicinsk information från hälso- och sjukvården och försäkringsmedicinsk analys i avsnitt 7.3.2.

6.6 Hjälp med grundläggande behov

51 kap. 2 § SFB

En försäkrad som omfattas av 1 § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade kan för sin dagliga livsföring få assistansersättning för kostnader för sådan personlig assistans som avses i 9 a § samma lag.

9 a § 1-3 och 5 stycket LSS

Med personlig assistans enligt 9 § 2 avses personligt utformat stöd som ges av ett begränsat antal personer åt den som på grund av stora och varaktiga funktionshinder behöver hjälp med ett eller flera grundläggande behov. Med grundläggande behov avses

1. andning,
2. personlig hygien,
3. måltider,
4. av- och påklädning,
5. kommunikation med andra,
6. stöd som den enskilde behöver på grund av en psykisk funktionsnedsättning för att förebygga att han eller hon fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom,
7. stöd som den enskilde behöver löpande under större delen av dygnet på grund av ett medicinskt tillstånd som innebär att det finns fara för den enskildes liv eller att det annars finns en överhängande och allvarlig risk för hans eller hennes fysiska hälsa.

Om den enskilde på grund av en psykisk funktionsnedsättning behöver kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser för att han eller hon själv ska klara att tillgodose ett grundläggande behov som avses i första stycket 2-5, ska sådana insatser beaktas som en del av hjälpen med det grundläggande behovet.

Hjälp med behov enligt första stycket 1, 6 och 7 ska anses som hjälp med grundläggande behov, oavsett hjälpens karaktär. Detta gäller även hjälp med måltider i form av sondmatning och hjälp i form av kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser.

Den som har behov av mer än en personlig assistent samtidigt, har rätt till två eller flera assistenter endast om möjligheterna att få bidrag enligt lagen (2018:222) om bostadsanpassningsbidrag eller hjälpmedel enligt hälso- och sjukvårdslagen (2017:30), har utretts.

Det grundläggande behovet *stöd på grund av en psykisk funktionsnedsättning för att förebygga att han eller hon fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom* kommer i vissa fall att förkortas *förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning*. *Stöd som den enskilde behöver löpande under större delen av dygnet på grund av ett medicinskt tillstånd som innebär att det finns fara för den enskildes liv, eller att det annars finns en överhängande och allvarlig risk för hans eller hennes fysiska hälsa* kommer i vissa fall att förkortas *löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd*.

Daglig livsföring

Med *daglig livsföring* menas förutsebara, kontinuerliga, dagliga eller ofta återkommande aktiviteter eller situationer av vardagligt slag (prop.1992/93:159 s. 195).

Att ha betydande svårigheter i den dagliga livsföringen innebär bland annat att personen med funktionshinder inte på egen hand kan klara vardagsrutiner som toalettbestyr och hygien, påklädning, mathållning, kommunikation (till exempel direkt samtal med andra och telefonering), förflyttning inomhus eller utomhus, sysselsättning och nödvändig träning eller behandling. Det kan också handla om att kunna göra sig förstådd eller sköta sin ekonomi. (Prop. 1992/93:159 s.169) Andning är också en del av den dagliga livsföringen (prop. 2018/19:145 s. 19 Personlig assistans för hjälp med andning).

Assistansersättningen ska bara täcka kontinuerliga behov. Men ibland behöver en person med funktionsnedsättning tillfälligt särskild eller utökad hjälp. Då bör behovet av utökad assistans prövas av kommunen inom ramen för LSS. (Prop. 1992/93:159 s. 70)

Behov av personlig assistans för aktiviteter som är inplanerade och regelbundet återkommande ska ingå i bedömningen av rätten till assistansersättning medan behov som bedöms vara av mer tillfällig natur inte ingår i bedömningen.

Med regelbundet återkommande avses till exempel behov som uppstår med anledning av

- semesteruppehåll eller lov inom barnomsorg, skola och daglig verksamhet
- lov för studerande i eftergymnasial utbildning
- den försäkrades semesterledighet.

Om verksamheten däremot är stängd av andra skäl, till exempel akut på grund av sjukdom, strejk eller liknande är behovet av personlig assistans under motsvarande tid tillfälligt och ska inte ingå i bedömningen av rätten till assistansersättning.

För att behov som bedöms som regelbundet återkommande ska ingå i bedömningen gäller att förutsättningarna för rätten till assistansersättning i övrigt är uppfyllda. (FKRS 2006:04)

Med tillfälligt utökat behov av personlig assistans menas i första hand en utökning av assistansen som beror på en tillfällig förändring i personens tillvaro, och som gör att det behövs mer assistans eller fler personer för att tillgodose behovet. En semesterresa kan medföra ett tillfälligt utökat behov likvärdigt som deltagande i en verksamhet för en kortare period. Om det gäller en mer varaktig förändring ska ställning tas till om personen har rätt till assistansersättning.

Hjälp med grundläggande behov på grund av en stor och varaktig funktionsnedsättning
I 9 a § LSS definieras insatsen personlig assistans som ett personligt utformat stöd som ges i olika situationer av ett begränsat antal personer. Det ska alltså vara knutet till personen, och vara tillgängligt för hen i olika verksamheter och under olika tider på dygnet. Den personliga assistenten ska i möjligaste mån garantera en kontinuitet i stödet, och därmed trygghet för personen och hens närstående. Personens behov av stöd och hjälp ska kunna tillgodoses av ett begränsat antal personer (prop. 1992/93:159 s. 174).

För att kunna ge rätt till assistansersättning ska hjälpen med följande behov vara privat och integritets känslig: personlig hygien, av- och påklädning, måltider och kommunikation.

Hjälp med följande behov kan anses vara hjälp med grundläggande behov oavsett hjälpens karaktär:

- andning
- sondmatning
- stöd på grund av en psykisk funktionsnedsättning för att förebygga att den enskilda fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom

- stöd som den enskilde behöver löpande under större delen av dygnet på grund av ett medicinskt tillstånd som innebär att det finns fara för den enskildes liv eller att det annars finns en överhängande och allvarlig risk för hens fysiska hälsa kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser.

Behov av hjälp med grundläggande behov innebär att en person behöver ett *personligt utformat stöd*. Någon fristående bedömning görs därför inte av om det behövs ett *personligt utformat stöd*.

När vi bedömer om en person behöver personligt utformat stöd ska vi ta ställning till om personen på grund av en stor och varaktig funktionsnedsättning behöver hjälp med

- andning
- personlig hygien
- måltider
- av- och påklädning
- kommunikation med andra
- stöd på grund av en psykisk funktionsnedsättning för att förebygga att hen fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom
- stöd som den enskilde behöver löpande under större delen av dygnet på grund av ett medicinskt tillstånd som innebär att det finns fara för den enskildes liv, eller att det annars finns en överhängande och allvarlig risk för hens fysiska hälsa.

Om personen inte har någon stor och varaktig funktionsnedsättning, eller inte behöver någon hjälp alls med grundläggande behov behöver övriga förutsättningar inte utredas. En situation när en person inte alls behöver hjälp med de grundläggande behoven skulle exempelvis kunna vara när hen bara behöver hjälp med tvätt eller städning. Personen har då inte rätt till assistansersättning enligt 51 kap. 2 § SFB.

Läs mer

Läs om personligt utformat stöd i avsnitt 1.5, om bedömning av stor och varaktig funktionsnedsättning i kapitel 8 och om grundläggande behov i kapitel 9.

6.7 Finns rätt till assistansersättning?

51 kap. 3 § SFB

För rätt till assistansersättning krävs att den försäkrade behöver personlig assistans i genomsnitt mer än 20 timmar i veckan för sådana grundläggande behov som avses i 9 a § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade.

För att den försäkrade ska ha rätt till assistansersättning ska de grundläggande behoven i genomsnitt överstiga 20 timmar per vecka. För att kunna göra det ställningstagandet är det flera bedömningar som måste göras.

- Är hela eller delar av hjälpen en hälso- och sjukvårdsåtgärd som sker enligt HSL? (51 kap. 5 § SFB). Se avsnitt 6.5.
- Gäller ärendet ett barn? Läs mer om föräldraansvar och föräldraavdrag i avsnitt 6.8.

- Tillgodoses hjälpbehovet helt eller delvis på annat sätt? (7 § LSS). Se avsnitt 6.9.
- Vistas eller deltar personen i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet? (106 kap. 24 § 4 SFB). Se avsnitt 6.10.
- Finns särskilda skäl till assistans i verksamheten? (106 kap. 25 § SFB). Behöver personen hjälp med andning eller måltider i form av sondmatning som kan ge rätt till assistans när hen deltar i barnomsorg eller skola? (106 kap. 25 a § SFB). Se avsnitt 6.10.

I bedömningen ingår att bedöma om behovet är regelbundet återkommande. Se avsnitt 6.6.

I detta ingår också att bedöma om behovet och tidsåtgången är rimlig utifrån personens funktionsnedsättning. Se avsnitt 7.3.2 om försäkringsmedicinsk analys.

Om beräkningen av de grundläggande behoven avser en längre period, så ska beslutet om assistansersättning grundas på det genomsnittliga hjälpbehovet per vecka under perioden. Det innebär att en person kan ha rätt till assistansersättning för samtliga veckor, även om de grundläggande behoven under vissa veckor understiger 20 timmar i veckan. Det som är avgörande är alltså att behovet i *genomsnitt* överstiger 20 timmar i veckan.

HFD konstaterade i en dom att av dåvarande 4 § LASS, numera 106 kap. 24 § SFB, har ansetts följa att det normala är att en person med funktionsnedsättning som deltar i verksamhet som omfattas av paragrafen ska anses få sina grundläggande behov tillgodosedda inom den verksamheten. Sådan tid ska man därför inte ta hänsyn till när omfattningen av de grundläggande behoven bestäms enligt 51 kap. 2 och 3 §§ SFB. Denna regel kan bara frångås om det finns särskilda skäl och om tiden för deltagande i bland annat daglig verksamhet då kan ingå i timberäkningen enligt tidigare 3 § LASS (numera 51 kap. 3 § SFB) (RÅ 2000 ref. 11).

Det som framkommer i domen ovan är att om en person inte bedöms ha särskilda skäl för att bli beviljad assistansersättning vid barnomsorg, skola eller daglig verksamhet enligt 106 kap. 25 § SFB, så ska man inte ta hänsyn till behov av personlig assistans för de grundläggande behov som infaller under tiden personen deltar i sådana verksamheter.

Läs mer om när särskilda skäl inte behövs när barnet deltar i barnomsorg eller skola i avsnitt 6.10.

Läs mer i kapitel 9 om grundläggande behov och dubbel assistans. Om den försäkrades grundläggande behov inte överstiger i genomsnitt 20 timmar per vecka finns inte rätt till assistansersättning.

6.8 Föräldraansvar och föräldraavdrag

51 kap. 6 § SFB

När behovet av personlig assistans bedöms för ett barn ska det bortses från det hjälpbehov som en vårdnadshavare normalt ska tillgodose enligt föräldrabalken med hänsyn till barnets ålder, utveckling och övriga omständigheter.

Detta ska göras genom schablonavdrag (föräldraavdrag) från barnets behov av hjälp med grundläggande behov och andra personliga behov enligt 9 a § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade. Föräldraavdrag ska fastställas med hänsyn till barnets ålder och göras dels från grundläggande behov, dels från andra personliga behov. Avdrag ska dock inte göras till den del hjälpbehovet avser

1. sådant stöd som avses i 9 a § första stycket 1 eller 7 lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade,
 2. åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp enligt 9 a § första stycket 1 eller 7 lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade ska kunna ges,
 3. måltider i form av sondmatning,
 4. åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med sådana måltider,
 5. grundläggande behov från och med den månad då barnet fyller 12 år,
 6. andra personliga behov före den månad då barnet fyller ett år, eller
 7. andra personliga behov från och med den månad barnet fyller 18 år
- [...]

Om omvårdnadsbidrag lämnas får det inte påverka bedömningen enligt 3 §.

Enligt övergångsbestämmelser gäller bestämmelsen i 51 kap. 6 § fjärde stycket SFB om omvårdnadsbidrag även för vårdbidrag.

Att föräldrar har ansvar för att tillgodose sina barns behov framgår i bestämmelserna i 6 kap. 1–2 §§ föräldrabalken. När Försäkringskassan bedömer om ett barn har rätt till personlig assistans är huvudprincipen att ersättning endast ska betalas ut för sådan hjälp som inte ingår i det normala föräldraansvaret. Det framgår av 51 kap. 6 § första stycket SFB. Det normala föräldraansvaret gäller principiellt endast hjälpbehov som kan tillgodoses genom den hjälp som barn normalt behöver på grund av sin ålder. I stället för att bedöma föräldraansvaret i varje enskilt fall används schablonavdrag som kallas föräldraavdrag. Tidigare skulle föräldraansvaret bedömas i varje enskilt fall. Det gäller fortfarande för tid före den 1 januari 2023. Detta innebär att bedömningen av föräldraansvaret vid hjälp med kommunikation i vanliga sociala situationer för tid före den 1 januari 2023 fortfarande ska bedömas enligt Försäkringskassans ställningstagande (FKRS 2015:05) Föräldraansvarets omfattning vid hjälp med kommunikation i vanliga sociala situationer inom assistansersättning.

I förarbetena uttalas följande:

"Det schabloniserade föräldraavdraget ersätter det avdrag för föräldraansvar som hittills har gjorts efter en individuell prövning i varje enskilt fall. I övrigt innebär inte föräldraavdraget att bedömningen av rätten till personlig assistans ändras. De nya bestämmelserna innebär således inte någon ändring i fråga om vilket hjälpbehov som avdraget för föräldraansvar ska göras från. Avdrag bör därmed göras från sådana hjälpbehov som kan bero på barnets assistansgrundande funktionsnedsättning, vilket innebär att hjälpbehov som skulle kunna bero på barnets ålder inte kan brytas ut före föräldraavdraget. Det föräldraansvar som en vårdnadshavare normalt har för ett barn på

grund av barnets ålder beaktas i stället genom det föräldraavdrag som görs. Till vilken del hjälpbehovet ska anses bero på barnets ålder avgörs med andra ord genom föräldraavdraget. En ordning där hjälpbehov på grund av barnets ålder räknas bort före föräldraavdraget skulle innebära att föräldraansvaret beaktas två gånger, något som inte sker i dag." (Prop. 2021/22:214 s. 39, Stärkt rätt till personlig assistans – grundläggande behov för personer som har en psykisk funktionsnedsättning och ökad rättssäkerhet för barn)

Föräldraavdrag ska göras från hjälpbehov som beror på barnets funktionsnedsättning (51 kap. 6 § andra stycket SFB). Men i praktiken går det inte alltid att avgöra om en del av ett hjälpbehov beror på funktionsnedsättningen, barnets ålder eller en kombination av dessa.

Det innebär att om det är tydligt att barnets behov av hjälp beror på hans funktionsnedsättning så ska behovet beaktas. Om det är tydligt att barnets behov av hjälp *inte* beror på hans funktionsnedsättning så ska behovet *inte* beaktas. Om behovet *kan* bero på barnets funktionsnedsättning så ska det beaktas, även om det också skulle kunna bero på barnets ålder.

Föräldraavdrag ska sedan göras från de behov som har beaktats. Föräldraavdrag avgör på så sätt i vilken utsträckning hjälpbehoven kan ge rätt till assistansersättning.

Den medicinska bedömningen av om ett barn har en funktionsnedsättning görs bland annat i förhållande till barns utveckling i olika åldrar, till exempel koordination och språkutveckling. Åldern påverkar även bedömningen av om ett barn har en aktivitetsbegränsning till följd av en funktionsnedsättning. Man kan till exempel konstatera en funktionsnedsättning i ett barns muskelfunktion redan vid födseln. Men det är först när barnet är i den ålder att det förväntas klara en aktivitet, till exempel att gå, som funktionsnedsättningen leder till en aktivitetsbegränsning.

En funktionsnedsättning kan dessutom medföra att ett barns hjälpbehov helt eller delvis är av en annan karaktär än vad som är normalt för hans ålder. Barn som av medicinska skäl behöver smörjas in flera gånger per dygn kan till exempel behöva hjälp av en annan karaktär än normalt för barn utan funktionsnedsättning, även om barn utan funktionsnedsättning också regelbundet smörjs. Det kan behövas medicinska underlag från olika professioner i vården som har till uppgift att göra bedömningar och att lägga upp habiliteringsplaner för olika funktionsnedsättningar. En försäkringsmedicinsk rådgivare kan ge stöd i de bedömningar som ska göras.

Försäkringskassan ska ta ställning till vad barnet behöver för hjälp. Vad det behöver för hjälp, och vilka funktioner barnet har varierar med åldern. Mycket små barn anses typiskt sett inte behöva personlig assistans för andra personliga behov (jfr prop. 2021/22:214 s. 43). Ett hjälpbehov som kan godtas för en vuxen kan inte alltid godtas för ett barn. Det kan bland annat bero på om behovet är barnets eget, och om det är åldersadekvat. Även barnets bästa kan behöva beaktas. Läs mer om vad som gäller när utredningen rör ett barn i avsnitt 5.3.

Vi ska bedöma om ett barn behöver hjälp med något av de *grundläggande behoven* utifrån hur de är definierade i 9 a § första stycket LSS. *Andra personliga behov* är inte lika tydligt definierade, och kan vara väldigt olika slags behov. Behoven ska dock vara personliga, det vill säga de ska vara barnets behov. Hjälpen ska även ha en direkt och konkret koppling till ett individuellt behov av hjälp i det dagliga livet (HFD 2017 ref. 27). Behov av att städa hemmet, tvätta eller handla är till exempel vanligtvis inte barnets personliga behov, särskilt inte för yngre barn. Äldre barn kan dock till exempel ägna en del av sin fritid åt att köpa egna kläder och liknande. Förenklat kan man säga att om det är något som en del barn i den åldern gör, och det är ett personligt behov, så är det ett behov som kan beaktas.

Även väntetid och beredskap ska beaktas innan vi gör föräldraavdraget. Innan vi gör det ska väntetiden och beredskapen räknas om till assistanstimmar. Till exempel ska åtta

timmars väntetid först räknas om till två assistanstimmar. Tid för dubbel assistans räknas också om. En timmes dubbel assistans med två assistenter ska alltså räknas om till två assistanstimmar. Föräldraavdraget görs med andra ord från assistanstimmar. (Jfr prop. 2021/22:214 s. 39 f.)

Föräldraavdragen ska göras från hjälp med *grundläggande behov* för sig, och från hjälp med *andra personliga behov* för sig. Det finns alltså två *avdragskategorier*. För vissa behov ska inget föräldraavdrag göras. Det gäller den del som hjälpbehovet gäller

- andning (9 a § första stycket 1 LSS),
- stöd vid medicinskt tillstånd (9 a § första stycket 7 LSS),
- åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med de grundläggande behoven andning och stöd vid medicinskt tillstånd ska kunna ges,
- måltider i form av sondmatning, och
- åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med sådana måltider.

I lagtexten står det uttryckligen när inget eller bara ett av föräldraavdragen ska göras på grund av barnets ålder. Avdrag ska bland annat inte göras alls från och med den månad när barnet fyller 18 år.

4 a § förordning (1993:1091) om assistansersättning

Vid tillämpning av 51 kap. 6 § socialförsäkringsbalken ska det föräldraavdrag göras som följer av bilagan till denna förordning.

Hela den månad då barnet fyller år ingår i ett åldersintervall enligt tabellen i bilagan.

Barnets ålder (år)	Föräldraavdrag för grundläggande behov (timmar per dygn med personlig assistans)	Föräldraavdrag för andra personliga behov (timmar per dygn med personlig assistans)
0	12	0
1–6	2,5	0,5
7–11	1	1
12–17	0	1

Föräldraavdragens storlek regleras i 4 a § förordningen om assistansersättning och i bilaga till förordningen. Avdragen är olika stora beroende på barnets ålder och uppdelade i olika åldersintervall. Ett nytt åldersintervall gäller från och med den månad som barnet uppnår den lägsta åldern i det nya åldersintervallet (jfr 51 kap. 6 § andra stycket SFB). Om barnet till exempel fyller år den 20 augusti gäller det nya intervallet från och med augusti till och med månaden innan nästa intervall börjar, eller månaden innan barnet fyller 18 år. För att kunna få högre assistansersättning på grund av att föräldraavdragen minskar krävs en ansökan om ersättning för fler timmar.

Föräldraavdrag görs per dygn som assistans beviljas, och om assistans inte beviljas för en viss dag ska alltså inget avdrag göras för den dagen. Även om ett avdrag en dag är större än antalet assistanstimmar som avdrag ska göras från den dagen kan antalet assistanstimmar aldrig bli lägre än noll. Föräldraavdrag kan alltså inte föras vidare från en dag till en annan, utan gäller varje enskild dag.

Läs mer

Föräldraavdragen infördes för att öka rättssäkerheten och förutsägbarheten för barn (prop. 2021/22:214 s. 37). För att förstå från vilka hjälpbehov avdragen ska göras är det bra att förstå avdragens funktion vid bedömning av rätt till assistansersättning.

Ett barn kan inte få assistansersättning för hjälpbehov som tillgodoses av normalt föräldraansvar eller orsakas av något annat än en assistansgrundande funktionsnedsättning.

I propositionen sägs att föräldraavdragen avgör till vilken del hjälpbehov ska anses bero på barnets ålder (prop. 2021/22:214 s. 39). Men det framgår tydligt att föräldraavdragens funktion i denna del endast avser hjälpbehov som *kan* bero på barnets assistansgrundande funktionsnedsättning, även om de *skulle kunna* bero på barnets ålder. Föräldraavdragen ersätter alltså de tidigare individuella bedömningarna av föräldraansvaret. Lagstiftaren avsåg inte i övrigt att ändra bedömningen av rätten till personlig assistans (prop. 2021/22:214 s. 39).

När vi bedömer om ett hjälpbehov beror på barnets assistansgrundande funktionsnedsättning behöver vi väga in om det *skulle kunna bero på något annat*, till exempel en tillfällig sjukdom som inte är assistansgrundande för hjälp med grundläggande behov. Däremot ska vi inte väga in om hjälpbehovet skulle kunna bero på barnets ålder, eftersom det regleras med föräldraavdrag.

Metodstöd – föräldraansvar och föräldraavdrag

Föräldraavdrag ska göras från de behov – grundläggande och andra personliga behov – som kan ligga till grund för bedömningen av rätten till assistansersättning, med undantag för de hjälpbehov som anges i 51 kap. 6 § andra stycket SFB. Nedan följer ett antal frågor som du kan behöva få svar på för att avgöra *vilka behov* som avdrag ska göras från i det enskilda fallet. Det kan vara lämpligt att bedöma hjälpbehovet i den ordning som frågorna presenteras nedan. Frågorna är inte uttömmande och det kan alltså uppkomma fler frågor.

När bedömningen gäller grundläggande och andra personliga behov behöver du svar på följande frågor.

- Är hjälpbehovet en följd av barnets funktionsnedsättning?
- Är hjälpbehovet en följd av en aktivitetsbegränsning som beror på funktionsnedsättningen *eller* medför funktionsnedsättningen att hjälpbehovet helt eller delvis är av en annan karaktär än vad som är normalt för barnets ålder?
- När du ska bedöma om hjälpbehovet är en följd av en aktivitetsbegränsning som beror på funktionsnedsättningen behöver du ta hänsyn till om barnet är tillräckligt gammalt för att kunna utföra aktiviteten, till exempel att gå.

När bedömningen gäller andra personliga behov behöver du dessutom svar på de här frågorna.

- Är hjälpbehovet *barnets* personliga behov eller någon annans?
- Är hjälpbehovet åldersadekvat?
- Är barnet delaktigt i aktiviteten?

Läs mer om hur du bedömer grundläggande behov i 9.1.8 och andra personliga behov i 9.2.3.

Sjukhusvistelse

Huvudregeln är att man inte kan få assistansersättning när man vårdas på sjukhus. Man kan dock få det vid en kortare sjukhusvistelse om det finns särskilda skäl (106 kap. 25 § SFB). För att det ska finnas särskilda skäl för att ett barn ska få assistansersättning under kortare sjukhusvistelse, ska behovet bland annat inte kunna tillgodoses av sjukvårdshuvudmannen och inte omfattas av föräldraansvaret. Införandet av schabloniserade föräldraavdrag när vi bedömer rätten till assistansersättning påverkar inte hur vi bedömer om det finns särskilda skäl vid sjukhusvistelse. Vi ska alltså även i fortsättningen beakta föräldraansvaret när vi bedömer särskilda skäl vid sjukhusvistelse. Läs om bedömningen av särskilda skäl i avsnitt 6.3.1.

6.9 Tillgodoses behoven på annat sätt?

Den försäkrade har rätt till assistansersättning om behoven inte tillgodoses på annat sätt. Det följer av 7 § LSS. Beroende på vad den försäkrade söker assistansersättning för kan bedömningen enligt 7 § LSS återkomma vid flera tillfällen.

7 § LSS första meningen

Personer som anges i 1 § har rätt till insatser i form av särskilt stöd och särskild service enligt 9 § 1 - 9, om de behöver sådan hjälp i sin livsföring och om deras behov inte tillgodoses på annat sätt.

För att personen ska kunna nekas en viss insats, till exempel assistansersättning, med motivering att behovet tillgodoses på något annat sätt ska behovet också faktiskt tillgodoses på något annat sätt (prop. 1992/93:159 s. 172). Detta skiljer sig från socialtjänstlagens bestämmelse enligt vilken man kan vägra någon en insats om hen själv kan få sina behov tillgodosedda på annat sätt (jämför 4 kap. 1 § SoL).

Annat samhällsstöd

Behoven kan tillgodoses genom annat samhällsstöd – exempelvis genom insatser där det enligt SoL, LVU eller 9 e § LSS ingår omvårdnad. I dessa fall blir det en bedömning från fall till fall om behoven är tillgodosedda. För att personlig assistans ska kunna nekas den funktionshindrade på grund av att behovet är tillgodosett ska det framgå på vilket sätt behovet tillgodoses.

Läs mer om annat samhällsstöd i kapitel 10.

Makars gemensamma ansvar

En persons behov av hjälp kan tillgodoses genom det gemensamma ansvar för hem och hushåll som finns makar emellan (1 kap. 2 § äktenskapsbalken). I ett sådant fall är behovet också tillgodosett på ett annat sätt, enligt 7 § LSS.

Två personer som stadigvarande bor tillsammans i ett parförhållande och har gemensamt hushåll (sambor) ska likställas med personer som är gifta och registrerade partner vid prövningen av rätten till assistansersättning (FKRS 2006:14).

HFD har i två domar berört frågan om hur rätten till assistansersättning påverkas av det ansvar som makar har gentemot varandra. Målen rörde två kvinnor med omfattande funktionshinder som var beroende av hjälp för att klara sina grundläggande behov. HFD framhöll att det behov av jour och beredskap som fanns i allt väsentligt fick anses vara tillgodosett av de hemmavarande makarna. Vidare fastslog domstolen att makar har ett gemensamt ansvar för hushållet, och detta medförde att kvinnornas makar ansågs kunna stå för en stor del av göromålen i detta hänseende. Däremot skulle – med tanke på syftet med assistansreformen att funktionshindrade ska kunna leva som andra – en del av behovet som avsåg skötseln av hushållet tillgodoses genom personlig assistans. (RÅ 1997 not. 165, jämför prop. 1992/93:159 s. 175–176)

Makars ansvar för varandra och väntetid under dygnsvila

Försäkringskassan måste i varje enskilt fall bedöma om den försäkrades behov av hjälp under dygnsvilan väsentligt kan anses vara tillgodosett av hens make, maka eller sambo. Det gäller både väntetid och aktiva insatser. Bedömningen kan påverkas av flera faktorer, exempelvis

- maken, makans eller sambons hälsotillstånd
- maken, makans eller sambons behov av sömn för att klara ett förvärvsarbete
- den försäkrades hälsotillstånd
- hjälpbehovets omfattning och karaktär.

För att ett behov ska anses omfattas av makars gemensamma ansvar för varandra ska behovet också faktiskt kunna tillgodoses av den försäkrades make, maka eller sambo.

6.10 Vistas eller deltar personen i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet?

106 kap. 24 § SFB

Assistansersättning lämnas inte för tid när den funktionshindrade

...

4. vistas i eller deltar i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet enligt 9 § 10 lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade.

106 kap. 25 § SFB

Om det finns särskilda skäl kan assistansersättning lämnas även under tid när den funktionshindrade vårdas på sjukhus under en kortare tid eller deltar i verksamhet enligt 24 § 4.

106 kap. 25 a § SFB

Bestämmelserna i 24 § 4 och 25 § gäller inte när den funktionshindrade deltar i barnomsorg eller skola och behöver hjälp med

1. andning,
 2. åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges,
 3. måltider i form av sondmatning, eller
 4. åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med sådana måltider.
-

Huvudregeln säger att man inte kan få assistansersättning när man vistas i eller deltar i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet enligt 9 § 10 LSS (106 kap. 24 § 4 SFB).

En grundtanke i assistansreformen var att personlig assistans inte ska ersätta personal som behövs för att driva en kommunal verksamhet, till exempel barnomsorg, skola eller daglig verksamhet. Det framhölls i allmänmotiveringen till prop. 1992/93:159, men kom inte till klart uttryck i lagstiftningen. (Prop.1995/96:146 s. 14)

Den 1 juli 1996 blev det uttryckt i lagen att assistansersättning inte lämnas under tid i barnomsorg, skola och daglig verksamhet. Regeringen fann det viktigt både av principiella och finansiella skäl att gränsdragningen mellan personlig assistans, finansierad genom statlig assistansersättning, och näraliggande primärkommunala och

landstingskommunala verksamheter tydliggjordes och beaktades. (Prop. 1995/96:146 s. 14–15)

Kommunen är skyldig enligt annan lagstiftning – socialtjänstlagen, skollagen (2010:800) och LSS – att ge det stöd som behövs för att personerna i fråga ska kunna delta i verksamheterna. Det bör vara huvudmannens uppgift att se till att de resurser som krävs med hänsyn till den enskildes behov tillförs verksamheten, till exempel genom höjd personaltäthet, specialpedagogiskt stöd eller elevassistans. Denna avgränsning kan i många fall vara viktig ur kvalitativ synvinkel med hänsyn till de särskilda kvalifikationer och den yrkeskunskap som personalen inom de berörda verksamheterna besitter. (Bet. 1995/96:SoU15, s. 13 och 15)

Assistansersättning lämnas normalt inte när personen deltar i barnomsorg eller skola (106 kap. 24 § 4 SFB). Om det finns *särskilda skäl* kan assistansersättning lämnas även för tid när personen deltar i barnomsorg, skola och daglig verksamhet (106 kap. 25 § SFB).

När vi bedömer assistansersättning ska den tid som barnet får skolskjuts inte räknas som tid i skolan. Det är inte skolhuvudmannens ansvar att tillgodose de behov av assistans som uppstår under skolskjutsen. Försäkringskassan ska bedöma barnets behov av personlig assistans den tid som barnet får skolskjuts. Vi ska alltså inte bedöma *särskilda skäl* för rätt till assistansersättning för tid när barnet får skolskjuts. (HFD 2013 ref. 82).

Från och med den 1 juli 2020 kan assistansersättning även lämnas när personen deltar i barnomsorg eller skola och behöver hjälp med

- andning eller måltider i form av sondmatning som grundläggande behov
- åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges
- åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse eller efterarbete i samband med sådana måltider (106 kap. 25 a § SFB).

Assistansersättning kan lämnas för den tid som dessa hjälpbehov utförs när personen deltar i barnomsorg eller skola. För den tid som gäller andra personliga behov som inte är direkt nödvändiga för andning och sondmatning krävs särskilda skäl enligt 106 kap. 25 § SFB. På samma sätt krävs särskilda skäl för hjälp med andra grundläggande behov än andning och måltider i form av sondmatning.

Deltagande i barnomsorg och skola är en aktivitet utanför hemmet enligt 9 a § fjärde stycket 3 LSS. Behovet av att en assistent är närvarande på grund av att hjälpbehov kan förväntas uppstå ska ses som en sådan åtgärd som är direkt nödvändig enligt 106 kap. 25 a § 2 och 4 SFB. Om behov av hjälp med något enligt 106 kap. 25 a § SFB kan förväntas uppstå under aktiviteten kan assistansersättning alltså beviljas för hela aktiviteten. Det gäller dock inte om behoven är väl avgränsade och i det närmaste schemalagda.

Det innebär dock att assistansersättning ska beviljas för den tid som en assistent behöver vara närvarande. Det beror på att personal i barnomsorg eller skola inte ska tillgodose egenvård i form av andning eller måltider i form av sondmatning som grundläggande behov eller sådana åtgärder som är direkt nödvändiga. Läs mer i avsnitt 9.2.2 under *Tid under dygnsvila och tid i samband med aktiviteter utanför hemmet*.

För tid före den 1 juli 2020 gäller de äldre bestämmelserna för personlig assistans. Enligt dem krävs särskilda skäl oavsett behov för att assistansersättning ska lämnas när personen deltar i barnomsorg eller skola för tid före den 1 juli 2020.

I daglig verksamhet gäller kravet på särskilda skäl för assistansersättning även för tid efter den 1 juli 2020. Det beror på att omvårdnad ingår i insatsen daglig verksamhet enligt 9 § 10 LSS. I begreppet omvårdnad ligger enligt förarbetena till LSS en skyldighet

att tillgodose den enskildes dagliga personliga behov (till exempel måltider och hygien). (Prop. 2019/20:92 s. 35 "Personlig assistans för samtliga hjälpmoment som avser andning och måltider i form av sondmatning")

Barnomsorg och skola

Ett barn med funktionsnedsättning har ofta särskilda behov av stöd i barnomsorgen, skolan och under fritiden. Om barnets behov av särskilt stöd i till exempel förskolan och skolan inte tillgodoses inom ramen för den ordinarie verksamheten bör det vara huvudmannens uppgift att se till att resurser tillförs med hänsyn till barnets behov. Det kan till exempel innebära att personaltätheten höjs eller att elevassistans tillförs. (Prop. 1992/93:159 s. 65)

HFD fann i en dom att kommunal vuxenutbildning, som är en del av skolväsendet, ansågs utgöra skola vid tillämpningen av SFB:s bestämmelser om rätten till assistansersättning. HFD ansåg att avgörande för tolkningen av begreppet skola inte kan vara vilka krav på personligt anpassade stödåtgärder som gäller inom olika skolformer. Den grundläggande tanken bakom huvudregeln om att man inte får assistansersättning när man är i skolan bör enligt HFD ha varit att dra en gräns mellan personlig assistans som finansieras genom statlig assistansersättning och närliggande kommunala verksamheter. (HFD 2023 ref. 51)

Daglig verksamhet

Personer som anges i 1 § 1 och 2 LSS personkrets har rätt till daglig verksamhet enligt 9 § 10 om personen har behov av insatsen och behovet inte tillgodoses på annat sätt (7 § LSS). Daglig verksamhet riktar sig till personer i yrkesverksam ålder som saknar förvärvsarbete och inte utbildar sig (9 § 10 LSS).

Precis som för övriga insatser enligt 9 § LSS ska daglig verksamhet anpassas till mottagarens individuella behov och tillförsäkra hen goda levnadsvillkor. Verksamheten ska främja jämlikhet i levnadsvillkor och full delaktighet i samhällslivet för de personer som omfattas av den. Målet ska vara att den enskilde får möjlighet att leva som andra (5 och 7 §§ LSS). I insatsen daglig verksamhet ingår omvårdnad (9 e § LSS). Det ska finnas den personal som behövs för att kunna ge ett gott stöd, en god service och omvårdnad (6 § LSS).

I omvårdnaden ingår en skyldighet att ge stöd och hjälp till enskilda med de dagliga behov som de inte klarar själva. Exempel på sådana behov kan vara att sköta hygien, att klä på sig, att förflytta sig, att kommunicera med andra, att komma ut bland andra människor och att hjälpa till med till exempel inköp av olika slag. (Prop. 1992/93:159 s. 91)

Särskilda skäl

Om det finns särskilda skäl kan assistansersättning lämnas även för tid när personen vistas i eller deltar i barnomsorg, skola och daglig verksamhet (106 kap. 25 § SFB). Detta kan gälla exempelvis

- i situationer där personens funktionsnedsättning skapar särskilda svårigheter att kommunicera med andra än den personliga assistenten
- när det med hänsyn till personens hälsotillstånd är viktigt att den personliga assistenten finns till hands
- i situationer där funktionsnedsättningen gör det särskilt angeläget att personen har ett starkt begränsat antal personer knutna till sig
- om funktionsnedsättningen är sådan att personen behöver tillgång till någon som har ingående kunskap om hen och hälsotillståndet. (Prop. 1995/96:146 s. 15 och bet. 1995/96:SoU15 s. 15)

När personen deltar i barnomsorg och skola kan assistansersättning lämnas oavsett om det finns särskilda skäl eller inte

- för andning eller måltider i form av sondmatning som grundläggande behov
- för åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges, eller som är direkt nödvändiga för förberedelse eller efterarbete i samband med sondmatning.

I daglig verksamhet gäller kravet på särskilda skäl för samtliga hjälpbehov.

HFD fann i en dom att till de grundläggande behoven hör också att kommunicera med andra och att därmed kunna upprätthålla sociala kontakter. I rättsfallet var mannens språkliga förmåga begränsad till enstaka ord och korta fraser och han uttryckte sig främst genom signaler i beteende och ansiktsuttryck. Det var svårt för utomstående att tolka dessa signaler. När han kände sig oförstådd blev han frustrerad och kunde då också bli aggressiv. Han hade svårt att vänja sig vid nya miljöer och främmande människor. HFD ansåg därför att han hade särskilda svårigheter att kommunicera med andra och behövde ha tillgång till en person med ingående kunskaper om honom. I hans fall ansågs det finnas sådana särskilda skäl som avses i 106 kap. 25 § SFB. (RÅ 2000 ref. 11)

Den som bor i en gruppbostad kan inte få assistansersättning när hen deltar i daglig verksamhet, även om det skulle finnas särskilda skäl. (RÅ 2004 ref. 90)

Att det finns särskilda skäl att bevilja enkel assistans i förskola, skola eller daglig verksamhet innebär inte att det per automatik finns rätt till dubbel assistans. Det gäller även om personen behöver hjälp av två personer i verksamheten. Då kan i regel den assistent som har ingående kunskaper informera en annan person om hur behovet kan tillgodoses när det uppstår. Denna ytterligare person behöver därför inte ha ingående kunskaper om personen utan kan vara en elevassistent i klassen, och ansvaret ligger då inom huvudmannens ansvarsområde. Bedömningen av om det krävs två assistenter ska göras utifrån barnets funktionsnedsättning och behov av hjälp.

Om barnet behöver hjälp med andning eller måltider i form av sondmatning som kan ge rätt till assistans i barnomsorg eller skola, ska vi bedöma på samma sätt. Det innebär att det inte automatiskt finns rätt till dubbel assistans om barnet behöver hjälp av två personer i verksamheten.

Bedömningen om det finns särskilda skäl görs i förhållande till barnomsorg, skola eller daglig verksamhet enligt LSS. Om den försäkrade byter från en typ av verksamhet till en ny typ av verksamhet, måste Försäkringskassan besluta att det finns särskilda skäl i den nya verksamheten för att kunna betala ut assistansersättning för tid i verksamheten. Om den försäkrade byter inom samma typ av verksamhet, till exempel från en daglig verksamhet till en annan daglig verksamhet, krävs inget nytt beslut om det inte är fråga om ett väsentligt ändrat förhållande som innebär en minskning. Läs mer om utredning vid omprövning i metodstödet i avsnitt 3.6.

6.11 Finns rätt till assistansersättning för andra personliga behov?

51 kap. 3 § SFB

För rätt till assistansersättning krävs att den försäkrade behöver personlig assistans i genomsnitt mer än 20 timmar i veckan för sådana grundläggande behov som avses i 9 a § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade.

9 a § fjärde och femte stycket LSS

Den som har behov av personlig assistans för sina grundläggande behov har även rätt till insats enligt 9 § 2 för andra personliga behov om behoven inte tillgodoses på annat sätt. Om behovet avser hjälp med ett grundläggande behov som avses i första stycket 1 eller 7, omfattar rätten till insats alla åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälpen ska kunna ges. Om behovet avser hjälp med måltider i form av sondmatning, omfattar rätten till insats alla åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med sådana måltider. Personlig assistans för andra personliga behov avser även

1. tid under den enskildes dygnsvila när en assistent behöver vara tillgänglig i väntan på att den enskilde behöver hjälp utan att det är fråga om tillsyn (väntetid),
2. tid under den enskildes dygnsvila när en assistent i stället behöver finnas till förfogande på annan plats i väntan på att den enskilde behöver hjälp (beredskap), och
3. tid när en assistent behöver vara närvarande i samband med en aktivitet utanför den enskildes hem på grund av att ett hjälpbehov kan förväntas uppstå.

Den som har behov av mer än en personlig assistent samtidigt, har rätt till två eller flera assistenter endast om möjligheterna att få bidrag enligt lagen (2018:222) om bostadsanpassningsbidrag eller hjälpmedel enligt hälso- och sjukvårdslagen (2017:30), har utretts.

Den som har rätt till assistansersättning för sina grundläggande behov har även rätt till assistansersättning för andra personliga behov om behoven inte tillgodoses på annat sätt. Det är alltså först när Försäkringskassan konstaterat att den försäkrade behöver personlig assistans för sina grundläggande behov i den omfattningen att det finns rätt till assistansersättning som det är aktuellt att bedöma om det finns rätt till personlig assistans för andra personliga behov.

I detta steg ingår att ta ställning till följande frågor:

- Är hela eller delar av hjälpen en hälso- och sjukvårdsåtgärd som sker enligt HSL? (51 kap. 5 § SFB). Se avsnitt 6.5.
- Om ärendet gäller ett barn: Är hela eller delar av hjälpbehovet något som inte bör ses som ett annat personligt behov för barnet? Se avsnitt 6.8.
- Tillgodoses hjälpbehovet helt eller delvis på annat sätt? (7 § LSS). Se avsnitt 6.9.
- Vistas personen i eller deltar i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet? (106 kap. 24 § SFB). Se avsnitt 6.10.
- Finns särskilda skäl till assistans i verksamheten? (106 kap. 25 § SFB). Behöver personen hjälp med andning eller måltider i form av sondmatning som kan ge rätt till assistans när hen deltar i barnomsorg eller skola? (106 kap. 25 a § SFB)

- Måste behoven tillgodoses genom assistansersättning för att personen ska tillförsäkras goda levnadsvillkor? (7 § LSS och FKRS 2016:9). Läs mer i avsnitt 6.12.

I bedömningen ingår att bedöma om behovet är regelbundet återkommande. Se avsnitt 6.6. I detta ingår också att bedöma om behovet och tidsåtgången är rimlig utifrån personens funktionsnedsättning. Se avsnitt 7.3.2. om försäkringsmedicinsk analys. Läs mer i kapitel 9 om andra personliga behov, dubbel assistans och beräkning.

6.12 Goda levnadsvillkor

7 § LSS

Personer som anges i 1 § har rätt till insatser i form av särskilt stöd och särskild service enligt 9 § 1—9, om de behöver sådan hjälp i sin livsföring och om deras behov inte tillgodoses på annat sätt. Personer som anges i 1 § 1 och 2 har, under samma förutsättningar, även rätt till insatser enligt 9 § 10.

Den enskilde ska genom insatserna tillförsäkras goda levnadsvillkor. Insatserna ska vara varaktiga och samordnade. De ska anpassas till mottagarens individuella behov samt utformas så att de är lätt tillgängliga för de personer som behöver dem och stärker deras förmåga att leva ett självständigt liv

I förarbetena till LSS anges att vid bedömningen av om den enskilde har behov av insatsen i sin livsföring måste jämförelser göras med den livsföring som kan anses normal för personer i samma ålder (prop. 1992/93:159 s. 172).

Försäkringskassan har gjort följande rättsliga ställningstagande om begreppet goda levnadsvillkor vid bedömningen av assistansersättning för andra personliga behov.

Vid bedömningen av hur många assistanstimmar som ska beviljas för andra personliga behov, ska Försäkringskassan väga in i vilken omfattning behoven måste tillgodoses genom assistansersättning för att den enskilde ska tillförsäkras goda levnadsvillkor. Med goda levnadsvillkor menas att den enskilde ska ha möjlighet att leva som andra utifrån sina individuella förutsättningar. Försäkringskassan ska göra en helhetsbedömning av behovet av personlig assistans. Vid bedömningen ska det beaktas att även personer med funktionsnedsättning måste prioritera mellan sina behov. Försäkringskassan ska väga in

- hur människor utan funktionsnedsättning i motsvarande ålder normalt lever
- vad personen har för livssituation, till exempel om hen är gift, registrerad partner eller sambo och har barn
- om det finns något annat än personlig assistans som kan bidra till att personen får möjlighet att leva som andra, till exempel andra beviljade insatser enligt LSS. (FKRS 2016:09)

6.13 Antal assistanstimmar per beviljandeperiod

51 kap. 9 § SFB

Assistansersättning ska beviljas för ett visst antal timmar per vecka, månad eller längre tid, dock längst sex månader, när den försäkrade har behov av personlig assistans för sin dagliga livsföring (beviljade assistanstimmar).

Om det finns rätt till assistansersättning blir det sista steget att bedöma hur många assistanstimmar som personen har rätt till.

Vid beräkningen av antalet assistanstimmar beaktas all den tid som avser uppgifter som assistenten utför som ett led i det personliga stödet i den dagliga livsföringen till den enskilde (3 § förordningen [1993:1091]).

Du kan läsa mer om beräkning av tid i kapitel 9.

7 Utreda och analysera

Detta kapitel handlar om

- Försäkringskassans utredningsansvar, den sökandes ansvar och vad Försäkringskassan får göra i en utredning
- bevisning
- utredningsmetoder
- vad som gäller om någon vägrar att medverka i en utredning.

7.1 Försäkringskassans utredningsansvar

Försäkringskassans utredningsansvar regleras i förvaltningslagen och i socialförsäkringsbalkens 110 kap. SFB.

Försäkringskassans utredningsansvar är omfattande, vilket innebär att det är vi som har det yttersta ansvaret för att underlaget i ärendet blir sådant att ett beslut som överensstämmer med de faktiska förhållandena kan fattas (ett materiellt riktigt beslut). Det gäller i alla ärenden. Om vi överväger att meddela ett beslut som är negativt för den enskilde, till exempel ett beslut om indragning eller nedsättning av ersättning, är det särskilt viktigt att vi är aktiva och hämtar in de uppgifter som behövs (jämför prop. 2008/09:200 s. 555).

Innan Försäkringskassan börjar utreda ett ärende om assistansersättning är det viktigt att avgöra vilken information som behövs för att kunna fatta ett materiellt riktigt beslut. Det innebär att vi granskar och värderar de uppgifter som finns och tar ställning till vad som behöver kompletteras. Vilken utredning som behövs beror på vad ärendet gäller. Ett utbetalningsärende kräver till exempel annan utredning än ett ansökningsärende. Vad som behöver utredas påverkas även av vad som framgår exempelvis av den enskildes ansökan, vid utredningssamtalet eller av ett läkarutlåtande. Något som i ett ärende är av betydelse för bedömningen och därför behöver utredas kan i ett annat ärende vara helt irrelevant. Det handlar om att Försäkringskassan ska utreda ärendet i den omfattning som dess beskaffenhet kräver (110 kap. 13 § SFB). Det är extra viktigt när det är fråga om komplicerade regler, eller om den enskilde har svårigheter att ta tillvara sin rätt (6 § FL).

Att utreda innebär att hämta in de uppgifter som behövs för att få ett tillräckligt underlag för att bedöma rätten till assistansersättning, till exempel från den enskilde själv och medicinsk information från hälso- och sjukvården, men också information som Försäkringskassan redan har om den enskilde.

Varje ställningstagande om att hämta in uppgifter ska föregås av en värdering av den information som redan finns. Om man behöver hämta in ytterligare uppgifter ska man ta ställning till vem som är bäst lämpad att lämna uppgifterna. Om kompletterande uppgifter har hämtats in från någon behöver uppgifterna värderas på nytt för att kunna ta ställning till om de är tillräckliga för att fatta beslut. Den försäkringsmedicinska analysen är ett stöd i att värdera om den medicinska informationen är tillräcklig. Där analyseras den medicinska informationen utifrån förutsättningarna i försäkringen.

Läs mer

Vägledning 2004:7 innehåller en utförlig beskrivning av hur Försäkringskassan ska utreda och bedöma ärenden. Där kan du även läsa om hur du gör om ärendet blir väsentligt försenat eller om den enskilde kräver ett avgörande.

7.2 Hur påverkar bevisbördan utredningen?

Det är en allmän förvaltningsrättslig princip att den som ansöker om en förmån ska visa att hen uppfyller förutsättningarna för att beviljas förmånen – hen har alltså bevisbördan. Det innebär normalt att hen också ansvarar för den utredning som ska bevisa en viss omständighet. Samtidigt har Försäkringskassan ett omfattande utredningsansvar.

Försäkringskassan ansvarar för att ärendet blir så utrett att det kan avgöras på ett korrekt sätt. Det gör vi genom att tala om hur den enskilde kan komplettera eller förtydliga sitt underlag, och genom att ställa frågor till den enskilde eller till andra som kan ha relevanta uppgifter att lämna.

Den försäkrade å sin sida har ett ansvar för att medverka i utredningen så att de uppgifter som behövs kommer in till Försäkringskassan. Men om den försäkrade inte kommer in med de uppgifter som behövs, eller inte ser till att Försäkringskassan får tillgång till dem på annat sätt, så kan det innebära att ansökan avslås. Försäkringskassan ska innan dess ha försökt att hämta in relevanta underlag eller uppmanat den försäkrade att ge in sådana.

I ärenden som initierats av Försäkringskassan har vi huvudansvaret för att den utredning som behövs kommer in (jämför prop. 2008/09:200 s. 554 f.). Ett exempel på när Försäkringskassan initierar ett ärende är när vi utreder om ett beslut om rätt till assistansersättning ska omprövas på grund av väsentligt ändrade förhållanden enligt 51 kap. 12 § SFB. Vid negativa beslut för den enskilde ligger alltså bevisbördan hos Försäkringskassan för att det finns förutsättningar för den aktuella åtgärden.

7.2.1 Beviskrav

Med begreppet beviskrav menas hur stark bevisningen måste vara för att en omständighet ska ses som bevisad.

Det finns inte något allmänt beviskrav och inte heller ett gemensamt sådant för alla typer av socialförsäkringsärenden. Det beror antagligen på att ärendena är av så olika karaktär. Ibland finns det ett beviskrav angivet direkt i lagtexten, men oftast inte. I Försäkringskassans vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken* beskrivs olika nivåer av beviskrav. Där anges också att det inom socialförsäkringen normalt gäller att ett beviskrav motsvarande sannolikt ska användas. Det gäller om inte ett särskilt beviskrav finns angivet i den bestämmelse om rätten till förmån som ska tillämpas, eller om det framgår av vägledande avgöranden från högre instans.

När Försäkringskassan bedömer om en person har rätt till assistansersättning använder vi beviskravet *sannolikt*. Det gäller oavsett om vi bedömer rätten till assistansersättning utifrån en ansökan, eller när ett beslut omprövas enligt 51 kap. 12 § SFB. Det kan dock finnas andra beviskrav för vissa förhållanden som ingår i den helhetsbedömning som ska göras. Ett exempel är att det ska *klart framgå* av beslutsunderlaget att legitimerad hälso- och sjukvårdspersonal har överlämnat åt den enskilde att utföra åtgärden själv, eller med hjälp av någon annan (egenvård) (HFD 2021 ref. 11). När Försäkringskassan ska visa att assistansersättning har betalats ut felaktigt, eller med för högt belopp, gäller beviskravet *hög grad av sannolikhet* (jfr Försäkringskassans rättsliga ställningstagande (FKRS 2022:05) *Beviskrav vid bedömning av återbetalningsskyldighet*). Läs mer om beviskravet för felaktig utbetalning i avsnitt 18.1. Det kan även finnas andra beviskrav för förhållanden som inte gäller rätten till assistans. Det kan till exempel vara vissa frågor om vilken ersättning som ska betalas ut.

7.2.2 Bevisvärdering

Bevisvärdering handlar om att uppskatta styrkan i den bevisning som finns i ärendet. Någon bevisvärdering ska inte göras för omständigheter som inte har betydelse.

Syftet med bevisvärderingen varierar beroende på vad prövningen gäller. I ett ansökningsärende är syftet till exempel att avgöra om utredningen med tillräcklig styrka talar för att den försäkrade uppfyller villkoren för rätt till assistansersättning. Det kan till exempel behöva avgöras när det gäller om den försäkrade behöver hjälp med något av de grundläggande behoven.

Försäkringskassan ska utifrån en helhetsbedömning bedöma om villkoren i den bestämmelse som ska tillämpas är uppfyllda. Det ska göras när vi har utrett de relevanta omständigheterna så långt som möjligt. En helhetsbedömning bör göras i varje steg vid prövningen av om förutsättningarna i lagstiftningen är uppfyllda. Allt relevant underlag i ärendet ska värderas och ingå i helhetsbedömningen. Den enskildes uppgifter ska alltid ingå i helhetsbedömningen när all bevisning för en viss omständighet vägs samman. Vid helhetsbedömningen ska Försäkringskassan ta hänsyn till det beviskrav som gäller för den bestämmelse som ska tillämpas.

I ärenden om assistansersättning behöver det oftast finnas ett medicinskt underlag som beskriver funktionsnedsättningen. I en helhetsbedömning kan även andra uppgifter beaktas, eftersom de tillsammans med det medicinska underlaget kan visa på samband mellan funktionsnedsättningen och behovet av hjälp med något av de grundläggande behoven. Allt relevant underlag i ärendet ska värderas och beaktas i helhetsbedömningen av ärendet.

Generell kunskap om den enskildes funktionsnedsättning eller sjukdom och dess förlopp underlättar förståelsen av sambandet mellan funktionsnedsättningen och behovet av hjälp med något av de grundläggande behoven. Försäkringskassan bedömer normalt sett utifrån de omständigheter som gäller här och nu. Men det kan finnas uppgifter i det medicinska underlaget som beskriver att den enskildes behov förväntas öka inom kort. En helhetsbedömning av alla relevanta omständigheter får då göras i varje enskilt fall. I vissa fall kan det finnas förutsättningar att bevilja fler timmar från en senare tidpunkt.

Även om all relevant information ska ingå vid helhetsbedömningen betyder det inte att alla uppgifter har samma tyngd. Olika slags uppgifter kan väga olika tungt i utredningen, det vill säga tala med olika styrka för att en viss omständighet finns och för att ett visst villkor är uppfyllt. Viktiga delar i den sammantagna bedömningen är om uppgifter är motstridiga, vem som har lämnat uppgifterna som finns i utredningen och på vilket sätt de är lämnade. Motstridiga uppgifter kan innebära att utredningen behöver kompletteras. Vi behöver exempelvis vara uppmärksamma på om uppgifterna som ett medicinskt underlag grundas på har lämnats av den enskilde eller av en anhörig. Detsamma gäller om läkaren har träffat och undersökt den enskilde, eller endast pratat med hen eller en anhörig på telefon.

Läs mer

Läs mer i Vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken* om bevisvärdering och helhetsbedömning.

7.3 Utredningsmetoder

110 kap. 13 § SFB

Den handläggande myndigheten ska se till att ärendena blir utredda i den omfattning som deras beskaffenhet kräver.

Den enskilde är skyldig att lämna de uppgifter som är av betydelse för bedömningen av frågan om ersättning eller i övrigt för tillämpningen av denna balk. För sådant uppgiftslämnande gäller även 4 § andra stycket, om inte särskilda skäl talar mot det.

110 kap. 14 § SFB

När det behövs för bedömningen av frågan om ersättning eller i övrigt för tillämpningen av denna balk får den handläggande myndigheten

1. göra förfrågan hos den försäkrades arbetsgivare, läkare, anordnare av personlig assistans eller någon annan som kan antas kunna lämna behövliga uppgifter
 2. besöka den försäkrade
 3. begära ett utlåtande av viss läkare eller någon annan sakkunnig, samt
 4. begära att den försäkrade genomgår undersökning enligt lagen (2018:744) om försäkringsmedicinska utredningar eller någon annan utredning eller deltar i ett avstämningsmöte för bedömning av den försäkrades medicinska tillstånd och arbetsförmåga, behov av hjälp i den dagliga livsföringen samt behovet av och möjligheterna till rehabilitering.
-

Försäkringskassan kan utreda ett ärende på olika sätt. Ett ärendes beskaffenhet, alltså omständigheterna i det enskilda ärendet, avgör om och i så fall när en viss utredningsåtgärd är aktuell. De principer som beskrivs i kapitel 1.3 och 5 ska vara vägledande när vi utreder.

Försäkringskassan kan ställa frågor till den enskilde, till andra personer och till andra myndigheter. Vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken* innehåller en utförlig beskrivning av Försäkringskassans utredningsmetoder och vem som är skyldig att besvara Försäkringskassans förfrågan.

Statliga och kommunala myndigheter inklusive regionkommunala myndigheter, arbetsgivare och uppdragsgivare samt försäkringsinrättningar är skyldiga att svara Försäkringskassan när vi skickar en förfrågan (110 kap. 31 § SFB). För privatanställda gäller andra regler. Privatanställda är till exempel läkare som inte arbetar inom regionen eller personal på en privat förskola eller en fristående skola. Försäkringskassan kan ställa frågor till dem med stöd av 110 kap. 14 § SFB, men de är inte skyldiga att besvara frågorna eftersom de inte omfattas av uppgiftsskyldigheten i 110 kap. 31 § SFB.

Vilka uppgifter som ska hämtas in beror på vad som behövs för att kunna bedöma den aktuella förutsättningen. Försäkringskassan får inte hämta in mer uppgifter än vad vi behöver i det enskilda fallet.

I en utredning om rätt till assistansersättning behöver Försäkringskassan medicinsk information om funktionsnedsättningen och uppgifter om aktivitetsbegränsningen. Vi kan hämta in information om hur funktionsnedsättningen begränsar den enskilde i genomförandet av en aktivitet i den dagliga livsföringen från

- den enskilde själv
- hälso- och sjukvården
- anordnare av personlig assistans
- någon annan som kan antas kunna lämna behövliga uppgifter.

Vilken personlig assistans en enskild behöver kan påverkas av den omgivning som hen lever och verkar i. WHO:s klassifikation av funktionstillstånd, funktionshinder och hälsa (ICF) kan användas som en tankemodell för att sortera den information som finns i utredningen. Den kan också användas för att förstå kombinationen av sociala, biologiska och individuella omständigheter som påverkar den enskildes situation och behov. När ICF används som tankemodell får vi en heltäckande bild av hur personen fungerar i sin livssituation, vilket ger en bra bild av vad det är som är orsaken till att personen behöver hjälp. Till exempel kan tillgången till hjälpmedel (omgivningsfaktorer) påverka vilken hjälp den enskilde behöver och på vilket sätt den ges.

Läs mer

ICF består av två delar som båda har två komponenter. Den första delen omfattar funktionstillstånd. I denna del finns komponenterna kroppsfunktioner och kroppsstrukturer samt aktiviteter och delaktighet. Den andra delen av modellen omfattar kontextuella faktorer och består av komponenterna omgivningsfaktorer och personfaktorer. Alla komponenterna är ömsesidigt beroende av varandra och en individs fungerande kan beskrivas utifrån en eller flera komponenter.

Läs mer om ICF och interaktionen mellan komponenterna i *Internationell klassifikation av funktionstillstånd, funktionshinder och hälsa (ICF)*, svenska versionen 2022, s. 22 Socialstyrelsen.

7.3.1 Uppgifter från den enskilde

Den enskilde ska så långt som möjligt själv lämna den utredning som hen vill hänvisa till. Om det behövs ska Försäkringskassan genom frågor eller påpekanden hjälpa den enskilde att förtydliga eller komplettera.

Vi ska så långt det går klargöra den enskildes behov genom att kontakta hen. Vi bör alltså inte slentrianmässigt ersätta kontakten med den enskilde med att kontakta anhöriga eller ombud (jämför SOU 2012:6 s. 194, Åtgärder mot fusk och felaktigheter med assistansersättning). Även om den enskilde har ett ombud ska hen personligen lämna uppgifter om Försäkringskassan begär det (110 kap. 13 § SFB och 14 § FL).

Om det inte är olämpligt får den enskilde lämna uppgifter muntligt till Försäkringskassan (9 § FL). Uppgifter om faktiska omständigheter ska lämnas på heder och samvete om det inte finns särskilda skäl som talar mot det (110 kap. 4 och 13 § SFB). Det innebär att den enskilde eller legal ställföreträdare i regel ska lämna uppgifter om faktiska omständigheter skriftligen (jämför 110 kap. 4 § SFB). Läs mer om heder och samvete och rätten att lämna muntliga uppgifter i vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken*.

Om vi har bedömt att det är lämpligt att den enskilde lämnar uppgifter muntligt kan det göras till exempel via telefon eller vid ett besök på Försäkringskassan. Men det kan också göras vid hembesök. På vilket sätt som Försäkringskassan ska ta emot muntliga uppgifter från den enskilde beror på ärendet. En faktor som vi ska ta hänsyn till är hur den enskilde vill lämna dessa uppgifter.

Vi ska skicka dokumentationen till den enskilde av de uppgifter som vi har bedömt är lämpliga att lämna muntligt. Det är för att hen ska bekräfta att vi har uppfattat rätt och ha möjlighet att påpeka om vi har missuppfattat något.

Det kan i en ansökan förekomma mindre oklarheter som kan bekräftas eller justeras muntligt. Det får avgöras från fall till fall när detta kan göras. När vi bedömer det bör vi särskilt överväga vilken karaktär uppgiften har, och hur avgörande den kan vara för rätten till ersättning, se vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken*.

När vi har kontakt med den enskilde ska de principer som beskrivs i kapitel 1.3 och 5 vara vägledande.

Den enskilde ska få möjlighet till inflytande och delaktighet i utredningen. Detta gäller oavsett om

- den enskilde själv har ansökt om assistansersättning
- någon annan som är behörig har ansökt om ersättning för den enskilde
- Försäkringskassan prövar rätten till assistansersättning utifrån en anmälan från kommunen
- Försäkringskassan utreder om det skett ett väsentligt ändrat förhållande
- Försäkringskassan utreder ett utbetalningsärende.

När utredningen gäller ett barn ska barnet få relevant information och ges möjlighet att framföra sina åsikter. Läs mer i kapitel 5 om när utredningen gäller ett barn.

Utredningen med den enskilde ska aldrig göras mer omfattande än vad som krävs. Vad som behöver utredas beror på vilken information som den enskilde redan har lämnat i sin ansökan, och som finns i andra underlag som ligger till grund för prövningen. Beroende på vad som behöver prövas kan också utredningen med den enskilde vara mer eller mindre ingående. Försäkringskassan behöver inte alltid samla in lika mycket information för att kunna fatta formellt och materiellt riktiga beslut när den enskilde har en funktionsnedsättning som ger uppenbara aktivitetsbegränsningar. Det behöver vi inte heller göra när Försäkringskassan redan har information om den enskilde.

Det kan vara svårt för den enskilde att veta vad som krävs för att Försäkringskassan ska få ett fullgott beslutsunderlag, eller vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att hen ska ha rätt till assistansersättning. Den enskilde har också rätt att under handläggningens gång ändra sitt anspråk. Hen kan ha missat att beskriva viktig information i sin ansökan. Försäkringskassan behöver därför säkerställa att vi har fullgjort våra skyldigheter för att den enskilda ska kunna ta tillvara sin rätt.

Om en ansökan eller anmälan från kommunen inte innehåller tillräckliga uppgifter om vilken hjälp den enskilde behöver i sin dagliga livsföring behöver vi ta reda på det från den enskilde. Det är bra att göra detta så tidigt som möjligt för att den fortsatta utredningen ska bli så bra som möjlig.

Att besöka den försäkrade

När det behövs för att vi ska kunna bedöma om den försäkrade har rätt till ersättning får Försäkringskassan besöka hen enligt 110 kap. 14 § 2 SFB.

I förarbetena (prop. 1996/97:121 s. 29 f.) till bestämmelsen om att Försäkringskassan får besöka den försäkrade står det så här:

Regeringen anser att besök kan vara ett värdefullt led i utredningen i ett försäkringsärende. Det gäller bl.a. i ärenden där kompletterande underlag behövs för att försäkringskassan skall kunna ta ställning till en sökt förmån eller till den fortsatta rätten av en beviljad förmån. Sådana besök kan också vara en serviceåtgärd gentemot den försäkrade och sker normalt efter överenskommelse med vederbörande. Särskilt beträffande förmåner till funktionshindrade kan det vara värdefullt ur servicesynpunkt med ett besök hos den försäkrade.

[...]

Hembesök kan också vara ett effektivt sätt att kontrollera om missbruk och fusk med försäkringen förekommer.

Försäkringskassan behöver ta ställning till vad syftet är med ett hembesök. När vi gör det blir det tydligt vilka uppgifter som ska hämtas in vid besöket, och vilka uppgifter som kan hämtas in på annat sätt. Därför är det viktigt att Försäkringskassan innan

hembesöket har värderat all information i ärendet, och bedömt vilka uppgifter som eventuellt saknas. Syftet med hembesöket bör inte vara att Försäkringskassan ska observera på vilket sätt som den enskilde behöver hjälp. Om det behövs beskrivningar om hur någonting faktiskt går till så bör vi i stället begära in en bedömning från någon annan, till exempel en arbetsterapeut.

En utredning om rätten till assistansersättning innehåller ofta integritetskänsliga uppgifter. Därför är det lämpligt att begränsa antalet personer som deltar vid utredningen, både av omtanke om den försäkrade och för att utredningen i ärendet ska bli så bra som möjligt.

Läs mer

Om hembesök i Vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken*.

Metodstöd – utredning rätten till assistansersättning

Du som är handläggare leder utredningen. Det innebär att du ska ta reda på vad det är i vardagen som inte fungerar, och vad den enskilde behöver för hjälp. För att inte utredningen ska bli mer ingående än vad som behövs, kan du inleda med att utreda på övergripande nivå vilka livsområden som den enskilde behöver hjälp med. Här kan ICF aktivitet och delaktighet vara en utgångspunkt. Det kan till exempel handla om att klargöra om den enskilde behöver hjälp inom något av områdena personlig vård, kommunikation, förflyttning, hemliv, att ta kontakt med andra personer i privata eller formella sammanhang, utbildning, arbete, sysselsättning, samhällsgemenskap och socialt liv. Det kan också bidra till en bild av hur den enskilde kan lösa problem, fatta beslut, planera och fullfölja vad den dagliga livsföringen kräver. Om den enskilde behöver hjälp för att hen har en nedsatt andningsfunktion eller psykisk funktion kan också vara viktig information att ha med sig redan i början av i utredningen.

När du har en övergripande bild av inom vilka områden i den dagliga livsföringen som den enskilde behöver hjälp kan utredningen behöva bli mer detaljerad. Det gäller för de områden som det behövs mer information om. Det kan till exempel handla om vilken hjälp som behövs och vilken tid det tar att ge den hjälpen. Den övergripande bilden ger också stöd för vilka eventuella andra kompletterande uppgifter som kan behövas exempelvis medicinsk information eller uppgifter från andra aktörer.

7.3.2 Medicinsk information från hälso- och sjukvården

Medicinsk information från hälso- och sjukvården är en central del av beslutsunderlaget som Försäkringskassan behöver för att bedöma om en försäkrad har rätt till assistansersättning. Den försäkrade kan själv lämna in ett medicinskt utlåtande, men Försäkringskassan kan också med stöd av 110 kap. 14 § 3 SFB begära ett utlåtande från en läkare eller annan sakkunnig.

Försäkringskassan kan även med stöd av 110 kap. 14 § 4 SFB begära att den försäkrade genomgår en utredning. Det kan vi göra om det behövs för att vi ska kunna bedöma den försäkrades medicinska tillstånd eller behov av hjälp i den dagliga livsföringen. Enligt förarbetena ska de här utredningarna vara mindre ingripande såsom undersökning av specialistläkare, sjukgymnaster, arbetsterapeuter och liknande (prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 258).

Försäkringskassan ansvarar för att se till att den försäkrade förstår vilket medicinskt underlag som behövs, och när det ska komma in till myndigheten. Försäkringskassan ansvarar också för att begära in kompletteringar från hälso- och sjukvården när det är lämpligt. Detta eftersom Försäkringskassan ansvarar för att ärendet blir tillräckligt utrett för att ett materiellt riktigt beslut ska kunna fattas.

Det medicinska underlaget bör innehålla

- diagnos enligt International Statistical Classification of Diseases and Related Health Problems (ICD) med diagnoskod, om det finns en diagnos
- uppgifter om funktionsnedsättningen
- uppgifter om aktivitetsbegränsningen
- information om vilka medicinska behandlingar som pågår och som är planerade, och hur funktionsnedsättningen och aktivitetsbegränsningarna bedöms utvecklas över tid.

Omständigheterna i det enskilda fallet avgör hur omfattande informationen i det medicinska underlaget behöver vara.

Det finns inget krav på att ett läkarutlåtande ska vara på någon särskild blankett. För att läkaren ska veta vilken medicinsk information Försäkringskassan behöver finns en särskild blankett *Läkarutlåtande för assistansersättning (7805)*. Huvudregeln är att läkarutlåtandet ska baseras på läkarens undersökning av patienten, se Socialstyrelsens föreskrifter (HSLF-FS 2018:54) om att utfärda intyg i hälso- och sjukvården.

Inom hälso- och sjukvården i Sverige används den internationella klassifikationen ICD för diagnoser. Klassifikationen är sammanställd av WHO. Den senaste svenska versionen heter ICD-10-SE.

I allmänhet är det läkare eller tandläkare som ställer diagnos. Men all hälso- och sjukvårdspersonal som har tillräcklig kunskap om en sjukdom, en funktionsnedsättning eller en skada kan ställa diagnos inom ramen för sin yrkeskompetens.

Att en person har en funktionsnedsättning innebär att hen har en nedsättning av en fysisk eller psykisk kroppsfunktion. För att få en bild av hur personen påverkas fysiskt eller psykiskt av sin sjukdom är informationen om vad personen har för funktionsnedsättning viktig. Nedsättningen av en kroppsfunktion kan vara lätt, måttlig, stor eller total. Nedsättningen kan också vara tillfällig eller varaktig.

Funktioner kan delas in i flera funktionsområden. Funktionsområdena baseras på ICF som är WHO:s klassifikation av funktionstillstånd, funktionshinder och hälsa.

Aktivitetsbegränsning är svårigheter att genomföra aktiviteter, uppgifter eller handlingar. Aktiviteter sker alltid i en viss miljö eller situation vilket innebär att de ofta är påverkade av en lång rad faktorer. Aktiviteter kan delas in i flera aktivitetsområden som baseras på ICF. De aktivitetsbegränsningar som personen har ger en bild av de konsekvenser hans funktionsnedsättningar medför när hen ska utföra olika aktiviteter. För att få en bild av vilka konsekvenser den enskildes funktionsnedsättningar leder till behöver Försäkringskassan ofta veta vilka aktivitetsbegränsningar hen har. Ibland kan beskrivningarna av aktivitetsbegränsningarna behöva konkretiseras för att ge en uppfattning om hur omfattande de är.

Det finns olika bedömningsinstrument som legitimerad hälso- och sjukvårdspersonal kan använda för att de ska kunna beskriva funktionsnedsättningar och aktivitetsbegränsningar. Bedömning av aktivitetsförmåga och aktivitet i dagliga livet (ADL) genomförs ofta av arbetsterapeuter och kan vara ett bra underlag för att få en beskrivning av aktivitetsbegränsningen.

En beskrivning av en persons funktionsnedsättning och aktivitetsbegränsning kan göras av olika medicinska professioner såsom läkare, psykolog, fysioterapeut, arbetsterapeut eller logoped.

Om sjukvårdande insatser utförs så ska det framgå i det medicinska underlaget vilka insatserna är, och om de utförs enligt HSL eller i form av egenvård. Bedömningen av om en åtgärd kan utföras som egenvård ska finnas dokumenterad i patientens journal.

Försäkringskassan kan ta del av bedömningen genom ett läkarutlåtande, en separat bedömning eller genom journalanteckning. Om det behövs kan vi därefter komplettera det skriftliga underlaget muntligt med hälso- och sjukvården.

Läs mer

Om WHO:s klassifikation av funktionstillstånd, funktionshinder och hälsa (ICF) och International Statistical Classification of Diseases and Related Health Problems (ICD) på socialstyrelsen.se.

I databasen Sällsynta hälsotillstånd finns kvalitetsäkrad information om sällsynta diagnoser. Du hittar den på socialstyrelsen.se.

På webbplatsen 1177.se finns samlad kunskap inom hälsa och vård från alla Sveriges regioner. Där kan du läsa om sjukdomar, behandlingar och barns utveckling.

Försäkringskassans process (2007:02) *Assistansersättning* beskriver hur du kompletterar medicinska underlag.

I avsnitt 6.5 kan du läsa mer om sjukvårdande insatser och vilka uppgifter som ska finnas dokumenterade av ansvarig vårdgivare när det gäller egenvård.

Metodstöd – försäkringsmedicinsk analys

Det är du som är handläggare som gör den försäkringsmedicinska analysen och bedömningen. Använd DFA-analys som metod för att analysera uppgifter om diagnos, funktionsnedsättningar och aktivitetsbegränsningar i de medicinska underlagen.

När du gör en försäkringsmedicinsk analys analyserar du den medicinska informationen utifrån de förutsättningar som gäller för rätten till assistansersättning. Vid den försäkringsmedicinska analysen sorterar du den information som finns i det medicinska underlaget och analyserar hur den hänger samman. Det gör du för att kunna bedöma om det medicinska underlaget är tillräckligt eller om det behöver kompletteras. Med medicinskt underlag menas i det här sammanhanget både ett separat läkarutlåtande och andra medicinska underlag från olika professioner inom hälso- och sjukvården.

När du gör din analys kan du ta stöd av en försäkringsmedicinsk rådgivare som har ingående medicinsk kunskap. Den försäkringsmedicinska rådgivaren ska fungera som ett stöd när det behövs för handläggningen. Det gör hen genom att hjälpa dig att förstå och analysera den information som finns i de medicinska underlagen om den enskildes medicinska tillstånd, funktion och förmåga till aktivitet. Den försäkringsmedicinska rådgivaren kan hjälpa till med att se att de medicinska underlagen behöver kompletteras, och med att tala om vad som behöver kompletteras.

När du behöver hjälp i den försäkringsmedicinska analysen av en försäkringsmedicinsk rådgivare kan du få ett skriftligt yttrande eller en muntlig konsultation.

7.3.3 Uppgifter från anordnare av personlig assistans

När det behövs för bedömningen av frågan om assistansersättning får Försäkringskassan enligt 110 kap. 14 § SFB göra förfrågan hos den försäkrades anordnare av personlig assistans.

Det framgår inte av förarbetena att uppgiftsskyldigheten för anordnare av personlig assistans ska bedömas på något särskilt sätt jämfört med vad som exempelvis gäller för anställda hos försäkringsinrättningar. Den gäller därför samtliga personer som arbetar hos anordnaren, till exempel en personlig assistent. Uppgiftsskyldigheten kan således gälla även för en personlig assistent. Uppgiftsskyldigheten bryter den tystnadsplikt om

en individs personliga förhållanden som en personlig assistent har enligt 29 § LSS eller kollektivavtal. (Jämför prop. 2012/13:1 utgiftsområde 9, s. 238 f.)

Med tanke på denna tystnadsplikt och dess innebörd måste handläggaren fråga sig om det är nödvändigt att vända sig direkt till assistenten i de fallen som handläggaren har bedömt att anordnaren behöver svara på vissa frågor. Ibland kan någon annan inom assistansbolaget ha kännedom om de efterfrågade uppgifterna. Om en person hos en anordnare inte kan svara på Försäkringskassans frågor är det naturligt att hen vidarebefordrar frågan till någon annan hos anordnaren som kan svara. Anordnaren har dock inte någon skyldighet att efterforska information utöver den information som redan finns hos de som är anställda hos anordnaren (jämför prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 258 f.).

Metodstöd – begära uppgifter från anordnare av personlig assistans

När du behöver hämta uppgifter från anordnaren av personlig assistans bör du ta reda på om det finns en kontaktperson. Det är då lämpligt att i första hand kontakta hen. Hen kan då svara själv, vidarebefordra dig till en assistent eller anvisa dig att direkt kontakta en assistent.

Om det inte finns någon kontaktperson, eller om du har bedömt att det är det mest lämpliga, kan du ställa frågor direkt till en assistent. Innan du kontaktar en viss assistent ska du ha säkerställt att hen är bäst lämpad. Behöver du till exempel ställa frågor om den försäkrades behov av assistans under nattetid kanske bara vissa assistenter kan svara på det. När du kontaktar assistenten bör du inledningsvis kontrollera att hen är i tjänst, eftersom man inte har någon skyldighet att svara på sin fritid. Fråga också om det är lämpligt att ställa frågor vid det aktuella tillfället eller om det är lämpligare att återkomma senare.

7.3.4 Uppgifter från kommunen

För att kunna bedöma rätten till assistansersättning behöver Försäkringskassan till exempel veta om kommunen har beviljat några insatser enligt SoL eller LSS, eller om personen bor i gruppboende, serviceboende eller någon annan kommunal boendeform och i så fall vilken.

Utöver bestämmelsen i 110 kap. 14 § SFB där Försäkringskassan har lagstöd att göra en förfrågan hos någon annan som kan antas lämna behövliga uppgifter om den försäkrade (en kommun), finns en särskild bestämmelse i 51 kap. 21 § SFB som reglerar att Försäkringskassan kan höra kommunen.

I handläggningen av assistansersättning blir det aktuellt för Försäkringskassan att hämta uppgifter från olika områden inom en kommun, till exempel förskolan, skolan, socialtjänsten eller överförmyndaren. Hur kommunerna har valt att organisera sin verksamhet varierar och därmed också vem inom kommunen som Försäkringskassan ska vända sig till för att hämta uppgifter. Sekretess kan gälla mellan olika verksamheter inom samma kommun.

51 kap. 21 § SFB

När en försäkrad ansöker om eller beviljas assistansersättning ska den kommun som enligt 16, 16 c eller 16 d § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade har ansvar för insatser åt den försäkrade höras i ärendet, om det inte är obehövligt. [...]

En kommuns ansvar enligt LSS gäller gentemot den som är bosatt i kommunen. Det finns dock vissa undantag för den som efter beslut av en annan kommun bor i vissa angivna boendeformer som anges i 16 c och 16 d §§ LSS.

Samrådet med kommunen vid bedömning av den enskildes assistansbehov är viktigt eftersom kommunerna har kostnadsansvaret för de 20 första assistanstimmarna per vecka (bet. 1997/98:SoU4 s. 6–7).

Kommunens ansvar enligt LSS för personlig assistans gör att uppgifter från kommunen nästan alltid måste inhämtas i ärenden om assistansersättning. I vissa fall behövs det inte, till exempel om den försäkrade har sagt nej till hjälp från kommunen och själv organiserar sin service på annat sätt. (Prop. 1992/93:159 s. 198)

Metodstöd – hämta uppgifter från kommunen

En förutsättning för att få de uppgifter som du behöver är att du vänder dig till den funktion inom kommunen där de uppgifterna finns. Därför ska du

- se till att du vet vilken del inom den kommunala organisationen som är ansvarig för det område som du behöver uppgift om
- ta reda på vilken funktion inom det aktuella området som kan lämna de uppgifter du behöver
- bedöma vilka uppgifter som behöver skickas till vilken kommunal verksamhet när du hämtar in uppgifter.

För att hämta in uppgifter från kommunen om beviljade insatser kan du använda Försäkringskassans blankett *Anmälan från kommunen – beviljade insatser för den som har personlig assistans* (3064). Det finns inga hinder för att kommunen kommer in med uppgifterna på något annat sätt.

Om kommunen har beslutat att en enskild har rätt till personlig assistans enligt 9 § 2 LSS, så behöver Försäkringskassan veta om beslutet gäller biträde av personlig assistent eller ekonomiskt stöd till skäliga kostnader för personlig assistans. Biträde av personlig assistent innebär att kommunen själv utför assistansen. Om den enskilde har ett beslut om biträde av personlig assistent, ska Försäkringskassan utreda om ersättningen kan betalas ut till kommunen enligt 51 kap.17 § SFB. Du kan använda Försäkringskassans blankett *Begäran från kommunen – Ersättning för biträde av personlig assistent genom kommunen* (3032) för att hämta in de här uppgifterna. Men det finns inga hinder för att kommunen kommer in med uppgifterna på något annat sätt.

Läs mer

Du kan läsa mer i avsnitt 10.3.2 *Biträde av personlig assistent eller ekonomiskt stöd till skäliga kostnader för sådan assistans* och i avsnitt 13.2 *Utbetalning till kommunen när en försäkrad fått biträde av personlig assistent av kommunen*.

7.3.5 Uppgifter från barnomsorg, skola eller daglig verksamhet

Försäkringskassan ska hämta in uppgifter från barnomsorg, skola eller daglig verksamhet när den sökande anser sig ha särskilda skäl att få assistansersättning för tid när personen deltar i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet.

Uppgifterna kan behöva hämtas in oavsett om verksamheten bedrivs i kommunal eller privat regi. Uppgifterna är en del av underlaget vid bedömning av särskilda skäl. En annan del är det medicinska underlaget. Både uppgifter från verksamheten och den medicinska informationen ligger till grund för en försäkringsmedicinsk analys för att få

svar på frågan om det finns en logisk koppling mellan behovet av hjälp och den försäkrades diagnos, funktionsnedsättning och aktivitetsbegränsning.

Försäkringskassan kan behöva hämta in uppgifter från barnomsorg eller skola:

- När personen behöver hjälp med andning eller måltider i form av sondmatning när hen deltar i barnomsorg eller skola.
- När det finns åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges, eller är direkt nödvändiga för förberedelse eller efterarbete i samband med måltid i form av sondmatning, och de behöver utföras när personen deltar i barnomsorg eller skola.

Metodstöd – begära uppgifter från barnomsorg, skola eller daglig verksamhet när den sökande anser sig ha särskilda skäl

Ta reda på om den aktuella verksamheten bedrivs i kommunal eller privat regi. Det påverkar inte din möjlighet att begära uppgifter, men däremot hur du ska agera om du inte får de begärda uppgifterna.

Kontakta den som är ansvarig för den aktuella verksamheten för att till exempel ta reda på

- vilken slags verksamhet den försäkrade vistas i. Ett barn kan till exempel gå i anpassad eller ordinarie grundskola.
- vilket behov av hjälp den försäkrade har när hen vistas i skola, barnomsorg eller daglig verksamhet
- i vilka situationer den försäkrades behov inte kan tillgodoses av verksamhetens personal
- varför verksamhetens personal inte tillgodoser den försäkrades behov. Om det avser sådan hjälp som normalt ska omfattas i insatsen, till exempel omvårdnad i daglig verksamhet, behöver du ta reda på vad som gör att det inte fungerar för just den försäkrade.

Om yrkandet avser assistansersättning i daglig verksamhet kan det även finnas anledning att kontakta biståndshandläggaren som har beslutat om insatsen daglig verksamhet och det ställe där den enskilde har sin dagliga verksamhet.

7.3.6 Kommunicera

Innan Försäkringskassan fattar ett beslut ska den enskilde enligt huvudregeln informeras om vilket underlag som kommer att ligga till grund för beslutet. Hen måste också få möjlighet att yttra sig över underlaget.

Läs mer

Vägledning 2004:7 beskriver vad som gäller för kommunikering och när undantag kan göras. Där finns också ett metodstöd för hur kommunikering går till och vad man ska ta hänsyn till i olika situationer. Hur du kommunicerar beskrivs även i processen (2007:02).

7.4 Vägran att medverka vid utredning

110 kap. 52 § SFB

Ersättning enligt denna balk får dras in eller sättas ned om den försäkrade eller den som annars får ersättningen

1. medvetet eller av grov vårdslöshet har lämnat oriktig eller vilseledande uppgift,
2. inte har lämnat uppgift enligt 13 §, eller
3. inte har anmält ändrade förhållanden enligt 46, 47, 50 och 51 §§.

Indragningen eller nedsättningen får avse viss tid eller gälla tills vidare. Det som anges i första stycket gäller endast om det är fråga om ett förhållande som är av betydelse för rätten till eller storleken av ersättningen.

110 kap. 53 § SFB

Ersättning enligt denna balk får dras in eller sättas ned om den som är berättigad till ersättningen utan giltig anledning vägrar att medverka till utredningsåtgärder enligt 14–19 och 26–28 §§. Då gäller 52 § andra stycket.

Om Försäkringskassan har bedömt att någon av de utredningsåtgärder som beskrivs i 110 kap. 14 § SFB är nödvändig för att kunna bedöma rätten till ersättning kan ersättningen påverkas om den enskilde vägrar att medverka. Vägran att ta emot besök kan dock aldrig ensamt vara skäl för att dra in eller sätta ned ersättningen enligt 110 kap 53 § SFB (jämför prop. 1985/86:38 s. 9, om vissa socialförsäkringsfrågor, prop. 1994/95:147 s. 35 f. Rätten till förtidspension och sjukpenning samt folkpension för gifta och prop. 1996/97:121 s. 32, Systembrister och missbruk inom socialförsäkrings-systemen). Ersättningen dras in tillfälligt till dess att den enskilde medverkar till att åtgärden blir av. För att en indragning ska kunna bli aktuell ska den enskilde vid upprepade försök utan giltig anledning ha vägrat medverka. Försäkringskassan ska också först ha informerat skriftligt om att detta kan bli följden om hen inte medverkar till utredningen.

110 kap. 57 a § SFB

Assistansersättning får dras in eller sättas ned om den försäkrade vid upprepade tillfällen utan giltig anledning vägrar att medverka till

1. besök enligt 14 § 2 när assistansen utförs av någon som är närstående till eller lever i hushållsgemenskap med den försäkrade och som inte är anställd av kommunen, eller
 2. inspektion av Inspektionen för vård och omsorg enligt 51 kap. 16 a §.
-

För att Försäkringskassan ska kunna dra in eller sätta ned ersättningen enbart på grunden att den försäkrade vägrar att medverka till hembesök krävs alltså att assistenten är närstående till eller lever i hushållsgemenskap med den försäkrade samt att assistenten inte är anställd av kommunen.

Läs mer om inspektion av Inspektionen för vård och omsorg i avsnitt 2.5.

8 LSS personkrets

Detta kapitel beskriver personkretsen enligt LSS.

8.1 LSS personkrets

Den som omfattas av personkretsen enligt LSS har rätt till assistansersättning om övriga förutsättningar är uppfyllda (51 kap. 2 och 3 §§ SFB).

Personkretsen enligt 1 § LSS är personer med

- utvecklingsstörning, autism eller autismliknande tillstånd
- betydande och bestående begåvningsmässigt funktionshinder efter hjärnskada i vuxen ålder föranledd av yttre våld eller kroppslig sjukdom
- andra varaktiga fysiska eller psykiska funktionshinder som uppenbart inte beror på normalt åldrande, om de är stora och orsakar betydande svårigheter i den dagliga livsföringen och därmed ett omfattande behov av stöd eller service.

Den första och andra gruppen täcker in samma personkrets som ingick i lagen (1985:568) om särskilda omsorger om psykiskt utvecklingsstörda m.fl., omsorgslagen, som ersattes av LSS 1994. Den tredje gruppen är en utökning av personkretsen i förhållande till omsorgslagen. Se avsnitt 1.1.

Personkretstillhörigheten enligt grupp 1 och 2 bygger på medicinska diagnoser. De kriterier som anges i grupp 3 ska inte provas för grupp 1 och 2. (prop. 1992/93:159 s. 167)

Personkretstillhörighet enligt grupp 3 bygger på en funktionsbedömning utifrån vilka svårigheter den enskilde har i den dagliga livsföringen till följd av ett eller flera funktionshinder och tar inte fasta på någon speciell diagnos.

Personer som på grund av funktionshinder möter svårigheter i sin livsföring, men som inte bedöms ingå i lagens personkrets, har rätt att få sina behov av stöd och service tillgodosedda genom till exempel socialtjänsten eller hälso- och sjukvården (prop.1992/93:159 s. 55).

Vid personkretsbedömningen för ett barn ska inte någon bedömning av föräldraansvaret göras. Någon värdering ska inte heller göras av om barnet är på förskola eller inte.

Underlag och bedömning av personkretstillhörighet

Många gånger kan den enskilde själv visa upp intyg etc. som visar att hen tillhör personkretsen. I andra fall bör yttrande inhämtas från personal inom till exempel habiliterings- eller rehabiliteringsorganisationen, sjukvården, barnhälsovården, barnomsorgen, skolhälsovården, socialtjänsten m.fl. Kompletterande undersökningar kan i vissa fall vara nödvändiga innan man kan ta slutlig ställning till personkretstillhörighet. För barn kan till exempel ofta en pedagogisk utredning behöva göras. (Prop. 1992/93:159 s. 57)

Eftersom grupperna 1 och 2 bygger på medicinska diagnoser ska vi bedöma personkretstillhörigheten utifrån de medicinska underlagen. Det är viktigt att det framgår av det medicinska underlaget vilka utredningar som har gjorts för att fastställa den medicinska diagnosen. Om det inte framgår att det gjorts en utredning för att komma fram till diagnosen eller det är otydligt vad utredningen grundar sig på kan underlaget behöva kompletteras.

Grupp 3 bygger på vilka svårigheter den enskilde har i den dagliga livsföringen till följd av ett eller flera funktionshinder och tar inte fasta på någon speciell diagnos. Vid

bedömning av tillhörigheten enligt grupp 3 är de medicinska underlagen en del av underlaget för bedömningen tillsammans med en funktionsbedömning. Bedömningen görs utifrån de kriterier som anges i grupp 3.

En person kan uppfylla kriterierna i såväl grupp 1 som grupp 3 eller grupp 2 och grupp 3. Grupperna 1 och 2 har företräde framför grupp 3. När det finns ett medicinskt underlag som visar tillhörighet enligt grupp 1 eller 2 är det alltså någon av dessa som ska fastslås även om kriterierna för grupp 3 också uppfylls. Personkretstillhörighet enligt grupp 1 och 2 nämns särskilt för att det inte ska råda någon tvekan om att de tillhör LSS personkrets. Många av dem som tillhör grupp 1 och grupp 2 har på grund av intellektuella funktionshinder svårare än andra att hävda sina behov av samhällets insatser. Grupperna 1 och 2 har till skillnad från grupp 3 rätt till daglig verksamhet enligt 9 § 10 LSS. (prop. 1992/93:159 s. 53)

Vid ansökan eller anmälan om assistansersättning ska Försäkringskassan fatta beslut om personkretstillhörighet i de fall personen beviljas assistansersättning. Försäkringskassan måste dock inte alltid fatta beslut om personkretstillhörigheten om ansökan avslås på annan grund än personkretstillhörigheten. Om kommunen också beslutat eller bedömt personkretstillhörigheten är Försäkringskassan inte bunden av kommunens bedömning av personkretstillhörighet.

8.2 LSS personkrets – första gruppen

Den första gruppen omfattar personer med utvecklingsstörning, autism eller autismliknande tillstånd (1 § 1 LSS).

Utvecklingsstörning

Med utvecklingsstörning avses en intellektuell funktionsnedsättning som uppkommit under personens utvecklingsperiod, och som är så betydande att hen behöver särskilt stöd och särskild hjälp i sin livsföring. Med utvecklingsperiod avses vanligen åren före 16 års ålder. (prop. 1992/93:159 s. 53–54)

Autism eller autismliknande tillstånd

Begreppen autism eller autismliknande tillstånd ersätter i LSS begreppet barndomspsykos i den tidigare omsorgslagen. Med autism eller autismliknande tillstånd avses en djupgående personlighetsstörning som debuterar under barndomen, i regel före sju års ålder. De djupgående störningarna påverkar bland annat social förmåga, kommunikation och beteende. Dessa tillstånd ger nästan alltid allvarliga psykiska funktionshinder under hela livet. (Prop. 1992/93:159 s. 54 och 167)

8.3 LSS personkrets – andra gruppen

Den andra gruppen gäller personer som fått ett betydande och bestående begåvningsmässigt funktionshinder efter hjärnskada i vuxen ålder föranledd av yttre våld eller kroppslig sjukdom (1 § 2 LSS).

Däremot avses inte personer med olika psykiska sjukdomstillstånd, som också kan medföra begåvningshandikapp, till exempel demens, och inte heller personer med sjukdomar som är en följd av missbruk av beroendeframkallande medel. Dessa personer kan endast omfattas av lagen om de uppfyller kriterierna enligt den tredje gruppen (prop. 1992/93:159 s. 168). Personer med olika psykiska sjukdomstillstånd kan dock omfattas av lagen enligt kriterierna i den andra gruppen om deras tillstånd kan anses vara en hjärnskada som föranletts av en kroppslig sjukdom. HFD har i en dom gjort bedömningen att en person med Alzheimers sjukdom uppfyller kriterierna för tillhörighet till personkrets 2 enligt 1 § LSS. Av utredningen i målet framgår att Alzheimers sjukdom är en hjärnskada till följd av kroppslig sjukdom. Domstolen ansåg att den medicinska utredningen i målet fick anses visa att personen ådragit sig en hjärnskada till följd av kroppslig sjukdom och att han på grund härav hade ett betydande och bestående funktionshinder. (RÅ 2008 ref 78)

Begåvningsmässigt funktionshinder

Det är fråga om personer som efter utvecklingsåren har fått en hjärnskada och till följd av det ett betydande och bestående begåvningsmässigt funktionshinder. Orsaken ska vara kroppsliga sjukdomar som tumörer, hjärnblödningar och inflammationer eller skador som föranletts av yttre våld, till exempel trafikskador. (Prop. 1992/93:159 s. 167–168)

I förarbetena används begreppet begåvningsmässigt funktionshinder vilket speglar det språkbruk som var gällande då förarbetena skrevs. I dag används begreppet intellektuellt funktionshinder för samma sak.

8.4 LSS personkrets – tredje gruppen

Den tredje gruppen (1 § 3 LSS) omfattar personer som har:

- andra **varaktiga fysiska eller psykiska funktionshinder** som uppenbart inte beror på normalt åldrande
- om de är **stora** och
- orsakar **betydande svårigheter i den dagliga livsföringen** och
- därmed ett **omfattande behov av stöd eller service**.

Alla angivna kriterier ska vara uppfyllda för att lagen ska vara tillämplig. Kriterierna går dock inte att helt självständigt bedöma var för sig, eftersom de påverkar varandra (prop. 1992/93:159 s. 168).

Den tredje gruppen omfattar barn, ungdomar och vuxna med långvariga habiliterings- och rehabiliteringsbehov. Det gäller personer som på grund av sitt funktionshinder har ett i flera avseenden likartat behov som de som omfattas av den första och den andra gruppen. (Prop. 1992/93:159 s. 168)

Orsaken till eller arten av funktionshinder är inte avgörande, inte heller den medicinska diagnosen. Inom kretsen finns personer med fysiska, psykiska och begåvningsmässiga funktionshinder. (Prop. 1992/93:159 s. 168)

Personer med olika psykiska sjukdomstillstånd, som också kan medföra begåvningshandikapp, till exempel demenser, och personer med sjukdomar som är en följd av missbruk av beroendeframkallande medel ingår i gruppen under förutsättning att alla kriterier är uppfyllda. (Prop. 1992/93:159 s. 168)

För personer med flera funktionshinder måste den samlade effekten bedömas. Små men flera funktionshinder kan i samverkan verka multiplicerande och därför sammantaget orsaka betydande svårigheter. (Prop. 1992/93:159 s. 169)

HFD fann i en dom att en man med en grav synskada inte ansågs tillhöra personkretsen enligt LSS eftersom inte samtliga krav enligt bestämmelsen varit uppfyllda. Mannen ansågs ha ett stort och varaktigt funktionshinder. Funktionshindret ansågs dock inte orsaka sådana betydande svårigheter i hans dagliga livsföring som förutsätts i bestämmelsen. Det därmed sammanhängande behovet av stöd och service ansågs inte heller omfattande. (RÅ 1999 ref. 54)

HFD fann i en dom att det faktum att en person i viss utsträckning behöver hjälp med sina grundläggande behov inte nödvändigtvis också innebär att hen tillhör personkretsen enligt 1 § 3 LSS. HFD ansåg att det var klarlagt att kvinnans funktionsnedsättning var varaktig och inte berodde på normalt åldrande. Hon behövde i viss utsträckning hjälp för att klara den dagliga livsföringen. Men hennes funktionsnedsättning kunde trots det inte anses vara så stor och förorsaka sådana betydande svårigheter i den dagliga livsföringen att den medförde ett så omfattande behov av stöd och service som förutsätts för tillhörighet till personkretsen enligt 1 § 3 LSS. (HFD 2012 ref. 8)

Varaktigt funktionshinder

Funktionshindren ska vara varaktiga, dvs. inte vara av tillfällig eller mer övergående natur (prop. 1992/93:159, avsnitt 14.1, s. 169). Lagen syftar i första hand till att tillförsäkra personer med livslånga eller mycket långvariga funktionshinder det särskilda stöd som de behöver för att bygga upp och bibehålla levnadsvillkor som är likvärdiga med andra människors (prop. 1992/93:159 s. 56).

Ett behov av stöd och service kan variera över tid men funktionshindret ska vara varaktigt. Personer med till exempel varaktiga psykiska funktionshinder kan ha ett varierat behov av stöd och service med anledning av symtomen från funktionshindret. Det varierade behovet får bedömas mot de övriga kriterierna i personkrets 3.

Det finns inte någon fast tidsgräns för när ett funktionshinder är varaktigt. Varken lagtext, förarbeten eller praxis ger svar på hur bedömningen ska göras. Försäkringskassan gör därför en helhetsbedömning när vi bedömer personkretsen enligt 1 § 3 LSS, och då är diagnos inte avgörande. Läs mer i Vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken om bevisvärdering och helhetsbedömning*.

Det ska vara uppenbart att en persons funktionsnedsättning inte beror på normalt åldrande för att hen ska omfattas av grupp 3 i LSS. En funktionsförlust av den omfattning som lagen förutsätter, som naturligt hänger samman med åldern inträffar i realiteten enbart hos äldre.

Stora funktionshinder

Funktionshindret ska ha en sådan karaktär eller omfattning att det starkt påverkar flera viktiga livsområden samtidigt, till exempel boende, fritid eller behov av habilitering eller rehabilitering. Det gäller till exempel om en person till följd av funktionshinder dagligen är mycket beroende av hjälpmedel. Det gäller också när någon har återkommande behov av en annan persons hjälp för den dagliga livsföringen i boendet, i utbildningssituationen, på arbetet eller på fritiden. Behovet av hjälp kan finnas för att förflytta sig, för att meddela sig med andra eller för att ta emot information. (Prop. 1992/93:159 s. 55)

Personer med uttalade rörelsehinder, med grava syn- eller hörselskador eller med svårartade och invalidiserande effekter av sjukdomar som till exempel diabetes eller hjärt- och lungsjukdomar kan vara exempel på personer med sådana funktionshinder (prop. 1992/93:159 s. 55).

Också funktionshinder som för en utomstående kan verka ha mindre konsekvenser, kan för den enskilde orsaka betydande inskränkningar i det dagliga livet och medföra behov av särskilda stödinsatser. Vissa mag- och tarmsjukdomar kan till exempel medföra behov av täta tarmtömningar. Vissa typer av hjärnskador kan innebära mindre uttalade intellektuella störningar i vissa avseenden men omfattande störningar i andra. Även vissa psykiska störningar kan medföra stora och varaktiga funktionshinder. (Prop. 1992/93:159 s. 55)

Kombinationer av skador vars sammantagna följder är speciellt svåra eller komplicerade medför ofta att den enskilde har särskilt stora svårigheter i den dagliga livsföringen. Det kan gälla till exempel personer med dövblindhet, med kombinationer av rörelsehinder eller med tal- och språkstörning i kombination med utvecklingsstörning. (Prop. 1992/93:159 s. 56)

Betydande svårigheter i den dagliga livsföringen

Med betydande svårigheter i den dagliga livsföringen menas att den enskilde inte på egen hand kan klara vardagsrutiner som till exempel hygien, toalettbestyr, påklädning, mathållning, förflyttning inomhus och utomhus, sysselsättning eller att utföra nödvändig träning eller behandling. Det kan också innebära att en person inte kan förstå eller klara sin ekonomi. Andra svårigheter kan vara att kommunicera med andra. Det gäller både

svårigheter att ta emot och att ge information och att samtala med andra direkt eller per telefon. Begreppet bör även kunna användas om en person som på grund av funktionshinder löper risk att bli isolerad från andra människor. (Prop. 1992/93:159 s. 56)

Ovan nämns att svårigheten med att kommunicera med andra kan medföra att personen har betydande svårigheter i den dagliga livsföringen.

Svårigheter att kommunicera, som avses i ställningstagande till betydande svårigheter i den dagliga livsföringen när det gäller bedömningen av personkretstillhörighet enligt tredje gruppen skiljer sig från ställningstagandet vid bedömningen av grundläggande behov.

Andning är en del av den dagliga livsföringen. (Prop. 2018/19:145 s.19)

Omfattande behov av stöd eller service

Med omfattande behov av stöd eller service avses både kvantitativa och kvalitativa aspekter. Den enskilde ska i allmänhet ha ett återkommande behov av särskilt stöd för att klara funktioner som andra kan klara på egen hand. Med återkommande menas att stödbehovet vanligen finns dagligen och i olika situationer och miljöer. Behov av stöd bör uppfattas i vid bemärkelse och avse stöd av olika karaktär. (Prop. 1992/93:159 s. 56)

Ibland kan det behövas stödsatser som är så speciella att de trots mindre tidsåtgång kan betraktas som omfattande. Ett behov av omfattande stöd eller service som medför en mycket specifik utbildning eller kompetens kan tala för att ett omfattande behov av stöd och service finns (prop. 1992/93:159 s. 56) Däremot är det en senare fråga om assistansersättning kan beviljas för ändamålet. Assistansersättning kan inte beviljas för sjukvårdande insatser enligt HSL, (51 kap. 5 § SFB). Det finns inget som hindrar att det är samma person, den personliga assistenten, som tillgodoser behovet även om olika huvudmän har det finansiella ansvaret.

Behov av hjälp med toalettbesök, påklädning, matlagning, skrivning, läsning, kommunikation, förflyttning, sysselsättning och rekreation med mera kan vara exempel på omfattande behov av stöd eller service (prop. 1992/93:159 s. 169).

Bedömningen av en persons behov av stöd eller service måste alltid ske utifrån en sammanvägning av medicinska, sociala och psykologiska faktorer (prop. 1992/93:159 s. 169).

8.4.1 Tredje gruppen och små barn

Hos små barn med funktionshinder kan det, på grund av barnets låga ålder, vara svårt att bedöma de betydande svårigheterna i den dagliga livsföringen eftersom alla små barn behöver hjälp med att äta, kommunicera och förflytta sig m.m. I dessa fall får man bedöma om barnet med stigande ålder kan antas komma att få betydande stora svårigheter i den dagliga livsföringen och därmed ett omfattande behov av stöd eller service. (Prop. 1992/93:159 s. 169)

Avsikten med att göra en prognos om barnets framtida svårigheter och därmed sammanhängande stödbehov är att redan för mycket små barn kunna bedöma om barnet tillhör LSS personkrets. Personkretsens gruppstillhörighet kan ändras allt eftersom barnet utvecklas och möjligheterna att ställa diagnos enligt grupp 1 blir säkrare.

Bedömningen av barns rätt till personlig assistans behandlas i avsnitt 6.8.

9 Bedöma rätten till assistansersättning och beräkna tid

Detta kapitel beskriver de regler som gäller för att bedöma rätten till assistansersättning och hur du beräknar tid inom assistansersättningen. Kapitlet handlar i huvudsak om

- grundläggande behov
- andra personliga behov
- dubbel assistans
- beviljandeperiod
- beräkning av assistanstimmar.

51 kap. 2 § första stycket SFB

En försäkrad som omfattas av 1 § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade kan för sin dagliga livsföring få assistansersättning för kostnader för sådan personlig assistans som avses i 9 a § samma lag.

51 kap. 3 § SFB

För rätt till assistansersättning krävs att den försäkrade behöver personlig assistans i genomsnitt mer än 20 timmar i veckan för sådana grundläggande behov som avses i 9 a § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade.

9 a § LSS

Med personlig assistans enligt 9 § 2 avses personligt utformat stöd som ges av ett begränsat antal personer åt den som på grund av stora och varaktiga funktionshinder behöver hjälp med ett eller flera grundläggande behov. Med grundläggande behov avses

1. andning,
2. personlig hygien,
3. måltider,
4. av- och påklädning,
5. kommunikation med andra,
6. stöd som den enskilde behöver på grund av en psykisk funktionsnedsättning för att förebygga att han eller hon fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom, och
7. stöd som den enskilde behöver löpande under större delen av dygnet på grund av ett medicinskt tillstånd som innebär att det finns fara för den enskildes liv eller att det annars finns en överhängande och allvarlig risk för hans eller hennes fysiska hälsa.

Om den enskilde på grund av en psykisk funktionsnedsättning behöver kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser för att han eller hon själv ska klara att tillgodose ett grundläggande behov som avses i första stycket 2–5, ska sådana insatser beaktas som en del av hjälpen med det grundläggande behovet.

Hjälp med behov enligt första stycket 1, 6 och 7 ska anses som hjälp med grundläggande behov, oavsett hjälpens karaktär. Detta gäller även hjälp med måltider i form av sondmatning och hjälp i form av kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser.

Den som har behov av personlig assistans för sina grundläggande behov har även rätt till insats enligt 9 § 2 för andra personliga behov om behoven inte tillgodoses på annat sätt. Om behovet avser hjälp med ett grundläggande behov som avses i första stycket 1 eller 7, omfattar rätten till insats alla åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälpen ska kunna ges. Om behovet avser hjälp med måltider i form av sondmatning, omfattar rätten till insats alla åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med sådana måltider. Personlig assistans för andra personliga behov avser även

1. tid under den enskildes dygnsvila när en assistent behöver vara tillgänglig i väntan på att den enskilde behöver hjälp utan att det är fråga om tillsyn (väntetid),
2. tid under den enskildes dygnsvila när en assistent i stället behöver finnas till förfogande på annan plats i väntan på att den enskilde behöver hjälp (beredskap), och
3. tid när en assistent behöver vara närvarande i samband med en aktivitet utanför den enskildes hem på grund av att ett hjälpbehov kan förväntas uppstå.

Den som har behov av mer än en personlig assistent samtidigt, har rätt till två eller flera assistenter endast om möjligheterna att få bidrag enligt lagen (2018:222) om bostadsanpassningsbidrag eller hjälpmedel enligt hälso- och sjukvårdslagen (2017:30), har utretts.

Den som omfattas av LSS personkrets kan få assistansersättning för kostnader för personlig assistans. Det gäller under förutsättning att den försäkrade behöver personlig assistans i genomsnitt med mer än 20 timmar per vecka för grundläggande behov. Om den försäkrade behöver personlig assistans med 20 timmar eller mindre, så är det kommunens ansvar att fatta beslut om insatser för särskilt stöd och service till personen.

Av första stycket i 9 a § LSS framgår det att de *grundläggande behoven* enligt lagen är hjälp med

- andning
- personlig hygien
- måltider
- av- och påklädning
- kommunikation med andra
- stöd som den enskilde behöver på grund av en psykisk funktions-nedsättning för att förebygga att hen fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom, och
- stöd som den enskilde behöver löpande under större delen av dygnet på grund av ett medicinskt tillstånd som innebär att det finns fara för den enskildes liv, eller att det annars finns en överhängande och allvarlig risk för hens fysiska hälsa.

HFD klargjorde i en dom 2020 att grundläggande behov var hjälp med andning, personlig hygien, måltider, att klä av och på sig samt att kommunicera med andra (HFD 2020 ref 7). Den 1 januari 2023 togs det grundläggande behovet *annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper om den funktionshindrade* bort, och ytterligare två nya grundläggande behov tillkom. Äldre bestämmelser gäller personlig assistans för tid *före* den 1 januari 2023, och de nya bestämmelserna för tid *efter* den 1 januari 2023. *Annand hjälp som förutsätter ingående kunskaper* kan alltså bara beviljas som ett grundläggande behov för tid *före* den 1 januari 2023. Och de två nya grundläggande behoven kan bara bedömas som grundläggande behov från den 1 januari 2023.

Den som har rätt till personlig assistans för sina grundläggande behov har även rätt till personlig assistans för *andra personliga behov*, om de andra personliga behoven inte tillgodoses på annat sätt (9 a § fjärde stycket LSS och 51 kap. 3 § SFB). I lagtexten är det inte utvecklat vilka situationer det kan handla om. Förarbetena till LSS och rättspraxis ger viss vägledning. Det finns situationer som ska anses vara personlig assistans för andra personliga behov trots att de övriga förutsättningarna för andra personliga behov inte är uppfyllda. Det här enligt ett tillägg av tre punkter till 9 a § andra stycket LSS som gäller från den 1 april 2018. Från den 1 januari 2023 finns tillägget i 9 a § fjärde stycket LSS.

Vissa åtgärder ska alltid vara assistansgrundande som andra personliga behov oavsett om åtgärderna är kvalificerade i den mening som avses i HFD 2017 ref. 27. Det här enligt tillägg till 9 a § andra stycket LSS som gäller från den 1 juli 2020. Från den 1 januari 2023 finns tillägget i 9 a § fjärde stycket LSS. Läs mer i avsnitt 9.2.2.

Femte stycket i 9 a § LSS reglerar en av flera förutsättningar för att kunna beviljas rätten till två eller flera assistenter, så kallad dubbel assistans.

Försäkringskassan måste utreda och bedöma hur mycket personlig assistans den försäkrade behöver för att tillgodose sina grundläggande behov, enligt bestämmelserna i 9 a § LSS och 51 kap. 3 § SFB. Detta eftersom avgörande för rätten till assistansersättning är att behovet av personlig assistans för de grundläggande behoven överstiger i genomsnitt 20 i timmar i veckan. I bedömningen måste man ta hänsyn till de olika förutsättningar och bedömningsmoment som beskrivs i kapitel 6.

Ett behov som inte bedöms vara grundläggande kan bedömas vara ett annat personligt behov. För en del behov det är det dess karaktär som avgör om de är grundläggande. För andra behov finns det särskilda villkor för att de ska bedömas vara grundläggande.

Därför måste vi utreda och bedöma både vilka behov som finns och vilken hjälp som behövs, det vill säga vad assistenten behöver göra.

9.1 Behov av hjälp med grundläggande behov

9 a § 1–3 stycket LSS

Med personlig assistans enligt 9 § 2 avses personligt utformat stöd som ges av ett begränsat antal personer åt den som på grund av stora och varaktiga funktionshinder behöver hjälp med ett eller flera grundläggande behov. Med grundläggande behov avses

1. andning
2. personlig hygien,
3. måltider,
4. av- och påklädning,
5. kommunikation med andra,
6. stöd som den enskilde behöver löpande på grund av en psykisk funktionsnedsättning för att förebygga att han eller hon fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom, och
7. stöd som den enskilde behöver löpande under större delen av dygnet på grund av ett medicinskt tillstånd som innebär att det finns fara för den enskildes liv eller att det annars finns en överhängande och allvarlig risk för hans eller hennes fysiska hälsa.

Om den enskilde på grund av en psykisk funktionsnedsättning behöver kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser för att han eller hon själv ska klara att tillgodose ett grundläggande behov som avses i första stycket 2–5, ska sådana insatser beaktas som en del av hjälpen med det grundläggande behovet.

Hjälp med behov enligt första stycket 1, 6 och 7 ska anses som hjälp med grundläggande behov, oavsett hjälpens karaktär. Detta gäller även hjälp med måltider i form av sonmatning och hjälp i form av kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser.

Stora och varaktiga funktionshinder

För att man ska ha rätt till personlig assistans enligt 9 a § LSS ska man på grund av *stora och varaktiga funktionshinder* behöva hjälp med något av de grundläggande behoven. Att funktionshindren ska vara varaktiga, innebär att de inte ska vara av tillfällig eller mer övergående natur (prop. 1992/93:159, avsnitt 14.1, s. 169).

Bedömningen om den försäkrade har stora och varaktiga funktionshinder kan göras dels när vi bedömer personkretsen enligt 1 § 3 LSS, dels när vi bedömer om den försäkrade behöver hjälp med grundläggande behov enligt 9 a § LSS. Det är två separata bedömningar (jämför RÅ 2009 ref. 57). Varaktighetskriteriet i 1 § 3 och 9 a § LSS bör ha samma innebörd. Det finns inte någon fast tidsgräns för när ett funktionshinder eller en funktionsnedsättning är varaktig. Varken lagtext, förarbeten eller praxis ger närmare svar på hur bedömningen ska göras. Bedömningen av personkretsen enligt 1 § 3 LSS får därför göras genom en helhetsbedömning där diagnos inte är avgörande.

Att bedöma vad som ger rätt till personlig assistans

Det framgår tydligt i lagen vilka behov som är grundläggande, och därmed ger rätt till personlig assistans. Det framgår inte av lagen vilken hjälp med behoven som ger rätt till assistansersättning, men rättspraxis ger oss ett visst stöd.

Det är inte all hjälp med dessa behov som kan ge rätt till insatsen personlig assistans. Det första vi ska bedöma är vad som ingår i hjälp med de grundläggande behoven och hur de avgränsas. Sedan ska vi bedöma i vilken utsträckning behovet av hjälp med de grundläggande behoven ger rätt till insatsen personlig assistans. Därför ska vi utreda vilken hjälp personen behöver, och på vilket sätt personen behöver hjälp av en personlig assistent.

Vad ingår i hjälp med de grundläggande behoven och hur avgränsas de?

För att avgöra vad som ingår i hjälp med de grundläggande behoven, och hur de avgränsas, är det flera faktorer som behöver beaktas. Nedan beskrivs vad som gäller. I beskrivningen av respektive grundläggande behov i avsnitt 9.1.1–9.1.6 finns förtydliganden.

Sjukvårdande insatser

För att den enskilda ska ha rätt till personlig assistans för den hjälp som hen behöver får hjälpen inte vara en sjukvårdande insats enligt HSL (jämför 51 kap. 5 § SFB).

Sjukvårdande insatser som utförs som egenvård är inte sjukvårdande insatser enligt HSL. Egenvård som gäller något av de grundläggande behoven kan ingå när vi bedömer behovet av hjälp (HFD 2018 ref. 21).

Med egenvård avses i detta sammanhang en hälso- och sjukvårdsåtgärd som behandlande hälso- och sjukvårdspersonal har bedömt att en patient kan utföra själv, eller med hjälp av någon annan (jfr lag (2022:1250) om egenvård). En legitimerad yrkesutövare ska i varje enskilt fall bedöma om den personliga assistenten har tillräckliga kunskaper för att kunna utföra hjälpåtgärderna på ett säkert sätt (prop. 2018/19:145 s. 20). Läs mer om *Sjukvårdande insatser och egenvård* i avsnitt 6.5.

Psykisk funktionsnedsättning

Det finns inte någon enhetlig definition av uttrycket "psykisk funktionsnedsättning". Vid Försäkringskassans bedömning av grundläggande behov ska personer som har en nedsättning av någon av de psykiska funktionerna anses ha en psykisk funktionsnedsättning. Vad som avses med psykiska funktioner framgår av Socialstyrelsens version av WHO:s International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF).

Funktionshindret som orsakar hjälpbehovet ska vara stort och varaktigt, enligt 9 a § LSS. Det innebär att den psykiska funktionsnedsättningen ska vara stor och varaktig.

En sjukdom som vanligtvis endast medför fysiska funktionsnedsättningar kan även medföra en nedsättning av en psykisk funktion. Det är därför inte möjligt att enbart utifrån en viss diagnos, sjukdom eller tillstånd bedöma om det finns en psykisk funktionsnedsättning eller inte. Nedsättningen i de psykiska funktionerna ska framgå av läkarutlåtandet.

Kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser

Aktiverings- och motiveringsinsatser ingår normalt inte i de grundläggande behoven. Undantaget är om den enskilde på grund av en psykisk funktionsnedsättning behöver kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser för att hen själv ska klara att tillgodose något av följande grundläggande behov: personlig hygien, måltider, av- och påklädning och kommunikation med andra. Sådana insatser ses då som en del av hjälpen med det grundläggande behovet som de ska tillgodose, och är alltså inte ett eget grundläggande behov. (Prop. 2021/22:214 s. 70)

Hjälp i form av kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser ska anses vara hjälp med grundläggande behov oavsett hjälpens karaktär. Något krav på ingående kunskaper om den enskilde gäller inte för dessa insatser. Läs mer om ingående kunskaper i 9.1.6.

Stödet är till sin utformning avsett för personer som trots att de har den fysiska förmågan inte kan tillgodose de grundläggande behoven måltider, av- och påklädning, personlig hygien och kommunikation. Hjälpen är då inte av ett praktiskt slag eftersom personen i fråga rent fysiskt har förutsättningarna att sköta det grundläggande behovet. (Prop. 2021/22:214 s. 31)

En person kan på grund av en psykisk funktionsnedsättning behöva hjälp för att klara alla de moment som behövs för att genomföra en praktisk uppgift. Det gäller även om hen har de fysiska förutsättningar som krävs för att utföra den. Det kan till exempel vara svårt för en person att förstå när eller varför ett visst moment behöver utföras, att komma igång, att utföra alla nödvändiga delmoment i rätt ordning, att utföra momenten på ett tillräckligt utförligt sätt eller att avsluta momenten i tid. Hen kan då behöva stöd i form av kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser. (Prop. 2021/22:214 s. 31)

En person kan behöva såväl kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser som praktiska insatser för att tillgodose olika delar av ett moment inom samma grundläggande behov. Till exempel kan en person med psykisk funktionsnedsättning även sakna fysiska förutsättningar att utföra vissa delar av ett moment som annars hade kunnat genomföras med stöd av kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser. Tid kan godtas både för kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser och praktisk hjälp inom samma moment.

Aktiverings- och motiveringsinsatserna kan vara kvalificerade om de förutsätter en omedelbar fysisk närhet till den enskilde i samband med integritetsnära situationer, och de innehåller moment som i det närmaste kan betraktas som praktiska. Det kan även vara situationer där den enskilde har stora begränsningar i kommunikationsförmågan, eller det av andra skäl krävs att insatserna ges av någon som har ingående kunskaper om hen. De andra skälen ska ha samband med den enskildes funktionsnedsättning. (Jfr prop. 2021/22:214 s. 70)

För att insatserna ska anses vara kvalificerade krävs det att hjälpen handlar om något mer än vägledning, påminnelser och instruktioner. Mindre kvalificerade insatser kan inte ses som hjälp med grundläggande behov, men kan däremot vara ett annat personligt behov. (Jfr prop. 2021/22:214 s. 69 f.)

Hjälp med förflyttning

I avgöranden från kammarrätterna framgår att huvudregeln är att hjälp med förflyttning inte anses ingå i de grundläggande behoven. Men i vissa situationer kan hjälp med förflyttning ingå i de grundläggande behoven. Det som avgör om tiden ska bedömas som grundläggande hjälpbehov är om hjälpen med förflyttning är en del av de grundläggande behoven och mycket privat och känslig för den personliga integriteten.

Behov av dubbel assistans

Vid prövning av rätten till assistansersättning ska dubbel assistans beaktas vid beräkningen av tiden för behov av personlig assistans för de grundläggande behoven (RÅ 2010 ref. 53).

Speciella krav för några av de grundläggande behoven

Hjälp med *andning* förutsätter att den som behöver hjälpen har en dokumenterad nedsättning av någon av andningsfunktionerna, och att det kan finnas en risk för den enskildes hälsa, ytterst den enskildes liv, om hjälpinsatserna inte ges (prop. 2018/19:145 s. 29)

För att vi ska bedöma att det gäller hjälp med *kommunikation med andra* ska följande tre förutsättningar vara uppfyllda. Den personliga assistenten ska behöva kunskap om kommunikationsformen och om funktionsnedsättningen. Hen ska även behöva särskild kunskap om personen som har funktionsnedsättningen.

Vi kan bedöma att följande är grundläggande behov om det beror på *en psykisk funktionsnedsättning*:

- Stöd för att förebygga att en person fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom.
- Hjälp i form av kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser som en person behöver.
- Det tidigare grundläggande behovet annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper om den funktionshindrade.

Hjälpen måste i vissa fall vara av integritetsnära karaktär

För att man ska kunna få personlig assistans ska hjälpen som gäller de grundläggande behoven personlig hygien, av- och påklädning, måltider och kommunikation vara av integritetsnära karaktär (HFD 2020 ref.7). Hjälp med andning, förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning och löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd ska anses som hjälp med grundläggande behov, oavsett hjälpens karaktär. Detta gäller även hjälp med måltider i form av sondmatning, och hjälp i form av kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser. (9 a § första stycket LSS, prop. 2019/20:92 Personlig assistans för samtliga hjälpmoment som avser andning och måltider i form av sondmatning och prop. 2021/22:244 Stärkt rätt till personlig assistans vid behov av egenvård).

Hjälpen anses vara av tillräckligt integritetsnära karaktär för hjälp med kommunikation som grundläggande behov, om den personliga assistenten har kunskap om kommunikationsformen och om funktionsnedsättningen. Hen ska även behöva kunskap om personen som har funktionsnedsättning. Det får anses följa av praxis.

Det är inte all hjälp med de grundläggande behoven, till exempel personlig hygien eller påklädning, som kan anses vara av tillräckligt kvalificerat slag och ge rätt till personlig assistans. I lagens förarbeten är det fråga om hjälp eller stöd av mycket privat karaktär och insatsen ska vara förbehållen situationer av krävande eller på annat sätt komplicerad natur, i regel av mycket personligt slag. Propositionsuttalandena tyder på att lagstiftaren främst menade sådana hjälpbehov som uppfattas som mycket privata och känsliga för den personliga integriteten. Den funktionshindrade måste anses ha ett särskilt intresse av att kunna bestämma vem som ska ge sådan hjälp och hur den ska ges. (Jämför RÅ 2009 ref. 57)

Om hjälpen, i sin helhet eller delvis, är av tillräckligt kvalificerat slag dvs. om den är av tillräckligt privat karaktär har alltså betydelse för i vilken utsträckning hjälp med ett grundläggande behov ger rätt till insatsen personlig assistans. Försäkringskassan ska göra en individuell bedömning i det enskilda fallet av om behovet av hjälp ger rätt till assistanssättning (HFD 2018 ref. 21). Om hjälpen kan köpas som en tjänst kan det vara en indikation på att hjälpen inte är mycket privat och integritetskänslig.

HFD har sammanfattat rättsläget så att grundläggande behov handlar om högst basala behov och att det ska vara fråga om hjälp eller stöd av mycket privat karaktär. Hjälpbehoven ska uppfattas som mycket känsliga för den personliga integriteten. (HFD 2020 ref. 7, HFD 2015 ref. 46, RÅ 2009 ref. 57 och HFD 2012 ref. 41)

Hur ofta, hur lång tid och när?

Försäkringskassan ska bedöma hur ofta en person behöver få hjälp med det grundläggande behovet, och hur lång tid den hjälpen tar. Bedömningen ska alltid göras utifrån vad som är rimligt i förhållande till den försäkrades funktionsnedsättning. Om den försäkrade vill få hjälp med det grundläggande behovet oftare eller under längre tid än vad Försäkringskassan bedömer behövs, kan det överstigande behovet vara ett annat personligt behov.

Det spelar ingen roll för bedömningen när den försäkrade vill att ett grundläggande behov ska utföras. Hen kan till exempel välja att duscha på morgonen eller på

eftermiddagen, till exempel efter träning, för att hålla sig ren. Försäkringskassan måste dock bedöma hur ofta en person behöver duscha för att hålla sig ren och hur lång tid det tar.

Karaktären på hjälpen avgör om det är ett grundläggande eller annat personligt hjälpbehov

En följd av att hjälpen med de i lagen angivna grundläggande behoven ska ha en viss karaktär blir att behov av hjälp med andning, personlig hygien, måltider, av- och påklädning och kommunikation kan bedömas antingen som grundläggande eller som andra personliga behov. Behovet kan också vara delvis ett grundläggande och delvis ett annat personligt behov. Det finns inte något krav på att tid ska beviljas för det specifika grundläggande behovet för att få det beviljat som andra personliga behov (Rättsfallsöversikt – personlig assistans Anser 2012:2).

9.1.1 Hjälpa med andning

För att vi ska bedöma att hjälp med andning är ett grundläggande behov ska

- den enskilde ha en dokumenterad nedsättning av andningsfunktionerna
- det finnas risk för den enskildes hälsa, ytterst den enskildes liv om inte hjälpinsatserna ges.

Hjälpåtgärder som mer allmänt syftar till att förbättra andningsförmågan, eller underlätta andning är alltså inte ett grundläggande behov. (Prop. 2018/19:145 s. 29)

Eftersom det ska finnas en dokumenterad nedsättning av andningsfunktionerna förutsätter detta att en legitimerad yrkesutövare genom undersökning har fastställt detta. Som stöd för vad som avses med andningsfunktionerna kan utgångspunkt tas från WHO:s International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF). Vilka andningsfunktionerna är framgår av den svenska versionen av ICF under andningsfunktioner kapitel 4 i komponenten kroppsfunktioner. Nedsättningen ska vara av sådan grad att den enskildes liv riskeras om hen inte får hjälp med sin andning.

Prövningen om den personliga assistenten har tillräckliga kunskaper för att kunna utföra hjälpåtgärder på ett säkert sätt vid andning görs vid egenvårdsbedömningen i varje enskilt fall (jämför prop. 2018/19:145 s. 20).

Vad ingår i hjälp med andning som grundläggande behov?

Hjälpa med andning kan handla både om praktisk hjälp och övervakning. Enligt förarbetena kan det till exempel gälla avancerad andningsgymnastik (jfr hjälpbehovet i HFD 2015 ref. 46), respiratorvård, hantering av trakealkanyl vid trakeostomi, slemsugning i andningsvägarna och övervakning på grund av risk för kvävning eller lungblödningar (prop. 2018/19:145 s. 29).

Det framgår i *Vårdprogram för barn med trakealkanyl, 2018* att det alltid behöver finnas någon i barnets absoluta närhet som kan byta kanyl om den av misstag rycks ut eller täpps till av slem (prop. 2018/19:145 s 11). Det kan i vissa fall även gälla för vuxna med funktionsnedsättning.

Andningsgymnastik är olika övningar och moment som görs för att få upp slem från luftvägarna. Det är en fysioterapeut som tar fram en individuell plan utifrån varje persons behov. I HFD 2015 ref. 46 var det fråga om att personen flera gånger om dagen behöver hjälp med andningsgymnastik för att lossa och hosta upp slem från lungorna (jämför HFD 2015 ref. 46).

I vilken utsträckning berättigar hjälp med andning till insatsen personlig assistans enligt 9 a § LSS?

Sedan en lagändring den 1 juli 2020 anses behov av hjälp med andning vara ett grundläggande behov oavsett hjälpens karaktär. De äldre bestämmelserna i LSS gäller

för tid före den 1 juli 2020, se bilaga 2. Lagändringen innebär att det saknar betydelse i vilken utsträckning hjälpen är av privat eller integritetskänslig karaktär. Alla hjälpmoment är alltså assistansgrundande när det gäller andning som grundläggande behov. Att ett hjälpbehov är assistansgrundande innebär att det ger rätt till personlig assistans, såvida inte något annat följer av en annan bestämmelse eller rättsprincip. (Prop. 2019/20:92 s. 46)

Hjälp med andning innefattar all hjälp som utförs under tiden som det grundläggande behovet varar. Hjälp som utförs före eller efter det grundläggande behovet omfattas däremot inte. (Prop. 2019/20:92 s. 22)

Ett hjälpbehov kan samtidigt vara hjälp med andning eller måltider i form av sondmatning, och hjälp med något av de andra grundläggande behoven. Hjälpen med andning eller sondmatning ska beaktas i första hand när vi bedömer behovet av hjälp. Läs mer i 9.1.7. (Jfr prop. 2021/22:244 s. 33 f.)

9.1.2 Hjälp med personlig hygien

HFD har slagit fast att med personlig hygien avses att hålla människokroppen ren från smuts och andra ohälsosamma ämnen (HFD 2019 ref. 56). Det är alltså endast hjälp som syftar till att hålla kroppen ren från smuts och andra ohälsosamma ämnen som kan godtas som det grundläggande behovet personlig hygien.

Det finns hjälpbehov som alltid betraktas som grundläggande behov eftersom syftet med hjälpen alltid är att hålla kroppen ren. De hjälpbehoven är att tvätta hår och kropp (inklusive tänderna), och att torka sig efter att man har tvättat sig. Även hjälp med att sköta toalettbehov ingår. Det finns också hjälpbehov som aldrig betraktas som grundläggande behov, även om de ligger nära hygienåtgärder, eftersom syftet med hjälpen aldrig kan vara att hålla kroppen ren. De är till exempel sminkning, hårklippning, hårinpackning, trimning av skägg och insmörjning i syfte att hålla huden mjuk.

Det finns dessutom hjälpbehov som kan betraktas som grundläggande behov eftersom syftet med hjälpen kan vara att hålla kroppen ren, men inte alltid är det. Exempelvis rakning. Vad gäller sådana hjälpbehov ska en bedömning ske i det enskilda ärendet. Den försäkrade ska få möjlighet att berätta på vilket sätt syftet med hjälpen är att hålla sig ren.

För att ge rätt till assistansersättning ska hjälpen dessutom vara av mycket privat eller integritetskänslig karaktär (HFD 2019 ref. 56).

9.1.3 Hjälp med måltider

Hjälp med måltider kan språkligt gälla allt från att bestämma vilken mat man ska äta, matlagning, duka fram och av mat, få mat på tallriken och hålla upp dryck, skära och dela maten och att inta måltiden.

Vad ingår i hjälp med måltider som grundläggande behov?

För att hjälp med måltiden ska bedömas vara ett grundläggande behov krävs att den försäkrade behöver hjälp att inta måltiden (jämför prop. 1992/93:159 s. 64 och 174).

HFD har klargjort att avgörande för om hjälp med måltider ska bedömas vara grundläggande behov bör vara om kroppen tillförs den näring som den behöver. På vilket sätt näringen intas bör inte vara utslagsgivande. Även andra sätt att tillgodose en persons näringsbehov än att föra mat till munnen kan alltså innefattas i begreppet måltid. Därför bör sondmatning likställas med måltid i den mening som avses i 9 a § första stycket LSS. (HFD 2018 ref. 21)

Hjälp med måltid omfattar hela den tid som det tar att inta en måltid. Övriga moment runt måltiden som hjälp med att laga mat, duka fram och av mat, att få mat på tallriken, att skära och dela mat anses inte vara hjälp med grundläggande behov (RÅ 2009 ref. 57).

När det gäller sondmatning har HFD konstaterat att själva näringstillförseln, från påkoppling av sondslang till urkoppling av denna, ingår i begreppet måltid. Däremot ingår inte förberedelse och efterarbetet, som till exempel att göra rent sondsprutan (HFD 2018 ref 21.)

Prövningen om den personliga assistenten har tillräckliga kunskaper för att kunna utföra hjälpåtgärder på ett säkert sätt vid sondmatning görs vid egenvårdsbedömningen i varje enskilt fall (jämför prop. 2018/19:145 s. 20).

Att inta en måltid kan också gälla situationer när den försäkrade inte är fysiskt förhindrad att föra maten till munnen, men inte förstår att hen ska göra det och därför måste matas. Det kan exempelvis gälla personer med kognitiva funktionsnedsättningar och demenssjukdomar. I att inta en måltid ingår även att tugga och svälja maten och att hjälpa en person som har satt i halsen.

I vilken utsträckning berättigar hjälp med måltider till insatsen personlig assistans enligt 9 a § LSS?

För att bedöma om hjälpen med måltider är ett grundläggande behov, behöver man ta ställning till om hjälpen i sin helhet eller delvis är av tillräckligt privat karaktär. Se ovan under *Hjälpen ska vara av integritetsnära karaktär*. Det beror på att det ska handla om situationer som är av krävande eller på annat sätt komplicerad natur, i regel av mycket personligt slag.

Att bli matad genom munnen anses vara hjälp av mycket privat och integritetskänslig karaktär eftersom det innebär ett mycket nära samspel mellan den enskilde och assistenten. Om en person i samband med att hen blir matad får maten i halsen, är hjälpen med att få bort maten av mycket personligt slag.

För tid från med den 1 juli 2020 anses hjälp med måltider i form av sondmatning vara assistansgrundande oavsett hjälpens karaktär. De äldre bestämmelserna i LSS gäller för tid före den 1 juli 2020, se bilaga 2. Lagändringen innebär att det saknar betydelse i vilken utsträckning hjälpen är av privat eller integritetskänslig karaktär. Alla hjälpmoment är alltså assistansgrundande när det gäller måltider i form av sondmatning. Att ett hjälpbehov är assistansgrundande innebär att det ger rätt till personlig assistans, såvida inte något annat följer av en annan bestämmelse eller rättsprincip (prop. 2019/20:92 s. 46).

Hjälp med måltider i form av sondmatning innefattar all hjälp som utförs under tiden som det grundläggande behovet varar. Hjälp som utförs före eller efter det grundläggande behovet omfattas däremot inte. (Prop. 2019/20:92 s. 22).

Ett hjälpbehov kan samtidigt vara hjälp med andning eller måltider i form av sondmatning, och hjälp med något av de andra grundläggande behoven. Hjälpen med andning eller sondmatning ska beaktas i första hand när vi bedömer behovet av hjälp. Läs mer i 9.1.7. (Jfr prop. 2021/22:244 s. 33 f.)

9.1.4 Hjälp med av- och påklädning

Klä av och på sig kan språkligt avse flera moment, till exempel att välja kläder och ta av och på klädesplagg.

Vad ingår i hjälp med att klä av och på sig som grundläggande behov?

Detta grundläggande behov är avgränsat till den konkreta situationen att få kläderna på och av sig. Det gäller oavsett när det sker på dygnet och oavsett sammanhanget.

I det grundläggande behovet av- och påklädning kan det förutom kläder ingå hjälp med att ta på och av vissa proteser och ortopediska skydd.

Hjälp med andra moment som är kopplat till kläder, till exempel klädvård och att plocka fram eller undan kläder ingår inte i det grundläggande behovet att klä på och av sig. Sådan hjälp kan räknas som andra personliga behov.

I vilken utsträckning berättigar hjälp med att klä av och på sig till insatsen personlig assistans enligt 9 a § LSS?

För att kunna ta ställning till om hjälpen med av- och påklädning kan ses som ett grundläggande behov behöver man ta ställning till om hjälpen i sin helhet eller delvis är av tillräckligt privat karaktär. Se ovan under *Hjälpen ska vara av integritetsnära karaktär*. Det beror på att det ska handla om situationer som är av krävande eller på annat sätt komplicerad natur, i regel av mycket personligt slag. Detta måste avgöras efter en individuell bedömning av förhållandena i det enskilda fallet. Hjälp med att ta av och på kläder som är närmast kroppen, som underkläder, tröja, kjol och byxor är i regel mycket privat och känslig för den personliga integriteten.

Hjälp med att ta på och av sig ytterkläder och skor är normalt inte mycket privat och känsligt för den personliga integriteten eftersom man har kläder under. När det gäller personer med allvarlig smärtproblematik eller svårartad benskörhet kan behov av hjälp med ytterkläder betraktas som grundläggande behov eftersom hjälpen till följd av smärtan kan kännas som en kontakt in på bara kroppen. Den bedömningen måste göras i det enskilda fallet.

9.1.5 Hjälp med kommunikation med andra

Ett grundläggande behov av assistans för att kunna kommunicera med andra innebär att personen med funktionsnedsättning behöver ha ytterligare en person, det vill säga den personliga assistenten, närvarande för att en kommunikation över huvud taget ska vara möjlig.

För att kommunikation ska bedömas som ett grundläggande hjälpbehov krävs att tre förutsättningar är uppfyllda. En annan person (den personliga assistenten) ska behöva

- kunskap om kommunikationsformen
- kunskap om funktionsnedsättningen
- särskild kunskap om personen med funktionsnedsättningen.

Vad ingår i hjälp med kommunikation som grundläggande behov?

Hjälpen ska alltså avse något annat än enbart tolkhjälp. Det ska krävas särskild kunskap om personen för att kommunicera med hen, exempelvis hur hen reagerar i olika situationer och på olika stimuli samt vad olika uttryck betyder. Särskild kunskap handlar om vad som krävs för att hjälpa personen att kommunicera med andra. Att en personlig relation kan underlätta och förbättra tolkningen påverkar inte bedömningen. (HFD 2018 ref. 44,)

Syftet med det grundläggande hjälpbehovet kommunikation med andra är att möjliggöra för personen att både upprätthålla och skapa sociala kontakter med andra människor. Det behöver alltså inte vara visat att personen i dag har många sociala relationer, men man behöver ändå bedöma sannolikheten utifrån personens önskan att upprätthålla sociala relationer. En bedömning behöver alltså göras av personens behov av hjälp med kommunikation.

Behovet av personlig assistans för kommunikation är liksom de övriga grundläggande behoven i lagtexten formulerat som ett eget fristående behov. I bedömningen av behov av personlig assistans för kommunikation är det viktigt att utreda i vilka situationer behovet av hjälp med kommunikation uppstår för att nå delaktighet i den avsedda situationen. Bedömningen måste därför ske utifrån personens individuella förutsättningar – att lämna och ta emot ett budskap såväl som mottagarens möjlighet att förstå och svara upp på budskapet.

I avsnitt 9.5 som handlar om beräkning, framgår det hur tiden för kommunikation som ett grundläggande behov ska beräknas om behovet uppkommer samtidigt som ett annat personligt behov, till exempel en fritidsaktivitet.

Kommunikation har i rättspraxis endast beviljats som ett grundläggande behov (Rättsfallsöversikt – personlig assistans Anser 2012:2). Detta innebär dock inte att kommunikation inte kan beviljas som andra personliga behov, om förutsättningarna för det är uppfyllda, se avsnitt 9.2.

För att man ska kunna bedöma om behovet av hjälp med kommunikation är ett grundläggande behov behöver följande frågor vara besvarade:

- Vilken särskild kunskap behövs om personen som har svårt att kommunicera?
- Kan vem som helst förstå personen enbart genom att ha kunskap om funktionsnedsättningen och kommunikationsformen eller behövs en mer specifik kunskap om personen?
- Vilken specifik kunskap behövs om funktionsnedsättningen?
- Vilken specifik kunskap behövs om kommunikationssättet?
- I vilka situationer behöver personen hjälp med kommunikation?

9.1.6 Förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning

Stödet gäller endast personer som har en psykisk funktionsnedsättning och ersätter det stöd som tidigare kallades för aktiv tillsyn av övervakande karaktär. Läs mer i avsnitt 9.1 om när Försäkringskassan anser att en person har en psykisk funktionsnedsättning. Den som ger stödet behöver inte ha ingående kunskaper om den enskilde för att hjälpen ska ses som hjälp med ett grundläggande behov. Hjälpen anses vara hjälp med grundläggande behov oavsett om hjälpen anses vara av privat eller integritetskänslig karaktär (jfr RÅ 2009 ref. 57, HFD 2018 ref. 21 och HFD 2019 ref 56). Stödet ska alltså vara assistansgrundande i sin helhet. (Prop. 2021/22:214 s. 28 och 9 a § tredje stycket LSS)

Att den enskilde behöver stödet ska bero på hens psykiska funktionsnedsättning, och ska syfta till att begränsa allvarliga konsekvenser av den enskildes riskbeteende. Det ska finnas en risk för att den enskilde fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom om hen inte får hjälp. Risken ska gälla allvarliga konsekvenser. Den skada som riskerar att uppkomma ska alltså inte vara obetydlig. (Prop. 2021/22:214 s. 24 f.)

Med "fysiskt skadar sig själv" avses situationer där den enskilde agerar på ett sätt som gör att hen kommer till fysisk skada. Risken för att en person skadar sig själv kan handla om att hen är utagerande, impulsstyrd eller självskadande. Avsaknad av insikt om vad som är farligt, avsaknad av konsekvenstänkande och rymningsbenägenhet kan också ha betydelse vid bedömningen. Förutom självskadande handlingar kan stödet exempelvis behövas för att förebygga att den enskilde försöker springa rakt ut på en trafikerad väg. (Prop. 2021/22:214 s. 68 f.)

Det ska finnas en tydlig risk för skada i det enskilda fallet. Det ska behövas frekventa ingripanden för att minska risken för att farliga situationer uppstår, eller för att hantera sådana situationer. En risk för att ett barn rivs eller nyps är inte en tillräckligt allvarlig konsekvens för att motivera det förebyggande stödet. Stödet syftar inte till att förebygga beteenden som på ett mer indirekt sätt skulle kunna medföra en risk för skada i framtiden, till exempel genom kontakter på internet. (Prop. 2021/22:214 s. 69)

Syftet med stödet är att förebygga allvarliga skador på den enskilde, andra eller egendom. För att syftet ska uppfyllas ska den personliga assistenten ge den enskilde ett aktivt stöd. Behovet av förebyggande stöd kan vara begränsat till enskilda aktiviteter eller situationer. Det finns alltså inget krav på att den enskilde ska behöva stödet hela eller en stor del av sin vakna tid, men stödet ska ges löpande under den tid som det behövs. Det är med andra ord inte fråga om stöd i form av punktinsatser.

Det förebyggande stödet kan till exempel handla om hjälp för att skapa begriplighet och förutsägbarhet i tillvaron, eller för att minska oro eller upplevelser av vanmakt hos den enskilde. Stödet kan också handla om att ingripa på ett personligt utformat sätt för att minska risken för skada när en farlig situation väl har uppstått, till exempel genom ett anpassat bemötande för att "varva ner" den enskilde. (2021/22:214 s. 26-28 och 68 f.)

Den personliga assistenten behöver vara nära den enskilde för att löpande kunna bedöma vilket stöd som behövs, och för att kunna ingripa om en farlig situation skulle uppstå. Eftersom stödet syftar till att förebygga direkta risker för fysisk skada krävs det att assistenten hela tiden ska ha uppsikt över den enskilde och befinna sig i hans omedelbara närhet. (Prop. 2021/22:214 s. 69)

Metodstöd – bedöma stöd som den enskilde behöver på grund av en psykisk funktionsnedsättning för att förebygga att hen fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom

Du behöver väga samman flera faktorer för att konstatera om en person behöver hjälp med det grundläggande behovet *förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning*. Se metodstöd *bedömning av personlig assistans för grundläggande behov* avsnitt 9.1.8. Förutom att väga samman de faktorer som står i avsnitt 9.1.8 behöver du svara på nedanstående frågor för att göra din bedömning. Börja med att bedöma om det finns en psykisk funktionsnedsättning och om den är stor och varaktig. Läs mer i avsnitt 9.1 om när Försäkringskassan anser att en person har en psykisk funktionsnedsättning och i avsnitt 6.6, 8.4 och 9.1 om stora och varaktiga funktionshinder. Det här eftersom det är en förutsättning för att bevilja *stöd som den enskilde behöver på grund av en psykisk funktionsnedsättning för att förebygga att hen fysiskt skadar sig själv, någon annan eller egendom*. Bedömningen ska göras utifrån de medicinska underlagen i ärendet. För att personen ska kunna beviljas assistansersättning för detta grundläggande behov behöver svaret på följande frågorna vara ja.

- Har personen en stor och varaktig psykisk funktionsnedsättning?
- Är behovet av hjälp en följd av den psykiska funktionsnedsättningen?

Vid behov kan du ta hjälp av en försäkringsmedicinsk rådgivare när du gör din bedömning.

Att ta ställning till i bedömningen

Nedan följer ett antal frågor som du kan behöva få svar på för att bedöma utifrån punkterna ovan. Frågorna är inte uttömmande och det kan alltså uppkomma fler frågor.

- Varför behöver personen stödet?
- Vad blir konsekvensen för personen om hen inte har en personlig assistent som ger stödet i samband med riskbeteende?
- I vilka situationer eller sammanhang behöver personen stödet?
 - Kan det vara skillnad i okänd miljö eller van hemmiljö?
 - Hur ser till exempel behovet ut när personen vistas i andra verksamheter, som till exempel skola, daglig verksamhet och korttidsvistelse?
- Med vilken frekvens behöver assistenten ingripa?
- Är det möjligt att förutse behov av stöd och ingripande? Hur går det till? Vad gör den som hjälper personen då?
- Vad blir följden om assistenten inte hela tiden har uppsikt över personen och är i hans omedelbara närhet?
- Är det tillräckligt att assistenten bara finns hos personen utan att ingripa?
- På vilket sätt behöver assistenten ingripa?

Det tidigare grundläggande behovet *annan hjälp som förutsätter ingående kunskap*

Annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper om den funktionshindrade är inte längre ett grundläggande behov sedan den 1 januari 2023. Men det kan finnas situationer då vi behöver göra bedömningar för tid före den 1 januari 2023. I de fallen kan vi behöva bedöma om förutsättningarna för det grundläggande behovet annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper är uppfyllda.

För att annan hjälp ska anses vara ett grundläggande behov så ska den kräva ingående kunskaper om den funktionsnedsatte. HFD har klargjort att det grundläggande behovet annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper delas upp i två olika behov: kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser samt aktiv tillsyn av övervakande karaktär. (HFD 2020 ref. 7)

Kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser syftar till att förmå psykiskt funktionsnedsatta personer att själva tillgodose något av de grundläggande behoven. Från den 1 januari 2023 kan insatserna ge rätt till assistansersättning som en del av det grundläggande behov som de avser att tillgodose även om de inte kräver ingående kunskaper om den enskilde. Läs mer under 9.1.

Tillsyn av övervakande karaktär syftar till att begränsa allvarliga konsekvenser av ett utagerande beteende och kan vara ett grundläggande behov. Det förutsätter att assistenten behöver ingående kunskaper på grund av att personen med funktionsnedsättning har kommunikationssvårigheter (HFD 2020 ref. 7).

Aktiv tillsyn av övervakande karaktär har stora likheter med behovet förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning. Den största skillnaden är att det för hjälpbehovet aktiv tillsyn av övervakande karaktär krävs att assistenten har ingående kunskaper om den enskilde.

Aktiv tillsyn av övervakande karaktär kan vara ett grundläggande behov om den förutsätter ingående kunskaper på grund av att personen har svårt att kommunicera. Avgörande är om hen till följd av en psykisk funktionsnedsättning behöver hjälp med kommunikation som förutsätter att den personliga assistenten ska behöva kunskap om personen, funktionsnedsättningen och sättet att kommunicera. I denna bedömning ska vi inte heller beakta om behovet av kommunikation tillgodoses genom normalt föräldraansvar.

När vi bedömer om det krävs *annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper* har det betydelse vad konsekvenserna blir av utebliven hjälp, hur frekventa ingripandena är och vilken karaktär hjälpen har. Det som har betydelse bedöms på samma sätt som för *kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser* och *förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning*. Se avsnitt 9.1 och 9.1.6.

Ingående kunskaper

Varken lagtext eller förarbeten ger en tydlig definition av vad som avses med ingående kunskaper.

Redan av definitionen av assistans enligt 9 a § LSS framgår att med personlig assistans avses ett personligt utformat stöd som ges av ett begränsat antal personer. Ingående kunskaper handlar således om något *mer än*

- personalkontinuitet
- kännedom om funktionshindret (jämför RÅ 2003 ref. 33).

När vi bedömer ingående kunskap kan vi bland annat ta hänsyn till om det krävs personal med personspecifik kännedom. Det kan inte anses krävas ingående kunskaper om just den personen om det räcker med adekvat utbildning om funktionsnedsättningen,

och om det räcker med att man får kunskap om personen och funktionsnedsättningen utifrån medicinsk dokumentation och adekvata säkerhetsåtgärder.

Assistenten ska behöva längre tid tillsammans med personen än vad som normalt krävs för att skaffa sig de ingående kunskaper som behövs för att kunna hjälpa hen med de grundläggande behoven. Det är inte tillräckligt att ingående kunskaper vore till fördel – de måste vara nödvändiga.

Tillsyn kan också anses ingå i andra personliga behov vid beräkningen av assistansersättning (RÅ 2010 ref. 17). Om det alltså inte krävs ingående kunskaper om personen, kan den aktiva tillsynen av övervakande karaktär i stället bedömas som ett annat personligt behov.

9.1.7 Löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd

För att *stöd som den enskilde behöver löpande under större delen av dygnet på grund av ett medicinskt tillstånd som innebär att det finns fara för den enskildes liv eller att det annars finns en överhängande och allvarlig risk för hens fysiska hälsa* ska ses som ett grundläggande behov, ska behovet finnas löpande under större delen av dygnet. Med löpande under större delen av dygnet avses en period utan avbrott om mer än 12 timmar. Tidskravet gäller behovet av stöd i sig, oavsett hur behovet tillgodoses. Det har alltså ingen betydelse om behoven tillgodoses i annan verksamhet en del av denna tid, till exempel om den enskilde går i skolan eller vistas i daglig verksamhet. (Prop. 2021/22:244 s. 65)

Det finns inte något krav på ingående kunskaper om den enskilde för att stödet ska ses som ett grundläggande behov. Hjälpen i form av *löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd* ska anses som hjälp med grundläggande behov oavsett hjälpens karaktär. Det innebär att när vi bedömer detta grundläggande behov saknar det betydelse i vilken utsträckning hjälpen anses vara av privat eller integritetskänslig karaktär (jfr RÅ 2009 ref. 57, HFD 2018 ref. 21 och HFD 2019 ref 56). Stödet ska alltså vara assistansgrundande i sin helhet.

Det medicinska tillståndet ska

- bero på stora och varaktiga funktionsnedsättningar
- antingen medföra fara för den enskildes liv, eller en överhängande och allvarlig risk för hens fysiska hälsa.

Uttrycket medicinskt tillstånd gäller somatiska tillstånd. Hjälp som kan bedömas ingå i stödet är sådan hjälp som kan avhjälpa en direkt och konkret risk för den enskildes liv eller hälsa. Det bör finnas en påtaglig risk för att utebliven hjälp direkt kan leda till ett livshotande tillstånd, till akuta skador eller till att det medicinska tillståndet omedelbart förvärras. Det kan till exempel röra sig om en risk för skador i samband med epilepsianfall, eller att det kan uppstå en situation där den enskilde behöver akut vård. För att hjälpen ska bedömas vara grundläggande behov behöver det finnas en påtaglig risk för att det kan uppstå situationer som behöver hanteras omedelbart. Risk för en gradvis försämring av hälsotillståndet, eller en mer långsiktig risk för den enskildes liv kan däremot inte beaktas som *löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd*. Med hänsyn till att risken för den enskildes hälsa ska vara allvarlig bör inte risker för obetydliga skador ligga till grund för stödet. Ett exempel på ett medicinskt tillstånd som skulle kunna ge rätt till stödet är grav epilepsi. Men det går inte att göra någon uttömmande uppräknings av vilka typer av medicinska tillstånd som skulle kunna omfattas av stödet. (Jfr prop. 2021/22:244 s. 65f)

Behovet av *löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd* kan gälla praktiska åtgärder såsom uppsikt som behövs för att kunna ingripa om situationen kräver det. Assistans kan beviljas för åtgärder som syftar till att medicinskt förebygga eller behandla sjukdomar eller skador, det vill säga hälso- och sjukvårdsåtgärder. För att hälso- och sjukvårdsåtgärder som gäller ett medicinskt tillstånd ska kunna vara

assistansgrundande ska de vara egenvård enligt lagen om egenvård. Läs mer om hälso- och sjukvårdsåtgärder i avsnitt 6.5.

Den personliga assistenten behöver vara nära den enskilde för att löpande kunna bedöma vilken hjälp som behövs, och för att kunna ingripa omedelbart om en kritisk situation skulle uppstå. Det krävs att assistenten hela tiden har uppsikt över den enskilde och befinner sig i hans omedelbara närhet. Det här eftersom *löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd* gäller när det medicinska tillståndet medför fara för den enskildes liv, eller en överhängande och allvarlig risk för den enskildes hälsa. Kraven på omedelbar närhet innebär att den personliga assistenten i princip bör befinna sig i samma rum som den enskilde. Det bör alltså inte anses vara tillräckligt att den personliga assistenten befinner sig på höravstånd i ett annat rum i bostaden. (Prop. 2021/22:244 s. 66)

Ett hjälpbehov kan samtidigt vara *löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd*, och hjälp med något av de andra grundläggande behoven. Om det andra grundläggande behovet är andning eller måltider i form av sondmatning ska det beaktas i första hand. I övriga fall ska *löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd* beaktas i första hand. Även om ett hjälpbehov i första hand beaktas som andning eller måltid i form av sondmatning kan den tiden även behöva beaktas när vi bedömer om stödet behövs löpande under mer än 12 timmar. (Jfr prop. 2021/22:244 s. 33 f.)

9.1.8 Metodstöd – bedömning av personlig assistans för grundläggande behov

För att den hjälp som den enskilde behöver ska ses som ett grundläggande behov är det flera förutsättningar som ska vara uppfyllda. I det här metodstödet beskrivs steg i bedömningen av om den hjälp som den försäkrade behöver är ett grundläggande behov. Det är lämpligt att bedöma stegen i den ordning som de presenteras nedan. Om du kan konstatera att en eller flera förutsättningar inte är uppfyllda, ska du inte gå vidare och bedöma övriga steg, eftersom samtliga behöver vara uppfyllda.

Steg 1. Är personens behov av hjälp med något av de grundläggande behoven en följd av en stor och varaktig funktionsnedsättning?

Ta stöd av den medicinska utredningen i ärendet och gör en försäkringsmedicinsk analys och ta ställning till om hjälpen som den enskilde behöver beror på en stor och varaktig funktionsnedsättning, läs mer i avsnitt 7.3.2 och 9.1.

Steg 2. Är de särskilda förutsättningarna uppfyllda för att hjälpen ska ses som ett grundläggande behov?

Du ska bara ta ställning till den här frågan när en person behöver hjälp med andning, kommunikation med andra, förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning, löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd och kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser.

Förutsättningarna nedan måste vara uppfyllda för respektive hjälpbehov för att hjälpen ska bedömas vara hjälp med grundläggande behov.

Om hjälpen gäller kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser

För att kvalificerade aktiverings- och motiveringsinsatser ska anses vara hjälp med grundläggande behov ska följande förutsättningar vara uppfyllda.

- Den enskilde ska ha en psykisk funktionsnedsättning. Läs mer i avsnitt 9.1 om när Försäkringskassan anser att en person har en psykisk funktionsnedsättning
- Hjälpen ska handla om mer än vägledning, påminnelser och instruktioner.
- Konsekvenserna av att hjälpen uteblir ska vara att ett eller flera av de grundläggande behoven personlig hygien, måltider, av- och påklädning eller kommunikation inte blir tillgodosedda.

Om hjälpen gäller andning

För att hjälp med andning ska bedömas som ett grundläggande hjälpbehov krävs att två förutsättningar är uppfyllda. Personen ska ha

- en dokumenterad nedsättning av någon av andningsfunktionerna
- det kan finns en risk för den enskildes hälsa, ytterst den enskildes liv, om hjälpinsatserna inte ges.

Ta stöd av den medicinska informationen och gör en försäkringsmedicinsk analys.

Om hjälpen gäller kommunikation

För att hjälp med kommunikation ska bedömas som ett grundläggande hjälpbehov krävs att tre förutsättningar är uppfyllda. En annan person (den personliga assistenten) ska behöva

- kunskap om kommunikationsformen
- kunskap om funktionsnedsättningen
- särskild kunskap om personen med funktionsnedsättningen.

Om hjälpen gäller förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning

För hjälp med *förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning* ska den som behöver hjälpen ha en psykisk funktionsnedsättning. Läs mer i avsnitt 9.1 om när Försäkringskassan anser att en person har en psykisk funktionsnedsättning.

Ta stöd av den medicinska informationen och gör en försäkringsmedicinsk analys.

Om hjälpen gäller löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd

För att *löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd* ska bedömas som hjälp med grundläggande behov krävs följande.

- Behovet finns löpande under större delen av dygnet, det vill säga utan avbrott i mer än 12 timmar.
- Det medicinska tillståndet medför fara för den enskildes liv eller en överhängande och allvarlig risk för hens fysiska hälsa.

När vi bedömer om behovet av hjälp finns löpande, utan avbrott i mer än 12 timmar ska du bortse från om det tillgodoses på något annat sätt under någon del av den tiden. Det är dock bara den del av tiden som inte tillgodoses på annat sätt som ska beaktas när vi bedömer rätten till assistansersättning.

Ta stöd av den medicinska informationen och gör en försäkringsmedicinsk analys.

Steg 3. Ingår den hjälp personen behöver som hjälp med grundläggande behov och hur avgränsas respektive grundläggande behov?

Ta stöd från den samlade utredningen i ärendet och ta ställning till om hjälpen som personen behöver ingår i respektive grundläggande behov och den avgränsning som finns för det grundläggande behovet.

Om behovet gäller andning, vilken praktisk hjälp behövs på grund av andningen? Är personen i behov av övervakning på grund av medicinska skäl för att det finns en risk för kvävning eller lungblödningar? Ta stöd av den medicinska informationen.

Om behovet gäller *förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning*, ska du i det här steget gå till *Metodstöd – förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning avsnitt 9.1.6*.

Steg 4. I vilken utsträckning är hjälpen av tillräckligt privat och integritetsnära karaktär för att berättiga till insatsen personlig assistans?

När du besvarar den här frågan ska du ta ställning till om personen behöver hjälp med personlig hygien, måltider, av- och påklädning eller kommunikation. Andning, måltider i form av sondmatning, *förebygga skada vid en psykisk funktionsnedsättning och löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd kan dock ge rätt till ersättning oavsett hjälpens karaktär (9 a § LSS)*. Läs mer i kap. 9.1, 9.1.1 och 9.1.3, 9.1.6 och 9.1.7.

Ta stöd av den samlade utredningen i ärendet och bedöm om den hjälp personen behöver är av integritetsnära karaktär. Hjälpen kan vara helt, delvis eller inte alls av integritetsnära karaktär. För att kunna bedöma detta behöver du veta på vilket sätt den personliga assistenten behöver hjälpa personen.

Steg 5. Tillgodoses personens hjälpbehov till någon del på annat sätt?

Om personen vistas i en verksamhet där det vanligtvis inte finns rätt till assistansersättning kan inte den tid det tar att hjälpa personen med grundläggande behov under vistelsen ingå i bedömningen av assistanstimmar för grundläggande behov. Det gäller inte om det finns särskilda skäl för att lämna assistansersättning under den tid som personen vistas i verksamheten. Läs mer i avsnitt 6.10.

Om personen behöver hjälp med andning eller måltider i form av sondmatning när hen deltar i barnomsorg eller skola, kan tid för den hjälpen ingå vid bedömning av assistansersättning för grundläggande behov. Hjälp med andning eller måltider i form av sondmatning ska räknas med i bedömningen av antalet assistanstimmar.

9.2 Andra personliga behov

9 a § fjärde stycket LSS

Den som har behov av personlig assistans för sina grundläggande behov har även rätt till insats enligt 9 § 2 för andra personliga behov om behoven inte tillgodoses på annat sätt. Om behovet avser hjälp med ett grundläggande behov som avses i första stycket 1 eller 7 (andning eller löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd), omfattar rätten till insats alla åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälpen ska kunna ges. Om behovet avser hjälp med måltider i form av sondmatning, omfattar rätten till insats alla åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med sådana måltider. Personlig assistans för andra personliga behov avser även

1. tid under den enskildes dygnsvila när en assistent behöver vara tillgänglig i väntan på att den enskilde behöver hjälp utan att det är fråga om tillsyn (väntetid),
 2. tid under den enskildes dygnsvila när en assistent i stället behöver finnas till förfogande på annan plats i väntan på att den enskilde behöver hjälp (beredskap), och
 3. tid när en assistent behöver vara närvarande i samband med en aktivitet utanför den enskildes hem på grund av att ett hjälpbehov kan förväntas uppstå.
-

I vilka situationer ska assistans ges?

Den som har rätt till assistansersättning för sina grundläggande behov har även rätt till assistansersättning för andra personliga behov om behoven inte tillgodoses på annat sätt (9 a § fjärde stycket LSS och 51 kap. 3 § SFB). Det är alltså först när Försäkringskassan konstaterat att den försäkrade behöver personlig assistans för sina grundläggande behov i den omfattningen att det finns rätt till assistansersättning som det är aktuellt att bedöma om det finns rätt till personlig assistans för andra personliga behov.

I lagtexten anges inget om vilka typer av behov eller hjälpinsatser som är *andra personliga behov*. Av förarbetena till LSS anges att personlig assistans ska vara

förbehållen krävande eller i olika avseenden komplicerade situationer, i regel av mycket personlig karaktär. Det angavs att avgörande för rätt till denna form av stöd bör vara att den enskilde behöver personlig hjälp för att klara sin hygien, för att klä av och på sig, för att inta måltider eller för att kommunicera med andra. Assistans ska därutöver också kunna ges i andra situationer där den funktionshindrade behöver kvalificerad hjälp och som ingår i det dagliga livet, till exempel om personen behöver hjälp för att komma ut i samhället, för att studera, för att delta i daglig verksamhet eller för att få eller behålla ett arbete. Ett barns behov av omvårdnad är principiellt inte en uppgift för föräldrarnas personliga assistent. Assistans kan dock ges för att hjälpa en förälder med funktionsnedsättning med den praktiska omvårdnad som finns under barnets första tid när barnet är känslomässigt och praktiskt totalt beroende av någon vuxen, oftast en förälder. Det kan gälla till exempel vid amning och blöjbyten. (Prop. 1992/93:159 s. 64 och 66)

Barnets behov kan självfallet motivera andra eller ytterligare stödinsatser. Ansvaret för detta ligger hos kommunen. (Prop. 1992/93:159 s. 66 och 176)

När dessa förarbeten skrevs var behoven inte uppdelade i grundläggande och andra personliga behov. Genom ett senare förarbetsuttalande kan man förstå att även andra personliga behov enligt 9 a § fjärde stycket LSS handlar om kvalificerad hjälp (jämför bet.1995/95 SoU:15 s. 12).

HFD har uttalat att inte alla personliga behov ger rätt till personlig assistans enligt bestämmelsen i 9 a § fjärde stycket LSS. Det särskilda stöd som den funktionshindrade behöver ska också i någon mening vara kvalificerat för att grunda en rätt till personlig assistans enligt bestämmelsen. Detta krav får anses innefatta att den personliga assistentens insats ska ha en direkt och konkret koppling till ett individuellt behov av hjälp i det dagliga livet. (HFD 2017 ref. 27)

Efter domen har lagstiftaren gjort ett tillägg av tre punkter till 9 a § fjärde stycket LSS och reglerat vissa situationer som ska anses vara assistans för andra personliga behov trots att assistentens insats inte kan betecknas som kvalificerad på det sätt som annars krävs för sådana behov (jämför HFD 2017 ref. 27, prop. 2017/18:78 och 2021/22:244).

Lagstiftaren har även gjort tillägg i 9 a § fjärde stycket LSS. Där står det vilka åtgärder i samband med de grundläggande behoven andning, sondmatning och löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd som alltid ska vara assistansgrundande som andra personliga behov. Detta innebär att Försäkringskassan inte ska pröva om åtgärderna är kvalificerade i den mening som avses i avgörandet HFD 2017 ref. 27. När det gäller andra personliga behov som inte är direkt nödvändiga åtgärder enligt den bestämmelsen måste hjälpen vara tillräckligt kvalificerad. (Jämför prop. 2019/2020:92 och 2021/22:244)

Tillgodoses behoven på annat sätt?

För att en viss insats ska kunna nekas på grund av att behovet tillgodoses på annat sätt, ska behovet också faktiskt tillgodoses på något annat sätt (prop. 1992/93:159 s. 172). Det räcker inte att behoven *kan* tillgodoses på annat sätt.

Behov som tillgodoses på annat sätt, till exempel genom annan samhällsinsats eller genom makars gemensamma ansvar för varandra, kan inte ingå i bedömningen av andra personliga behov (7 § LSS). En vän eller en kollega som följer med den assistansberättigade på en aktivitet bör inte anses vara någon "annan" som ska tillgodose den assistansberättigades behov (prop. 2017/18:78 s. 29 f.).

Sjukvårdande insatser enligt HSL kan inte ingå i bedömningen av andra personliga behov och inte heller hjälpbehov som ska tillgodoses enligt föräldrabalken (51 kap. 5 och 6 §§ SFB).

9.2.1 Kvalificerade hjälpinsatser

Redan av definitionen av personlig assistans i 9 a § första stycket LSS framgår det att ett hjälpbehov ska vara en följd av funktionsnedsättningen. Det ska alltså vara ett sådant hjälpbehov som inte vem som helst har, utan som uppkommer just på grund av personens funktionsnedsättning. Om även personer utan funktionsnedsättningar vanligtvis tar hjälp av någon annan för att tillgodose behovet eller om behovet av hjälp uppkommer av någon annan anledning än funktionsnedsättningen, talar det för att behovet inte är ett sådant behov som kan ge rätt till personlig assistans. Även personer utan funktionsnedsättning kan till exempel ta hjälp av andra för att klippa håret.

När ska hjälpen anses vara kvalificerad?

Av HFD 2017 ref. 27 kan utläsas att för att avgöra om hjälpen är kvalificerad ska avgörande vikt inte bara läggas vid att assistenten hjälper den enskilde utan också *hur* assistenten hjälper hen. Det finns alltså ett tydligt fokus på att hjälpen ska avse personen med funktionsnedsättning, vilket även uttrycket andra *personliga* behov indikerar. Detta ligger i linje med och utvecklar resonemanget i förarbetena om att uppgifter som inte utförs tillsammans med personen, som ett led i det personliga stödet till hen, inte ger rätt till personlig assistans. Det krävs att den enskilde genom sin närvaro påverkar insatsens utförande (jämför prop. 1992/93:159 s. 175 f. och 3 § förordningen [1993:1091]). Att hjälpen i någon mening ska vara kvalificerad innebär dock inte att den måste vara svår att utföra.

En kvalificerad hjälpinsats som har utvecklats i rättspraxis är så kallad tillsyn som andra personliga behov (jämför HFD 2017 ref. 27). Av HFD:s dom i RÅ 2010 ref. 17 framgår att stöd i form av sådan tillsyn kan ingå i bedömningen av andra personliga behov. I kammarrättsdomar som meddelats efter RÅ 2010 ref. 17 har det varit fråga om sådant stöd när den försäkrades funktionsnedsättning inneburit att någon behöver ha tillsyn över den försäkrade därför att skadliga situationer kan uppstå för den försäkrade själv eller andra. Av domarna följer också att funktionsnedsättningen behöver vara sådan att den personliga assistenten behöver kunna se den försäkrade, eller i vart fall befinna sig på hörbart avstånd.

9.2.2 Andra personliga behov som inte kräver en kvalificerad hjälpinsats

I 9 a § fjärde stycket LSS anges vissa åtgärder och situationer som andra personliga behov oavsett om assistentens insats är kvalificerad eller inte på det sättet som annars krävs för sådana behov (jämför HFD 2017 ref. 27).

Direkt nödvändiga hjälpåtgärder i samband med andning och måltider i form av sondmatning från och med den 1 juli 2020

I förarbetena står det att följande hjälpåtgärder alltid ska anses vara kvalificerade i den mening som avses i avgörandet HFD 2017 ref. 27 och därför ska vara assistansgrundande:

- åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges
- åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med måltider i form av sondmatning

De här åtgärderna ger alltså rätt till personlig assistans för andra personliga behov oavsett om den personliga assistenten utför dem tillsammans med den enskilde eller inte (prop. 2019/20: 92 s. 27).

Det ska finnas ett omedelbart samband mellan hjälpåtgärden och de grundläggande behoven andning och måltider i form av sondmatning. Exempel på hjälpåtgärder där det finns ett sådant samband är iordningsställande och skötsel av hjälpmedel eller apparatur som ska användas under själva hjälpinsatsen. (Prop. 2019/20: 92 s. 46–47)

Det kan finnas ett omedelbart samband mellan hjälpåtgärderna och hjälpen med andning eller sondmatning även om åtgärderna inte sker i direkt anslutning till hjälpen med det grundläggande behovet. Det kan till exempel vara att assistenten ställer i ordning kvällen innan.

Däremot betraktas inte inköp av medicintekniska produkter och kontakter med hälso- och sjukvården som direkt nödvändiga för andning eller måltider i form av sondmatning. Det beror på att kopplingen till de grundläggande behoven inte är omedelbar. (Prop. 2019/20: 92 s. 47)

Direkt nödvändiga hjälpåtgärder i samband med löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd från och med den 1 januari 2023

Åtgärder som är direkt nödvändiga för hjälp som har samband med det nya grundläggande behovet ger rätt till personlig assistans för andra personliga behov på samma sätt som åtgärder som är relaterade till andning.

Särskilda regler för andning eller måltider i form av sondmatning som grundläggande behov eller sådana åtgärder som är direkt nödvändiga

Deltagande i barnomsorg och skola är en aktivitet utanför hemmet enligt 9 a § fjärde stycket 3 LSS (se under rubrik *Tid under dygnsvila och tid i samband med aktiviteter utanför hemmet*). Behovet av att en assistent är närvarande på grund av att ett hjälpbehov kan förväntas uppstå ska ses som en sådan åtgärd som är direkt nödvändig enligt 106 kap. 25 a § 2 och 4 SFB.

Det innebär att assistansersättning ska beviljas för den tid som en assistent behöver vara närvarande. Det beror på att personal i barnomsorg eller skola inte ska tillgodose egenvård i form av andning eller måltider i form av sondmatning som grundläggande behov eller sådana åtgärder som är direkt nödvändiga.

Tid under dygnsvila och tid i samband med aktiviteter utanför hemmet

Vid väntetid och beredskap består assistentens insats av närvaro eller tillgänglighet för att kunna gripa in om ett hjälpbehov skulle uppstå. Det kan också behövas vid aktiviteter utanför den enskildes hem (jämför prop. 2017/18:78 s. 28 f.). Situationerna anges i tre punkter och är

- tid under dygnsvila (väntetid)
- tid under dygnsvila (beredskap)
- aktiviteter utanför den enskildes hem.

Tid under dygnsvila (väntetid)

Om den försäkrade under sin dygnsvila behöver en assistent tillgänglig i väntan på att personen behöver hjälp, utan att det är fråga om tillsyn, kan personlig assistans lämnas för denna tid (väntetid). Kravet på tillgänglighet innebär att assistenten ska befinna sig på den plats där den enskilde utövar sin dygnsvila, vilket i normalfallet är den enskildes hem. Det innebär dock inte att assistenten måste befinna sig i samma rum som den enskilde. Väntetid avser tillgänglighet. Detta ska skiljas från assistans i form av så kallad tillsyn (prop. 2017/18:78 s. 29). Se avsnitt 9.5.4 för beräkning av assistanstimmar för väntetid.

Tid under dygnsvila (beredskap)

Med beredskap avses att assistenten under den enskildes dygnsvila finns till förfogande på en annan plats än den enskilde i väntan på att den enskilde behöver hjälp. Assistenten kan till exempel befinna sig i sitt eget hem (prop. 2017/18:78 s. 29). Se avsnitt 9.5.4 för beräkning av assistanstimmar för beredskap.

Aktiviteter utanför den enskildes hem

Vid aktiviteter utanför den enskildes hem kan personlig assistans beviljas för hela aktiviteten, inte bara för preciserade hjälpbehov (grundläggande eller andra personliga

behov) i samband med aktiviteten. Assistenten ska behöva vara närvarande under hela aktiviteten på grund av att ett hjälpbehov kan förväntas uppstå. Det är alltså situationer där det inte skulle vara möjligt för den enskilde att utöva aktiviteten om inte assistans beviljades för hela aktiviteten. Med närvarande innebär i detta sammanhang inte nödvändigtvis att assistenten befinner sig i den enskildes omedelbara närhet. Vid till exempel ett sammanträde kan den personliga assistenten ibland av sekretessskäl inte vara i samma rum som den enskilde. Det får då anses vara tillräckligt att assistenten befinner sig strax utanför rummet så att den enskilde snabbt kan kalla på hjälp vid behov. (Prop. 2017/18:78 s. 29)

Bestämmelsen reglerar rätten till personlig assistans vid aktiviteter "utanför den enskildes hem". Den ska inte ses som en inskränkning av rätten till personlig assistans i samband med regelbundna aktiviteter i samhället såsom arbete, arbetsträning eller studier (jämför prop. 1992/93:159 s. 64 och 2017/2018:78 s. 14).

Begreppet hem innebär en plats där den enskilde regelmässigt tillbringar sin dygnsvila. Detta bör bedömas med ledning av bestämmelsen i 7 § andra stycket folkbokföringslagen (1991:481). Enligt denna bestämmelse ska en person anses regelmässigt tillbringa sin dygnsvila på en fastighet där hen under sin normala livsföring tillbringar dygnsvilan minst en gång i veckan eller i samma omfattning men med en annan förläggning i tiden. En enskild kan alltså i vissa fall bedömas ha fler än ett hem, t.ex. vid växelvis boende. (Prop. 2017/18:78 s. 14)

Bestämmelsen tar sikte på behov av assistans i samband med en aktivitet, vilket även inbegriper resor till och från aktiviteten. Om ett hjälpbehov kan förväntas uppstå under resan, ska alltså personlig assistans beviljas även för övrig restid. (Prop. 2017/18:78 s. 30). Det innebär att även tiden mellan preciserade hjälpbehov under en resa till och från en aktivitet bör berättiga till personlig assistans (prop. 2017/18:78 s. 15 f).

En grundförutsättning för väntetid, beredskap och aktiviteter utanför hemmet är alltså att det först har konstaterats att den försäkrade har behov av assistans för grundläggande behov eller för ett annat personligt behov som förutsätter en kvalificerad hjälpinsats. Det är först därefter som det kan bli aktuellt att tillämpa någon av de tre punkterna som beskrivs i 9 a § LSS fjärde stycket. Vid bedömningen om det finns rätt till assistansersättning för dessa situationer gäller precis som för andra personliga behov att rätten till finns om behovet inte tillgodoses på annat sätt samt att förutsättningarna för rätten till assistansersättning i övrigt är uppfyllda, se avsnitt 6.1.

9.2.3 Metodstöd – bedömning av personlig assistans för andra personliga behov

Bedömning av kvalificerade hjälpinsatser

Steg 1. Är hjälpbehovet en följd av den försäkrades funktionsnedsättning?

Gör en försäkringsmedicinsk analys för att bedöma om det finns en logisk koppling mellan diagnos, funktionsnedsättning och aktivitetsbegränsning. Om bedömningen gäller tillsyn som andra personliga behov ska det på grund av den försäkrades funktionsnedsättning finnas risk för att skadliga situationer uppstår för personen själv eller andra.

Steg 2. Ges hjälpen på ett sätt som har en direkt och konkret koppling till den försäkrades individuella behov?

I detta ligger att bedöma *hur* assistenten hjälper personen. Du behöver också bedöma om hjälpen påverkas på något sätt av att den försäkrade är närvarande och om så är fallet på vilket sätt. Om assistenten gör samma sak oavsett om personen är närvarande eller inte så är hjälpen inte så kvalificerad att den kan ge rätt till assistansersättning.

Om bedömningen gäller tillsyn som andra personliga behov behöver du i detta steg bedöma om assistenten behöver kunna uppmärksamma skadliga situationer och kunna ingripa och vidta åtgärder.

Om du har bedömt att den försäkrade behöver en hjälpinsats med andra personliga behov enligt 9 a § LSS fjärde stycket, som förutsätter att hjälpen betecknas som kvalificerad, ska du gå vidare och ta ställning till övriga förutsättningar som påverkar om och i vilken omfattning som assistansersättning kan beviljas för andra personliga behov. Se avsnitt 6.11.

Bedömning av direkt nödvändiga hjälpåtgärder i samband med andning, löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd och måltider i form av sondmatning

För att bedöma om det finns rätt till personlig assistans för *åtgärder i samband med andning, löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd eller måltider i form av sondmatning som grundläggande behov* behöver du ta ställning till följande:

- Finns det behov av hjälp med åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälpen ska kunna ges om behovet gäller hjälp med andning eller löpande stöd vid ett medicinskt tillstånd?
- Finns det behov av hjälp med åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete för att hjälp ska kunna ges i samband med måltid i form av sondmatning?
- Finns ett omedelbart samband mellan åtgärden och det grundläggande behovet?

Om det finns behov av hjälp med åtgärder som inte är direkt nödvändiga men som kan vara assistansgrundande behöver du bedöma om hjälpen är kvalificerad på det sätt som krävs enligt avgörandet HFD 2017 ref. 27. (Prop. 2019/20: 92 s. 47) Se avsnitt 9.2.1.

Om du har bedömt att den försäkrade behöver hjälp med andra personliga behov, ska du gå vidare och ta ställning till övriga förutsättningar som påverkar om och i vilken omfattning som assistansersättning kan beviljas för andra personliga behov. Se avsnitt 6.11.

Bedömning av andra personliga behov som inte kräver en kvalificerad hjälpinsats

För att kunna bedöma om det finns rätt till personlig assistans för *väntetid eller beredskap* under dygnsvilan behöver du ta ställning till följande:

Steg 1. Finns det behov av assistans för hjälp med grundläggande behov eller andra personliga behov under dygnsvilan?

Steg 2. Behöver i så fall assistenten finnas tillgänglig på den plats där den försäkrade tillbringar sin dygnsvila (utan att det handlar om assistans i form av s.k. tillsyn) eller någon annanstans i väntan på att ett sådant hjälpbehov ska uppstå?

För att kunna bedöma om det finns rätt till personlig assistans i samband med *en aktivitet utanför den enskildes hem* på grund av att ett hjälpbehov kan förväntas uppstå behöver du ta ställning till följande:

Steg 1. Finns det behov av personlig assistans för hjälp med grundläggande behov eller andra personliga behov under aktiviteten?

Steg 2. Behöver i så fall assistenten vara närvarande under hela aktiviteten i väntan på att ett sådant hjälpbehov ska uppstå?

I de fall aktiviteten är deltagande i barnomsorg eller skola kan du läsa mer i avsnitt 6.10.

9.3 Dubbel assistans

9 a § femte stycket LSS

Den som har behov av mer än en personlig assistent samtidigt, har rätt till två eller flera assistenter endast om möjligheterna att få bidrag enligt lagen (2018:222) om bostadsanpassningsbidrag eller hjälpmedel enligt hälso- och sjukvårdslagen (2017:30), har utretts.

Behovet av dubbel assistans kan uppstå både för grundläggande behov och för andra personliga behov. Det är individens behov av dubbel assistans som är avgörande för om dubbla timmar kan beviljas. Försäkringskassan måste göra en individuell bedömning i varje enskilt fall. Det kan ibland behövas hjälp av flera assistenter samtidigt. När en person vistas i miljöer där det är nödvändigt med mänsklig lyfthjälp, kan två personer behövas för att ge assistans. Detta kan inträffa under resor, när man bor utanför hemmet, vid deltagande i fritids- och träningsaktiviteter etc. Ytterligare exempel på situationer som kan kräva dubbel assistans är rörelseträning för personer med stora rörelsehinder.

Behov som kan härledas till assistenten eller anordnaren ingår inte i bedömningen av rätten till assistansersättning: det är endast den försäkrades behov som är styrande. Assistenternas arbetsmiljö är därför inte skäl att bevilja dubbel assistans. Försäkringskassan ska inte heller ta hänsyn till assistenternas schema eller deras behov av att kunna lägga ett schema.

En försäkrad som har behov av mer än en personlig assistent samtidigt, har rätt till två eller flera assistenter endast om möjligheterna att få bidrag enligt lagen om bostadsanpassningsbidrag eller hjälpmedel enligt HSL, har utretts (9 a § femte stycket LSS).

Behovet av hjälp av en extra assistent bör vid till exempel skötsel av hygien och vid av- och påklädning i vissa fall kunna underlättas genom att en lyft installeras i bostaden. Det bör kunna krävas av den enskilde att denne undersökt och övervägt alternativa lösningar för behoven av dubbel assistans. Även om hen finner att behovet kan tillgodoses exempelvis genom bostadsanpassning, bör det även fortsättningsvis stå fritt för hen att välja att ansöka om dubbel assistans i stället. Det bör alltså räcka med att de alternativa lösningarna har utretts. (Prop. 2009/10:176 s. 57)

Att möjligheterna ska ha utretts innebär att beslut om bostadsanpassning och en bedömning av en arbetsterapeut eller motsvarande utredning ska bifogas en ansökan om dubbel assistans. Så snart en utredning har presenterats av den enskilde ska hen ha rätt till dubbel assistans om övriga villkor är uppfyllda, även om det finns möjlighet att tillgodose behovet på annat sätt, till exempel genom beviljade hjälpmedel så länge hjälpmedlen inte rent faktiskt är installerade. Den som redan tagit reda på sina möjligheter i dessa avseenden behöver inte på nytt undersöka förutsättningarna, utan kan bifoga de beslut eller den utredning som redan finns. Om bostadsanpassningsbidrag över huvud taget inte är aktuellt får möjligheterna anses utredda redan med ett sådant konstaterande (Prop. 2009/10:176 s. 75)

Om den försäkrade fått tillgång till hjälpmedel eller bostadsanpassning och får sina behov tillgodosedda på så sätt, har hen inte rätt till dubbel assistans. (51 kap. 2 § SFB och 7 § LSS)

Läs mer om bostadsanpassning och hjälpmedel under avsnitt 10.9.

Försäkringskassan är skyldig att informera och vägleda den försäkrade om vilken utredning som krävs och möjligheter hen har att få sina hjälpbehov tillgodosedda genom

hjälpmedel, bostadsanpassning eller rätt till två eller fler assistenter. Det är viktigt att det sker redan när utredningen börjar.

Utredningen ska svara på följande frågor:

- Har möjligheten att anpassa personens bostad utretts (gäller ordinarie bostad och eventuellt fritidsboende)?
- Har möjligheten att anpassa personens arbetsplats utretts?
- Vilken bostadsanpassning har eller kommer personen att få?
- Har möjligheten till hjälpmedel utretts?
- Vilka hjälpmedel har eller kommer personen att få?

För att utreda behovet av dubbel assistans är det viktigt att ta ställning till

- i vilka situationer personen behöver dubbel assistans
- varför personen behöver dubbel assistans
- när personen behöver dubbel assistans
- i vilken omfattning personen behöver dubbel assistans.

Behovet av dubbel assistans kan infalla både vid vissa avgränsade moment och under längre perioder. En given förutsättning i utredningen av dubbel assistans är att det redan finns en assistent. Beräkningen av den dubbla assistansen avser därför i normalfallet endast de moment där den dubbla assistansen behövs. Momenten däremellan ingår som regel inte i beräkningen av den dubbla assistansen. Det är således huvudsakligen endast tiden för den andra assistentens faktiska insatser som beaktas.

Assistans beviljas normalt endast för aktiva insatser. Det gäller även för dubbel assistans. I avgöranden från kammarrätterna har dock dubbel assistans beviljats för tid mellan aktiva moment om det är förenat med allvarliga hälsorisker att endast bevilja dubbel assistans för den tid det tar att utföra de aktiva insatserna. Om det behövs ett löpande, det vill säga kontinuerligt, stöd betraktas hela tiden som en aktiv insats.

Exempel

Judith behöver på grund av sin funktionsnedsättning dubbel assistans när hon ska duscha och utföra den dagliga träning som hon behöver för att bibehålla funktionsförmågan. Judith duschar en gång om dagen. Utredningen visar att det tar cirka 30 minuter per gång. Hon tränar varje dag och det tar cirka en timme per gång. Av den totala tiden, 1 timme och 30 minuter, framkommer det att det dubbla behovet vid duschning är begränsat till 15 minuter och vid träning till 20 minuter. Försäkringskassan beviljar dubbel assistans med totalt 35 minuter per dag.

HFD har i en dom om dubbel assistans gjort samma bedömning som kammarrätten. Kammarrätten fann med åberopande av bl.a. förarbetsuttalanden att det vid fastställande av assistansersättning kan tas hänsyn till dubbel bemanning. Därför saknas enligt kammarrätten skäl för att inte tillämpa motsvarande synsätt även vid uträknande av om de grundläggande behoven uppgår till 20 timmar (RÅ 2010 ref 53). I och med HFD:s dom är det klarlagt att vid beräkningen av tid för de grundläggande behoven ska hänsyn tas till behov av dubbel bemanning.

När man beräknar de grundläggande behoven ska hänsyn tas till om dubbel assistans behövs (jämför RÅ 2010 ref 53). Naturligtvis gäller samma sak vid beräkning av andra personliga behov.

9.4 Beviljandeperiod

Assistansersättning ska beviljas för ett visst antal timmar per vecka, månad eller längre tid, dock längst sex månader, när personen behöver personlig assistans för sin dagliga livsföring (beviljade assistanstimmar) (51 kap. 9 § SFB).

När Försäkringskassan beviljar assistanstimmar för en beviljandeperiod enligt 51 kap. 9 § socialförsäkringsbalken, ska perioden räknas från och med ingången av den första månaden som assistansersättning betalas ut för (1 § föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

När Försäkringskassan har bedömt att det finns rätt till assistansersättning ska också beviljandeperioden fastställas. Beviljandeperioden är alltid kopplad till en bedömning av behovet av personlig assistans. En beviljandeperiod fastställs därför enbart i samband med ett beslut om rätten till assistansersättning.

I samband med att en beviljandeperiod ska fastställas kan Försäkringskassan också ta hänsyn till om personen framför önskemål om en särskild förläggning i almanackan av perioderna. Om en person har önskemål om att perioderna löpande ska vara till exempel halvårsvis kan en kortare period beviljas för att därefter komma i fas med de löpande beviljandeperioderna.

När en person är beviljad assistansersättning är det inte möjligt att ändra perioderna under tid med ersättning. Det kan bara göras i samband med ett beslut om rätten till assistansersättning.

Det kan hända att en beviljandeperiod enligt 51 kap. 9 § SFB inte kan fastställas i samband med beslutet om rätten till assistansersättning, till exempel på grund av att en person är inlagd på sjukhus och rätten till assistansersättning finns från och med det att personen blir utskriven. I en sådan situation kan beviljandeperioden fastställas vid ett senare tillfälle, när Försäkringskassan har fått samtliga underlag som krävs för att assistansersättning ska kunna betalas ut, eftersom det finns en koppling till den tidigare behovsbedömning som låg till grund för beslutet om rätten till assistansersättning.

9.5 Beräkning av tid

I SFB finns två bestämmelser som påverkar beräkningen av tid inom assistansersättning. Det är 51 kap. 3 § SFB som beskriver en beräkning av ett genomsnitt per vecka, uttryckt i timmar, och 51 kap. 9 § SFB som reglerar att det totala behovet av assistanstimmar ska beviljas för ett visst antal timmar per vecka, månad eller längre tid, dock längst sex månader.

För att ha rätt till assistansersättning framgår det av 51 kap. § 3 SFB att den försäkrade ska behöva personlig assistans för sina grundläggande behov med i genomsnitt mer än 20 timmar per vecka. Därför ska omfattningen av de grundläggande behoven beräknas först. Det är bara om den försäkrades behov av hjälp med de grundläggande behoven överstiger i genomsnitt 20 timmar per vecka som hen har rätt till assistansersättning. Om den försäkrade inte har rätt till assistansersättning beräknas inte behovet av assistans för andra personliga behov.

Det är det *genomsnittliga* antalet timmar som räknas. Om beräkningen av de grundläggande behoven gäller en längre period, så ska beslutet om assistansersättning grundas på det genomsnittliga hjälpbehovet per vecka under perioden. Det innebär att en person kan ha rätt till assistansersättning för alla veckor, även om de grundläggande behoven under vissa veckor understiger 20 timmar. Det som är avgörande är alltså att behovet i *genomsnitt* överstiger 20 timmar i veckan.

Det normala är att en person med funktionsnedsättning som deltar i verksamhet som omfattas av 106 kap. 24 § SFB ska anses få sina grundläggande behov tillgodosedda inom den verksamheten. Därför ska vi bortse från tid som en person med en funktionsnedsättning deltar i sådan verksamhet när vi bedömer de grundläggande

behoven enligt 51 kap. 2 och 3 §§ SFB. Undantaget är om det finns särskilda skäl. Då kan tiden för deltagande i bland annat daglig verksamhet ingå i timberäkningen (RÅ 2000 ref. 11). Du kan läsa mer i avsnitt 6.10.

Tid för de grundläggande behoven andning och måltider i form av sondmatning ska räknas med i genomsnittsberäkningen när en person deltar i barnomsorg eller skola. Någon bedömning av särskilda skäl ska inte göras (106 kap. 25 a § SFB). Detta gäller från och med 1 juli 2020.

Om de grundläggande behoven överstiger i genomsnitt 20 timmar i veckan ska också tiden för andra personliga behov beräknas. Tidsbedömningen ligger till grund för beslutet om hur många timmar med assistansersättning den försäkrade har rätt till.

Den tid de personliga assistenterna använder för gemensamma träffar för genomgång och information bör inte räknas med när Försäkringskassan beviljar assistanstimmar (RAR 2002:6 till 51 kap. 3 § SFB). Assistansersättningens timbelopp bör i stället täcka kostnader för personalsamråd.

9.5.1 Metodstöd – Faktorer att ta hänsyn till vid beräkningen

Innan beräkningen börjar ska du ha utrett och bedömt

- om behovet är att betrakta som behov av personlig assistans
- om det är ett grundläggande hjälpbehov
- om det är ett annat personligt hjälpbehov
- tidsåtgången för hjälpbehovet
- om hela eller delar av hjälpbehovet tillgodoses på annat sätt enligt 7 § LSS (läs mer i avsnitt 6.9)

När det är aktuellt ska du utreda och bedöma om särskilda skäl finns enligt 106 kap. 25 § SFB, eller om assistansersättning kan beviljas för tid i barnomsorg eller skola utan att särskilda skäl behöver finnas, enligt 106 kap. 25 a § SFB (läs mer i avsnitt 6.10).

Det finns några ytterligare faktorer som du behöver ta hänsyn till när du beräknar grundläggande, andra personliga och totala behov. Alla faktorer är inte aktuella i alla ärenden, men du behöver känna till alla för att beräkningen ska bli rätt.

Timmar per vecka eller genomsnitt per vecka

Som tidigare nämnts är det avgörande för rätten till assistansersättning att behovet av personlig assistans för de grundläggande behoven överstiger i genomsnitt 20 i timmar i veckan (51 kap. 3 § SFB). Det genomsnittliga behovet per vecka bygger på en beräkning och motsvarar inte per automatik den försäkrades faktiska behov per vecka.

Tidsmättet

Det är viktigt att man konsekvent håller sig till samma mått vid tidsberäkningen. För att ha en enhetlig hantering av beräkningen av tid och för att den beviljade tiden ska motsvara den verkliga tiden ska du använda måttet timmar och minuter.

Ett år är 365 dagar

I de fall som assistansbehovet ska räknas på årsbasis ska du utgå från antalet dagar under perioden. Ett år är lika med 365 dagar, utom det år då det är skottår, då året har 366 dagar.

Avrundning (decimaler)

När tid för assistansersättning beräknas och det inte är möjligt att räkna med exakta tal, används högst två decimaler. Det blir aktuellt när du ska räkna ut det genomsnittliga antalet timmar per dag som ska multipliceras med antalet dagar i perioden eftersom du då behöver använda timmar och hundradels timmar.

Om siffran efter avrundningssiffran är 0, 1, 2, 3 eller 4 avrundar man nedåt

Om siffran efter avrundningssiffran är 5, 6, 7, 8 eller 9 avrundar man uppåt

9.5.2 Metodstöd – Beräkning av grundläggande behov

När du ska bedöma rätten till assistansersättning behöver du först beräkna tiden för de grundläggande behoven för att se om behovet av hjälp med dessa överstiger i *genomsnitt* 20 timmar i veckan (51 kap. 3 § SFB). Om ärendet gäller ett barn ska du i beräkningen ta hänsyn till om det ska göras ett föräldraavdrag från de grundläggande behoven de dagar när barnet behöver assistans. Läs mer i avsnitt 6.8.

Med hänsyn till de grundläggande behovens karaktär är det troligt att den försäkrade behöver hjälp med dem varje dag. När vi beräknar det genomsnittliga grundläggande behovet tar vi dock hänsyn till att den försäkrades behov av personlig assistans kan variera. Att de varierar kan bero på att de tillgodoses på olika sätt.

Beräkning av grundläggande behov och ett annat personligt behov som uppkommer samtidigt

Ett behov av hjälp med ett grundläggande behov uppkommer ibland samtidigt som ett annat behov. Det gäller särskilt när behovet av hjälp med kommunikation är ett grundläggande behov.

När den försäkrade får hjälp med ett annat grundläggande behov, så ska du inte beräkna någon tid för kommunikationen. Om den försäkrade däremot får hjälp med kommunikation samtidigt som ett annat personligt behov, så ska tiden för kommunikation beräknas som ett grundläggande behov. Att den gör det innebär att tiden för kommunikation inte räknas in i tiden för andra personliga behov.

Beräkning av grundläggande behov med *små* variationer

Om behovet av personlig assistans till stor del är likadant varje dag eller vecka ska beräkningen göras utifrån hur många gånger behovet uppstår per dag, vecka, månad eller per år. Ta med tidsåtgången för detta i beräkningen så att den kan ingå i genomsnittet per vecka.

Om ärendet gäller ett barn kan tidsåtgången inte beräknas utifrån genomsnittet per vecka. Det beror på att föräldraavdraget bara ska göras från de dagar när barnet behöver assistans och det innebär att beräkningen alltid ska göras med stora variationer.

Beräkning av grundläggande behov med *stora* variationer

När behovet av assistans varierar mellan olika dagar är det lämpligt att du beräknar om de grundläggande behoven överstiger i genomsnitt 20 timmar i veckan utifrån olika typer av dagar. Att det varierar kan till exempel bero på att den försäkrade får sitt behov tillgodosett i skola, daglig verksamhet eller på korttidsvistelse. En vecka kan innehålla olika kombinationer av till exempel skoldagar, lovdagar eller dagar på korttidsvistelse utanför det egna hemmet där behoven av personlig assistans ser olika ut.

Om ärendet gäller ett barn ska beräkningen alltid göras med stora variationer. Det beror på att föräldraavdraget bara ska göras från de dagar när barnet behöver assistans.

När du använder detta sätt att beräkna måste du veta

- vilka olika slags dagar som den försäkrade har
- antalet olika typer av dagar
- behovet av assistans under respektive typ av dag

- om det finns särskilda skäl för assistans i verksamhet enligt 106 kap. 24–25 §§
- antalet olika dagar under de beviljandeperioder som är aktuella.

Du använder sedan dessa uppgifter för att beräkna behovet av assistans. Det innebär att du beräknar den tid då den försäkrade faktiskt behöver assistans. Om behovet tillgodoses på något annat sätt än genom personlig assistans har du redan tagit hänsyn till det när du bedömde behovet av personlig assistans och tidsåtgången för detta.

Det är framför allt när du ska konstatera om den försäkrades grundläggande behov överstiger i genomsnitt 20 timmar i veckan som du behöver komma fram till vad den genomsnittliga tidsåtgången är per vecka. När du i ett senare skede ska beräkna det totala behovet av assistans under perioden, behöver du också ha uppgifter om hur det behovet under olika typer av dagar ser ut (se 9.5.4).

9.5.3 Metodstöd – Beräkning av andra personliga behov

Till skillnad från beräkningen av tid för de grundläggande behoven är det egentligen inte nödvändigt att beräkna tiden för andra personliga behov som ett veckogenomsnitt. Det beror på att det inte finns någon gräns för ett veckogenomsnitt att förhålla sig till på det sätt som finns för de grundläggande behoven.

Behovet av hjälp med andra personliga behov beräknas dock på samma sätt som beräkningen gjordes för de grundläggande behoven. Det innebär att om det grundläggande behovet beräknats utifrån olika typer av dagar, ska också tiden för andra personliga behov beräknas utifrån olika typer av dagar.

Beräkning av tid för kommunikation och annat behov som uppkommer samtidigt

Ett behov av hjälp med att kommunicera uppkommer ofta samtidigt som ett annat hjälpbehov. När tiden för andra personliga behov ska beräknas måste du tänka på att tid för kommunikation redan kan ha beräknats som ett grundläggande behov. Det är endast den tid som återstår för att tillgodose hela hjälpbehovet som tas med vid beräkningen av andra personliga behov.

Tid för kommunikation som andra personliga behov ska inte beräknas om det samtidigt behövs hjälp med andra personliga behov, till exempel vid utövandet av en fritidsaktivitet. I de situationer som kommunikation som andra personliga behov sker parallellt med ett annat personligt behov beräknas tiden inom ramen för aktiviteten.

9.5.4 Metodstöd – Beräkning av det totala behovet

I bedömningen av det totala antalet timmar utgår du från den försäkrades behov. Behov som uppstår på grund av andra skäl som till exempel kan hänföras till de personliga assistenterna, schemaläggning eller liknande beaktas inte. Det är den försäkrades behov av personlig assistans i den dagliga livsföringen som avgör hur många timmar som kan beviljas (51 kap. 2 och 3 §§ SFB och 3 § förordningen [1993:1091]). Du ska inte väga in om de beviljade timmarna medför eventuella problem vid schemaläggningen för assistenterna, eller om antalet beviljade timmar i sig gör det svårt för en anordnare att ordna assistansen.

Statistik

Förutom lagstiftningens krav på hur assistanstimmarna ska beräknas, så är det viktigt att beräkningen på ett tydligt sätt kan visas i Försäkringskassans presentationer av statistik. En anledning till det är att Försäkringskassan ansvarar för att utveckla, producera och tillgängliggöra officiell statistik och annan statistik som gäller utfallet i försäkringen. Försäkringskassan måste också kunna svara på frågor om statistiken och framställa underlag för analyser av försäkringen och dess effekter för individ och samhälle, till exempel delaktighet i arbetsliv och föreningsliv.

När det gäller assistansersättning ska Försäkringskassan kunna svara på frågor om vad timmarna i assistansersättningen består av och även analysera effekten av assistansersättningen för individ och samhälle.

Information som ska framgå i den totala beräkningen

Vid beräkningen av det totala assistansbehovet ska det framgå hur mycket tid som gäller

- grundläggande respektive andra personliga behov
- dubbel assistans
- väntetid, omvandlat till assistanstimmar
- beredskap, omvandlat till assistanstimmar
- aktiva insatser under dygnsvilan
- föräldraavdrag.

Grundläggande respektive andra personliga behov

I beräkningen av det totala assistansbehovet ska det framgå hur mycket tid som beräknas för grundläggande respektive andra personliga behov.

Beräkningen av tiden är viktig, eftersom det i varje ärende ska vara tydligt hur Försäkringskassan har kommit fram till det antal timmar som den försäkrade behöver hjälp. Tidsberäkningen ska också göras på ett sätt som visar vilket beräknat assistansbehov som finns inom olika livsområden. Om den försäkrade inte behöver assistans för några av de livsområden som nämns nedan, så ska de inte heller ingå i beräkningen av assistanstimmar. Däremot ska du i din bedömning ha tagit ställning till om den försäkrade behöver personlig assistans för vart och ett av de grundläggande behoven, se avsnitt 9.1. I tidsberäkningen tar du naturligtvis bara med de moment som du kommit fram till att den försäkrade behöver hjälp med.

När du har beräknat tid för grundläggande respektive andra personliga behov ska behoven redovisas utifrån följande områden.

- andning
- personlig hygien
- att klä på och av sig
- måltider
- sondmatning
- kommunikation
- ingående kunskap (gäller för tid före den 1 januari 2023)
- förebygga skada (gäller från och med den 1 januari 2023)
- stöd vid medicinskt tillstånd (gäller från och med den 1 januari 2023)
- handla
- hemliv
- sköta sin hälsa
- träna
- förflyttning
- arbete, sysselsättning
- samhällsgemenskap, socialt liv
- att fungera som förälder
- hjälp inom annat område.

Dubbel assistans

Det ska framgå hur mycket tid som avser dubbel assistans samt i vilka situationer den försäkrade behöver dubbel assistans (enligt livsområdena ovan).

Väntetid

När det totala behovet av assistansersättning beräknas ska väntetid omvandlas till assistanstimmar. En timmes väntetid ersätts med ett belopp som motsvarar en fjärdedel av den ersättning som betalas ut för en assistanstimme (2 § punkt 1 föreskrifterna [FKFS 2016:4]). Det innebär att för den som behöver ha en assistent tillgänglig i sitt hem i väntan på att behöva hjälp under en dygnsvila på åtta timmar, så beräknas väntetiden till 56 timmar per vecka. Det motsvarar 14 assistanstimmar per vecka.

Beredskap

När det totala behovet av assistansersättning beräknas ska beredskapen omvandlas till assistanstimmar. En timmes tid för beredskap ersätts med ett belopp som motsvarar en sjundedel av den ersättning som betalas ut för en assistanstimme (2 § punkt 2 föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

Beviljandeperiodens längd och fördelning av timmar

När du har bedömt att det finns rätt till assistansersättning ska du fastställa beviljandeperioderna. Assistansersättning ska beviljas för ett visst antal timmar per vecka, månad eller längre tid, dock längst sex månader, när den försäkrade har behov av personlig assistans för sin dagliga livsföring (beviljade assistanstimmar) (51 kap. 9 § SFB).

Periodens längd och förläggning beror på från och med när den försäkrade har rätt till assistansersättning, och om assistansen har börjat utföras, eller när den ska börja utföras. Vid fastställandet av periodens längd kan faktorer som om den försäkrade går i skolan, arbetar eller har daglig verksamhet ha betydelse.

Om beräkningen har gjorts med olika typer av dagar kan förläggningen av dem under ett år påverka antalet timmar som ryms i de olika beviljandeperioderna. Varje period kan då anpassas till de förutsättningar som ges, vad gäller de olika typer av dagar som den försäkrade har. För ett barn som går i skolan kan det ibland bli aktuellt att bevilja timmar per kvartal eller annan period eller att förlägga perioderna så att de beviljade timmarna fördelas mellan terminer och lov.

För att säkerställa att rätt antal timmar betalas ut ska assistansersättning beviljas för det exakta antalet dagar under perioden. Det innebär att om en period till exempel infaller mars–augusti och en annan period infaller september–februari, så ska assistansersättning beviljas för 184 dagar för perioden mars–augusti och 181 dagar för perioden september–februari (om det inte är skottår).

9.6 Ersättning för retroaktiv tid

Assistansersättning får inte beviljas för längre tid tillbaka än en månad före den månad då ansökan eller anmälan gjorts. Detsamma gäller ansökan om ett högre timbelopp, det vill säga ett högre timbelopp kan tidigast beviljas en månad före ansökningsmånaden (51 kap. 7 § SFB).

Ett grundläggande villkor för att assistansersättning ska betalas ut är att den sökande har beviljats rätt till assistansersättning med ett visst antal assistanstimmar. Ett annat villkor för utbetalning är att ersättningen används för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter (51 kap. 4 §). För att det ska röra sig om ett köp av personlig assistans eller en kostnad för personliga assistenter i lagens mening krävs att den utförda assistansen redovisas enligt Försäkringskassans föreskrifter (FKFS 2016:4) (jämför 11 a § förordning (1993:1091) om assistansersättning).

Man kan få assistansersättning för assistans som utförs innan beslutet har fattats om man månadsvis redovisar att assistansen har utförts enligt de krav och förutsättningar som framgår i SFB (51 kap. 7 § SFB). Kravet på månadsvis redovisning gäller inte för tid efter Försäkringskassans omprövningsbeslut om det överklagas.

Läs mer

Läs om redovisning av utförd assistans i kapitel 15.

10 SFB och andra stödformer

Detta kapitel behandlar de avgränsningar som behöver göras mot andra stödformer för personer med funktionshinder. Redogörelsen är inte uttömmande. Det kan finnas andra avgränsningar som kan vara aktuella i enskilda ärenden hos Försäkringskassan.

Detta kapitel behandlar

- bostad med särskild service enligt LSS och SoL
- begreppet omvårdnad
- SFB och LSS
- SFB och SoL
- SFB och speciella skolformer
- vissa andra boendeformer
- särskilt utbildningsstöd/assistans
- personligt biträde till arbetshandikappad
- hjälpmedel och bostadsanpassning.

10.1 Bostad med särskild service enligt LSS och SoL – en möjlighet att leva som andra

Personer med funktionshinder har under stora delar av 1900-talet varit hänvisade till att bo på institutioner såsom mentalsjukhus, anstalter, vårdhem och sjukhus. Under 1960-talet började institutionerna att avskaffas. I stället eftersträvades mindre och mer hemlika boendeformer. På 1970-talet genomfördes en rad åtgärder för att personer med funktionshinder skulle kunna bo i en egen bostad. LSS med dess olika specificerade insatser har än mer bidragit till att personer med funktionshinder kan bo och leva som andra. Det innebär att bo i en fullvärdig bostad som är personens privata och permanenta hem, och som inte har en institutionell prägel. (Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS. Stöd för rättstillämpning och handläggning, Socialstyrelsen, s. 3 och 25)

Samhället har enligt SoL en skyldighet att ordna lämplig bostad och service för personer med funktionshinder. Personer med omfattande funktionshinder har dessutom rätt till bostad enligt LSS. (Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS. Stöd för rättstillämpning och handläggning, Socialstyrelsen, s. 26)

Syftet med LSS är att verksamhet och insatser enligt lagen ska främja jämlikhet i levnadsvillkoren och full delaktighet i samhällslivet för de personer som lagen omfattar. Målet är att personer med funktionshinder ska få möjlighet att leva som andra. (5 § LSS)

Av SoL framgår att socialnämnden ska verka för att personer som av fysiska, psykiska eller andra skäl möter betydande svårigheter i sin livsföring får möjlighet att delta i samhällets gemenskap och att leva som andra (5 kap. 7 §). Detta kan innebära att personen får bo på ett sätt som är anpassat efter behov av särskilt stöd. Insatsen "bostad med särskild service" är enligt SoL en rättighet för den som inte själv kan tillgodose sina behov eller kan få dem tillgodosedda på annat sätt. Insatsen ska tillförsäkra personen en skälig levnadsnivå och förutsätter en individuell behovsbedömning där hänsyn tas till personens helhetssituation. SoL är en ramlag utan specificerade insatser och ger inte personen en ovillkorlig rätt till en viss typ av insats. Det är fullt möjligt att kommunen föreslår en alternativ insats så länge den tillgodoser behovet och medför en skälig levnadsnivå. (Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS. Stöd för rättstillämpning och handläggning, Socialstyrelsen, s. 26)

Boendeformernas benämningar och innehåll, både vad avser SoL och LSS, kan variera från kommun till kommun. Det kan vara svårt att klart avgränsa och skilja de olika

boendeformerna från varandra. Under senare år har en rad mellanformer utvecklats utifrån strävan att tillgodose olika individuella behov och lokala förutsättningar. Det är därför lämpligt att Försäkringskassan hämtar in dokumentation och beslut från kommunen som visar vilken slags boendeinsats enligt LSS eller SoL som personen med funktionsnedsättning som söker assistansersättning har blivit beviljad. Se även avsnitt 6.3.

10.2 Begreppet omvårdnad – vad innebär det?

Vid utredning om rätten till assistansersättning och dess omfattning är det viktigt att utreda boende- och vistelseformerna eftersom det är avgörande för om personen kan få assistansersättning eller inte. Det har också betydelse för omfattningen av antalet assistanstimmar. Försäkringskassan måste ta ställning till om en annan insats enligt till exempel LSS och SoL påverkar rätten till assistansersättning. Huvudmannen för insatser enligt LSS och SoL är kommunen.

Begreppet omvårdnad finns i såväl LSS och SoL. Gemensamt är att det inte finns någon allmänt vedertagen definition av begreppet, men däremot kan dess syfte och innehåll beskrivas.

10.2.1 Omvårdnad enligt LSS

Alla verksamheter enligt LSS ska vara grundade på respekt för personens självbestämmande och integritet. Personen ska i största möjliga utsträckning ges inflytande över de insatser som ges. I verksamheten ska det finnas den personal som behövs för att ett gott stöd och en god service och omvårdnad ska kunna ges. (6 § LSS)

Vidare gäller även att insatser enligt LSS ska anpassas till personens individuella behov och utformas på ett sätt så att de är lätt tillgängliga för de personer som behöver dem och stärker deras förmåga att leva ett självständigt liv (7 § LSS).

I insatserna enligt 9 § 5–8 och 10 samt insatsen bostad med särskild service för vuxna ingår omvårdnad (9 e § LSS). Hit hör bland annat insatserna korttidsvistelse utanför det egna hemmet, boende i familjehem eller bostad med särskild service för barn och ungdomar som behöver bo utanför föräldrahemmet och bostad med särskild service för vuxna eller annan anpassad bostad för vuxna (9 § 6,8 och 9 LSS).

Det finns inte någon allmänt vedertagen definition av omvårdnad enligt LSS. Begreppet fanns även i omsorgslagen. Av förarbetena framkommer det att i begreppet ingår en skyldighet att stödja och hjälpa personen med dagliga behov som hen har svårigheter att klara själv. Det kan till exempel vara hjälp med att sköta hygien, att äta, klä sig, att gå och förflytta sig liksom hjälp med att klara till exempel personliga inköp. Omvårdnaden ska ges utifrån personens behov. I ansvaret för omvårdnaden ligger också att hjälpa personen så att hen får den hjälp som behövs från sjukvården, tandvården och de hjälpmedel som behövs. I begreppet ingår även att se till att misstankar om övergrepp och andra brott polisanmäls så att de blir utredda och föremål för åtgärd. (Prop. 1992/93:159 s. 181–182)

Omvårdnad kan ses som ett samlingsbegrepp för allt som en person behöver hjälp med i sin dagliga livsföring. Det innebär att omvårdnad innehåller både stöd och service som ska tillgodose personens individuella, psykiska, fysiska och sociala behov. Omvårdnaden kan bestå av såväl praktisk hjälp som av mer vägledande natur, allt beroende på personens behov och förutsättningar. Omvårdnaden syftar till att underlätta för personen att leva som andra. Oavsett innehåll ska omvårdnaden ges på ett sådant sätt att den stärker personens tilltro till sin egen förmåga. (Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS. Stöd för rättstillämpning och handläggning, Socialstyrelsen, s. 39)

Omvårdnad kan konkret innebära hjälp med att:

- äta, dricka och förflytta sig
- sköta personlig hygien och att klä sig
- sköta hemmet, tillreda måltider, göra ärenden och inköp
- kommunicera, upprätthålla sociala kontakter och bryta isolering
- göra tillvaron begriplig, förutsägbar och trygg samt hjälp med att planera framåt
- göra hälso- och sjukvård, inklusive habilitering, rehabilitering och hjälpmedel, och tandvård tillgänglig
- se till att misstankar om övergrepp och andra brott mot personen polisanmäls. (Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS. Stöd för rättstillämpning och handläggning, s. 39)

Behovet av omvårdnad varierar mellan olika personer. Det kan också variera över tid för en och samma person till exempel på grund av att personen blir äldre eller att behovet förändras. Omvårdnaden ska därför kontinuerligt anpassas efter de omständigheter som råder och hela tiden svara mot personens aktuella situation och behov. (Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS. Stöd för rättstillämpning och handläggning, Socialstyrelsen, s. 42)

Det ska finnas den personal som behövs för att ge ett gott stöd, en god service och omvårdnad i verksamheter enligt LSS (6 § LSS). Personalen ska ha den utbildning och erfarenhet som kan krävas för varje specifik uppgift (prop. 1992/93:159 s. 171).

I kombination med vissa vistelseformer kan det förekomma att personen är beviljad personlig assistans enligt LSS eller SFB. Kontinuiteten i det personliga stödet är inte alltid samma sak som att staten ska stå för kostnaden via assistansersättningen. Det kan i stället betyda att den personliga assistenten kan komma att få en annan uppdragsgivare under denna tid. Omvårdnad enligt SoL

I SoL finns det särskilda bestämmelser för olika grupper. Personer med funktionshinder är en av dessa grupper. Insatser för personer med funktionshinder kallas i SoL omsorger om funktionshindrade. Med omsorger avses insatser i form av service och omvårdnad som omfattas av socialtjänstlagen. Med service avses bland annat

- praktisk hjälp med hemmets skötsel, till exempel städning och tvätt
- hjälp med inköp
- hjälp med ärenden på post och bank
- tillredning av måltider eller distribution av färdiglagad mat.

Med omvårdnad avses vad som mer behövs för att tillgodose fysiska, psykiska och sociala behov, bland annat

- hjälp med att dricka, klä sig och förflytta sig
- hjälp med att sköta personlig hygien
- insatser för att bryta isolering
- insatser för att känna trygghet och säkerhet.

10.3 SFB och LSS

9 § LSS

Insatserna för särskilt stöd och service är

1. rådgivning och annat personligt stöd som ställer krav på särskild kunskap om problem och livsbetingelser för människor med stora och varaktiga funktionshinder,
 2. biträde av personlig assistent eller ekonomiskt stöd till skäligen kostnader för sådan assistans, till den del behovet av stöd inte täcks av beviljade assistanstimmar enligt 51 kap. socialförsäkringsbalken,
 3. ledsagarservice,
 4. biträde av kontaktperson,
 5. avlösarservice i hemmet,
 6. korttidsvistelse utanför det egna hemmet,
 7. korttidstillsyn för skolungdom över 12 år utanför det egna hemmet i anslutning till skoldagen samt under lov,
 8. boende i familjehem eller bostad med särskild service för barn eller ungdomar som behöver bo utanför föräldrahemmet,
 9. bostad med särskild service för vuxna eller annan särskilt anpassad bostad för vuxna,
 10. daglig verksamhet för personer i yrkesverksam ålder som saknar förvärvsarbete och inte utbildar sig.
-

I LSS finns tio insatser angivna (9 § LSS). Personer som tillhör lagens personkrets har rätt till insatserna i form av särskilt stöd och särskild service enligt 9 § 1–9, om de behöver sådan hjälp i sin dagliga livsföring och om deras behov inte tillgodoses på annat sätt. Personer som tillhör lagens personkrets, första och andra gruppen, har även rätt till insatser enligt 9 § 10 (7 § LSS).

Personen ska genom insatserna tillförsäkras goda levnadsvillkor. Insatserna ska vara varaktiga och samordnade. De ska anpassas till personens individuella behov och utformas så att de är lätt tillgängliga för de personer som behöver dem och stärker deras förmåga att leva ett självständigt liv. (7 § LSS)

En insats enligt LSS ska endast ges om personen har begärt det (8 § LSS). Det är alltså frivilligt för personen att delta i till exempel daglig verksamhet eller att använda sig av korttidstillsyn i samband med skoldagen eller under lovet. Detta gör att assistansersättning kan betalas ut under den tid personen inte deltar i sådana verksamheter om förutsättningarna i övrigt är uppfyllda.

För rätt till assistansersättning krävs att en person för sin dagliga livsföring har behov av personlig assistans för sina grundläggande behov under i genomsnitt mer än 20 timmar i veckan (51 kap. 3 § SFB).

Nedan beskrivs de olika insatserna och hur de påverkar rätten till assistansersättning.

10.3.1 Råd och stöd

Insatsen ger rätt till stöd från personer med särskild kunskap om hur det är att leva med funktionshinder. Det kan vara kuratorer, psykologer, sjukgymnaster, arbets-terapeuter m.fl. Rådgivning och annat personligt stöd är ett komplement till rehabilitering och habilitering som ges via HSL eller SoL. (prop. 1992/93:159 s. 173–174)

Regionen ansvarar i regel för insatsen (2 § första stycket LSS).

Assistansersättning kan beviljas vid de tillfällen personer har rådgivning och stöd om behovet av personlig assistans finns i samband med dessa tillfällen och behovet i övrigt är förenligt med bestämmelserna i SFB.

10.3.2 Biträde av personlig assistent eller ekonomiskt stöd till skäliga kostnader för personlig assistans (9 § LSS p. 2)

Biträde av personlig assistent innebär att kommunen i samråd med den enskilde anordnar assistans i kommunens egen regi eller genom uppdrag till kooperativ, företag eller annan som de har avtal med. Kommunen är skyldig att göra det när den enskilde inte vill anordna sin personliga assistans själv (se prop. 1992/93:159 s. 175).

Kommunen kan också bevilja ekonomiskt stöd till skäliga kostnader för assistans. Den enskilde får då pengar som hen använder för att köpa assistans eller själv anställa personliga assistenter (se prop. 1992/93:159 s. 175).

Läs mer

Läs mer om personlig assistans och assistansersättning i kapitel 1, 3 och 9 och om köp av personlig assistans eller kostnader för personliga assistenter i kapitel 14.

10.3.3 Ledsagarservice

Insatsen ledsagning ges som ett led för att underlätta för personen att ha kontakter med andra. Ledsagningen syftar till att bryta isolering som ofta kan bli följd av funktionshinder. Insatsen bör ha karaktären av en personlig service och anpassas efter de individuella behoven. (prop. 1992/93:159 s. 178)

Den som inte har behov av personlig assistans, alltså inte har behov av hjälp med de grundläggande behoven, utan har behov av hjälp för att till exempel delta i samhälls- och kulturlivet kan i stället ha rätt till ledsagarservice.

Assistansersättning är inte förenlig med ledsagning. Har personen behov av hjälp med de grundläggande behoven i genomsnitt mer än 20 timmar per vecka har hen även rätt till assistansersättning för andra behov som inte tillgodoses på något annat sätt. I dessa behov ryms de behov som ledsagningen är tänkt att tillgodose. När en person får personlig assistans enligt LSS eller assistansersättning enligt SFB upphör i regel ett beslut om ledsagning.

10.3.4 Kontaktperson

En kontaktperson är en medmänniska som hjälper till att minska den sociala isoleringen. Kontaktpersonen kan underlätta för den enskilde så att hen kan komma ut och träffa människor. (prop. 1992/93:159 s. 178)

En kontaktperson ska inte tillgodose de behov som en personlig assistent hjälper till med. En kontaktperson ska inte hjälpa individen med den personliga omvårdnaden.

Assistansersättning kan beviljas under den tid personen träffar sin kontaktperson om ett behov av personlig assistans finns som i övrigt är förenligt med bestämmelserna i socialförsäkringsbalken.

10.3.5 Avlösarservice i hemmet

Avlösarservice i hemmet är till för att anhöriga, eller familjehemsförälder, ska få avkoppling och kunna utträta sysslor utanför hemmet. Insatsen kan både vara regelbunden och till för oförutsedda situationer. Den ska kunna beviljas när som helst på dygnet. (prop. 1992/93:159 s. 76–77 och s. 178)

Omvårdnad ingår i insatsen (9 e § LSS).

Assistansersättning är inte förenlig med avlösarservice i hemmet. Assistansersättning kan inte beviljas för samma tid och behov som insatsen avlösarservice tillgodoser. När en person får personlig assistans enligt LSS eller assistansersättning enligt SFB upphör i regel ett beslut om avlösarservice i hemmet.

10.3.6 Korttidsvistelse utanför det egna hemmet

Genom att personen med funktionshinder får korttidsvistelse utanför det egna hemmet ska de anhöriga kunna få avlösning och utrymme för avkoppling. För personen med funktionshinder kan korttidsvistelsen både tillgodose behovet av miljöombyte och rekreation och ge möjlighet till personlig utveckling. Korttidsvistelsen kan förläggas till ett korttidshem eller i en annan familj – en stödfamilj. Sommarläger och annan lägerverksamhet kan också vara en form av korttidsvistelse. Även kortkurser vid folkhögskola eller liknande kan beviljas under insatsen korttidsvistelse. Insatsen kan även ses som ett led i att bryta ett beroendeförhållande mellan barn och föräldrar (prop. 1992/93:159 s. 77). Omvårdnad ingår i insatsen korttidsvistelse (9 e § LSS). Se även avsnitt 10.2.1.

I begreppet omvårdnad ingår en skyldighet att ge stöd och hjälp med personliga behov som personer inte kan klara själv. Det kan till exempel röra sig om hjälp med att sköta hygien, klä sig, gå och förflytta sig liksom att klara inköp eller liknande. Det är personens individuella, psykiska och fysiska behov som ska kunna tillgodoses via omvårdnaden. (Prop. 1992/93:159 s. 181–182).

Assistansersättning kan beviljas för tid då personen är på korttidsvistelse utanför det egna hemmet för de omvårdnads- och assistansbehov som inte tillgodoses genom insatsen.

10.3.7 Korttidstillsyn för skolungdomar över 12 år utanför det egna hemmet i anslutning till skoldagen och under lov

Kommunen ska enligt skollagen bedriva fritidsverksamhet för skolpliktiga barn till och med tolv års ålder. Insatsen enligt LSS ger barn med funktionshinder som är över tolv år ålder rätt till korttidstillsyn utanför det egna hemmet före och efter skolans slut, under lovdagar, studiedagar och längre lov. Omvårdnad ingår i denna insats (9 e § LSS, prop. 1992/93:159 s. 178, se även avsnitt 10.2.1)

I begreppet omvårdnad ingår en skyldighet att ge stöd och hjälp med personliga behov som en person inte kan klara själv, till exempel hjälp med att sköta hygien, att klä sig, att gå och förflytta sig liksom att klara inköp eller liknande. Det är personens individuella psykiska och fysiska behov som ska kunna tillgodoses via omvårdnaden (prop. 1992/93:159 s. 181–182).

Assistansersättning kan beviljas för tid då personen har korttidstillsyn utanför det egna hemmet för de omvårdnads- och assistansbehov som inte tillgodoses genom insatsen.

10.3.8 Boende i familjehem eller bostad med särskild service för barn eller ungdomar som behöver bo utanför föräldrahemmet

Insatsen rymmer två olika boendeformer: familjehem och bostad med särskild service. Boendeformerna är frivilliga och ska vara en kompletterande varaktig uppväxtmiljö till barnets hem. Barn och ungdomar som inte kan bo hos sina föräldrar kan ha rätt att bo i en annan familj eller i en bostad med särskild service. Det kan dels vara fråga om ett komplement till föräldrahemmet för barn som bor hos sina föräldrar en del av tiden, dels en ersättning för att bo i föräldrahemmet. (prop. 1992/93:159 s. 79–80 och s. 179)

Omvårdnad ingår i denna insats. I bostad med särskild service för barn och ungdomar ingår dessutom fritidsverksamhet och kulturella aktiviteter (9 e § LSS). Se även avsnitt 10.2.1

Familjehem

Familjehem avser flera olika funktioner inom samhällets stöd till barn och ungdomar. Insatsen boende i familjehem enligt LSS innebär att ett barn bor i en annan familj än den egna (9 § 8 LSS, prop. 1992/93:159 s. 179).

Familjehem definieras i 3 kap. 2 § socialtjänstförordningen (2001:937). Definitionen är densamma oavsett om den enskilde är placerad i ett familjehem med stöd LVU, SoL eller LSS. Placering på ett familjehem – med eller utan stöd av LVU – utgör inte en sådan institutionsvistelse som avses i 106 kap. 24 §. SFB.

Det går inte alltid att dra en skarp gräns mellan vad som är korttidsvistelse i form av boende i en stödfamilj och vad som är boende i ett familjehem. Korttidsvård kan bland annat ges genom att barn som har en funktionsnedsättning under en kortare eller längre tid bor i en annan familj, en stödfamilj. Ett barn kan också behöva bo hos en annan familj under veckorna men tillbringa helger och skollov hos föräldrarna. (Prop. 1992/93:159 s. 80 och 179)

Ett boende i familjehem innebär att barnet inte bor i sitt föräldrahem. Det är ett av samhällets stöd till unga människor. Kommunen betalar familjehemsersättning i form av arvode och ersättning för omkostnader till familjehemsföräldern. Sveriges Kommuner och Regioner lämnar årligen rekommendationer till kommunerna hur stor ersättningen bör vara beroende på hur mycket stöd den familjehemsplacerade personen behöver. Ersättningen betalas bland annat ut som ett beskattningsbart arvode som ingår i den sjukpenninggrundande inkomsten. Se vidare www.skr.se.

Omvårdnad ingår i insatsen familjehem. I begreppet omvårdnad ingår en skyldighet att ge stöd och hjälp med personliga behov som personer inte kan klara själv. Det kan till exempel vara behov av hjälp med att sköta hygien, att klä sig, att gå och förflytta sig liksom att klara inköp eller liknande. Det är personens individuella, psykiska och fysiska behov som ska kunna tillgodoses via omvårdnaden (prop. 1992/93:159 s. 181–182).

I förarbetena framhåller man att rätten till övriga stöd- och serviceinsatser ska gälla för barn och ungdomar med funktionshinder som bor i familjehem på samma sätt som för barn och ungdomar med funktionshinder som bor i sina föräldrahem (prop. 1992/93:159 s. 80). Assistansersättning kan därför beviljas för de behov som inte tillgodoses genom familjehemsplaceringen.

HFD konstaterade i avgörandet HFD 2013 ref. 81 att familjehemmets ansvar motsvarar föräldraansvaret vid bedömning av om ett barn har rätt till assistansersättning. Det innebär att när ett barn är placerat i familjehem ska hänsyn tas till föräldraansvaret på samma sätt som om barnet bodde hos sina ordinarie vårdnadshavare.

Domen innebär att det förhållandet att förhöjt arvode utgår till familjehemsföräldrarna inte påverkar bedömningen av om barnet har rätt till assistansersättning. Det är alltså

inte möjligt att i denna situation utifrån bestämmelsen i 7 § LSS hävda att barnets behov tillgodosetts genom förhöjning av arvodet.

Bostad med särskild service för barn eller ungdom

Bostad med särskild service är en insats som ska ses som ett komplement till föräldrahemmet. Orsaken kan vara både barnets eller den unges skolsituation och ett mycket omfattande omvårdnadsbehov. Bostaden kan också vara centrum för fördjupade och specialiserade habiliteringsinsatser. (Prop. 1992/93:159 s. 81)

Bostaden delas av ett litet antal barn. Den bör vara utformad som en vanlig bostad och ska fungera så hemligt som möjligt. Ett sådant boende kan vara föranlett av att barnet eller ungdomen på grund av funktionshinder behöver undervisning eller medicinsk eller annan vård som inte finns tillgänglig i hemkommunen. Bostäderna ska kunna användas flexibelt och efter barnets och familjens behov. Det är fråga om bostäder med mångsidiga användningsmöjligheter där olika inslag av förstärkta resurser kan erbjudas. Det är ofta fråga om att tillgodose komplicerade omvårdnadsbehov och det är i första hand omvårdnadsbehovet som föranleder valet av denna boendeform (prop. 1992/93:159 s. 81–82 och 179). Omvårdnad ingår i denna insats (9 e § LSS). Se även avsnitt 10.2.1.

I begreppet omvårdnad ingår en skyldighet att ge stöd och hjälp med personliga behov som en person inte kan klara själv. Det kan till exempel vara behov av hjälp med att sköta hygien, att klä sig, att gå och förflytta sig liksom att klara inköp eller liknande. Det är personens individuella, psykiska och fysiska behov som ska kunna tillgodoses via omvårdnaden (prop. 1992/93:159 s. 181–182).

I bostäder med särskild service för barn och ungdom tillhandahålls omvårdnad och service i en sådan omfattning att hjälpbehovet normalt är tillgodosett. I vissa fall kan det dock finnas behov av kompletterande insatser i form av personlig assistans.

Socialstyrelsen har föreskrifter och allmänna råd (SOSFS 2012:6) om bostad med särskild service för barn eller ungdom enligt LSS.

Assistansersättning kan beviljas när barnet bor hemma under till exempel veckoslut och skolferier om förutsättningarna i övrigt är uppfyllda.

10.3.9 Bostad med särskild service för vuxna eller annan särskilt anpassad bostad för vuxna

Insatsen bostad med särskild service för vuxna eller annan särskilt anpassad bostad för vuxna reglerar inte i detalj hur boendet för vuxna ska vara organiserat men tre huvudformer kan urskiljas:

- gruppboende
- serviceboende
- annan särskilt anpassad bostad.

Med anledning av LSS mål och grundläggande principer har lagstiftaren lämnat öppet för andra boendeanternativ och för en utveckling av olika boendeformer. (Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS. Stöd för rättstillämpning och handläggning, Socialstyrelsen, s. 33)

Gruppboende och serviceboende är att betrakta som bostäder med särskild service. I båda bostadsformerna ingår omvårdnad (9 e § LSS). I bostad med särskild service, gruppboende och serviceboende, ingår också fritidsverksamheter och kulturella aktiviteter (9 e § LSS). Se även avsnitt 10.2.1.

Gruppboestad

I en gruppboestad ska det finnas fast bemanning som i huvudsak ska täcka de boendes hela stödbehov vid alla tider på dygnet. En gruppboestad består vanligtvis av ett litet antal lägenheter, i regel tre till fem lägenheter, som är grupperade i villor, radhus eller flerfamiljshus kring gemensamma utrymmen.

Syftet med gruppboestäder är att vuxna personer med funktionshinder som inte klarar ett eget boende eller ett boende i serviceboestad ändå ska ha möjlighet att lämna föräldrahemmet och skapa sig ett eget hem. Gruppboestäderna ersätter också bland annat vårdhemsboende. Gruppboestad är ett bostadsalternativ för personer som har ett så omfattande tillsyns- och omvårdnadsbehov att mer eller mindre kontinuerlig närvaro av personal är nödvändig. Bostadslägenheten i gruppboestaden ska vara den försäkrades permanenta bostad. Detta ställer särskilda krav på bostadsstandarden. Huvudregeln är att de generella byggbestämmelser som gäller för bostäder i allmänhet, också ska gälla för bostadslägenheter i en gruppboestad. (Prop. 1992/93:159 s. 86–87 och 180)

I en gruppboestad finns det fast anställd personal som bas. Därför bör personlig assistans normalt inte beviljas för den som bor i en gruppboestad. De boende ska ha inflytande och medbestämmande över vilken personal som ska hjälpa dem i bostaden. Med det kan finnas behov av personlig assistans vid fritidsaktiviteter och andra aktiviteter utanför bostaden. Kommunen har ansvar både för att tillhandahålla och finansiera personlig assistans för personer som bor i en gruppboestad, om den försäkrade önskar sådan och det finns ett behov av assistans. (Prop. 1992/93:159 s. 175 och 177)

Assistansersättning beviljas inte för tid då en person bor i en gruppboestad (106 kap. 24 § SFB). Se även avsnitt 6.3.

Serviceboestad

En serviceboestad består av ett antal lägenheter som har tillgång till gemensam service och fast anställd personal. (Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS. Stöd för rättstillämpning och handläggning, Socialstyrelsen, s. 36)

Serviceboestad innebär att den funktionshindrade personen har en egen bostad från vilken hen dygnet runt kan tillkalla närbelägen servicepersonal. Lägenheterna är fullvärdiga bostäder och ofta anpassade efter den enskildes behov. I serviceboestaden finns ofta tillgång till annan gemensam service, till exempel restaurang, matdistribution och hobbylokaler (prop. 1992/93:159 s. 86 och 180).

Insatsen serviceboestad är en mellanform mellan att bo i ett helt självständigt boende och i en lägenhet i en gruppboestad. Denna mellanform kan rymma flera olika typer av boende. För samtliga gäller att lägenheterna ska vara fullvärdiga och att dygnet runt-stöd, utifrån den enskildes behov, erbjuds i den egna lägenheten av en fast personalgrupp. (Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS. Stöd för rättstillämpning och handläggning, Socialstyrelsen, s. 36)

Assistansersättning kan beviljas för den som bor i en serviceboestad för de omvårdnads- och assistansbehov som inte tillgodoses i boendet.

Särskilt anpassad bostad

Annan särskilt anpassad bostad för vuxna kan vara en lägenhet utan fast bemanning där den fysiska miljön anpassats efter den boendes behov (prop. 1992/93:159 s. 87 och 179).

Med en särskilt anpassad bostad för vuxna avses en bostad med en viss fysisk grundanpassning till de behov som en person med funktionsnedsättning har. Däremot ingår

ingen fast bemanning. Assistansersättning kan betalas ut under förutsättning att övriga krav är uppfyllda.

10.3.10 Daglig verksamhet

Den som tillhör grupp ett och grupp två i LSS personkrets har rätt till daglig verksamhet om personen har behov av insatsen och behovet inte tillgodoses på annat sätt (7 § LSS). Rätten gäller personer i yrkesverksam ålder som saknar förvärvsarbete och som inte utbildar sig.

Huvudregeln säger att assistansersättning inte betalas ut för tid då personen vistas eller deltar i daglig verksamhet enligt LSS (106 kap. 24 § SFB). Undantaget säger dock att om det finns särskilda skäl kan assistansersättning betalas ut (106 kap. 25 § SFB). Se avsnitt 6.10.

10.4 SFB och SoL

10.4.1 Särskilda boendeformer för service och omvårdnad enligt SoL

Kommunen ska tillhandahålla olika boendeformer för personer med särskilda behov (5 kap. 5 § andra stycket och 7 § tredje stycket SoL).

Till de särskilda boendeformerna för service och omvårdnad hör ålderdomshem och andra servicehus. Dit hör även gruppboende för äldre samt sjukhem. Hit räknas dessutom bostäder med särskild service för personer som till följd av fysiska, psykiska eller andra skäl möter betydande svårigheter i livsföringen.

Assistansersättning kan beviljas till den som bor i dessa boendeformer för de omvårdnads- och assistansbehov som inte omfattas av kommunens beslut om bistånd i form av särskilt boende och vård- och omsorgsinsatser.

10.4.2 Hemtjänst

Personlig assistans bör beviljas i sådan omfattning att den enskildes hela behov av personliga stödinsatser kan tillgodoses, även sådant stödbehov som sett för sig kanske inte skulle ge rätt till personlig assistans. Den personliga assistenten ökar då möjligheterna att samordna samhällets insatser för den svårt funktionshindrade. Assistenten ska exempelvis kunna utföra arbetsuppgifter som annars utförs av den sociala hemtjänsten enligt SoL. (Prop. 1992/93:159 s. 175–176)

Meningen är dock inte att assistenten för svårt funktionshindrade personer till alla delar ska ersätta hemtjänstens insatser. Städning, inköp och liknande uppgifter som inte görs tillsammans med den enskilde som ett led i det personliga stödet, ska inte tas med vid beräkningen av behovet av personlig assistans (prop. 1992/93:159 s. 175–176). Med liknande uppgifter kan avses till exempel matlagning, tvätt av kläder och övrig klädvård.

Den enskilde kan ibland vilja ha städning, inköp eller liknande uppgifter utförda under tider då hen själv arbetar eller deltar i annan verksamhet och inte är hemma. I sådana fall kan personen inte få dessa uppgifter utförda som personlig assistans. Detsamma gäller om personen i övrigt väljer att få insatserna utförda av en städfirma, kommunens hemtjänst eller liknande. (Bet. 1995/96:SoU15 s. 15)

10.4.3 Familjehem enligt SoL

Familjehem enligt SoL innebär ett enskilt hem som på uppdrag av socialnämnden tar emot personer som behöver vårdas eller bo i ett annat hem än det egna (6 kap.1 § SoL).

Ett boende i familjehem innebär att barnet inte bor i sitt föräldrahem. Det är ett av samhällets stöd till unga människor. Kommunen betalar familjehemsersättning i form av arvode och ersättning för omkostnader till familjehemsföräldern. Sveriges Kommuner och Regioner lämnar årligen rekommendationer till kommunerna på hur stor ersättningen bör vara i förhållande till det stöd den familjehemsplacerade personen behöver. Ersättningen betalas bland annat ut i form av ett beskattningsbart arvode. Se vidare www.skr.se.

Placering på ett familjehem – med eller utan stöd av LVU – utgör inte en sådan institutionsvistelse som avses i 106 kap. 24 § SFB. Assistansersättning kan därför beviljas för de omvårdnadsbehov som inte omfattas av familjehemsplaceringen. HFD konstaterade i HDF 2013 ref 81 att familjehemmets ansvar motsvarar föräldraansvaret vid bedömning av om ett barn har rätt till assistansersättning. Det innebär att när ett barn är placerat i familjehem ska hänsyn tas till föräldraansvaret på samma sätt som om barnet bodde hos sina ordinarie vårdnadshavare.

Domen innebär att det förhållandet att förhöjt arvode utgår till familjehemsföräldrarna inte påverkar bedömningen av om barnet har rätt till assistansersättning. Det är alltså inte möjligt att i denna situation utifrån bestämmelsen i 7 § LSS hävda att barnets behov tillgodosätts genom förhöjning av arvodet.

10.5 SFB och speciella skolformer

10.5.1 Boenden vid statliga specialskolor

Den statliga specialskolan ger undervisning på grundskolenivå, och har en tioårig läroplan. Specialpedagogiska skolmyndigheten (SPSM) driver ett antal specialskolor för barn och ungdomar med funktionsnedsättning. Läs mer om Specialpedagogiska skolmyndighetens verksamhet på spsm.se.

De flesta specialskolor erbjuder boenden till eleverna under skolveckorna. Enligt skollagen (2010:800) ansvarar då staten för att eleverna utan extra kostnader får tillfredsställande förhållanden (12 kap. 25 § andra stycket Skoll). Vid dessa boenden finns fast anställd personal som ansvarar för elevernas omvårdnad. När en elev bor i sitt föräldrahem, eller i en egen bostad, kan det finnas rätt till assistansersättning. Det gäller även när eleven bor hemma under veckoslut och skolfrier samt uppfyller övriga förutsättningar för att få assistansersättning.

Vid elevboenden på ovan nämnda skolor tillhandahålls stöd och omvårdnad i sådan omfattning att elevernas personliga hjälpbehov normalt är tillgodosett. I vissa fall kan det dock finnas behov av kompletterande insatser i form av personlig assistans för den tiden eleven bor på elevboendet.

10.5.2 Boende vid riksgymnasier

Riksgymnasieverksamheten i landet omfattar gymnasial utbildning för döva och hörselskadade samt svårt rörelsehindrade ungdomar (15 kap. 9 § Skoll).

Riksgymnasier för döva och gravt hörselskadade ungdomar

Hörselskadade ungdomar har rätt till gymnasieutbildning som är anpassad efter deras funktionshinder. Örebro kommun bedriver verksamhet vid två riksgymnasier. Vid Riksgymnasiet för döva (RGD) bedrivs utbildning för döva ungdomar från hela landet. Denna utbildning vänder sig även till dem som på grund av språkstörning behöver insatser av samma slag som döva ungdomar. Undervisningen bedrivs på teckenspråk.

För elever som behöver och önskar det ska Örebro kommun anvisa kost och logi. Kommunen ska svara för att eleverna har tillgång till den hjälp i övrigt som föranleds av funktionshindret (10 kap.11 § gymnasieförordningen). Hemkommunen svarar för kostnaderna för utbildningen (10 kap.10 § gymnasieförordningen).

För elever i RGD och RGH förekommer följande boendeformer: veckohemsfamilj och elevkollektiv. I båda boendena finns personal att tillgå. Under lov och praktik har inte eleverna tillgång till sina boenden.

Om en försäkrad ansöker om assistansersättning eller redan är beviljad ersättning behöver Försäkringskassan göra en särskild utredning angående vilken omvårdnad och service som tillgodoses genom boendeformen. I vissa fall kan det dock finnas behov av kompletterande insatser i form av personlig assistans för den tid eleven bor boendeformen.

När en elev bor i sitt föräldrahem eller i en egen bostad kan assistansersättning betalas ut. Detsamma gäller när eleven bor hemma under veckoslut och skolfrier om förutsättningarna i övrigt är uppfyllda för rätt till assistansersättning.

Riksgymnasieplatser med Rh-anpassad utbildning

Svårt rörelsehindrade ungdomar har rätt till Rh-anpassad gymnasieutbildning (11 kap. gymnasieförordningen). Riksgymnasieplatser med Rh-anpassad utbildning finns f.n. inom den reguljära gymnasieskolan i fyra kommuner i landet: Stockholm, Göteborg, Kristianstad och Umeå.

Eleverna har rätt till omvårdnadsinsatser i anslutning till utbildningen. Omvårdnadsinsatserna innefattar rehabilitering, boende i elevhem för elever som har sådant behov samt omvårdnad i elevhemsboendet.

De omvårdnadsinsatser i anslutning till utbildningen som svårt rörelsehindrade ungdomar har rätt till betalas av staten genom Statens institut för särskilt utbildningsstöd, Sibus.

De elever som bor i elevhem betalar månadsvis en avgift för kost och logi, s.k. elevavgift.

Vid boende i elevhem tillhandahålls omvårdnad och service i sådan omfattning att hjälpbehovet normalt är tillgodosett. I vissa fall kan det dock finnas behov av kompletterande insatser i form av personlig assistans för tid eleven bor i elevhemmet.

När en elev bor i sitt föräldrahem eller i en egen bostad kan assistansersättning betalas ut för denna tid. Detsamma gäller när eleven bor hemma under veckoslut och skolfrier om förutsättningarna i övrigt är uppfyllda för rätt till assistansersättning. Se avsnitt 10.3.

10.6 Vissa andra boendeformer

Gruppboende ska inte förväxlas med kollektiva boendeformer där exempelvis flera personer som har personlig assistans på eget initiativ bor tillsammans men där var och en för sig har personlig assistans.

Assistansersättning kan betalas ut till elever som studerar vid folkhögskolor både under vistelsen där och under de perioder som eleverna bor hemma, om förutsättningarna för rätt till assistansersättning är uppfyllda. Assistansersättning kan betalas ut till dem som bor i studenthem eller liknande boendeformer där omvårdnad inte ingår.

10.7 Särskilt utbildningsstöd

Folkhögskolor, högskolor och universitet kan söka bidrag för särskilt utbildningsstöd till kursdeltagare/studenter hos Specialpedagogiska skolmyndigheten (SPSM). Särskilt utbildningsstöd regleras i förordningen (2011:1163) om statsbidrag för särskilt utbildningsstöd. Bidrag lämnas i mån av medel och ska täcka kostnader för särskilda utbildningsinsatser, det vill säga kostnader för utbildningen och för åtgärder i samband med utbildningen.

Enligt förordningen kan folkhögskolor, universitet eller högskolor som utbildningsanordnare söka bidrag för insatser som inte tillgodoses på annat sätt, till exempel av kommunen, Försäkringskassan eller genom andra stödåtgärder av utbildningsanordnaren.

Stödet är kostnadsfritt för deltagaren/studenten och organiseras som regel lokalt av utbildningsanordnaren. Det är utbildningsanordnarens förutsättningar som styr stödets utformning.

Folkhögskolor kan söka bidrag för stödpersoner till kursdeltagare som har behov av stöd i sin dagliga livsföring. Folkhögskolan gör en bedömning av kursdeltagarens behov av stöd och utreder om en annan part bör tillgodose hela eller delar av stödbehovet. Deltagare i folkhögskolekurser kan få stöd oberoende av typ av funktionshinder. Folkhögskolan söker bidraget hos SPSM i januari men det är möjligt för skolan att korrigerar ansökan under året.

Universitet och högskolor kan söka bidrag för särskilt utbildningsstöd till studerande med svåra rörelsehinder, psykiska eller neuropsykiatriska funktionsnedsättningar. Särskilt utbildningsstöd för studerande på högskolor och universitet är bland annat mentorstöd. Mentorstöd innebär att studenten kan få hjälp med att strukturera och planera sina studier. Särskilt utbildningsstöd omfattar inte personlig assistans. Bidraget kan sökas en gång per år i november. Det är också möjligt för universitet och högskolor att söka bidrag från nationella medel för stöd till studenter med funktionshinder som Stockholms universitet ansvarar för.

En kombination av personlig assistans (genom LSS, SFB) och särskilt utbildningsstöd är möjlig. Om en deltagare har personlig assistans ska folkhögskolor räkna bort dessa timmar vid ansökan om stödperson till SPSM. Särskilt utbildningsstöd och personlig assistans får inte omfatta samma insats. För att Försäkringskassan inte ska bevilja assistansersättning ska behovet faktiskt tillgodoses genom särskilt utbildningsstöd.

10.8 Personligt biträde till personer med arbetshandikapp

Bestämmelserna om personligt biträde åt en person med arbetshandikapp finns i förordningen (2000:630) om särskilda insatser för personer med arbetshandikapp.

En arbetsgivare kan få ett statligt bidrag till arbetsbiträde för en person med funktionsnedsättning som utan hjälp har svårt att få eller behålla ett arbete. Bidraget ska kompensera arbetsgivaren för de merkostnader som uppstår för att biträda personen på arbetsplatsen. Arbetsförmedlingen beslutar om bidrag till arbetsbiträde.

När den försäkrade har personlig assistans för att kunna utföra arbetsuppgifter som lönearbete, motsvarar assistansfunktionen dels insatser som ett arbetsbiträde gör, dels ytterligare personliga stödinsatser som den försäkrade har behov av i denna situation (prop. 1992/93:159 s. 176).

Om en person har rätt till assistansersättning kan därför det totala behovet av assistanstimmar i arbetssituationen medräknas. Då kommer assistansersättningen att ersätta bidraget till arbetsbiträde.

10.9 Hjälpmedel och bostadsanpassningsbidrag

Personer med funktionsnedsättning kan få hjälpmedel och bostadsanpassningsbidrag i syfte att kompensera för en nedsatt kroppsfunction. Hjälpmedel kan bidra till att personer med funktionsnedsättning bibehåller eller ökar aktivitet, delaktighet och självständighet. Bostadsanpassningsbidrag kan ge personer med funktionsnedsättning möjlighet till ett självständigt liv i eget boende. De klassificeras som omgivningsfaktorer i WHO:s klassifikation ICF.

Bestämmelserna om hjälpmedel finns i HSL. Ansvaret för att erbjuda hjälpmedel till personer med funktionsnedsättning är delat mellan regionerna och kommunerna. Hur ansvaret är fördelat när det gäller de olika hjälpmedelsområdena är inte reglerat i lag. Regionerna ansvarar i huvudsak för syn-, hörsel- och ortopedtekniska hjälpmedel. För övriga hjälpmedelsområden delas ansvaret mellan regionerna och kommunerna. Möjligheten att få ett visst hjälpmedel kan variera beroende på var i landet man är bosatt.

Bestämmelserna om bostadsanpassningsbidrag finns i lagen (2018:222) om bostadsanpassningsbidrag. Kommunen beslutar om rätten till bostadsanpassningsbidrag.

Mer information om bostadsanpassning kan ges av varje kommun. Information om hjälpmedel kan lättast hämtas in lokalt från kommunen eller regionen.

Försäkringskassan eller Arbetsförmedlingen kan bevilja hjälpmedel som gör att en person med funktionsnedsättning kan arbeta.

Läs mer

Om omgivningsfaktorer i ICF i Internationell klassifikation av funktionstillstånd, funktionshinder och hälsa (ICF), svenska versionen 2022, Socialstyrelsen.

11 Beslut hos Försäkringskassan

Det här kapitlet handlar om

- beslut om assistansersättning
- beslut med förbehåll
- vem som fattar beslut
- interimistiska beslut.

11.1 Beslut om assistansersättning

Läs mer

Vägledning 2004:7 beskriver utförligt vad som gäller för beslut. Där kan man till exempel läsa om

- dokumentation av beslut
- motivering av beslut
- interimistiska beslut
- när beslut får verkställas
- avskrivning.

Du kan läsa om omprövning och överklagan i Vägledning 2001:7.

Du kan läsa om rättelse och ändring av beslut Vägledning 2018:1.

Du kan läsa om hur beslutsbrev ska utformas i riktlinjerna (2005:14) *Att skriva kommuniseringsbrev och beslutsbrev i Försäkringskassan*.

Ett beslut om assistansersättning gäller omedelbart, om det inte står något annat i beslutet (112 kap. 5 § SFB). En ändring av assistansersättning vid väsentligt ändrade förhållanden ska gälla från och med den månad när anledningen till ändringen uppkom (51 kap. 13 § SFB).

Ett beslut om särskilda skäl för assistans under kortare sjukhusvistelse påverkar inte antalet beviljade assistanstimmar, men det kan påverka hur de beviljade timmarna får användas. Ett sådant beslut kan fattas självständigt eller tillsammans med rätten till ersättning.

11.1.1 Beslut om antal beviljade timmar

De bedömningar som ligger till grund för beslutet om antalet beviljade assistanstimmar bygger på beskrivningar av vad den försäkrade behöver hjälp med, och Försäkringskassans bedömning av hur de behoven ger rätt till assistanstimmar. Försäkringskassan bedömer normalt sett utifrån de omständigheter som gäller när beslutet fattas. Bedömningarna som ligger till grund för beslutet innebär inte att de beviljade assistanstimmarna måste användas precis på samma sätt som Försäkringskassan bedömt behoven.

När fler än ett beslut om antal beviljade assistanstimmar ska fattas vid samma tillfälle är det ofta lämpligt att samla besluten i samma beslutsbrev. Den vanligaste situationen är när en omprövning enligt 51 kap. 12 § SFB görs samtidigt som en prövning av fler assistanstimmar. Det finns normalt ingen anledning att hålla isär besluten om prövningarna påverkar varandra, eller om besluten gäller omständigheter som överlappar varandra.

Eftersom situationerna ska prövas utifrån olika bestämmelser så måste det framgå vilken bedömning som är kopplad till vilken bestämmelse. En omprövning påverkar till exempel inte andra assistanstimmar än de som berörs av det väsentligt ändrade förhållandet. Det gäller dock inte om det ändrade förhållandet innebär att det inte längre finns rätt till assistansersättning.

Det ska vara tydligt för den försäkrade vilka bedömningar som görs och varför samt vilka beslut som har fattats. Utgångspunkten är att hen ska kunna förstå och följa resonemanget i beslutsbrevet. Ett beslut om hur många assistanstimmar som den försäkrade har rätt till är ett resultat av flera olika bedömningar. Beslutet i sig innebär dock bara att ett visst antal assistanstimmar beviljas för en viss period.

11.1.2 Så får beviljade assistanstimmar användas

Ett beslut om personlig assistans ska innehålla information om den yttre ram inom vilken timmarna får användas. Det är sedan den försäkrade som avgör när och på vilket sätt stödet ska ges inom den ram som de beviljade timmarna ger. Det innebär att den försäkrade har stor frihet att använda sina assistanstimmar som hen själv väljer. De begränsningar som finns följer av lag eller annan författning. En begränsning är till exempel att assistanstimmarna måste användas till personlig assistans, och att det krävs särskilda skäl för att ersättning ska betalas ut i vissa fall. Att assistanstimmarna får användas på andra sätt än enligt bedömningen i beslutet är avgörande för att den personliga assistansen ska ge människor möjlighet att leva som andra. Att assistanstimmarna används på andra sätt är aldrig i sig anledning att ompröva beslutet. Om assistanstimmarna används på andra sätt på grund av väsentligt ändrade förhållanden kan dock förutsättningarna för omprövning vara uppfyllda.

En följd av att beslutet omfattar ett visst antal assistanstimmar för en viss period är att assistanstimmarna inte beviljas för en specifik aktivitet. Beslutet måste däremot innehålla tydlig information om förhållanden som kan påverka den försäkrades rätt till ersättning. Detta för att den försäkrade ska kunna uppfylla sin anmälningsskyldighet enligt 110 kap. 46 § SFB (se också avsnitt 3.4). En sådan information kan också ha betydelse vid en prövning av väsentligt ändrade förhållanden eller en ansökan om fler timmar. Däremot behöver beslutet inte innehålla alla detaljer om behoven eftersom informationen som beslutet bygger på finns i ärendet. För integritetskänsliga behov kan det finnas särskild anledning att överväga hur detaljerat behoven behöver beskrivas i beslutet.

Läs mer

Du kan läsa om de principer som genomsyrar personlig assistans i avsnitt 1.3 och om vägledande principer och förhållningssätt i handläggningen av assistansersättning i kap.5.

11.2 Beslut med förbehåll

Assistansersättning lämnas inte för tid när personen

- vårdas på en institution som tillhör staten, en kommun eller en region,
- vårdas på en institution som drivs med bidrag från staten, en kommun eller en region
- bor i en gruppbostad (106 kap. 24 § 1–3 SFB).

För att en person ska kunna planera att flytta från en institution eller gruppbostad behöver hen veta om hjälpbehovet kan tillgodoses genom assistansersättning.

Försäkringskassan har därför ett allmänt råd till 106 kap. 24 § SFB. Inför planerad flyttning från en institution bör Försäkringskassan fatta beslut med förbehåll att beslutet gäller under förutsättning att den försäkrade faktiskt flyttar från institutionen i fråga. På motsvarande sätt bör beslut kunna fattas vid flyttning från en gruppboende (RAR 2002:6 till 106 kap. 24 § SFB)

11.3 Vem fattar beslut om assistansersättning?

Beslut om assistansersättning omfattas av den särskilda beslutsordningen. Läs mer i Ansvars- och delegationsordning för avdelningen för funktionsnedsättning och varaktigt nedsatt arbetsförmåga (FV). Nedan beskrivs vilka beslut som fattas av särskilt utsedd beslutsfattare och vilka beslut som fattas av handläggare.

11.3.1 Beslut av särskilt utsedd beslutsfattare

När det gäller assistansersättning avgörs följande frågor av en särskilt utsedd beslutsfattare:

- I beslut om rätten till assistansersättning ingår att sökanden tillhör den svenska socialförsäkringen och uppfyller övriga relevanta villkor i socialförsäkringsskyddet (3–7 kap. SFB).
- Rätten till assistansersättning med ett visst antal assistanstimmar per vecka, månad eller längre tid men längst sex månader då sökanden har behov av personlig assistans för sin dagliga livsföring (51 kap. 9 § SFB). I beslutet anges vilken grupp i personkretsen som sökanden bedöms tillhöra.
- Avslag på ansökan och anmälan om rätten till assistansersättning. I beslutet anges om Försäkringskassan tagit ställning till om sökanden bedöms tillhöra eller inte tillhöra personkretsen (51 kap. 2 § SFB).
- Från vilken tidpunkt assistansersättning beviljas (51 kap. 9 § SFB)
- Beslut om särskilda skäl för högre timbelopp om frågan prövas i samband med rätten till assistansersättning (51 kap. 11 § andra stycket SFB)
- Interimistiska beslut om rätt till assistansersättning (112 kap. 2 § SFB)
- Beslut om att inte bevilja assistansersättning vid vård på institution och gruppboende (106 kap. 24 § SFB)
- Beslut om särskilda skäl vid vistelse i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet (106 kap. 25 § SFB)
- Beslut vid omprövning (51 kap. 12 § SFB).
- Beslut om att rätt till assistansersättning minskar eller upphör.

11.3.2 Beslut om assistansersättning av handläggare

Om frågorna inte prövats i samband med rätten till assistansersättning, så avgörs bland annat följande frågor av handläggaren:

- Beslut om avslag när vi avslår på grund av att den enskilde inte omfattas eller har omfattats av socialförsäkringen enligt bestämmelserna i 3–7 kap. SFB eller motsvarande äldre bestämmelser.
- Beslut om utbetalning (51 kap. 7, 11 och 14–17 §§ SFB; 6 § förordningen [1993:1091]).
- Beslut om att fastställa från och med tidpunkt och beviljandeperiod när beslutet om assistansersättning bara innehåller assistanstimmar per vecka (51 kap. 7 och 9 §§ SFB).
- Beslut om högre timbelopp. (51 kap. 11 § andra stycket SFB)
- Beslut om skäligt belopp (51 kap. 11 § tredje stycket SFB)
- Beslut om särskilda skäl vid kortare sjukhusvård. (106 kap. 25 § SFB)
- Beslut om att assistansersättning upphör när en person avlidit (51 kap. 9 § SFB)

- Beslut om att förutsättningarna för omprövning av assistansersättning inte är uppfyllda (51 kap. 12 § SFB).
- Beslut om utbetalning ska ske i förskott (51 kap. 15 § SFB).
- Beslut om betalningsmottagare (51 kap. 18-19 §§ SFB).
- Beslut om särskilda skäl för utbetalning när anordnaren inte har tillstånd att bedriva assistans (51:16 b § SFB).
- Preskription (107 kap. 12 § SFB)
- Utredningsåtgärder (110 kap. 14 § SFB).

11.4 Interimistiska beslut

Försäkringskassan kan i vissa situationer fatta interimistiska (tillfälliga) beslut om rätten till, eller utbetalning av, assistansersättning i väntan på att ett slutligt beslut kan fattas. De interimistiska besluten gäller endast till dess att något annat beslutas och måste därför alltid följas av ett slutligt beslut.

Läs mer

I vägledning (2004:7) Förvaltningsrätt i praktiken beskrivs vad som gäller vid interimistiska beslut, vilka villkor som ska vara uppfyllda, vem som kan ta initiativ till sådana beslut och förutsättningarna för att fatta ett interimistiskt beslut.

112 kap. 2 § SFB

För tid till dess att ett ärende har avgjorts får Försäkringskassan och Pensionsmyndigheten besluta i fråga om ersättning från samma myndighet, om

1. det inte utan betydande dröjsmål kan avgöras om rätt till ersättning föreligger,
2. det är sannolikt att sådan rätt föreligger, och
3. det är av väsentlig betydelse för den som begär ersättningen.

Ett beslut enligt första stycket får meddelas även när det står klart att rätt till ersättning föreligger men ersättningens belopp inte kan bestämmas utan betydande dröjsmål.

Alla tre rekvisit behöver vara uppfyllda för att Försäkringskassan ska få fatta ett interimistiskt beslut till den försäkrades fördel med stöd av 112 kap. 2 § första stycket SFB.

Av förarbetena framgår att ett dröjsmål på endast ett par veckor till exempel aldrig bör anses medföra skyldighet för Försäkringskassan att meddela ett interimistiskt beslut. Av betydelse för om dröjsmålet ska anses vara betydande eller inte är också vilken förmån det gäller (prop. 1982/83:3 s. 70 f.). Det går alltså inte att exakt fastställa i tid vad som menas med betydande dröjsmål. Vid bedömningen kan bland annat förmånens komplexitet ha betydelse. Assistansersättning får anses vara en komplex förmån. Det innebär att den normalt tar längre tid att handlägga än många andra förmåner. Den omständigheten att handläggningstiden är längre för ärenden om assistansersättning än för många andra förmåner innebär alltså inte i sig betydande dröjsmål.

Om den enskilde begär ett interimistiskt beslut och Försäkringskassan bedömer att ett slutligt beslut kommer att fattas inom kort behöver ett interimistiskt beslut inte fattas med anledning av begäran. Det räcker att meddela den enskilde att ett slutligt beslut fattas

inom kort (jämför JO:s beslut, dnr 585-2011, där ett kommuniseringsbrev skulle skickas ut dagen efter begäran).

För att kunna avgöra om det är sannolikt att den enskilde har rätt till ersättning måste det finnas ett underlag som ger stöd för detta. Det ska gå att konstatera att det är sannolikt att den enskilde har rätt till assistansersättning utifrån Försäkringskassans utredning och den tillämpning som vi har. Därför kan vi endast i undantagsfall fatta ett interimistiskt beslut om rätten till assistansersättning innan vi har haft ett utredningssamtal. När vi bedömer om en sjukvårdande insats kan utföras som egenvård gäller beviskravet *klart framgår* även för interimistiska beslut, se avsnitt 6.5.

Vid bedömning av vad som är av väsentlig betydelse bör hänsyn tas till den enskildes situation och förmånens ekonomiska betydelse för hans försörjning (prop. 1982/83:3 s. 71). Det framgår av det allmänna rådet till 112 kap. 2 § SFB att assistansersättningen bör anses vara av väsentlig betydelse för den försäkrade, om det inte finns särskilda omständigheter som talar mot detta. Även om kommunen har beslutat om att lämna ersättning för personlig assistans enligt 9 § LSS i väntan på Försäkringskassans beslut, bör assistansersättningen anses vara av väsentlig betydelse. (Riksförsäkringsverkets allmänna råd [RAR 2002:6] om assistansersättning)

Om den enskilde begär ett interimistiskt beslut bör Försäkringskassan snarast pröva frågan. Om myndigheten anser att kriterierna för ett interimistiskt beslut inte är uppfyllda ska begäran avslås. (Prop. 1982/83:3 s. 71)

Det är inte enbart upp till den enskilde att ta initiativ till ett interimistiskt beslut. Även Försäkringskassan kan göra det i situationer där vi bedömer att förutsättningarna är uppfyllda. Ett beslut om rätten till assistansersättning till den enskildes fördel kan dock få konsekvenser för rätten till andra insatser. Vi bör därför fråga den enskilde om hen vill ha ett interimistiskt beslut när vi ser att det finns förutsättningar för det, innan vi fattar ett sådant beslut.

Ett interimistiskt beslut kan också fattas när det står klart att den enskilde har rätt till ersättning, men det inte går att bestämma ersättningens belopp utan betydande dröjsmål (112 kap. 2 § andra stycket SFB). Det kan till exempel handla om att rätten till högre timbelopp utreds och utredningen förväntas dra ut på tiden.

När det gäller assistansersättning får interimistiska beslut inte fattas till nackdel för den enskilde. Det innebär att assistansersättning inte får hållas inne eller lämnas med lägre belopp med stöd av 112 kap. 3 § SFB (112 kap. 4 § SFB).

12 Assistansersättningens timbelopp

Detta kapitel behandlar assistansersättningens timbelopp

- schablonbelopp
- kostnader för personliga assistenter
- högre timbelopp
- skäligt belopp

12.1 Schablonbelopp

Assistansersättningen betalas med ett särskilt angivet belopp per timme. Schablonbeloppet beräknas med ledning av de uppskattade kostnaderna för att få assistans (51 kap. 11 § första stycket SFB). Beloppet fastställs av regeringen och schablonbeloppet per timme framgår av 5 § förordningen (1993:1091).

Schablonbeloppet avrundas till närmaste tiotal öre efter uppräknings. Om det uppräknade beloppet slutar på 5 öre, avrundas det till närmaste högre tiotal öre (jämför 5 § förordningen [1993:1091]).

Inom ramen för schablonbeloppet får personen, eller den som hen köper assistans av, avgöra hur stor del av beloppet som ska användas till lön och andra omkostnader (prop. 2007/08:61 s. 19).

Schablonbeloppet ska täcka kostnader som en arbetsgivare eller assistansanordnare normalt har för sin personal. I schablonbeloppet ingår dessutom normala kostnader för ob-tillägg.

12.1.1 Kostnader för personliga assistenter

Kostnader för personliga assistenter inkluderar löne- och lönebikostnader, assistans- och utbildningsomkostnader, arbetsmiljöinsatser, personalomkostnader och administrationskostnader. Arbetsmiljöinsatser omfattar inte hjälpmedel som personen behöver för att själv eller med hjälp av någon annan kunna tillgodose sina behov (5 a § förordningen [1993:1091]).

Det framgår av förarbetena att 5 a § förordningen (1993:1091) och de kostnadsslag som beskrivs där gäller de försäkrade som själva anställer sina personliga assistenter. Detta därför att möjligheterna att ställa krav på hur assistansanordnare använder intäkterna i verksamheten är begränsade. Det har att göra med att assistansersättningen är en socialförsäkringsförmån vilket innebär att Försäkringskassan har en direkt relation till den försäkrade men inte till assistansanordnaren i fråga om utbetalning – även om Försäkringskassan kan betala ut assistansersättningen till anordnaren på den försäkrades begäran. (Prop. 2007/08:61 s. 22)

Det allmänna rådet till 5 a § förordningen (1993:1091), som närmare beskriver kostnaderna (se nedan) avser därför de som själva anställer sina personliga assistenter. När det gäller assistansanordnare som den försäkrade köper assistans av är det Skatteverket som bedömer vilka kostnader som är godtagbara i en assistansverksamhet och som det kan medges skatteavdrag för.

I allmänna råd (2002:6 till 5 a § förordningen [1993:1091]) anges följande:

”Med löne- och lönebikostnader bör avses samtliga lönekostnader och kostnadsersättningar till anställda, lagstadgade sociala avgifter, särskild löneskatt, premier för försäkringar, skattepliktiga förmåner och andra liknande ersättningar och kostnader.

Med assistansomkostnader bör avses kostnader som den försäkrade har för sina personliga assistenter i samband med gemensamma aktiviteter utanför bostaden. Som exempel kan nämnas resekostnader för assistenterna samt inträdesavgifter och liknande kostnader för assistenter vid aktiviteter tillsammans med den försäkrade.

Med utbildningsomkostnader bör avses kostnader för kurser, lärare och föreläsare samt lokaler för utbildning och fortbildning av assistenter och ersättningsberättigade. Vidare bör avses kostnader för handledning av assistenter utöver lönekostnader för assistenterna.

Med arbetsmiljöinsatser bör avses kostnader för att stärka arbetet för en god arbetsmiljö för de personliga assistenterna. Som exempel kan nämnas kostnader för hjälpmedel av enklare slag, kostnader för att lösa arbetsmiljöfrågor, insatser för att möjliggöra personalens hygien och för att ordna med jourrum till assistenten. Assistansersättningen bör inte täcka kostnader för andra hjälpmedel än kostnader för enklare arbetstekniska hjälpmedel som exempelvis handskar och förkläden.

Med personalomkostnader bör avses kostnader för företagshälsovård, friskvård, kaffe, hudkräm, tvål och liknande till assistenterna samt personalarrangemang, personaldagar och liknande aktiviteter.

Med administrationskostnader bör avses kostnader för att administrera assistansen. Det kan till exempel handla om kostnader för köp av administrativ hjälp, inventarier, resor, revision, företagsförsäkringar samt kostnader till arbetsgivar- och branschorganisation eller liknande.”

Med löne- och lönebikostnader till anställda avses endast kostnader för personliga assistenter.

Under löne- och lönebikostnader ska även följande redovisas

- lönekostnader som uppkommer i samband med att assistenterna deltar i personalmöten och planeringsmöten
- assistentens lönekostnader om denne deltar i utbildning som har koppling till tjänsten som personlig assistent
- lönekostnader för vikarier som anställs när ordinarie assistenter deltar i utbildningar
- lönekostnader som uppstår vid utbildningstillfällen eller introduktion när personliga assistenter går dubbelt, det vill säga när en personlig assistent går bredvid en annan för att lära sig arbetet och rutinerna hos den försäkrade
- jourtillägg eller jourersättning.

Att jourrum räknas som en arbetsmiljöinsats innebär inte något krav på att den försäkrade ska avsätta ett särskilt rum att användas av assistenterna under jourtid. I vilken mån en arbetsgivare har ett sådant ansvar framgår till vissa delar av annan författning och genom överenskommelser med arbetsmarknadens parter.

Kostnader för jourrum kan till exempel vara en sängplats om rummet är avsett att användas under dygnsvilan och andra nödvändiga möbler etc. för jourrummet. Det kan också vara kostnader för enklare avskärmningar i ett rum.

Det som sägs om insatser för att möjliggöra personalens hygien täcks även av kostnadsslaget personalomkostnader, till exempel kostnader för tvål, handdukar och toalettpapper. Det innebär inte kostnader för att till exempel bygga till separata toaletter och sanitetsutrymmen för den personliga assistenten.

Kostnader uppstår av olika anledningar och betalas därför på olika sätt. Omkostnader för personliga assistenter kan ersättas av assistansersättningen. Privata kostnader har alla för hushållet, inträdesavgifter, resor med mera. Därför är den assistansberättigades

privata resor med bil tillsammans med en assistent exempel på kostnader för resa som ska betalas av den som reser och inte av assistansersättningen. De merkostnader man kan ha på grund av en funktionsnedsättning kan ligga till grund för bidrag i form av till exempel vårdbidrag, handikappersättning eller merkostnadsersättning.

12.2 Högre timbelopp

51 kap. 11 § andra stycket SFB

Om det finns särskilda skäl kan ersättning till en försäkrad efter ansökan lämnas med ett högre belopp än det schablonbelopp med vilket assistansersättning ska lämnas till den försäkrade enligt vad som följer av första stycket. Ersättningen får dock inte överstiga schablonbeloppet med mer än 12 procent.

Läs i kapitel 3 om ansökan.

I förarbetena till bestämmelsen uttalades att om den ersättningsberättigade är i behov av en särskilt kvalificerad assistent, assistenter som behöver särskild utbildning eller dylikt, kan det undantagsvis förekomma att den fastställda ersättningsnivån är otillräcklig. Det införs därför en möjlighet för Försäkringskassan att efter ansökan medge att det fastställda beloppet får överskridas – dock med högst 12 procent. (Prop. 1996/97:150 s. 138)

I samband med att bestämmelsen infördes uttalade socialutskottet att den föreslagna möjligheten för ersättningsberättigade som har särskilda skäl att få en högre ersättning än schablonen var nödvändig. Det kan till exempel behövas personal med speciell kompetens, det kan också krävas någon form av arbetsledning för att samordna assistansen och ge assistenterna stöd i arbetet. Utskottet underströk samtidigt att bedömningen av den högre ersättningen ska göras individuellt från fall till fall med beaktande av de särskilda behov den försäkrade har och de kostnader detta medför. (Bet. 1996/97 SoU7y)

En förutsättning för rätt till högre belopp än schablonbeloppet är alltså att schablonersättningen är otillräcklig för den enskildes behov. Det innebär att kostnaderna för assistansen i det enskilda fallet ska vara högre än schablonbeloppet till följd av den enskildes behov. HFD har uttalat att utredningen ska visa hur samtliga kostnader har beräknats och vilket underlag som legat till grund för beräkningen. Det är den som ansöker om ett högre timbelopp som har bevisbördan för att ersättning enligt schablonen är otillräcklig. (HFD 2023 ref. 27)

12.2.1 Särskilda skäl för högre timbelopp

Vid bedömningen av om det finns särskilda skäl för att bevilja högre belopp än schablonbeloppet är en given förutsättning att personen behöver personlig assistans, i den meningen att stödet är personligt utformat och ges av ett begränsat antal personer.

De särskilda skälen för att beviljas ett högre timbelopp kan till exempel vara att den försäkrade har högre kostnader för sin assistans för att hen behöver en assistent med en speciell kompetens och därmed högre lön eller att den försäkrades funktionsnedsättning innebär ett behov av omfattande dubbelgång vid introduktion. Om en tillräckligt stor del av assistansen ligger på obekvämt arbetstid kan även det vara ett särskilt skäl om det medför att kostnaderna för assistansen blir högre än schablonbeloppet. För att det ska anses finnas särskilda skäl är det individens behov som ska medföra att assistenten till exempel behöver ha en speciell kompetens eller arbeta mer på obekvämt arbetstid. (jämför prop. 2017/18:175 s. 8 f., prop. 1996/97:150 s. 138 och bet. 1996/97:SoU7y s. 7 f.)

Exempel på särskilda behov beskrivs nedan.

Speciell kompetens

Den som får personlig assistans kan behöva assistenter med speciell kompetens, vilket kan medföra en högre lönenivå än för assistenter i allmänhet. När schablonbeloppet infördes framkom det att man till exempel kan behöva en assistent som är särskilt kvalificerad eller har en särskild utbildning (prop. 1996/97:150 s. 138 och bet. 1996/97:SoU7y s. 7).

Särskilda kvalifikationer och särskild kompetens kan vara utbildningar eller fortbildningar inom till exempel kommunikation, kvalificerad omvårdnad eller tekniska hjälpmedel som assistenten i normalfallet går in i uppdraget med och som kan medföra en högre lönenivå än för assistenter i allmänhet. Den försäkrades behov är avgörande för vilken kompetens assistenten behöver, hänsyn tas inte till annan kompetens som assistenten kan ha.

Vid nyanställning kan den försäkrades funktionsnedsättning göra att det behövs en längre tids introduktion genom tjänstgöring parallellt med annan assistent. Detta i syfte att den nya assistenten ska få den kompetens som krävs för att kunna möta den försäkrades behov. Kostnader för upplärning som medför att schablonbeloppet är otillräckligt kan i så fall vara särskilda skäl under en begränsad tid.

Utbildning

Assistenter kan behöva regelbunden handledning på grund av den försäkrades funktionsnedsättning, vilket kan medföra högre kostnader.

Om den försäkrades behov medför att assistenterna måste få särskild utbildning, vidareutbildning, fortbildning och handledning kan det innebära att schablonbeloppet inte räcker till.

Arbetsledning

Arbetsledning kan till exempel bli aktuellt när den försäkrades funktionsnedsättning kräver att en arbetsledare är med när assistansen utförs.

Schablonen ska täcka kostnader för arbetsledning även när den försäkrade inte kan fungera som arbetsledare. Undantagsvis kan dock högre kostnader för arbetsledning utgöra särskilda skäl för ett högre timbelopp, om det på grund av den försäkrades funktionsnedsättning krävs en betydligt mer omfattande arbetsledning än vad som vanligtvis krävs.

Vid utredningen av om det finns särskilda skäl till att bevilja högre timbelopp för att assistansen ska kunna samordnas räcker det inte att konstatera att den försäkrade själv inte kan samordna assistansen (bet. 1996/97:SoU 7y s. 7). Som arbetsgivare har anordnaren ett visst ansvar för att leda de personliga assistenternas arbete. Anordnaren kan även ha noggranna arbetsbeskrivningar och kvalitetssäkringsdokument där vardagliga rutiner framgår.

I regel kan en försäkrad inte få högre timbelopp för arbetsledning när hen på grund av funktionsnedsättning inte kan fungera som arbetsledare, men har anlitat en verksamhet som yrkesmässigt tillhandahåller assistans, eftersom arbetsledning ingår i verksamhetens ansvar. Den som anställer sina assistenter själv kan inte få högre timbelopp för arbetsledning, eftersom hen själv är arbetsgivare och därmed arbetsledare för sina assistenter. Någon kostnad för arbetsledning kan därför inte uppstå.

HFD fann i en dom att ett 6-årigt barn som hade arbetsledaransvar för sina assistenter inte hade rätt till högre timbelopp för den arbetsledande uppgiften som utfördes av barnets mor. Arbetsledningen ansågs inte vara av den omfattningen att den gick utöver det ansvar som en förälder har enligt föräldrabalken för ett barn i den åldern. (RÅ 2004 ref. 16)

Obekväm arbetstid

Om en tillräckligt stor del av de beviljade assistanstimmarna ligger på obekväm arbetstid kan även det vara ett särskilt skäl för högre timbelopp om det medför att kostnaderna för assistansen blir högre än schablonbeloppet.

12.2.2 Utreda och bedöma

Riksförsäkringsverkets allmänna råd används som ledning för vilka kostnader som kan anses vara en kostnad för personlig assistans (RAR 2002:6 till 5 a § förordningen [1993:1091]). Se även under avsnitt 12.1.1.

Om det finns särskilda skäl kan ersättning lämnas med ett högre belopp än schablonbeloppet. Med särskilda skäl menas att den försäkrade behöver assistansinsatser som leder till att assistansen kostar mer än schablonbeloppet. Omständigheterna ska bedömas i varje enskilt fall för att avgöra om hen har särskilda behov och om de medför ökade kostnader i sådan omfattning att det är motiverat med ett högre timbelopp. (HFD 2023 ref. 27)

I beslutet ska skälen till det högre timbeloppet anges. Om utbetalning sker i förskott ska även det preliminära högre timbeloppet, det vill säga den beräknade genomsnittliga timkostnaden, anges i beslutet. Vilken ersättning som den försäkrade har rätt till kan avgöras först efter redovisning av kostnader. Du kan läsa om kostnadsredovisning i kapitel 16 och 17.

Ett beslut om högre timbelopp kan gälla tillsvidare eller begränsas till att gälla den tid som Försäkringskassan anser att det finns särskilda skäl. Det kan till exempel tidsbegränsas när assistenterna får utbildning. När utbildningen är klar finns det inte längre särskilda skäl för högre timbelopp.

Ett beslut om högre timbelopp ska begränsas till att gälla en viss anordnare eller om den försäkrade själv anställer sina assistenter.

Metodstöd – utreda och bedöma särskilda skäl för högre timbelopp

Du behöver hämta in underlag så att du kan bedöma om den försäkrade på grund av sin funktionsnedsättning behöver särskilda assistansinsatser som leder till högre kostnader än schablonbeloppet. Du ska utreda samtliga beräknade kostnader och hämta in underlag som visar hur beräkningen har gjorts för att bedöma om schablonbeloppet är otillräckligt. Du ska även bedöma om den högre kostnaden kommer att finnas under en begränsad tid.

Steg 1. Utred behov av särskilda assistansinsatser och kostnader för assistansen

Utred den eller de anledningar och beräknade kostnader som den försäkrade anger som skäl för att få ett högre belopp än schablonbeloppet. Om du direkt kan bedöma att det inte finns behov av särskilda assistansinsatser begär du inte uppgifter om hur kostnader har beräknats. Om det finns behov av särskilda assistansinsatser utreder du samtliga beräknade kostnader. Begär in underlag för hur beräkningen har gjorts. När ansökan avser kostnader som den försäkrade ännu inte har haft är det inte möjligt att begära in fakturor eller kvitton som underlag för beräknade kostnader.

Speciell kompetens

- Vilken speciell kompetens har assistenterna?
- Varför behöver den försäkrade assistenter med den speciella kompetensen?
- Behöver du konsultera en försäkringsmedicinsk rådgivare för att bedöma om den försäkrade behöver assistenter med den speciella kompetensen på grund av sin sjukdom eller funktionsnedsättning?
- Hur många av assistenterna behöver ha den kompetensen?

- Hur mycket arbetar assistenten med speciell kompetens?
- Hur är löneläget för de assistenter med speciell kompetens som arbetar hos personen? Är lönen högre än lönen för personliga assistenter i allmänhet?
- Hur har lönekostnaden beräknats?

Utbildning

- Vilken särskild utbildning behöver assistenterna och hur är det relaterat till den försäkrades behov på grund av funktionsnedsättning?
- Vilken utbildning söker personen ersättning för och vad är anledningen till det?
- Hur länge pågår utbildningen? Hur ofta förekommer den?
- Finns det uppgift om beräknad kostnad för utbildningen?

Upplärning

- Varför behövs en längre introduktion vid anställning av nya assistenter och på vilket sätt är det relaterat till den försäkrades behov på grund av funktionsnedsättning?
- Hur går upplärningen till?
- Hur lång tid krävs för upplärning?
- Hur ofta anställs nya assistenter?
- Hur har kostnaden för upplärning beräknats?

Arbetsledning

- Varför behöver den försäkrade hjälp med arbetsledning och hur är det relaterat till hans funktionsnedsättning?
- Om den försäkrade köper assistans, finns det uppgifter om ansvarsfördelning, till exempel i avtalet om assistans? Vilka skäl anförs som anledning till att arbetsledningen inte ingår i verksamhetens ansvar?
- Vad består arbetsledningen av och hur omfattande är insatserna?
- Hur har kostnaden för arbetsledning beräknats?

Obekväm arbetstid

- Hur stor del av de beviljade assistanstimmarna är förlagd till obekväm arbetstid?
 - Finns det kollektivavtal? Vilken tid är obekväm arbetstid enligt kollektivavtalet?
 - Gör en bedömning över en tidsperiod som är lämplig i det enskilda ärendet. Utgå från vad som framgår av hur timmarna är förlagda i utredningen inför beslut om rätten till assistansersättning.
 - Räkna ihop aktiv tid (enkel och dubbel assistans), väntetid (timmarna delas med fyra) och beredskapstid (timmarna delas med sju) som är förlagd till obekväm arbetstid.
 - Kontrollera hur många beslutade timmar som är förlagda till obekväm arbetstid jämfört med det totala antalet beviljade assistanstimmar.
- Hur har kostnad för obekväm arbetstid beräknats?

Steg 2. Bedöm om det finns behov av särskilda assistansinsatser.

Bedöm om den försäkrade har behov på grund av sin funktionsnedsättning av den eller de särskilda assistansinsatser som hen anger som skäl för att få ett högre belopp än schablonbeloppet. Till exempel om den försäkrades behov medför att det krävs assistenter som har en speciell kompetens? Innebär den försäkrades behov att assistenterna måste få särskild utbildning eller omfattande upplärning vid introduktion?

Om du bedömer att det inte finns behov av särskilda assistansinsatser och därmed inte särskilda skäl för ett högre belopp avslås ansökan – i så fall gör du inga beräkningar av kostnader. Om det finns behov av särskilda assistansinsatser går du vidare till steg 3.

Steg 3. Bedöm om de särskilda assistansinsatserna medför att schablonbeloppet är otillräckligt och i så fall om beslutet ska gälla tillsvidare eller tidsbegränsas.

Bedöm om de kostnadsberäkningar som du har fått in avser kostnader för den assistans som utförs. Om de beräknade kostnaderna till någon del avser sådant som inte kan ses som kostnader för assistans, så kan du inte beakta dem när du bedömer timbeloppet. För att bedöma om det finns särskilda skäl behöver du ta ställning till om underlaget visar att det är de särskilda assistansinsatserna som medför att schablonbeloppet inte räcker. I den bedömningen beaktar du samtliga kostnader. Om du bedömer att det finns särskilda skäl så tar du också ställning till för hur lång tid de kommer att finnas.

12.3 Skäligt belopp

Om Försäkringskassan bedömer att det finns särskilda skäl att godta att assistansen har utförts av någon som är bosatt utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet ska de redovisade timmarna ersättas med ett skäligt belopp per timme (51 kap. 16 § SFB) (se närmare avsnitt 15.6.9). Det beror på att de förutsättningar som gäller för schablonbeloppet inte alltid är relevanta när andra förhållanden råder. (prop. 2012/13:1 utgiftsområde 9, s. 222).

Ett skäligt belopp per timme motsvarar normalt de faktiska kostnader som den assistansberättigade har haft för assistansen. Om de faktiska kostnaderna som redovisas förefaller omotiverat höga vid en jämförelse med schablonbeloppet och med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, kan ersättningen bestämmas till ett lägre belopp. Ett högre belopp än de faktiska kostnaderna kan dock aldrig anses som skäligt. (Prop. 2012/13:1 utgiftsområde 9, s. 257)

I betänkandet *Åtgärder mot fusk och felaktigheter med assistansersättning* granskades kända fall av fusk och överutnyttjande. Därvid konstaterades att det förekommer problem med att brukare vistas längre tider utomlands och då anlitar assistenter på plats i länder utanför EU eller EES-området. Försäkringskassan har i sådana fall inga möjligheter att kontrollera om de angivna personerna fått någon ersättning för lämnad assistans eller ens om de över huvud taget existerar. Utredningen anser att situationer av nu nämnt slag alltför lätt kan utnyttjas för fusk och därför bör förebyggas. Assistansersättningens belopp är dessutom bestämt med hänsyn till det svenska löneläget och svenska skatte- och avgiftsregler. Om sådana belopp betalas ut till länder med lägre eller inga krav i sådana hänseenden är det betydande belopp av statens medel som på detta sätt kommer att användas till annat än personlig assistans. (SOU 2012:6, avsnitt 12.6)

Det finns ingen begränsning till att timbeloppet kan vara högst schablonbeloppet eller högst 12 procent över schablonbeloppet. Det skäliga beloppet kan med andra ord vara både högre eller lägre än schablonbeloppet, även om det vanligaste borde vara att det är lägre än schablonbeloppet eftersom löne- och kostnadsläget i flera länder utanför EES är lägre än i Sverige.

Den försäkrade ska redovisa uppgifter om samtliga kostnader för utförd assistans under perioden på samma sätt som den som själv anställer personliga assistenter eller som köper assistans och är beviljad ett högre timbelopp (på blankett Räkning – Assistansersättning). Den försäkrade ska i dessa fall alltid visa det underlag som ligger till grund för de kostnader som har uppstått om assistansen har utförts av någon som är bosatt utanför EES-området (14 § andra stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]). Det kan till exempel vara underlag som visar att lön har betalats ut och med vilket belopp, samt kvitton på assistansomkostnader. Försäkringskassan bör sedan kontrollera om dessa kostnader verkar skäliga utifrån det allmänna kostnadsläget i det aktuella landet.

Försäkringskassan kan behöva kontakta Skatteverket och Migrationsverket för att få ledning i denna fråga.

Exempel

Bengt är beviljad assistansersättning med 3 000 timmar under en beviljandeperiod på sex månader. Han köper sin assistans av en anordnare och ersättningen betalas ut i efterskott. Han har vistats på Kuba en månad och använt 400 assistanstimmar där. Eftersom en av Bengts medföljande assistenter blev sjuk fick han assistans i 200 timmar av en person bosatt på Kuba. Till månadsräkningen bifogar han en redovisning av sina kostnader för de 200 timmar som han begär ersättning för med ett skäligt belopp, ett sjukintyg för den medföljande assistenten och underlag för kostnader för den lokala assistentens lön. Bengt hade inte några andra kostnader för den lokala assistenten.

Försäkringskassan kommer efter utredning fram till att det finns särskilda skäl för att godta de 200 timmarna för utförd assistans och att kostnaderna för dessa timmar ska ersättas med ett skäligt belopp. Timbeloppet beräknas till 100 kronor för de 200 timmarna då Bengt anlitat en lokal assistent. För de övriga 200 timmarna som han använt under månaden har han rätt till schablonbeloppet.

13 Kommunen och Försäkringskassan

Detta kapitel behandlar

- beslut till kommunen
- utbetalning till kommunen när en försäkrad fått biträde
- kommunens betalningsansvar
- sjukdom hos ordinarie assistent
- anmälningsskyldighet för kommunen.

13.1 Beslut till kommunen

Försäkringskassan ska sända beslutet om assistansersättning och beslut enligt 17–19 §§ till kommunen (51 kap. 21 § SFB).

Beslutet till kommunen ska sändas till den kommun som enligt 16, 16 c eller 16 d § LSS har ansvar för insatser för den enskilde (51 kap. 21 § SFB).

Försäkringskassan ska underrätta kommunen om det belopp som kommunen ska betala till Försäkringskassan enligt 51 kap. 22 § SFB (51 kap. 23 § SFB).

Metodstöd – lämna uppgifter till kommunen

Du behöver säkerställa att du skickar beslutet om assistansersättning till rätt funktion inom kommunen. Du behöver därför veta vilken del inom den kommunala organisationen som ska ha informationen. Underrättelse om beslut om betalningsmottagare skickas till kommunens postadress.

13.2 Utbetalning till kommunen när en försäkrad fått biträde av personlig assistent av kommunen

51 kap. 17 § SFB

Om den försäkrade har fått biträde av personlig assistent genom kommunen får Försäkringskassan besluta att assistansersättningen ska betalas ut till kommunen i den utsträckning som den motsvarar avgiften till kommunen för sådan hjälp.

18 § LSS

Av dem som enligt beslut av Försäkringskassan är berättigade att få assistansersättning enligt 51 kap. socialförsäkringsbalken får avgift för personlig assistans tas ut inom ramen för sådan ersättning.

51 kap. 17 § SFB tar i första hand sikte på de fall där den försäkrade låtit bli att ansöka om assistansersättning och kommunen i stället har gjort en anmälan till Försäkringskassan. Bestämmelsen kan dock tillämpas även om det t.ex. senare visar sig att kommunen har svårt att få in avgiften från den försäkrade (jämför prop. 1992/93:159 s. 198).

51 kap. 17 § SFB gäller bara biträde av personlig assistent och kan inte tillämpas när kommunen har beviljat ekonomiskt stöd till skäliga kostnader för personlig assistans.

När Försäkringskassan har beslutat om assistansersättning kan kommunen få retroaktiv ersättning för att den gett biträde av personlig assistent i avvaktan på Försäkringskassans beslut. Ersättningen ska motsvara kommunens avgift och får högst vara det belopp som assistansersättningen har beviljats med. När Försäkringskassan

betalar ersättning till kommunen för retroaktiv tid gäller inte bestämmelsen i 51 kap. 7 § SFB om att den enskilde månadsvis under handläggningstiden ska redovisa till Försäkringskassan att assistansen utförs i enlighet med SFB. Kommunen kan använda Försäkringskassans blankett för att ansöka om utbetalning för retroaktiv tid, *Begäran från kommunen Ersättning för biträde av personlig assistent genom kommunen (3032)*.

Om en försäkrad har övergått till att anlita kommunen som anordnare och köper personlig assistans av kommunen gäller

- bestämmelsen i 51 kap. 7 § SFB om att den enskilde månadsvis under handläggningstiden ska redovisa till Försäkringskassan att assistansen utförs i enlighet med SFB och
- uppgiftsskyldigheten som regleras i 51 kap. 24 § SFB.

Utbetalning till kommunen kan då inte ske enligt 51 kap. 17 § SFB eftersom det inte längre är fråga om biträde av personlig assistent utan köp av personlig assistans av kommunen. Assistansersättningen kan i en sådan situation betalas ut till den försäkrade eller till kommunen på den försäkrades begäran givet att alla förutsättningar i övrigt är uppfyllda. Läs mer i avsnitt 15.4.

Metodstöd – utbetalning till kommunen

När du utreder ett ärende om assistansersättning och ser att det kan komma att beviljas bör du fråga kommunen om den har beslutat om biträde av personlig assistent och vill ha utbetalning från Försäkringskassan. Om kommunen svarar ja, behöver du också ta reda på

- när LSS-beslutet fattades
- LSS-beslutets perioder och antal timmar per period
- när verkställdes det aktuella beslutet om biträde
- hur många timmar per månad som kommunen har utfört, uppdelat på aktiv tid, väntetid och beredskapstid
- vilken avgift som kommunen har haft per månad.

Läs mer

Läs mer i avsnitt 10.3.2 om biträde av personlig assistent eller ekonomiskt stöd till skäliga kostnader för sådan assistans, i kapitel 14 om utbetalning, utförandet av personlig assistans och möjliga betalningsmottagare och i avsnitt 15.4 om redovisning när assistans utförts innan beslut fattats.

13.3 Kommunens betalningsansvar

51 kap. 22 § SFB

För den som beviljats assistansersättning ska den kommun som enligt 16, 16 c eller 16 d § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade har ansvar för insatser åt den försäkrade ersätta kostnaderna för de första 20 assistanstimmarna per vecka.

51 kap. 23 § första och andra stycket SFB

Försäkringskassan ska underrätta kommunen om det belopp som kommunen ska betala enligt 22 §. Beloppet ska betalas månadsvis till Försäkringskassan, om inte annat följer av föreskrifter som regeringen har meddelat med stöd av tredje stycket.

Kommunen har rätt att ta del av den slutavräkning som ska göras enligt 15 §. Har kommunen betalat ersättning med ett för högt belopp ska beloppet återbetalas från Försäkringskassan.

10 § första stycket förordning (1993:1091) om assistansersättning

Av 51 kap. 22 § socialförsäkringsbalken följer att kommunen ska ersätta Försäkringskassan för den del av utbetalningen enligt 7 a § som avser de 20 första assistanstimmarna per vecka.

Den kommun som ansvarar för insatser för den försäkrade enligt 16, 16 c eller 16 d §§ LSS ska betala kostnaderna för de första 20 assistanstimmarna per vecka. Försäkringskassan ska underrätta kommunen om beslut om assistansersättning och vilket belopp som kommunen ska betala. Kommunen ska också ersätta Försäkringskassan för den del av utbetalningen vid slutlig avstämning som avser de 20 första assistanstimmarna per vecka.

Försäkringskassan ska senast den 15:e i varje månad debitera kommunen den ersättning som kommunen ska betala månadsvis. Senast den 15:e dagen i månaden efter månaden för den kompletterande utbetalningen ska Försäkringskassan debitera kommunen den ersättning som kommunen ska betala efter den slutliga avstämningen. Betalningen ska därefter ha kommit in senast den sista vardagen i samma månad. Vid för sen betalning får dröjsmålsränta enligt räntelagen (1975:635) debiteras (9 och 10 § förordningen [1993:1091] om assistansersättning).

För att underlätta hanteringen av kommunens betalningsansvar finns en maskinell rutin som omfattar alla ärenden där assistansersättning betalas ut. Rutinen innebär att kommunen faktureras för 20 timmar per kalendervecka som assistans har utförts under en redovisningsmånad. I de fall assistans utförts med färre timmar än i genomsnitt 20 timmar per kalendervecka faktureras dock endast utförda timmar. Om en kalendervecka inte innehåller någon timme som ska ersättas med assistansersättning faktureras inte kommunen för den veckan.

Reglering av kommunens betalningsansvar

Den maskinella faktureringen av kommunen sker efter att Försäkringskassan har fattat beslut om utbetalning. Det innebär att faktureringen anpassas efter hur många timmar som kommunen ska betala multiplicerat med registrerat timbelopp för respektive ersättningsberättigad person.

Om en kommun har betalat för mycket ska Försäkringskassan betala tillbaka det belopp som har betalats för mycket. Kommunen behöver inte påpeka att den har betalat för mycket. Om kommunen har betalat för lite ska Försäkringskassan debitera mellan-skillnaden. Reglering kan bli aktuellt om ett nytt beslut om utbetalning fattas för en

tidigare fakturerad månad och antalet timmar eller belopp per timme som kommunen ska betala påverkas. Detsamma gäller vid slutavräkning och avstämning. I så fall sker en maskinell reglering av kommunens betalningsansvar på kommande faktura. Den maskinella regleringen avser skillnaden mellan det belopp som kommunen ska betala utifrån det nya beslutet och tidigare fakturerat belopp.

Betalningsansvar för färre än 20 timmar per vecka

När Försäkringskassan bedömer kommunens betalningsansvar ska använda och godkända timmar under redovisningsmånaden fördelas på de kalenderveckor i redovisningsmånaden som assistans har utförts. För de veckor då assistans inte utförts eller godkänts ska kommunen inte betala. Med kalendervecka menas måndag till söndag.

Kommunens ersättningskyldighet ska grunda sig på det beviljade antalet timmar. För den som beviljats 25 assistanstimmar per vecka men som under en tvåveckorsperiod utnyttjar till exempel 19 timmar ena veckan och 26 timmar den andra ska kommunen ändå finansiera sammanlagt 40 timmar (prop. 1996/97:146 s. 11). Den genomsnittliga beräkningen av antalet utförda assistanstimmar sker i förhållande till en redovisningsmånad när kommunen faktureras i efterskott.

13.4 Om den ordinarie assistenten blir sjuk

Kommunen har ett basansvar för insatsen personlig assistans. Det innebär bland annat att kommunen ansvarar för tillfälliga utökningar av assistansen, till exempel när den ordinarie personliga assistenten är sjuk. Med tillfällig utökning avses såväl att rent faktiskt tillhandahålla en vikarie som att lämna ekonomisk ersättning om den försäkrade själv ordnar en vikarie. Om den försäkrade gett i uppdrag åt kommunen att anordna assistansen betalar kommunen för de extra kostnader för vikarie som uppstår när den ordinarie assistenten är sjuk. (Prop. 1992/93:159 s. 72–73)

HFD hade i ett mål att ta ställning till om kommunen, under ordinarie assistents sjukdomstid, skulle ersätta den sökande med ett belopp motsvarande de faktiska kostnadsökningarna eller med assistansersättningens fastställda timbelopp. Kvinnan i målet hade redan beviljats assistansersättning med schablonbeloppet för de timmar för vilka hon begärde ersättning från kommunen. HFD fann att kommunen endast var skyldig att ersätta kvinnan för de faktiska kostnadsökningarna till den del dessa inte täcktes av den redan beviljade assistansersättningen (RÅ 2005 ref. 86).

I RÅ 2009 ref. 104 hade HFD anledning att ta upp frågan hur dessa kostnader närmare skulle beräknas och uttalade följande. Schablonbeloppet för assistansersättning avser att täcka såväl kostnader för arbetande assistent som administrativa kostnader. Vid ordinarie assistents sjukdom får beloppet som Försäkringskassan betalar ut anses täcka kostnaden för vikarien samt administrativa kostnader, inklusive kostnaden för anskaffning av vikarie etc. Den faktiska merkostnaden motsvaras därför av kostnaderna för den assistent som är sjuk.

HFD har därefter i en rad domar från den 10 oktober 2011 tagit ställning till om schablonbeloppet kan anses täcka kostnaderna för sjuklön. HFD hänvisade till RÅ 2005 ref. 86 och RÅ 2009 ref. 104 och anförde att det utökade behovet av stöd vid den ordinarie assistentens sjukdom ansågs omfattat av de beviljade assistanstimmarna endast i den mån kostnaderna för det utökade behovet var att hänföra till sådana administrativa kostnader som täcktes av schablonen. Schablonbeloppet är alltså inte avsett att täcka kostnader för sjuklön till ordinarie assistent när denne är sjuk. (HFD 3959–3961-10, 3962-10, 3963-10, 3964-10, 3965-10, 3966-10 och 3967-10).

13.5 Kommunens anmälningsskyldighet

Kommunen ska underrätta Försäkringskassan när någon som får assistansersättning enligt 51 kap. SFB beviljas boende med särskild service, daglig verksamhet, barnomsorg eller någon annan insats som kan påverka behovet av personlig assistans. Kommunen ska också anmäla till Försäkringskassan om det finns anledning att anta att assistansersättning används för annat än köp av personlig assistans eller kostnader för personliga assistenter (15 § LSS).

Underrättelsen från kommunen ska ses som ett rutinmässigt informationslämnande angående beslut som har fattats av kommunen. Syftet är att säkerställa att information ges till Försäkringskassan i de situationer kommunen beviljar insatser som kan påverka rätten till assistansersättning (prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 234).

Kommunens anmälningsplikt inträder när det rent faktiskt finns en anledning till att anta att assistansersättningen används för annat än vad den är avsedd för. Om kommunen genom sin övriga verksamhet får vetskap om att en assistansberättigad klarar betydligt mer av sin dagliga livsföring än vad som borde vara fallet för den som beviljats assistansersättning ska kommunen anmäla detta till Försäkringskassan (prop. 2012:13:1, utgiftsområde 9, s. 235)

Om Försäkringskassan får en anmälan från kommunen enligt 15 § LSS ska Försäkringskassan ompröva om den försäkrade har rätt till assistansersättning i den omfattning som tidigare har beviljats.

Kommunen ska även anmäla till IVO om det finns anledning att anta att en enskild bedriver yrkesmässig verksamhet med personlig assistans utan tillstånd enligt 23 § LSS, eller att en tillståndshavares lämplighet för att bedriva sådan verksamhet kan ifrågasättas (15 § 11 LSS).

Kommunen ska anmäla till överförmyndaren när en person som omfattas av 1 § LSS kan antas behöva förmyndare, förvaltare eller god man (15 § 6 LSS).

14 Utbetalning, utförande av personlig assistans och möjliga betalningsmottagare

Assistansersättning betalas ut för att bekosta den personliga assistans som den enskilde får (jämför 51 kap. 4 § SFB). Det är därför viktigt att känna till hur personlig assistans kan utföras, hur ersättningen kan betalas ut, vilka som kan få pengarna och vad som krävs för utbetalning.

9 § första stycket förordningen om assistansersättning

Assistansersättning som betalas månadsvis ska kunna lyftas av mottagaren den 20 i utbetalningsmånaden. Om utbetalningsdagen infaller på en lördag, söndag eller helgdag, ska ersättningen kunna lyftas närmast föregående vardag

Försäkringskassans vägledning (2005:1) *Utbetalning av förmåner, bidrag och ersättningar* behandlar bland annat frågor om

- utmätning
- vem som aviseras om utbetalningen.

14.1 Assistansersättning används för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter

Assistansersättning betalas ut under förutsättning att den försäkrade använder den till att köpa assistans från en anordnare eller själv anställer och avlönar sina personliga assistenter (51 kap. 4 § SFB och prop. 2007/08:61 s. 17). Denna bestämmelse ska säkerställa att assistansersättningen används för det som den är avsedd till.

Assistansersättningen är en skattefri inkomst enligt 8 kap. 19 § inkomstskattelagen (1999:1229). Eftersom ersättningen används för köp eller kostnader för personliga assistenter ska avdrag för preliminärskatt och inbetalning av arbetsgivaravgifter göras. Det är inte möjligt att använda assistansersättningen, som inte är föremål för beskattning hos mottagaren, för andra utgifter för den försäkrade som inte har en koppling till köp av assistans eller kostnader för personliga assistenter.

Assistansersättningen får inte utmätas, vilket innebär att den försäkrades fordran hos Försäkringskassan inte kan utmätas. Den kan inte heller överlätas förrän den förfallit till betalning (107 kap. 9 § SFB).

14.1.1 Den som köper assistans

När den försäkrade anlitar en assistansanordnare sker ett köp. De medel (assistansersättning) som anordnaren får från den försäkrade blir inkomster i verksamheten. Assistansersättningen är en inkomst i anordnarens näringsverksamhet, vilket innebär att samma skatteregler gäller för assistansanordnare som för andra företag. Assistansanordnaren kan därför inte betala tillbaka sparade medel till den försäkrade. Det är Skatteverket som bedömer vilka kostnader som är godtagbara i en assistansverksamhet och som det kan medges skatteavdrag för. (Jämför prop. 2007/08:61 s. 20)

14.1.2 Den som själv anställer sina assistenter

Den som själv anställer sina assistenter kan bara använda ersättningen till att betala kostnader som har samband med anställningen och arbetet som personlig assistent (11 a § förordningen [1993:1091] och prop. 2007/08:61 s. 22). Hen kan inte själv ta ut

medel ur assistansersättningen för eget arbete. Medel som är skattefria hos mottagaren kan inte användas som skattefri ersättning för utfört arbete. För att säkerställa att assistansersättningen bara används för kostnader för personliga assistenter är den försäkrade skyldig att redovisa samtliga kostnader till Försäkringskassan, se nedan.

De kostnadsslag som anges i 5 a § i förordningen (1993:1091) avser kostnader för personliga assistenter och gäller därför bara den som själv anställer sina assistenter (jämför prop. 2007/08:61 s. 22). Därför gäller det allmänna rådet (RAR 2002:6) till 5 a § förordningen (1993:1091) bara den som själv anställer sina assistenter.

14.1.3 Uppföljning och kontroll av utbetald ersättning

I förarbetena talar man om bestämmelsen i 51 kap. 4 § SFB som en förutsättning för assistansersättningens legitimitet. Men en bestämmelse som beskriver under vilka förutsättningar assistansersättning betalas ut kan inte leda till denna önskade effekt om den inte kompletteras med möjligheter till uppföljning och kontroll. I detta sammanhang innebär uppföljning och kontroll att de försäkrade lämnar uppgifter om att de använt utbetald assistansersättning på det sätt som anges i lag, förordning eller föreskrifter. För att följa upp att den som inte själv är arbetsgivare för sina assistenter använder den utbetalda ersättningen för att köpa assistans av en assistansanordnare behöver Försäkringskassan få tillgång till uppgifter om anordnaren och underlag i form av avtal med mera som visar att anordnaren anlåtts och att assistansersättningen använts för köp av assistans. Grundläggande för kontrollen bör vara att Försäkringskassan begär att den försäkrade antingen kan visa någon form av kvittens från anordnaren som styrker köp av assistans eller redovisa att lön med mera har betalats till personliga assistenter. (Jämför prop. 2007/08:61 s. 23–24)

För att kunna upprätthålla denna kontroll finns krav på att kostnader och köp ska redovisas (7 och 11 a §§ förordningen [1993:1091]). Försäkringskassan har i sina föreskrifter (FKFS 2016:4) reglerat hur denna redovisning ska göras och att det ska finnas ett avtal mellan den försäkrade och den assistansanordnare som hen köper sin assistans av. Du kan läsa mer om redovisning i kapitel 15, 16 och 17.

14.1.4 Assistansersättning betalas ut i efterskott, men Försäkringskassan kan medge utbetalning i förskott

Enligt huvudregeln betalas assistansersättning ut månadsvis med ett visst belopp för det antal beviljade assistanstimmar som en person har fått assistans (51 kap. 14 § SFB). Det innebär att ersättningen betalas ut först efter att Försäkringskassan har fått redovisning av den utförda assistansen.

Försäkringskassan kan medge att utbetalningen i stället grundas på ett beräknat antal assistanstimmar för månaden och betalas ut i förskott med ett preliminärt belopp (51 kap. 15 § SFB). I förarbetena framgår att möjligheten att betala ut ersättningen i förskott infördes för att den som själv anställer sina assistenter ska kunna avlöna dem och klara övriga omkostnader utan att ligga ute med pengar (prop. 1992/93:159 s. 71). Det innebär att Försäkringskassan kan medge utbetalning i förskott till den som anställer alla sina assistenter själv under förutsättning att det inte sker i aktiebolag, handelsbolag, kommanditbolag eller enskild firma. Läs mer om de redovisningsbestämmelser som är specifika för utbetalning i efterskott i kapitel 16 och i förskott i kapitel 17.

Metodstöd – förskottsbetalning

Den som själv anställer alla sina assistenter ska vara registrerad som arbetsgivare hos Skatteverket för att kunna få utbetalning i förskott.

Även den som själv anställer alla sina assistenter och köper viss administrativ hjälp kan bedömas uppfylla förutsättningarna för att få utbetalning i förskott.

Den som själv anställer sina assistenter kan i undantagsfall även köpa viss assistans av en anordnare och trots det få utbetalning i förskott. Det ska då handla om ett tillfälligt köp av assistans, till exempel på grund av att en assistent plötsligt avlidit eller måste avskedas med kort varsel. Köpet ska avse en kort tid och täcka ett särskilt behov av vikarie till dess en ny assistent har kunnat anställas.

Om den som anställer alla sina assistenter vill ha förskottsbetalning utreder du om vi kan bevilja förskott. För att få förskott ska den försäkrade

- anställa alla sina assistenter själv
- ha anmält till IVO att hen anställer själv
- vara registrerad som arbetsgivare hos Skatteverket
- inte bedriva den egna assistansen som näringsverksamhet.

Förskott kan bara beviljas från och med den första månaden i en beviljandeperiod.

Du beslutar att förskott ska upphöra när något av följande inträffar: Den försäkrade

- köper viss assistans, och du bedömer att förutsättningarna för tillfälligt köp inte är uppfyllda
- byter från att anställa sina assistenter till att köpa assistans
- återtar anmälan hos IVO
- inte längre är registrerad som arbetsgivare hos Skatteverket
- bedriver den egna assistansverksamheten som näringsverksamhet.

Du beslutar att den försäkrade får efterskottsbetalning från och med månaden efter den månad som senast betalats ut preliminärt. Det kan innebära att förskott avslutas innan beviljandeperioden är slut.

Läs mer

Om redovisning av utförd assistans i kapitel 16 och 17. I avsnitt 16.3.2 kan du läsa om beviljandeperiod med både utbetalning i förskott och efterskott. I avsnitt 17.3 kan du läsa om slutavräkning.

14.2 Utförandet av personlig assistans

Personlig assistans utförs av personliga assistenter. Det är den enskilde som avgör vem som ska utföra assistansen. Den som har rätt till assistansersättning kan själv anställa sina assistenter eller köpa personlig assistans av en assistansanordnare. En kombination av alternativen är också möjlig.

Den som är arbetsgivare för eller uppdragsgivare åt en personlig assistent har vissa skyldigheter att lämna uppgifter till Försäkringskassan enligt 51 kap. 24 § SFB.

Med arbetsgivare menas både den som själv anställer sina assistenter och den assistansanordnare som är arbetsgivare för personliga assistenter (prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 239).

Med uppdragsgivare menas till exempel den som anlitar en assistent genom bemanningsföretag eller den som anlitar en assistent som bedriver enskild näringsverksamhet (jämför prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 256 och 258).

Läs mer om kraven på assistenten och arbetsgivaren eller uppdragsgivares uppgiftsskyldighet i kapitel 15.

14.2.1 Den försäkrade anställer själv sina assistenter

Den som valt att själv anställa assistenter blir arbetsgivare för dem.

Den som själv anställer sina assistenter ska anmäla det till IVO innan assistenten börjar sitt arbete (23 § LSS).

Med arbetsgivarrollen följer en hel del skyldigheter (prop. 1992/93:159 s. 73). Som arbetsgivare är man till exempel skyldig att göra skatteavdrag och betala in arbetsgivaravgifter (10 kap. skatteförfarandelagen [2011:1244] och 2 kap. socialavgiftslagen [2000:980]). Den som själv anställer sina assistenter ska därför också vara registrerad som arbetsgivare hos Skatteverket.

En försäkrad kan själv bedriva assistansverksamhet i egen näringsverksamhet (enskild firma) genom att hen anordnar assistans för andra brukare. En försäkrad som är egen näringsidkare kan dock inte köpa assistans av sin egen firma (fysisk person), eftersom den inte kan ses som fristående i förhållande till den försäkrade. Den försäkrade kan alltså inte bedriva näringsverksamhet med sig själv som kund. Assistansersättningen är enligt lag skattefri för den försäkrade och kan därför inte utgöra inkomst i hens enskilda näringsverksamhet.

Om den försäkrade inte fyllt 18 år

Skatteverket bedömer att en underårig inte med rättslig verkan kan betala ut ersättning för arbete till sin personliga assistent. Ersättningen får i stället anses utbetald av den underåriges förmyndare, vanligen någon av barnets föräldrar. Det innebär att någon av föräldrarna ska registreras i Skatteverkets arbetsgivarregister. I vissa undantagsfall kan det bli aktuellt att registrera den som är underårig som arbetsgivare, till exempel den som fyllt 16 år och som med överförmyndarens samtycke bedriver näringsverksamhet (rörelse) och anlitar arbetskraft i verksamheten (13 kap. 13 § föräldrabalken) eller en underårig med eget hushåll och som i hushållet betalar ut arbetsersättning som innebär skyldighet att göra skatteavdrag och betala arbetsgivaravgifter. Detta innebär att föräldrar till ett omyndigt barn kan köpa assistans av en assistansanordnare eller själva anställa assistenter för barnets räkning. I de fall som de själva anställer assistenter för sitt barns räkning är det inte fråga om ett köp av personlig assistans, vilket betyder att assistansersättningen ska redovisas på samma sätt som om den försäkrade (barnet) själv hade anställt sina personliga assistenter.

Skatteverket behandlar i ett rättsligt ställningstagande (2006-11-03, dnr 131 590173-06/111) frågan om barn själva kan anställa sina personliga assistenter. Se <https://www4.skatteverket.se/rattsligvagledning>.

När den försäkrade fyller 18 år

När den försäkrade fyller 18 år och föräldrarna tidigare har anställt assistenter för hens räkning, måste hen bestämma hur assistansen fortsättningsvis ska anordnas.

Den som har god man

Enligt föräldrabalken 14 kap. 14 § får en god man endast med överförmyndarens samtycke låta den enskilde driva rörelse som medför bokföringsskyldighet enligt bokföringslagen. Av bokföringslagen (2 kap. 6 §) framgår att en fysisk person som bedriver näringsverksamhet är bokföringsskyldig för denna.

Den som själv anställer sina assistenter bedriver inte näringsverksamhet. Det finns därför inte reglerat i lag att det behövs ett samtycke från överförmyndaren för att en god man för huvudmannens räkning ska kunna anställa assistenter och i övrigt sköta det som har med anordnandet av assistans att göra.

Om den gode mannen hjälper den försäkrade att vara arbetsgivare åt sina assistenter behöver det oftast inte finnas ett samtycke från överförmyndaren. Det behövs dock när

assistansen bedrivs i näringsverksamhet. När det finns indikationer på att assistansen bedrivs i näringsverksamhet ska vi därför kontakta den gode mannen för att ta reda på om det finns ett samtycke.

14.2.2 Kommunen eller någon annan som bedriver verksamhet med personlig assistans

Den försäkrade kan välja att ingå avtal om och köpa personlig assistans av en kommun eller någon annan som har tillstånd enligt 23 § LSS att bedriva verksamhet med personlig assistans.

Kommunen har ett ansvar för att tillhandahålla assistans (2 § andra stycket LSS). En kommun som ska bedriva verksamhet med personlig assistans ska anmäla det till IVO innan verksamheten börjar (23 § LSS). Detta gäller även regioner.

Kommunen kan utföra assistansen i egen regi eller välja att lägga ut hela eller delar av verksamheten på entreprenad. Den som har valt kommunen som anordnare och har avtal med kommunen har formellt kommunen som anordnare även om kommunen lägger ut hela sin verksamhet med personlig assistans på entreprenad. Assistansen utförs då av någon annan på kommunens uppdrag.

Andra anordnare än kommunen kan till exempel vara bolag, stiftelser, föreningar, andra privata aktörer eller någon som valt att anordna sin egen assistans inom ramen för en juridisk person, exempelvis aktiebolag, handelsbolag eller kooperativ. Det är möjligt för den försäkrade att köpa assistans från till exempel ett aktiebolag som hen själv är ägare eller delägare i. Det beror på att bolaget är en självständig juridisk person som är fristående från den försäkrade själv. Gemensamt är att andra anordnare än kommunen måste ha beviljats tillstånd för att bedriva verksamhet med personlig assistans av IVO enligt 23 § LSS.

Den som är arbetsgivare är skyldig att göra skatteavdrag och betala in arbetsgivaravgifter (10 kap. skatteförfarandelagen [2011:1244] och 2 kap. socialavgiftslagen [2000:980]). Den som avser att bedriva näringsverksamhet som anordnare av personlig assistans ska därför registrera sig som arbetsgivare hos Skatteverket.

Skatteverket kan efter ansökan från en anordnare besluta att godkänna denne för F-skatt. Ett godkännande innebär att företagaren ansvarar för att betala skatter och socialavgifter på ersättning för utfört arbete. Ett av villkoren för att bli godkänd för F-skatt är att man ska bedriva näringsverksamhet. Det är lämpligt att Försäkringskassan kontaktar Skatteverket vid frågor om F-skatt med mera. Mer information om F-skatt finns på www.skatteverket.se.

14.2.3 Avtal med en assistansanordnare

Ett avtal mellan den försäkrade och en assistansanordnare behöver minst innehålla dessa uppgifter:

- den försäkrades namn och personnummer
- anordnarens eller kommunens namn och organisationsnummer eller personnummer
- daterad underskrift av den försäkrade och anordnaren eller kommunen
- specifikation över vad avtalet gäller
- från och med vilken tidpunkt avtalet börjar gälla.

Avtal med en assistansanordnare om personlig assistans till ett barn bör undertecknas av båda föräldrarna, förutsatt att de har gemensam vårdnad.

När den försäkrade fyller 18 år och vårdnadshavarna tidigare har undertecknat ett avtal med en anordnare, ska Försäkringskassan kontakta den försäkrade. Om hen har en

legal ställföreträdare ska den kontaktas. Försäkringskassan ska fråga om den försäkrade kommer att fortsätta ha avtal med samma anordnare. Svaret ska dokumenteras i ärendet. Om den försäkrade fortsatt kommer att ha avtal med samma anordnare behöver inget nytt avtal begäras in.

14.3 Möjliga betalningsmottagare

Den försäkrade kan själv ta emot ersättningen eller begära att den betalas till någon annan. Den försäkrade ska skriftligen meddela Försäkringskassan uppgifter om konto.

För att Försäkringskassan ska betala ut assistansersättning måste ett antal förutsättningar vara uppfyllda. De varierar beroende på vem som är betalningsmottagare. Det finns en möjlighet för Försäkringskassan att betala ut assistansersättning till kommunen om den försäkrade har fått biträde av personlig assistent genom kommunen under en retroaktiv tid enligt 51 kap 17 § SFB. Den situationen beskrivs i avsnitt 13.2.

En annan anordnare än kommunen som saknar tillstånd att bedriva verksamhet med personlig assistans kan inte vara betalningsmottagare av assistansersättningen, se avsnitt 14.3.2.

14.3.1 Utbetalning till den försäkrade

Huvudregeln är att assistansersättningen betalas ut till den försäkrade (51 kap. 2, 14–15 §§ SFB). Assistansersättning betalas enbart under förutsättning att den används för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter (51 kap. 4 § SFB). För att assistansersättning ska kunna betalas ut till den försäkrade måste en av dessa förutsättningar vara uppfyllda:

- Den försäkrade har skrivit avtal om att köpa personlig assistans med kommunen eller någon annan anordnare.
- Den försäkrade har själv anställt personliga assistenter.

Försäkringskassan kan betala ut assistansersättning till den som själv har anställt personliga assistenter även om hen inte har anmält det till IVO (FKRS 2019:03).

Om en anordnare har varit betalningsmottagare men det senare visar sig att den inte längre är godkänd för F-skatt, ska assistansersättningen betalas ut till den försäkrade själv. Hen ska då själv betala arbetsgivaravgifter och göra skatteavdrag. Om detta inte görs, kan Skatteverket i efterhand kräva den försäkrade på skattebeloppet.

14.3.2 Utbetalning till en assistansanordnare

Försäkringskassan får på begäran av den försäkrade besluta att assistansersättningen ska betalas ut till en kommun eller någon annan som har tillstånd enligt 23 § LSS att bedriva verksamhet med personlig assistans (51 kap. 19 § SFB).

Om det finns skäl för det kan Försäkringskassan välja att inte betala ut ersättningen till en assistansanordnare även om den försäkrade har begärt att vi ska göra det. Om Försäkringskassan har betalat ut ersättningen direkt till anordnaren på den försäkrades begäran, och det senare framkommer att det finns skäl för att inte betala ut ersättningen till anordnaren, får Försäkringskassan fatta ett nytt beslut om betalningsmottagare (HFD 2019 ref. 21)

Vi får inte betala ut ersättning till privata anordnare som saknar tillstånd från IVO att yrkesmässigt bedriva verksamhet med personlig assistans. Det här omfattar även anordnare som tidigare har haft ett tillstånd som återkallats. Vi får inte heller betala ut ersättning när en privat anordnare har tillstånd som inte omfattar den försäkrades grupp i personkretsen eller hens ålderskategori.

När vi ska betala ut enligt undantagen i 51 kap. 16 b § SFB ska vi betala ut till den försäkrade. Läs mer om när anordnaren inte har tillstånd i avsnitt 15.6.10.

Försäkringskassan bör inte åta sig att betala ut assistansersättning till mer än en betalningsmottagare (RAR 2002:6 till 51 kap. 19 § SFB). Försäkringskassans beslut om utbetalning till någon annan än den försäkrade ska skickas till kommunen (jämför 51 kap. 21 § SFB).

En begäran om utbetalning till kommunen eller annan ska göras på blanketten *Begäran om betalningsmottagare och anordnare av assistansersättning* (3079). Till begäran ska den försäkrade bifoga ett skriftligt avtal om personlig assistans mellan hen och assistansanordnaren. (3 § första stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

En begäran om utbetalning ska vara egenhändigt undertecknad oavsett om den är elektronisk eller i pappersform (jämför 110 kap. 4 § andra stycket SFB). Den tekniska lösningen som finns på Mina sidor på Försäkringskassans webbplats uppfyller de här kraven. Om begäran om utbetalning skickas in i den e-tjänsten är den elektroniskt signerad.

Om en elektroniskt signerad begäran om utbetalning skrivs ut på papper kan underskriften inte godtas i detta format. Den utskrivna blanketten måste i sig vara egenhändigt undertecknad av den försäkrade.

Om den försäkrade är ett barn ska begäran vara underskriven av båda vårdnadshavarna.

När den försäkrade fyller 18 år och vårdnadshavarna tidigare har undertecknat begäran om utbetalning till en anordnare ska Försäkringskassan kontakta den försäkrade. Om hen har en legal ställföreträdare ska den kontaktas. Försäkringskassan ska fråga om den försäkrade vill att utbetalningen även i fortsättningen ska gå direkt till anordnaren. Svaret ska dokumenteras i ärendet. Om svaret är ja behövs inte någon ny skriftlig begäran om utbetalning.

För att ersättningen ska kunna betalas ut till en annan anordnare än en kommun ska anordnaren vara godkänd för F-skatt. Om anordnaren är arbetsgivare ska den vara registrerad som arbetsgivare hos Skatteverket. (3 § tredje stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Förutsättningarna i 3 § föreskrifterna (FKFS 2016:4) måste vara uppfyllda vid varje utbetalningstillfälle. Det är inte tillräckligt att förutsättningarna är uppfyllda vid den tidpunkt då Försäkringskassan får en begäran om utbetalning till någon annan.

14.3.3 Byte av betalningsmottagare

En begäran om att assistansersättningen ska betalas ut till en ny betalningsmottagare ska ha kommit in till Försäkringskassan senast den sista vardagen i månaden innan assistansen utförs. Om begäran kommer in senare ska ersättningen betalas ut till den försäkrade. (3 § andra stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Vid efterskottsbetalning är det redan före utbetalningen känt vem som har utfört assistansen. Om någon begär att ersättningen ska betalas till en ny anordnare kan Försäkringskassan göra det bara om det framgår av tidsredovisningen för den månaden att assistansen har utförts av den anordnaren eller någon som den har anlitat. Om den tidigare anordnaren står kvar som betalningsmottagare och en ny anordnare har utfört assistans under delar av månaden ska Försäkringskassan betala ersättningen till den försäkrade, som själv får betala den som anordnat assistansen.

14.3.4 Beslut om utbetalning till någon annan på Försäkringskassans initiativ

Försäkringskassan har möjlighet att i vissa fall besluta att betala ut assistansersättningen till någon annan än den försäkrade (51 kap. 18 § SFB).

Om den försäkrade till följd av ålderdomssvaghet, sjuklighet, långvarigt missbruk av beroendeframkallande medel eller någon annan liknande orsak är ur stånd att själv ta hand om assistansersättningen, får Försäkringskassan besluta att ersättningen ska betalas ut till någon annan person eller till en kommun.

Försäkringskassan kan tillämpa denna bestämmelse oavsett om den försäkrade får ersättningen för att köpa assistans av en anordnare eller för att avlöna sina assistenter. Om Försäkringskassan beslutar att assistansersättningen ska betalas till någon annan ska kommunen få ett beslut om det (51 kap. 21 § SFB). Det ska bara innehålla uppgift om från och med när och till vem ersättningen kommer att betalas ut samt att Försäkringskassan har fattat beslutet med stöd av 51 kap. 18 § SFB.

Den som Försäkringskassan har beslutat att ersättningen ska betalas ut till blir endast betalningsmottagare. Den som är arbetsgivare för assistenterna ska fortsätta att fullgöra sin roll som arbetsgivare. Om den försäkrade till exempel själv har varit arbetsgivare till sina assistenter så ska hen fortsätta att fullgöra de skyldigheter som finns i rollen som arbetsgivare.

15 Redovisning av utförd assistans

Begreppen köp av assistans respektive kostnader för personliga assistenter förutsätter att köpet eller kostnaden redovisas enligt föreskrifterna (FKFS 2016:4, jämför 11 a § förordningen [1993:1091] och prop. 2007/08:61 s. 23).

Den som inte redovisat köpet av assistans eller kostnader för personliga assistenter på ett korrekt sätt kan inte anses ha köpt eller haft kostnader enligt 51 kap. 4 § SFB, vilket är det grundläggande kravet för att ersättningen ska betalas ut.

I detta kapitel beskrivs de bestämmelser om redovisning som gäller oavsett om ersättningen betalas i efterskott eller förskott. I kapitel 16 beskrivs det som gäller enbart vid efterskott och i kapitel 17 det som gäller enbart förskott. De bestämmelserna ska tillämpas i kombination med dem som beskrivs i detta kapitel.

15.1 Tidsredovisning och räkning

I förarbetena till 51 kap. 4 § SFB beskrivs att det är viktigt att Försäkringskassan ska kunna följa upp att assistansersättningen har använts på ett korrekt sätt. Det ligger på den ersättningsberättigade att intyga att assistansersättningen har använts till köp eller kostnader för personliga assistenter. I anslutning till detta anges också att Försäkringskassan med stöd av dåvarande 20 kap. 8 § lagen (1962:381) om allmän försäkring, vilken motsvarar 110 kap. 13 § andra stycket SFB, kan begära att den ersättningsberättigade ska intyga faktiska förhållanden på heder och samvete. (Prop. 2007/08:61 s. 23–24)

Försäkringskassan reglerar i sina föreskrifter att redovisning av utförd assistans ska ske på särskilt fastställda blanketter för tidsredovisning och räkning eller via e-tjänst som Försäkringskassan har godkänt eller tillhandahåller (5 och 6 §§ föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

15.2 Tidsredovisning

Den som är arbetsgivare för eller uppdragsgivare åt en personlig assistent ska lämna uppgifter som visar den arbetstid som assistenten har arbetat hos den försäkrade månadsvis i efterhand (51 kap. 24 § 2 SFB).

Det är den anordnare som den försäkrade har avtal med som ska lämna uppgifter om assistenternas arbetstid. Det innebär att om den försäkrade har avtal med en anordnare som i sin tur anlitar ett bemanningsföretag som är arbetsgivare för assistenterna är det anordnaren i egenskap av uppdragsgivare som ska lämna uppgifter om arbetstid. Om den försäkrade själv anställer sina assistenter ska hen i egenskap av arbetsgivare lämna uppgifter som visar den arbetstid som assistenterna har arbetat.

Av Försäkringskassans föreskrifter (FKFS 2016:4) framgår att uppgifterna om arbetad tid ska lämnas på blanketten *Tidsredovisning assistansersättning* (FK 3059) eller via en e-tjänst som Försäkringskassan har godkänt. Uppgifterna ska lämnas för varje assistent som har anlitats under månaden. Arbetsgivaren eller uppdragsgivaren ska underteckna tidsredovisningen. Assistenten ska intyga uppgifterna. (5 § föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Assistenten intygar de uppgifter som hen lämnar genom sin namnteckning eller på elektronisk väg.

Arbetsgivaren eller uppdragsgivaren visar genom sin underskrift dels att det är den som har lämnat uppgifter, dels att det som assistenten har intygat på tidsredovisningen är korrekt utifrån det som den kan förväntas känna till om assistenternas arbetade tid utifrån sitt ansvar som arbetsgivare eller uppdragsgivare.

15.2.1 Uppgifter på tidsredovisningen

Den tid som assistenten har utfört assistans ska redovisas till Försäkringskassan eftersom det bara är för den tiden som assistansersättning kan betalas (jämför 51 kap. 14 § och 24 § 2 SFB).

Det innebär att den tid som assistenterna använder för gemensamma träffar, arbetsmöten och utbildningar inte ska redovisas eftersom den inte har använts för att utföra assistans. Täckning för den typen av kostnader ingår i timbeloppet, se avsnitt 12.1.

Förutom assistentens arbetade tid ska tidsredovisningen också innehålla uppgift om assistentens arbetstid regleras av kollektivavtal, assistentens beräkningsperiod, arbetsgivarens namn, organisationsnummer och kontaktperson.

I förordningen [1993:1091] beskrivs två situationer som ska jämföras med att assistans har lämnats enligt 51 kap. 14 § SFB.

Den ena situationen handlar om tid efter det att den försäkrade har avlidit eller tagits in på institution eller liknande, i den mån assistenten inte kan få annat godtagbart arbete och därför får lön från den försäkrade. Det gäller dock högst under tid motsvarande uppsägningstid som följer av lag. (6 § förordningen [1993:1091])

Att assistenten får lön från den försäkrade innebär att bestämmelsen endast avser den som själv anställer sina assistenter. Det är därmed lagen (1970:943) om arbetstid m.m. i husligt arbete som reglerar uppsägningstiden.

I den lagen finns en grundläggande regel om minst en månads uppsägningstid för både arbetsgivare och arbetstagare. När arbetsgivaren säger upp den anställda är uppsägningstiden två månader om arbetstagaren har varit anställd sammanlagt minst fem år och tre månader om den sammanlagda anställningstiden är minst tio år. (12 § lagen [1970:943] om arbetstid m.m. i husligt arbete)

För att utbetalning ska kunna göras för den aktuella tiden behöver Försäkringskassan uppgift om assistentens uppsägningstid och att assistenten inte erbjudits ett annat arbete som kan anses vara godtagbart under uppsägningstiden. Den tid som ska redovisas på tidsredovisningarna och sammanställs på räkningen är den tid som assistenten skulle ha arbetat, däremot inte den tid då assistenten har fått ett godtagbart arbete under uppsägningstiden.

Den andra situationen gäller den tid som assistenten får sjuklön av den försäkrade (6 § förordningen [1993:1091]). Även detta avser alltså endast den som själv anställer sina assistenter. När assistenten är anställd av en privat anordnare är det kommunen som ansvarar för sjuklönen. Se avsnitt 13.4.

15.3 Räkning

Efter utgången av varje månad ska en sammanställning av de uppgifter om utförd assistans som framgår av tidsredovisningarna redovisas till Försäkringskassan. Redovisningen ska göras på blankett *Räkning assistansersättning* (3057), som den försäkrade ska underteckna (6 § föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

En räkning ska vara undertecknad på heder och samvete oavsett om den är elektronisk eller i pappersform (jämför 110 kap. 4 § andra stycket SFB). Den tekniska lösningen för räkning som finns på Mina sidor på Försäkringskassans webbplats uppfyller de här kraven. Om en räkning skickas in i den e-tjänsten är den elektroniskt signerad.

Om en elektroniskt signerad räkning skrivs ut på papper kan underskriften inte godtas i detta format. Den utskrivna räkningen måste i sig vara egenhändigt undertecknad av den försäkrade.

Assistansersättning betalas inte vid vistelse på institution enligt 106 kap. 24 § SFB. Om det finns särskilda skäl kan assistansersättning betalas vid kortare sjukhusvistelse enligt 106 kap. 25 § SFB. Därför ska den försäkrade redovisa på räkningen om hen har vårdats på sjukhus under den aktuella månaden.

Om assistansen har utförts av någon som är bosatt utanför EES betalas assistansersättning enligt 51 kap. 14 § SFB endast ut om det finns särskilda skäl enligt 51 kap. 16 § andra stycket. Detta ska därför anges på räkningen.

Den försäkrade ska underteckna räkningen på heder och samvete (110 kap. 13 § andra stycket SFB). Om den försäkrade inte har fyllt 18 år ska vårdnadshavaren underteckna räkningen. Det räcker med en vårdnadshavares underskrift eftersom det inte anses vara ett beslut av ingripande betydelse för barnets framtid. Om den försäkrade har en ställföreträdare (god man eller förvaltare) är det normalt ställföreträdaren som företräder hen i kontakterna med Försäkringskassan. Det innebär att ställföreträdaren kan underteckna räkningen om det kan anses ingå i uppdraget (att bevaka huvudmannens rätt). Även ställföreträdaren skriver under på heder och samvete.

Läs mer

Läs mer om rättshandlingsförmåga, samtycke, ombud, ställföreträdare samt heder och samvete i Vägledning 2004:7

15.3.1 Om egenhändig underskrift saknas

Om en försäkrad på grund av sin sjukdom eller sin funktionsnedsättning inte kan bedöma i hur många timmar assistansen utförts kan det vara omöjligt för hen att skriva under en räkning på heder och samvete. En ställföreträdare som är närstående och bor tillsammans med den försäkrade bör däremot kunna underteckna räkningen. Huvudregeln är därför att vi ska kräva underskrift på heder och samvete av någon behörig person för att inte vara tvungna att dra in eller sätta ned ersättningen.

Om en ställföreträdare vägrar att underteckna räkningen eller har strukit över texten "heder och samvete", ska Försäkringskassan utreda vad det beror på. Då kan det komma fram att den försäkrade eller ställföreträdaren inte kan intyga att uppgifterna på räkningen stämmer. Om ställföreträdaren till exempel varit förhindrad att kontrollera utförd assistans, kan det leda till att det inte finns någon som kan uttala sig om hur många timmar den försäkrade fått assistans och att det därför inte finns någon som kan intyga uppgifterna på heder och samvete. Denna situation kan alltså vara ett sådant särskilt skäl för att inte kräva att ställföreträdaren intygar uppgifterna på heder och samvete (110 kap. 13 § andra stycket SFB). Om ställföreträdaren däremot menar att hen misstänker att timmarna inte är utförda, måste en utredning kring detta startas i stället för handläggning enligt nedanstående metodstöd.

Om en försäkrad, vårdnadshavare, god man eller förvaltare inte vill eller kan skriva under en räkning, av annat skäl än att misstanke om felaktigheter föreligger, ska du därför utreda frågan enligt följande.

1. Utred om den försäkrade själv vet hur många timmar assistans som utförts, och om hen kan skriva under räkningen själv eller med någons hjälp. Om hen kan det, ska du uppmana hen att göra det. En person med god man har rättshandlingsförmåga vilket innebär att hen kan skriva under räkningen själv. Det krävs inte att underskriften ska vara läslig.
 - a. Om den försäkrade helt saknar förmåga att skriva under kan hen samtycka till att någon annan skriver under i den försäkrades namn. Underskrift med samtycke innebär att det är den som är avsedd att underteckna räkningen som på heder och samvete, och under straffansvar, intygar att de lämnade

uppgifterna är riktiga. Det betyder att det är den personens namn som ska stå på räkningen. Det ska framgå att det är någon annan än den som är avsedd att underteckna räkningen som skriver under, vilket görs genom att den som skriver under i anslutning till underskriften skriver till exempel "Anna Andersson genom Per Persson".

- b. För att ett undertecknande med samtycke ska vara giltigt ska den vars namn som skrivs på något sätt ha tagit del av de uppgifter som finns på räkningen och intygat att de stämmer. Om det finns anledning att anta att personen inte tagit del av uppgifterna på räkningen, ska handläggaren utreda det. Handläggaren kan då kontakta den som brukar skriva under för att utreda varför hen inte gjort det denna gång. Eller så kan den som har undertecknat eller den vars namn har skrivits på räkningen kontaktas för att kontrollera att hen tagit del av uppgifterna. Om det kommer fram att den som ska lämna samtycke inte tagit del av uppgifterna eller godkänt samtycket, kan räkningen inte godtas.
2. Om du inte får en underskrift enligt punkt ett, får du gå vidare till den gode mannen för att få hen att skriva under. En god man, som förordnats att bevaka den försäkrades rätt, lämnar uppgifter om faktiska förhållanden på heder och samvete och kan därmed skriva under en räkning om utförd assistans. För att kunna fullgöra sitt godmansuppdrag bör en god man ha god kännedom om vilken assistans som utförts. Även i detta fall kan samtycke enligt 1.a och b användas.
3. Om varken den försäkrade eller den gode mannen kan eller vill skriva under räkningen, bör du utreda om någon av dem kan utse någon annan som kan det. Eftersom ett ombud i ett ärende om assistansersättning har en lagstadgad skyldighet att lämna uppgifter om faktiska förhållanden på heder och samvete, bör de även kunna ge en person som har kännedom om utförd assistans fullmakt att skriva under räkningen.

Det är viktigt att den som skriver under har kännedom om hur assistansen har utförts. Bara för att en person har en fullmakt innebär det inte att hen har sådan kännedom om hur assistansen har utförts att vi kan godta hens underskrift. Till exempel har en administratör hos en assistansanordnare sällan kännedom om hur assistansen faktiskt har utförts.
4. Om den gode mannen inte kan utse någon annan som kan skriva under på heder och samvete, bör du utreda varför den gode mannen inte kan göra det. I undantagsfall kan det tillfälligt uppstå en situation där ingen kan skriva under på heder och samvete och då kan det vara särskilda skäl för att tillämpa undantagsbestämmelsen i 110 kap. 13 § andra stycket SFB.

15.3.2 Förutsättningar för att intyga uppgifter

Det måste finnas någon som kan underteckna en räkning om utförd assistans på heder och samvete, inte minst med tanke på ersättningens omfattning och vikten av att den enskilde får den assistans som hen har rätt till. Samtidigt är det viktigt att den person som undertecknar räkningen verkligen känner till vilken assistans som har utförts. Kom ihåg att även ett ombud omfattas av kravet på heder och samvete (110 kap. 5 § tredje stycket SFB).

Även en uppgift som rör faktiska förhållanden kan ibland få ändras muntligt för att särskilda skäl talar emot att de ska lämnas skriftligt (110 kap. 13 § andra stycket SFB). I förarbetena står det bara att särskilda skäl till exempel kan gälla ett återkravsärende, men bestämmelsen bör kunna tillämpas även i ärenden om assistansersättning.

Samtycke kan bara lämnas för uppgifter som är möjliga att intyga, det vill säga sådant som redan har hänt och som går att kontrollera. Därför går det inte att samtycka framåt i tiden till att någon annan skriver under i ens ställe. Skulle någon lämna ett sådant

Samtycke måste handläggaren informera om att det inte kan godtas och att personen måste ge sitt samtycke i samband med att den andra personen skriver under.

Läs mer

Läs mer i vägledning 2004:7 om *samtycke*, *rättshandlingsförmåga* och att uppgifter om faktiska förhållanden ska lämnas på *heder och samvete*.

Ett förordnande om ställföreträdarskap upphör när den försäkrade avlider, men ställföreträdaren kan fortfarande intyga uppgifter som rör assistans som utförts före dödstillfället, under förutsättning att det omfattas av förordnandet. Efter dödstillfället tar dödsbodelägarna över den försäkrades rättigheter och skyldigheter. Om det inte finns arvingar eller andra dödsbodelägare utses en god man av Kammarkollegiet för att förvalta dödsboet.

En fullmakt kan fortsätta att gälla när den försäkrade avlider, under förutsättning att det uppdrag som fullmakten gäller kan vara aktuellt att slutföra. När fullmaktsgivaren (den försäkrade) avlider är det dödsboet som går in som fullmaktsgivare, och det har därför rätt att återkalla fullmakten.

För att kunna företräda ett dödsbo krävs det en fullmakt från alla dödsbodelägare, eller så ska alla dödsbodelägare skriva under samtliga handlingar. Ett dödsfallsintyg med släktutredning kan inte ligga till grund för att avgöra vilka personer som är behöriga att företräda eller lämna fullmakt för dödsboet. Det beror på att även personer som inte finns uppgivna i släktutredningen kan vara dödsbodelägare.

Läs mer

Om rättshandlingsförmåga, ställföreträdare och fullmakt i Vägledning 2004:7

15.4 Redovisning när assistans utförs innan beslut har fattats

51 kap. 7 § andra meningen SFB

Assistansersättning som avser assistans som utförs innan beslut har fattats i ett ärende lämnas endast om den enskilde månadsvis under handläggningstiden redovisar till Försäkringskassan att assistansen utförs i enlighet med kraven och förutsättningarna i denna balk.

I den omfattning som den försäkrade har fått biträde av personlig assistent genom kommunen och vi kan betala till kommunen gäller andra regler, läs mer i avsnitt 13.2.

När en person ansöker om assistansersättning eller om fler timmar och i avvaktan på beslut anlitar någon för att utföra assistansen ska därför uppgifter om tidsredovisning dokumenteras och redovisas till Försäkringskassan på samma sätt som redovisningen av assistans som redan är beviljad. Personen ska också säkerställa att anställningsavtal finns för assistenten. (Prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 232)

Den som får assistans innan beslut om assistansersättning har fattats ska alltså under handläggningstiden lämna tidsredovisning och räkning till Försäkringskassan på det sätt som beskrivs ovan (5 och 6 §§ föreskrifterna [FKFS]).

Av förarbetena framgår att syftet med 51 kap. 7 § andra meningen SFB är att de krav som framgår där ska gälla fram till dess att ett ärende slutligt har avgjorts (prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 231–232). Av HFD:s dom HFD 2019 ref. 34 framgår att det inte finns skäl att neka utbetalning av assistansersättning för att månadsvis redovisning inte skett under den period som ett ärende prövats i domstol. Det betyder att Försäkringskassan inte kan avslå en begäran om utbetalning av assistansersättning på grund av att den försäkrade inte kommit in med komplett redovisning för tid efter Försäkringskassans omprövningsbeslut. Om en komplett redovisning saknas för tid efter Försäkringskassans omprövningsbeslut och domstolen beviljar ersättning, så fördröjs utbetalningen tills redovisningen är komplett.

En begäran om utbetalning av assistansersättning ska avslås om den gäller för tid före Försäkringskassans beslut om rätt till assistansersättning och den försäkrade inte redovisat utförd assistans månadsvis. Kravet på månadsvis redovisning under handläggningstiden gäller alltså före grundbeslut och omprövningsbeslut, men inte efter omprövningsbeslutet om det överklagas. (HFD 2023 ref. 8)

Kraven på månadsvis redovisning omfattar också den tid Försäkringskassan handlägger en begäran om omprövning av ett tidigare fattat beslut att minska eller dra in assistansersättning. Det här enligt HFD:s dom HFD 2023 ref. 8.

Vilka övriga handlingar den försäkrade behöver lämna in till Försäkringskassan när assistans utförs innan beslut har fattats beskrivs i Försäkringskassans föreskrifter.

Den försäkrade ska lämna in handlingar som styrker de personliga assistenternas anställning och dess omfattning. Det gäller både när hen lämnar in en ny ansökan och när hen lämnar in en ansökan om fler timmar. När den försäkrade köpt personlig assistans av en assistansanordnare och det gäller en ny ansökan ska dessutom ett avtal med assistansanordnaren lämnas in. Den försäkrade behöver inte lämna in handlingar igen när hen ansöker om fler timmar och assistenternas utökade arbetstid omfattas av de handlingar som tidigare lämnats in. (7 § andra och tredje stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

Om den försäkrade ansöker om fler timmar, den utökade assistansen utförs av redan anställda assistenter och det inte framgår av tidigare inlämnade handlingar att assistenterna kan utöka sin arbetstid i den aktuella omfattningen, så ska nya handlingar som styrker anställning och anställningsgrad alltså lämnas. Det behöver finnas ett underlag som styrker att assistans kan ha utförts i den redovisade omfattningen.

Vad en handling som ska styrka anställning minst ska innehålla

För att ett anställningsavtal ska anses giltigt ska det innehålla ömsesidiga rättigheter och förpliktelser samt överenskommelser om arbetets omfattning, förläggning i tid och när ersättningen ska betalas ut. Ett anställningsavtal eller en annan handling som styrker anställning ska därför minst innehålla

- arbetsgivarens och arbetstagarens namn och adress
- anställningens tillträdesdag
- att arbetstagaren är anställd som personlig assistent
- uppgift om anställningen gäller tills vidare eller är tidsbegränsad. Är den tidsbegränsad ska anställningens slutdag eller de förutsättningar som gäller för att anställningen ska upphöra framgå
- arbetstiden, till exempel heltid, deltid eller antal timmar
- hur ofta lönen ska betalas ut

(Jämför 6 c § lag [1982:80] om anställningsskydd och 11 a § § lagen [1970:943] om arbetstid m.m. i husligt arbete.)

Det är inte ett krav att arbetsgivaren faktiskt ska ha betalat ut lön till en assistent för att assistansersättning ska kunna betalas för tid före beslutsdatumet (RÅ 2000 not. 176).

15.4.1 När handlingarna senast ska lämnas in

Vid redovisning av personlig assistans som utförts före beslut om assistansersättning får skyldigheten att redovisa enligt föreskrifterna (FKFS 2016:4) anses följa av 51 kap. 7 § SFB.

Om personlig assistans har börjat utföras innan beslut har fattats i ett ärende ska avtal mellan den enskilde och anordnaren samt handlingar som styrker de personliga assistenternas anställning och omfattning ha kommit in till Försäkringskassan senast den femte i den andra månaden efter den månad då personlig assistans började utföras. Tidsredovisning och räkning ska fortlöpande komma in till Försäkringskassan senast den femte i andra månaden efter den månad som redovisats. (8 § föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

Om redovisningen för en viss månad kommer in för sent, ska Försäkringskassan inte betala ut ersättning för den månaden. Det gäller även om den för sent inlämnade redovisningen är korrekt. Om den femte infaller på en söndag, annan allmän helgdag eller lördag, får handlingarna komma in senast nästa vardag (jämför 2 § lagen [1930:173] om beräkning av lagstadgad tid).

Försäkringskassan kan inte heller betala ut ersättningen om avtal mellan den enskilde och anordnaren eller handlingar som styrker de personliga assistenternas anställning kommer in för sent, det här enligt 8 § föreskrifterna (FKFS 2016:4). Det gäller även om tidsredovisningar och räkning för den aktuella månaden skulle ha lämnats in i rätt tid.

Detta gäller endast under den tid som ärendet handläggs av Försäkringskassan. Kraven på månadsvis redovisning omfattar också den tid Försäkringskassan handlägger en begäran om omprövning av ett tidigare fattat beslut att minska eller dra in assistansersättning. Om en komplett redovisning saknas för tid efter Försäkringskassans omprövningsbeslut, och domstol beviljar ersättning, fördröjs utbetalningen tills redovisningen är komplett. (Se HFD 2019 ref. 34 och HFD 2023 ref. 8).

15.4.2 Från vilken tidpunkt ersättningen tidigast kan betalas

Utbetalningen kan aldrig gälla längre tillbaka än en månad innan ansökan eller anmälan gjordes till Försäkringskassan enligt 51 kap. 7 § första meningen SFB.

Även om handlingar som styrker anställning och avtal kommit in i tid får Försäkringskassan inte betala ut ersättning tidigare än den dag då det av handlingar som styrker anställning framgår att assistenten har börjat sin anställning och det av avtalet om assistans framgår att det har börjat gälla. Det ska även framgå av tidsredovisning och räkning att assistans har utförts. (9 § föreskrifterna [FKFS 2016:4])

15.5 Redovisning när assistansersättning har beviljats

15.5.1 Vid vilken tidpunkt handlingarna senast ska lämnas in

Av 8 § föreskrifterna (FKFS 2016:4) framgår att räkningar och tidsredovisningar ska lämnas in för varje redovisningsmånad, senast den femte i andra månaden efter redovisningsmånaden, medan handlingar som styrker anställning (förutom vid ny ansökan) enbart behöver lämnas in vid ansökan om fler timmar senast den femte i andra månaden efter den månad då assistans började utföras.

Det framgår inte av föreskrifterna vad följden blir om redovisningen kommer in senare än vad som föreskrivs. Det kan få långtgående konsekvenser för den försäkrade om rätten till ersättning alltid faller bort när redovisning inte kommer in i tid.

Försäkringskassan har därför tidigare tillämpat bestämmelsen så att utbetalning har blivit fördröjd om redovisning kommer in för sent. HFD har uttalat att det finns rättsligt stöd i föreskrifterna för att neka en utbetalning om redovisningen kommer in vid ett senare tillfälle än vad som föreskrivs (HFD 2023 ref. 9). Men det framgår inte av domstolens avgörande att Försäkringskassan måste neka utbetalning när redovisning kommer in sent. Det är alltså möjligt att även efter HFD:s avgörande betala ut assistansersättning när en korrekt redovisning kommer in efter den tidpunkt som anges i föreskrifterna.

15.6 Utredning och bedömning av redovisade timmar

Utifrån räkning och tidsredovisning ska Försäkringskassan varje månad bedöma hur många utförda assistanstimmar som kan godtas och ligga till grund för utbetalning. Det kan finnas olika skäl till att Försäkringskassan inte kan godta alla redovisade timmar.

15.6.1 Fler timmar än vad som ingår i beviljandeperioden

Assistansersättning kan inte betalas ut för fler timmar än det totala antalet timmar i beviljandeperioden (51 kap. 9 § SFB).

Om den försäkrade begär ersättning för fler timmar än vad som ingår i beviljandeperioden ska Försäkringskassan besluta om att inte betala ut ersättning för de överskjutande timmarna. När utbetalning sker i förskott har Försäkringskassan samtliga uppgifter för att kunna göra denna bedömning först i samband med slutavräkning. Läs mer i avsnittet om bestämmelser när utbetalning sker i förskott.

15.6.2 Redovisningen är inte komplett

Redovisningen är inte komplett till exempel om en eller flera tidsredovisningar saknas trots att timmar har tagits upp på räkningen, om det saknas en underskrift på räkningen eller tidredovisningen, eller om en assistent har redovisat tid 00.00–24.00 och arbetat fem timmar under denna tid, något som inte kan godtas. Den här typen av brister försöker Försäkringskassan avhjälpa genom att begära komplettering.

Vid efterskottsbetalning

När assistansersättningen betalas i efterskott kan ersättningen betalas ut först när de kompletterande uppgifterna har kommit in. Det beror på att hela månadsutbetalningen ska göras vid ett tillfälle. Försäkringskassan ska i samband med begärd komplettering informera den försäkrade om att ersättningen för den aktuella månaden inte kan betalas ut förrän underlaget är kompletterat eller att det står klart att någon komplettering inte kommer att göras. Försäkringskassan ska ha tillgång till föregående månads redovisning i en beviljandeperiod för att kunna ta ställning till om utbetalning ska göras för en senare månad (11 § tredje stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]). Om det saknas räkning för en tidigare månad i beviljandeperioden bör Försäkringskassan därför kontakta den försäkrade för att utreda om det kommer att komma in en räkning för den månad som saknas. När komplettering har kommit in eller det står klart att den försäkrade inte kommer att lämna kompletterande uppgifter får Försäkringskassan handlägga ärendet vidare utifrån det, det vill säga bedöma och besluta för hur många assistanstimmar ersättning kan betalas.

Vid förskottsbetalning

Om den försäkrade får sin assistansersättning utbetald i förskott och uppgifter inte har kommit in efter begärd komplettering före brytdatum ska Försäkringskassan fatta beslut om de timmar som kan godtas. Ersättningen betalas då bara för de timmar som kan godtas enligt 51 kap. 14–15 §§ SFB. Kan inga timmar godtas så hålls utbetalningen inne. Försäkringskassan ska i samband med begärd komplettering informera den försäkrade om att detta kan bli följden om inte de kompletterande uppgifterna kommer in i tid.

Flera räkningar för samma månad

Det kan hända att det kommer in en räkning som innehåller tilläggsuppgifter eller som ersätter en redan inlämnad räkning. Om den första räkningen ännu inte lett till utbetalning ska den nya räkningen bedömas tillsammans med den tidigare. Den nya räkningen kan innebära att utbetalningen fördröjs eftersom utredning kring varför det finns två räkningar måste göras.

Om räkningarna gäller assistans som har utförts innan Försäkringskassan har fattat beslut måste den nya räkningen komma in i rätt tid enligt 51 kap. 7 § SFB för att kunna ligga till grund för utbetalning. Detta gäller inte för tid efter Försäkringskassans omprövningsbeslut, se 15.4.

När utbetalning sker i efterskott gäller att om ersättningen redan har betalats för en månad och det senare kommer in en ny räkning för samma månad ska Försäkringskassan utreda orsaken till detta, i första hand genom att kontakta den försäkrade och vid behov kontakta anordnaren. Försäkringskassan ska utifrån utredningen bedöma om den nya räkningen innebär att ytterligare ersättning ska betalas ut för månaden eller om den tidigare utbetalningen var för stor. När utbetalning sker i förskott kan en ny räkning eller uppgifter i en ny räkning ersätta en tidigare godkänd räkning så länge slutavräkningen inte är gjord för den aktuella beviljandeperioden. Det beror på att det är först efter slutavräkning, när beviljandeperioden har löpt ut, som utbetalningen är definitiv.

15.6.3 Kortare sjukhusvistelse

Huvudregeln är att man inte kan få assistansersättning när man vårdas på sjukhus. Man kan dock få assistansersättning vid en kortare sjukhusvistelse om det finns särskilda skäl (106 kap. 25 § SFB).

Även om sjukhusvistelsen förväntas bli långvarig ska ersättning kunna betalas ut under ett initialt kortare skede (prop. 1995/96:146 s. 21). Som kortare tid för vård på sjukhus bör räknas en tid på högst fyra veckor (RAR 2002:6 till 106 kap. 25 § SFB). Om personen lämnar in en räkning där det framgår att sjukhusvistelsen har varat mer än fyra veckor kan assistansersättning inte betalas ut för den tid som överstiger fyra veckor även om kravet på särskilda skäl är uppfyllt.

Utbetalning kan inte göras för de timmar då personlig assistans har lämnats under tid som personen vistats på sjukhus när Försäkringskassan har bedömt att det inte finns särskilda skäl (106 kap. 24 och 25 §§ SFB).

Läs mer i avsnitt 6.3.1

15.6.4 Vistelse i eller deltagande i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet

106 kap. 24 § 4 SFB

Assistansersättning lämnas inte för tid när den funktionshindrade

...

4. vistas i eller deltar i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet enligt 9 § 10 lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade.

106 kap. 25 § SFB

Om det finns särskilda skäl kan assistansersättning lämnas även under tid när den funktionshindrade vårdas på sjukhus under en kortare tid eller deltar i verksamhet enligt 24 § 4.

106 kap. 25 a § SFB

Bestämmelserna i 24 § 4 och 25 § gäller inte när den funktionshindrade deltar i barnomsorg eller skola och behöver hjälp med

1. andning,
 2. åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges,
 3. måltider i form av sondmatning, eller
 4. åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med sådana måltider.
-

Assistansersättning betalas inte ut för de timmar då personen vistas i eller deltar i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet. Om Försäkringskassan har bedömt att det finns särskilda skäl får dock assistansersättning ändå betalas ut. (Jämför 106 kap. 24 och 25 §§ SFB)

När personen deltar i barnomsorg eller skola kan assistansersättning betalas ut oavsett om det finns särskilda skäl eller inte

- för andning eller måltider i form av sondmatning som grundläggande behov
- för åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges, eller som är direkt nödvändiga för förberedelse eller efterarbete i samband med sondmatning.

Detta avser dock bara den tid som dessa hjälpbehov utförs och den tid som assistenten behöver vara närvarande för att ett sådant hjälpbehov kan förväntas uppstå, inte resterande tid i verksamheten (106 kap. 25 a § SFB). Det innebär att om Försäkringskassan får kännedom om att assistans har utförts för resterande tid i verksamheten ska utbetalning inte göras för denna tid om det inte finns särskilda skäl.

Läs mer

Om när en person vistas eller deltar i barnomsorg, skola eller daglig verksamhet i avsnitt 6.10.

15.6.5 Krav på assistenten

För att den försäkrade ska ha rätt till utbetalning av assistansersättning ställs det vissa krav på den personliga assistenten (51 kap. SFB). För att kunna säkerställa att den som utför, eller kommer att utföra personlig assistans uppfyller de här kraven behöver Försäkringskassan kunna identifiera hen. Assistentens identitet bör därför göras minst sannolik.

Läs mer

Läs mer om beviskravet sannolikt i vägledning (2004:7) *Förvaltningsrätt i praktiken*.

I vägledning (2001:3) Offentlighet, sekretess och behandling av personuppgifter kan du läsa om vad som gäller för behandling av personuppgifter.

15.6.6 Assistans som utförs av någon som inte fyllt 18 år

Assistansersättning betalas inte ut om assistansen har utförts av någon som är under 18 år (51 kap. 16 § första stycket 1 SFB).

Förbudet för utbetalning av assistansersättning när minderåriga har arbetat som assistenter gäller dock inte om assistenten har anställts före den 1 juli 2013 (övergångsbestämmelserna till lagen [2012:935] om ändring i socialförsäkringsbalken).

15.6.7 Assistans utöver tillåten arbetstid

Assistansersättning betalas inte ut om assistansen har utförts av någon på arbetstid som överstiger den tid som anges i

- 2–4 §§ lagen (1970:943) om arbetstid m.m. i husligt arbete,
- 5–10 b §§ arbetstidslagen (1982:673) eller
- kollektivavtal som uppfyller kraven i 3 § arbetstidslagen.

(51 kap. 16 § SFB)

Bestämmelsen i 51 kap. 16 § SFB syftar till att assistansersättning inte ska finansiera arbete som strider mot arbetstidslagstiftningen (prop. 2012/13:1 utgiftsområde 9, s. 221).

Detta innebär däremot inte att en beräkning av en personlig assistents totala arbetstid ska göras om assistenten utför arbete åt flera brukare eller har andra arbeten utöver arbetet som personlig assistent. Det är enbart den totala arbetstiden som en personlig assistent har hos en försäkrad som ska beräknas. Detta gäller även om assistenten är anställd hos två olika anordnare.

Lagen (1970:943) om arbetstid m.m. i husligt arbete

Lagen om arbetstid m.m. i husligt arbete reglerar arbetstiden för en arbetstagare som arbetar i arbetsgivarens hushåll i de fall det inte finns kollektivavtal som reglerar arbetstiden. Denna lag gäller om assistenten har den assistansberättigade som arbetsgivare. Även de assistenter som är anhöriga till den assistansberättigade personen omfattas av lagen om de är anställda av den assistansberättigade (1 §).

Ordinarie arbetstid enligt 2 §

Enligt 2 § första stycket får den ordinarie arbetstiden uppgå till högst 40 timmar i veckan i genomsnitt för en tid av högst fyra veckor. Den ordinarie arbetstiden får enligt 2 § andra stycket förlängas med högst 12 timmar i veckan i genomsnitt för en tid av högst fyra veckor under följande förutsättningar:

- Arbetet ska innefatta tillsyn av barn eller annan hushållsmedlem som inte kan ta vård om sig själv.
- De medlemmar av hushållet som har ansvar för tillsynen ska vara ur stånd att utöva den, till följd av förvärvsarbete utanför hemmet eller nedsatt arbetsförmåga.

Av förarbetena framgår att bestämmelsen i 2 § andra stycket främst tar sikte på situationen att någon av föräldrarna eller båda är förhindrade att vårda barnet, på grund av förvärvsarbete utanför hemmet eller egen nedsatt arbetsförmåga, och att den anställde därför behöver se till barnet. Skäl för att förlänga arbetstiden finns däremot inte om förvärvsarbetet utförs i hemmet. (prop.1970:150 s. 47)

Enligt 2 § fjärde stycket behöver en begränsningsperiod inte räknas från kalenderveckans första dag. Också en annan dag i veckan kan väljas som utgångspunkt. Beräkningen ska däremot ske utifrån ett fast system (prop. 1970:150 s. 48).

Övertid enligt 3 §

När det finns särskilda skäl får övertid tas ut med högst 48 timmar under en tid av fyra veckor, dock högst 300 timmar under ett kalenderår.

Bestämmelsen om övertid är tänkt att tillämpas extensivt, det vill säga de allra flesta orsaker till övertiden godtas. Det är däremot inte meningen att bestämmelsen ska utnyttjas för att utsträcka den ordinarie arbetstiden regelbundet under en längre period. (Prop. 1970:150 s. 48–49)

Med hänsyn till förarbetena anser Försäkringskassan att det inte finns någon anledning att närmare pröva orsaken till övertid. I praktiken innebär det att Försäkringskassan, utöver ordinarie arbetstid med 40 timmar i veckan under en fyraveckorsperiod, godtar övertid med högst 48 timmar under en tid av fyra veckor, dock högst 300 timmar per kalenderår.

Övertid enligt 4 §

Om det oundgängligen behövs på grund av olyckshändelse eller akut sjukdomsfall eller annan sådan omständighet, som inte kunnat förutses, får övertid tas ut i den utsträckning som förhållandena kräver (nödfallsparagraf). För att assistansersättning ska kunna betalas ut enligt denna bestämmelse ska Försäkringskassan pröva anledningen till övertiden. Av förarbetena framgår att övertid bara får tas ut för arbete som står i omedelbart samband med den inträffade händelsen som inte kan anstå och som inte kan utföras av någon annan. (Prop. 1970: 150 s. 49)

All tid som assistenten arbetar enligt lagen ingår i den arbetade tiden enligt 51 kap. 16 § SFB. Det innebär att även tid då assistenten arbetar jourtid ingår i den arbetade tiden.

Arbetstidslagen

Arbetstidslagen (1982:673) (ATL) reglerar arbetstiden för arbetstagare som utför arbete för en arbetsgivares räkning, det vill säga är anställda hos en anordnare (1 §). Lagen gäller inte arbete som utförs i arbetsgivarens hushåll.

Arbetstidslagen gäller däremot inte arbete som utförs av arbetstagare som med hänsyn till arbetsuppgifter och anställningsvillkor har företagsledande ställning (2 § första stycket 2 ATL).

Även om arbetstidslagen inte begränsar antalet timmar som assistenter med företagsledande ställning får arbeta har det redan i förarbetena till 9 d § 4 LSS betonats att kvaliteten på assistansen kan påverkas negativt när antalet arbetstimmar överstiger normal arbetstid och att ersättning för sådan övertid inte bör anses som kostnad för personlig assistans (prop. 1994/95:77 s. 13 och 17). När bestämmelsen sedan utvidgades till att även omfatta arbetstidslagen och assistenter som inte enbart var anställda direkt av den assistansberättigade uttalade regeringen att det inte är rimligt att assistansersättning och ekonomiskt stöd för assistans ska utbetalas för arbete som sker under förhållanden som strider mot arbetstidslagen (prop. 2012/13:1 utgiftsområde 9 s. 221).

Det arbete som en assistent som är företagsledare utför som personlig assistans kan alltså inte ersättas med assistansersättning för den arbetstid som överstiger den tid som följer av 5–10 b §§ arbetstidslagen.

Olika typer av arbetstid

Det finns olika typer av arbetstid och olika beräkningsperioder under vilken viss typ av arbetstid får läggas ut. I lag och kollektivavtal finns benämningen ordinarie arbetstid. Det som utmärker ordinarie arbetstid är att den är planerad till skillnad mot övertid och mertid som bara får användas när arbetstiden behöver utökas tillfälligt. Den ordinarie arbetstiden får enligt arbetstidslagen uppgå till i genomsnitt högst 40 timmar i veckan under en tid av fyra veckor. Det motsvarar heltid. Många arbetstagare har ett lägre arbetstidsmått än heltid. Det kallas att de arbetar deltid. Vid sidan av heltids- eller deltidsarbete finns enligt arbetstidslagen begreppen mertid vid deltidsanställning, övertid, jourtid och bestämmelser om sammanlagd arbetstid. Med jourtid avses den tid då arbetstagaren står till arbetsgivarens förfogande på arbetsstället för att vid behov utföra arbete. Om assistenten faktiskt utför arbete är det inte frågan om jourtid utan insatsen räknas som ordinarie arbetstid eller övertid.

Sammanlagd arbetstid enligt 10 b §

Bestämmelsen om sammanlagd arbetstid finns i 10 b § arbetstidslagen och innebär att den sammanlagda arbetstiden (hel- eller deltid, mer- eller övertid samt jourtid tillsammans) under en sjudagarsperiod får uppgå till högst 48 timmar i genomsnitt under en beräkningsperiod om högst fyra månader. Väntetid jämställs med jourtid vid beräkning av assistentens arbetade tid. Assistans i form av en timmes jour- eller väntetid likställs med en arbetad timme. I 3 § första stycket ATL har en uttrycklig regel införts om att en avvikelse från 10 b § (48-timmarsregeln) inte får innebära en längre beräkningsperiod än tolv månader.

Utöver arbetstidslagens bestämmelser om olika typer av arbetstid finns i många kollektivavtal också bestämmelser om beredskap. Beredskap betyder att arbetstagaren är anträffbar för att vid behov kunna inträda i arbete. Antalet beredskapstimmar räknas inte in i den sammanlagda arbetstiden enligt 10 b § arbetstidslagen.

En person i företagsledande ställning omfattas inte av någon arbetstidsreglering och det finns därför inte heller någon fastställd beräkningsperiod. För att kunna bedöma arbetad tid även för en assistent i företagsledande ställning utgår Försäkringskassan från 10 b § arbetstidslagen och använder fyra månader som beräkningsperiod för dessa assistenter. Om arbetsgivaren anger en kortare period än fyra månader används den kortare perioden. Beräkningsperioden räknas i dessa situationer från och med assistentens anställningsdatum.

Bestämmelsen i 10 § b ATL har kommit till för att tydligare genomföra EU:s arbetstidsdirektivs begränsning av veckoarbetstiden (48-timmarsregeln). Enligt bestämmelsen har begreppet arbetstid samma betydelse i arbetstidslagen som i arbetstidsdirektivet och EU-domstolens praxis. Beräkningsperioden ska alltid läggas ut efter ett fast och inte ett rullande system, oavsett hur perioden bestäms. Beräkningsperioden följer inte alltid kalendermånaden eller börjar på en måndag. Den kan omfatta månader eller veckor och den kan gå över ett eller flera månadsskiften. Vid avbrott i samband med exempelvis

byte av scheman, kan arbetsgivaren lägga om beräkningsperioden. I övrigt måste perioden bestämmas i förväg och tillämpas konsekvent. 48-timmarsmålet som sådant kan inte avtalas bort enligt arbetstidsdirektivet men beräkningsperiodens längd kan enligt 3 och 19 §§ ATL utsträckas på de villkor som anges i direktivet. Beräkningsperioden får, som ovan nämns, vara högst tolv månader.

Övertid enligt 7 §

Med övertid menas sådan tid som överstiger ordinarie arbetstid enligt 5 § och jourtid enligt 6 § ATL. Vid beräkning av övertid ska kompensationsledighet eller annan ledighet som förläggs till arbetstagarens ordinarie arbetstid eller jourtid likställas med fullgjord ordinarie arbetstid respektive jourtid. Det finns olika former av övertid. Dessa benämns i arbetstidslagen som allmän övertid, extra övertid och nödfallsövertid. Bestämmelserna om beräkning av övertid ska tillämpas även vid beräkning av mertid. Det vill säga sådan arbetstid som vid deltidsanställning överstiger arbetstagarens ordinarie arbetstid och jourtid.

Allmän övertid enligt 8 §

När det finns särskilt behov av ökad arbetstid får övertid tas ut med högst 48 timmar per arbetstagare under en tid av fyra veckor eller 50 timmar under en kalendermånad, dock med högst 200 timmar under ett kalenderår. Vid beräkning av övertid jämför man den faktiska arbetstiden med den ordinarie arbetstiden eller jourtiden.

Allmän övertid får bara utnyttjas för tillfälliga behov. Det beror på att det i lagtexten uttrycks att det ska finnas ett särskilt behov av ökad arbetstid. Det är alltså inte tillåtet att under ett par månader öka den dagliga arbetstiden någon timme. All arbetstid utöver den ordinarie arbetstiden eller jourtiden behöver inte vara övertid. Det kan till exempel vara inarbetning av en tidigare eller senare ledighet, så kallad kvittningstid.

Extra övertid enligt 8 a §

I de fall det behövs ytterligare övertid utöver allmän övertid finns en möjlighet att ta ut extra övertid om högst 150 timmar per arbetstagare under ett kalenderår om det finns särskilda skäl för det. En förutsättning för extra övertid är att situationen inte gått att lösa på annat rimligt sätt. Extra övertid och allmän övertid får tillsammans inte överstiga 48 timmar per arbetstagare under en tid av fyra veckor eller 50 timmar under en kalendermånad.

Vanligtvis ska den allmänna övertiden vara förbrukad innan extra övertid tas ut.

Särskilda skäl för extra övertid kan vara tillfälliga arbetsanhopningar som varit omöjliga att förutse, oförberedda sjukdomsfall eller förlust av spetskompetens som inte går att ersätta omedelbart (prop. 2010/11:89 s. 49).

Nödfallsövertid enligt 9 §

Om en natur- eller olyckshändelse eller annan liknande omständighet som inte kunnat förutses av arbetsgivaren inträffat får nödfallsövertid tas ut under vissa förutsättningar. Nödfallsövertid får tas ut utan någon begränsning i antal timmar och timmarna inkräktar inte på utrymmet för den allmänna övertiden. Uttaget av nödfallsövertid ska anmälas till den berörda lokala fackliga organisationen så snart omständigheterna medger.

Kollektivavtal

Arbetstiden för en assistent kan regleras i kollektivavtal oavsett om det är arbetstidslagen eller lagen om arbetstid m.m. i husligt arbete som annars skulle vara tillämpliga. Enligt 3 § arbetstidslagen får det i kollektivavtal göras undantag från lagen i dess helhet och avvikelser från bland annat bestämmelsen om sammanlagd arbetstid i 10 b § om detta inte innebär att mindre förmånliga villkor ska tillämpas för arbetstagarna än vad som följer av parlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG. Det är således inte möjligt att i kollektivavtal avtala bort minimidirektivet om arbetstidens förläggning i 3 § ATL. Det

är upp till varje medlemsland att avgöra i sin lagstiftning om man kan gå utöver 48 timmar. Sverige har valt att inte ge den möjligheten.

Om det finns ett kollektivavtal utgår Försäkringskassan vid tillämpningen av 51 kap. 16 § SFB från att kollektivavtalet uppfyller kraven i 3 § arbetstidslagen. Kollektivavtalen är tidsbegränsade och följer ofta industriavtalens längd. I vissa kollektivavtal används termen begränsningsperiod. Den är synonym med beräkningsperiod som används i ATL och av Försäkringskassan. Beräkningsperioden följer inte alltid kalendermånaden eller börjar på en måndag. Den kan omfatta månader eller veckor och den kan gå över ett eller flera månadsskiften

Arbetsmiljöverket har enbart tillsynsansvar över arbetstiden om den inte har avtalats bort i kollektivavtalet. Även om arbetstiden har avtalats bort har Arbetsmiljöverket tillsyn över arbetsmiljön.

15.6.8 Assistans av någon som saknar arbetsförmåga

Ersättning får inte betalas ut om assistansen har utförts av någon som till följd av ålderdom, sjukdom eller liknande orsak saknar förmåga att utföra arbete som personlig assistent (51 kap. 16 § SFB). Liknande orsak syftar på exempelvis funktionsnedsättning hos assistenten (prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 256 och 258).

En utgångspunkt i regleringen i 51 kap. SFB är att assistansersättning endast ska lämnas för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter. För att säkerställa detta ska Försäkringskassan inte betala ut assistansersättning om assistenten saknar förmåga att utföra arbete som personlig assistent till följd av ålderdom, sjukdom eller liknande orsak. Det motverkar också fusk och överutnyttjande av assistansersättningen. Ytterligare ett syfte med regleringen är att motverka risken att den enskilde inte får den assistans som hen har rätt till. I förarbetena sågs att någon fast övre åldersgräns inte bör anges utan arbetsförmågan bör bedömas från fall till fall. Med arbetsoförmåga avses helt nedsatt arbetsförmåga. Den som kan arbeta deltid bör inte vara förhindrad att göra det som personlig assistent. Tanken är inte att alla assistenters arbetsförmåga ska utredas i varje enskilt fall, utan endast på förekommen anledning. (Prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 221–222)

HFD har slagit fast att Försäkringskassan inte har rätt att neka utbetalning av assistansersättning enbart av det skälet att den personliga assistentens arbetstid överstiger hans arbetsförmåga enligt ett beslut om till exempel sjukersättning. Det som är avgörande för om assistansersättning ska betalas ut är förmågan att utföra arbete som personlig assistent. (HFD 2021 ref. 56).

Arbetsgivare och uppdragsgivare ska på begäran av Försäkringskassan lämna uppgifter som visar att assistenten inte saknar förmåga att utföra arbete som personlig assistent till följd av ålderdom, sjukdom eller liknande orsak. Försäkringskassan ska begära uppgifter när myndigheten anser att det finns anledning att ifrågasätta om assistenten till följd av någon sådan orsak saknar förmåga att utföra arbete som personlig assistent.

Att en assistent som får sjuk- eller aktivitetsersättning har arbetat mer än vad beslutet om förmånen tillåter innebär inte att utbetalningen av assistansersättning med automatik ska nekas. I stället ska Försäkringskassan göra en helhetsbedömning av assistentens förmåga att arbeta som personlig assistent utifrån samtliga relevanta uppgifter i det enskilda fallet. En sådan uppgift är att assistenten har skrivit under och lämnat in en tidsredovisning där hen uppger att hen har arbetat som personlig assistent X antal timmar. Andra viktiga uppgifter att beakta är arbetsgivarens bedömning av assistentens förmåga att utföra arbetet, tidpunkten för när beslutet om sjuk- eller aktivitetsersättning fattades samt om assistenten även tidigare har arbetat mer än vad som ryms inom beviljad grad av sjuk- eller aktivitetsersättning, och när det i så fall skedde.

15.6.9 Assistans av någon som är bosatt utanför EES

Sedan den 1 juli 2013 gäller som huvudregel att en assistent ska vara bosatt inom EES-området för att assistansersättning ska betalas ut (51 kap. 16 § andra stycket SFB). Detta gäller dock inte om assistenten har anställts före den 1 juli 2013 (övergångsbestämmelserna till lagen [2012:935] om ändring i socialförsäkringsbalken). Det framgår av förarbetena att anledningen till att bestämmelsen tillkommit är att det i vissa fall av fusk och överutnyttjande har förekommit problem med att assistenter anlitas vid vistelse i länder utanför EU eller EES-området. Försäkringskassan anser mot den bakgrunden att bestämmelsen endast ska tillämpas på assistans som utförs utanför EU eller EES-området.

Tidigare fanns i detta sammanhang inga begränsningar i fråga om vem en enskild fick anlita för att utföra sådan personlig assistans som ekonomiskt stöd eller assistansersättning utbetalas för. Bakgrunden till denna begränsning är att det i vissa fall av misstänkt brott och överutnyttjande förekommit problem med att assistenter anlitas vid vistelse i länder utanför EU eller EES-området, där det saknades möjligheter till kontroll för kommunen och Försäkringskassan. Denna bristande kontrollmöjlighet hade utnyttjats i så gott som alla ärenden där grov organiserad brottslighet förekommit. Detta till skillnad från när ordinarie assistenter följer med på en utlandsresa, då löner, skatt och arbetsgivaravgifter betalas i vanlig ordning. Någon ökad risk för misstänkt brott med assistansersättningen borde inte uppstå i de fallen. (Prop. 2012/13:1 utgiftsområde 9, s. 222)

Utgångspunkten är därför att den som anlitas för att utföra personlig assistans åt en enskild ska tillhandahålla all assistans som den försäkrade behöver. Det framgår av 24 § LSS. Det innebär att en enskild assistansberättigad normalt ska kunna begära att den ordinarie assistenten följer med vid utlandsvistelser. (Prop. 2012/13:1 utgiftsområde 9, s. 222)

Undantag görs enbart då det finns särskilda skäl.

Särskilda skäl kan enligt förarbetena anses finnas i situationer där

- den ordinarie assistenten blir akut sjuk under utlandsvistelsen
- den försäkrade är under 18 år och har en förälder som är bosatt utanför EES-området som vill arbeta som personlig assistent åt sitt barn
- den försäkrade i andra fall (till exempel för att bedriva arbete och studier) har behov av att vistas en längre tid utanför EES och det inte är rimligt att den ordinarie assistenten följer med. En bedömning får här göras i varje enskilt fall. (Prop. 2012/13:1, utgiftsområde 9, s. 222 och 258)

En bedömning av om det finns särskilda skäl måste alltid göras i varje enskilt fall utifrån samtliga omständigheter i ärendet. Här bör man tänka på att särskilda skäl gäller i undantagssituationer, det måste med andra ord framgå att den försäkrade har behov av att vistas i ett land utanför EES och att detta behov inte kan tillgodoses lika bra i ett land inom EES.

När det gäller den tredje punkten ovan kan man ställa sig följande frågor för att kunna ta ställning till särskilda skäl:

- Är utlandsvistelsen så lång att det inte är möjligt för de ordinarie assistenterna att följa med?
- Vad är orsaken till att utlandsvistelsen behöver vara så lång?
- Vad är orsaken till att utlandsvistelsen behöver ske i just ett land utanför EES?

- Om den försäkrade ska arbeta eller studera, är det huvudsakliga syftet med resan studier eller arbete? Här spelar omfattningen av studierna och arbetet roll – bedrivs studierna på över halvtid är det sannolikt att det huvudsakliga syftet är studier och arbete. Om det huvudsakliga syftet är arbete eller studier är det mer sannolikt att särskilda skäl kan anses föreligga.

Den försäkrade ska lämna in intyg som styrker att hen har eller haft behov av att anlita assistenter som är bosatt utanför EES-området. Det kan till exempel vara intyg som styrker att

- ordinarie assistent blivit akut sjuk under utlandsvistelsen
- att personen har en förälder som är bosatt utanför EES-området
- att studier eller arbete ska ske utanför EES-området och i vilken omfattning.

15.6.10 När anordnaren inte har tillstånd

51 kap. 16 b § SFB

Assistansersättning enligt 14 § betalas inte ut för assistans som har utförts i en yrkesmässig enskild verksamhet utan tillstånd enligt 23 § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade.

Även om assistansen har utförts utan tillstånd betalas assistansersättning ut om

1. verksamheten har haft tillstånd under avtalstiden och assistansen har utförts senast två veckor efter den dag då den försäkrade underrättades om att tillståndet har upphört att gälla, eller
 2. det finns särskilda skäl.
-

Assistansersättning kan vanligtvis inte betalas ut för assistans som har utförts i en yrkesmässig enskild verksamhet utan tillstånd enligt 23 § LSS. Det gäller också om anordnaren har haft ett tillstånd som har återkallats eller har ett tillstånd som inte omfattar den försäkrades grupp i personkretsen eller hans ålderskategori. Det finns några undantag från den huvudregeln. Assistansersättning kan betalas ut även när det inte finns något tillstånd om någon av följande förutsättningar är uppfylld.

- Ersättningen gäller personlig assistans som har utförts före den 1 november 2021.
- Verksamheten har haft tillstånd under den tid som det har funnits ett avtal mellan anordnaren och den försäkrade, och ersättningen gäller högst två veckor efter den dag som den försäkrade underrättades om att tillståndet har upphört att gälla (tvåveckorsfristen).
- Det finns särskilda skäl.

Av övergångsbestämmelserna till bestämmelsen framgår det att för assistans som utförts före den 1 november 2021 gäller äldre bestämmelser. Enligt de äldre bestämmelserna kan Försäkringskassan inte vägra att betala ut ersättning på grund av att det inte finns något tillstånd.

Den försäkrade behöver underrättas så snart som möjligt efter att Försäkringskassan får veta att verksamhetens tillstånd har återkallats, eller att den försäkrade fått eller planerar att få assistans av någon som inte har tillstånd. Det kan vara svårt för den försäkrade att ta till sig informationen. Försäkringskassan bör därför både ringa och skriva till den försäkrade. Den försäkrade ska även informeras om vad som gäller för att vi ska kunna betala ut ersättning.

Läs mer

Läs mer om att Försäkringskassan ska anmäla till IVO om vi har anledning att anta att någon bedriver yrkesmässig verksamhet med personlig assistans utan att ha tillstånd för det i avsnitt 2.8.2.

Tvåveckorsfristen

För att underlätta för en försäkrad som har anlitat en verksamhet som tidigare har haft tillstånd, och som haft det under avtalstiden, har den försäkrade en tvåveckorsfrist. Den innebär att ersättning ska betalas ut för assistans som utförs två veckor efter den dag som den försäkrade underrättades om att tillståndet har återkallats. Om du till exempel underrättar den försäkrade fredagen den 5 november sätter du tidsfristen till och med fredagen den 19 november, i enlighet med 1 § i lagen (1930:173) om beräkning av lagstadgad tid. Det datum när den försäkrade först underrättas inleder tvåveckorsfristen. Det gäller oavsett vem som underrättar, och oavsett om det görs muntligt eller skriftligt.

För att Försäkringskassan ska kunna låta bli att betala ut ersättning på grund av att det inte finns något tillstånd behöver vi underrätta den försäkrade varje gång som tillståndet upphör att gälla. Det innebär till exempel att vi ska underrätta den försäkrade på nytt om domstolen fastställer IVO:s beslut om indragning efter att tidigare ha inhiberat detsamma. Att inhibera innebär att domstolen bestämmer att ett beslut tills vidare inte ska gälla.

Särskilda skäl

Assistansersättning kan betalas ut trots att anordnaren inte har något tillstånd om det finns särskilda skäl. Det gäller efter tvåveckorsfristen om det finns en sådan, men även om anordnaren inte har haft tillstånd under avtalstiden, och det därför inte blir någon tvåveckorsfrist.

I förarbetena beskrivs vad som avses med särskilda skäl och hur de förhåller sig till tvåveckorsfristen.

”Med särskilda skäl avses här omständigheter som innebär att det kan få allvarliga negativa följder för den försäkrade om den personliga assistans som tillhandahålls genom verksamheten skulle upphöra omedelbart eller direkt efter att tvåveckorsfristen har löpt ut. Den försäkrade kan exempelvis ha speciella behov som kräver assistenter med viss kompetens eller erfarenhet. Assistansersättning kan då betalas ut om den försäkrades behov annars inte kan tillgodoses.

Särskilda skäl kan finnas oavsett om första punkten är tillämplig eller inte, men i de allra flesta fall bör negativa följder för den försäkrade kunna begränsas i tillräcklig utsträckning genom fristen i första punkten. Har en tvåveckorsfrist löpt bör bestämmelsen om särskilda skäl inte kunna medföra annat än en kort förlängning av denna.

Om de allvarliga negativa följderna för den försäkrade inte bedöms möjliga att undvika genom en kort förlängning av tvåveckorsfristen, eller genom att assistansersättning betalas ut under en kortare övergångsperiod till den som inte omfattas av fristen i första punkten, bör förutsättningarna för att medge undantag på grund av särskilda skäl inte anses uppfyllda. Därmed bör undantag från huvudregeln på grund av sådana särskilda skäl som här avses endast vara möjligt under en begränsad tid.” (Prop. 2020/21:205 s. 37)

Särskilda skäl ska alltså bara finnas i undantagsfall. Det ska inte vara fråga om att täcka upp under uppsägningstid av avtalet, eller under uppsägningstid för assistenterna. Det är svårigheter som uppkommer i alla ärenden.

Bedömningen av särskilda skäl enligt 51 kap. 16 b § SFB har vissa likheter med bedömningen av särskilda skäl enligt 106 kap. 25 § SFB. De har dock något olika syften och situationerna är inte desamma. En tidigare bedömning av särskilda skäl enligt 106

kap. 25 § SFB kan dock vara en utgångspunkt för bedömningen av särskilda skäl enligt 51 kap. 16 b § SFB. Om den försäkrade har ett högre timbelopp för att assistenterna behöver speciell kompetens kan det tala för att det även finns särskilda skäl enligt 51 kap. 16 b § SFB.

I många fall borde Försäkringskassan redan ha ett tillräckligt underlag för att bedöma om det finns särskilda skäl. I vissa fall kan utredningen dock behöva kompletteras, till exempel om det behövs andra eller mer aktuella underlag, eller om Försäkringskassan överväger att bedöma att det inte finns några särskilda skäl.

Av förarbetena framgår det att den sammantagna fristen som medges, med en eventuell tvåveckorsfrist inräknad, inte bör uppgå till mer än ett fåtal veckor. Den exakta längden på den frist som medges på grund av särskilda skäl måste bedömas i det enskilda fallet och vi måste utgå från den assistansberättigades behov. Utgångspunkten för beräkningen av övergångsperiodens längd bör sättas på ett sätt som överensstämmer med undantagets syfte. (Prop. 2020/21:205 s. 22)

När övergångsperioden är slut förväntas den enskilde ha ordnat sin assistans på annat sätt. Om en övergångsperiod eller en förlängning av den perioden inte skulle minska de allvarliga negativa följderna för den enskilde, finns det enligt förarbetsuttalandena inte särskilda skäl.

Normalt sett tar vi ställning till om det finns särskilda skäl i samband med utbetalning. För att den försäkrade inte ska behöva vänta på besked kan hen begära att Försäkringskassan i förväg beslutar om det finns särskilda skäl (prop. 2020/21:205 s. 20). Försäkringskassans möjlighet att ändra beslut framgår av vägledning (2018:1) *Rättelse och ändring av beslut enligt socialförsäkringsbalken och förvaltningslagen*.

15.6.11 Arbetsgivaren eller uppdragsgivaren har inte uppfyllt sin uppgiftsskyldighet

För att Försäkringskassan ska kunna kontrollera om kraven i fråga om assistenterna är uppfyllda har den som är arbetsgivare för eller uppdragsgivare åt en personlig assistent en lagreglerad skyldighet att lämna vissa uppgifter (51 kap. 24 § SFB och prop. 2012/13:01, utgiftsområde 9, s. 239).

Den som är arbetsgivare för eller uppdragsgivare åt en personlig assistent ska innan assistansen börjar utföras och vid ändrade förhållanden enligt 51 kap. 24 § 1 SFB lämna följande uppgifter till Försäkringskassan:

- Om assistenten är närstående till eller lever i hushållsgemenskap med den assistansberättigade. Med närstående avses make, sambo, barn, förälder och syskon samt deras makar, sambor och barn (51 kap. 16 a § SFB).
- Om assistenten har fyllt 18 år.
- Om assistenten är bosatt inom eller utanför EES-området.

Mot bakgrund av att uppgifterna ska användas för kontroll konstateras i förarbetena att det är rimligt att de lämnas innan en assistent påbörjar sitt arbete och vid ändrade förhållanden. Försäkringskassan har då möjlighet att påtala för den försäkrade att förutsättningarna för ersättning inte är uppfyllda, om någon brist upptäcks utifrån de uppgifter som lämnas. (Prop. 2012/13:01 s. 239)

Formuleringen "påbörjar sitt arbete" tyder på att avsikten varit att begreppet "börjar utföras" bör knytas till anställningen. Alltså bör uppgiftsskyldigheten endast gälla assistenter som efter den 30 juni 2013 anställts som assistenter. Det är även i linje med övergångsbestämmelsen till 51 kap. 16 § SFB som säger att 18-årsgränsen som krav för att assistansersättning ska kunna betalas ut inte ska tillämpas för den som anställts före den 1 juli 2013.

Assistansersättning för assistans som en assistent har utfört kan därmed betalas ut bara om Försäkringskassan har fått de uppgifter som följer av 51 kap. 24 § SFB. Så länge arbetsgivaren eller uppdragsgivaren inte har lämnat dessa uppgifter om assistenten kan den arbetade tid som assistenten redovisar på sin tidsredovisning inte godtas.

16 Redovisning av utförd assistans – efterskotts-betalning

I detta kapitel kan du läsa om de bestämmelser som är specifika för när assistansersättningen betalas ut i efterskott.

Assistansersättning betalas ut månadsvis med ett visst belopp för det antal beviljade assistanstimmar som assistans har utförts (51 kap. 14 § SFB). Ersättningen per timme är antingen ett schablonbelopp, ett högre timbelopp om den försäkrade har beviljats det eller ett skäligt belopp om den försäkrade har rätt till det (51 kap. 11 § SFB). Läs mer i kapitel 12 om timbeloppet.

Den som själv anställer sina assistenter får ett belopp som motsvarar de faktiska kostnaderna. Den utförda assistansen för en viss månad ska redovisas till Försäkringskassan innan utbetalning kan göras. Bestämmelser om vilken redovisning som krävs och hur den ska göras finns i förordningen (1993:1091) och i föreskrifterna (FKFS 2016:4).

När utbetalning görs i efterskott är varje månadsutbetalning definitiv både avseende timmar och beloppets storlek. Den som har rätt till högre belopp än schablonbeloppet kan få en kompletterande utbetalning när slutlig avstämning görs vid beviljandeperiodens slut (7 a § förordningen [1993:1091] om assistansersättning).

Om en efterskottsbetalning har gjorts felaktigt eller med ett för högt belopp tillämpas bestämmelserna om återbetalning i 108 kap. 2 och 9 a § SFB. Det innebär att det för återbetalning krävs att den försäkrade eller den som annars har fått ersättningen har orsakat den felaktiga utbetalningen genom att lämna oriktiga uppgifter, underlåta att fullgöra en uppgifts- eller anmälningsskyldighet eller att den som fått ersättningen har insett eller skäligen borde ha insett felet (108 kap. 2 § SFB).

16.1 Redovisning av hur assistansersättningen har använts

Den som har köpt personlig assistans ska redovisa att ersättningen har använts för sådant köp medan den som själv har anställt sina assistenter ska redovisa att ersättningen har använts för kostnader för dem (11 a § förordningen [1993:1091]).

Försäkringskassan har reglerat att denna redovisning ska göras på den räkning som den försäkrade varje månad lämnar till Försäkringskassan inför utbetalning av assistansersättning (6 § och 10 § första stycket p. 1 och 2 föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

16.1.1 Redovisning vid köp

Redovisningen av att ersättningen har använts för köp av personlig assistans ska avse föregående utbetalning av assistansersättning (10 § första stycket p. 1 föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

För att den försäkrade ska kunna redovisa användningen måste hen faktiskt också ha fått en utbetalning av assistansersättning. Därför gäller redovisningen hur stor del av *föregående utbetalning* som använts för köp av personlig assistans.

Att assistansersättningen har använts till köp av personlig assistans intygas i normala fall på räkningen. Men när den försäkrades rätt till assistansersättning har upphört finns det inte någon räkning. Då ska hen redovisa att den sista utbetalningen av assistansersättning har använts till köp av personlig assistans på blanketten *Redovisning av utbetald assistansersättning* (3095) (51 kap. 14 § SFB och 10 § fjärde stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

När den försäkrade har avlidit och det inte är utrett vilka som är dödsbodelägare kan den som vid tidpunkten för dödsfallet hade fullmakt att företräda den försäkrade i ärendet skriva under blanketten *Redovisning av utbetalad assistansersättning* (3095).

16.1.2 Redovisning när den försäkrade anställer själv

Den som själv anställer sina assistenter ska redovisa alla kostnader för personliga assistenter på räkningen inför utbetalning (10 § första stycket punkt 2 föreskrifterna [FKFS 2016:4]). Utbetalningen för den redovisade månaden görs med ett timbelopp som har fastställts utifrån de faktiska kostnader som den försäkrade har redovisat (intygat) för månaden. Den som själv anställer sina assistenter har endast rätt till ersättning för de faktiska kostnaderna hen har haft för sina personliga assistenter (51 kap. 4 § SFB), vilket innebär att ersättningen kan understiga schablonbeloppet.

Eftersom den som själv anställer sina assistenter redovisar samtliga kostnader inför utbetalning för den lämnade assistansen krävs inget intygande vid en senare tidpunkt. Om det efter utbetalning av ersättningen skulle visa sig att de uppgifter om kostnader för personliga assistenter som den försäkrade lämnat på räkningen inte stämmer kan prövning av återbetalning göras utifrån 108 kap. 2 och 9 a §§ SFB.

16.2 Redovisning vid högre timbelopp och skäligt belopp

För att kunna göra en månadsutbetalning i efterskott behöver Försäkringskassan ha kännedom både om det antal timmar som personlig assistans har utförts den aktuella månaden och med vilket belopp assistansersättning ska betalas ut (51 kap. 14 § SFB).

Vid utbetalning med schablonbelopp, enligt 51 kap. 11 § första stycket SFB, vet Försäkringskassan med vilket belopp assistansersättningen ska betalas ut. Vid högre timbelopp eller skäligt belopp, enligt 51 kap. 11 § andra och tredje stycket SFB, krävs en redovisning av samtliga kostnader för att Försäkringskassan ska kunna besluta med vilket belopp assistansersättning ska betalas ut den aktuella månaden.

Den som har beviljats högre timbelopp, eller har eller kan ha rätt till utbetalning med skäligt belopp, ska därför inför utbetalning av assistansersättning lämna en redovisning av samtliga kostnader för utförd assistans till Försäkringskassan (7 § första stycket förordningen [1993:1091]).

Försäkringskassan har reglerat i sina föreskrifter att redovisningen ska göras på den räkning som den försäkrade varje månad lämnar till Försäkringskassan inför utbetalning. Detsamma gäller den som har ansökt om högre timbelopp för tid före Försäkringskassans beslut. Om den försäkrade har eller kan ha rätt till utbetalning med ett skäligt belopp ska hen visa underlaget för de uppgifter som redovisas. I övriga fall ska den försäkrade visa underlaget för de uppgifter som hen lämnat på begäran av Försäkringskassan. (10 § föreskrifterna [FKFS 2016:4])

En försäkrad som köper assistans och har beviljats högre timbelopp ska redovisa sina kostnader varje månad utifrån allmänna principer för bokföring och redovisning. Försäkringskassan bedömer utifrån den försäkrades redovisning och eventuell övrig utredning vilka kostnader som kan godtas och därmed ligga till grund för det timbelopp som ska betalas ut. Om vi upptäcker brister i redovisningen är det lämpligt att i första hand kontakta den försäkrade och fråga hur beräkningen har gjorts. Om det till exempel finns oklarheter i redovisningen av utbildningskostnader kan vi exempelvis fråga vilken utbildning kostnaden gäller. En del i helhetsbedömningen är att ta ställning till om de uppgifter som finns är tillräckliga, eller om vi behöver hämta in underlag. När vi behöver hämta in underlag ska vi ta ställning till vilka underlag vi behöver och varför. Alla kompletterande uppgifter ska om möjligt begäras in samtidigt.

När vi bedömer vilka kostnader som ska godtas behöver vi vara medvetna om att kostnader kan finnas andra månader än den de betalas. Det följer av allmänna principer för redovisning och bokföring.

Den som själv anställer sina assistenter, gör inte det i näringsverksamhet. Det finns därför inte samma krav på bokföring m.m, men den försäkrade ska kunna visa underlag för de uppgifter som lämnats.

För den som är beviljad högre timbelopp kan utbetalning göras varje månad med ett belopp som överstiger schablonbeloppet med högst 12 procent. Försäkringskassan ska varje månad bedöma samtliga kostnader som den försäkrade har redovisat på räkningen och vilka kostnader som kan godkännas. Det innebär att de godkända kostnaderna för månaden kan överstiga schablonbeloppet med mer än 12 procent. Månadsutbetalningen kan trots det endast ske med ett timbelopp som inte överstiger schablonbeloppet med mer än 12 procent. Om kostnaderna under någon annan månad i avstämningsperioden varit lägre än det högsta möjliga timbeloppet finns det utrymme för en kompletterande utbetalning.

Den försäkrade ska alltid få minst schablonbeloppet om de faktiska kostnaderna för assistans under den tid som omfattas av redovisningen *överstiger* schablonbeloppet. Detta gäller oavsett om den försäkrade köper assistans eller själv anställer sina assistenter, eftersom den försäkrade i båda fallen annars skulle försättas i en sämre situation än den som får ersättning enligt schablonbeloppet trots att förhållandena i övrigt är likartade.

Den som köper assistans och är beviljad högre timbelopp har alltid rätt till utbetalning med schablonbeloppet, även om de faktiska kostnaderna *understiger* schablonbeloppet. Anledningen till detta är att den försäkrade annars skulle hamna i en sämre situation än den som köper assistans men får utbetalning med schablonbeloppet.

En förutsättning är att hela den utbetalade ersättningen används för köp av personlig assistans (se ovan i kapitel 15 angående redovisning av att den utbetalade ersättningen har använts för köp av assistans) (51 kap. 4 § SFB).

Den som själv anställer sina assistenter och är beviljad högre timbelopp kan bara få ett belopp som motsvarar de faktiska kostnaderna. Det innebär att beloppet även kan understiga schablonbeloppet.

Ett skäligt belopp motsvarar i de flesta fall de faktiska kostnaderna för assistansen under den månad som den försäkrade begär ersättning för. Det innebär att det skäliga beloppet både kan vara lägre och högre än schablonbeloppet.

16.2.1 Slutlig avstämning

7 a § förordning (1993:1091) om assistansersättning

När assistansersättning har beviljats med ett högre belopp än schablonbeloppet enligt 51 kap. 11 § andra stycket socialförsäkringsbalken och ersättningen betalas ut månadsvis i efterskott ska Försäkringskassan göra en slutlig avstämning som avser den tidsperiod för vilken ersättning har beviljats enligt 51 kap. 9 § samma balk (beviljandeperioden). Om assistansersättning med ett högre belopp än schablonbeloppet endast har beviljats för en del eller delar av beviljandeperioden, ska den slutliga avstämningen i stället avse varje sammanhängande tidsperiod för vilken högre ersättning har beviljats inom beviljandeperioden.

Om de kostnader för personlig assistans som Försäkringskassan godkänner för avstämningsperioden överstiger den assistansersättning som har beslutats månadsvis för samma period, ska Försäkringskassan betala ut det överskjutande beloppet. Av 51 kap. 11 § andra stycket socialförsäkringsbalken följer dock att utbetalningen inte får innebära att timbeloppet för avstämningsperioden överstiger schablonbeloppet med mer än 12 procent.

Den slutliga avstämningen ska göras skyndsamt efter det att Försäkringskassan i slutliga beslut har bedömt den försäkrades rätt till utbetalning av assistansersättning för samtliga månader i beviljandeperioden.

I 7 a § förordningen regleras ett avstämningsförfarande som kan resultera i en kompletterande utbetalning. Vid avstämningen ska en jämförelse göras mellan utbetald assistansersättning och de godkända kostnaderna för att avgöra om ytterligare assistansersättning ska betalas ut för avstämningsperioden. Avstämningsperioden är vanligtvis densamma som beviljandeperioden men en beviljandeperiod kan innehålla fler än en avstämningsperiod. Om den försäkrade inte har beviljats högre timbelopp för alla månader i beviljandeperioden kan det även finnas månader i en sådan period som inte ingår i en avstämningsperiod.

Syftet med de ändrade bestämmelserna är att en försäkrad som beviljats ersättning med ett högre belopp än schablonbeloppet ska kunna fördela kostnaderna för personlig assistans över en avstämningsperiod (prop. 2017/18:175 s. 8).

Vid avstämningen ska Försäkringskassan jämföra de kostnader som Försäkringskassan godkänner för avstämningsperioden med den ersättning som beslutats om för samtliga månader under perioden. Om de godkända kostnaderna är högre än den ersättning som beslutats ska Försäkringskassan göra en kompletterande utbetalning med mellanskillnaden. Den sammanlagda ersättningen för avstämningsperioden får dock inte överstiga det belopp som framgår av 51 kap. 11 § andra stycket SFB multiplicerat med det antal timmar för vilka assistansersättning betalas ut.

16.3 Begränsning av antalet timmar

Assistansersättning ska beviljas för ett visst antal timmar per vecka, månad eller längre tid, dock längst sex månader, när den försäkrade behöver personlig assistans för sin dagliga livsföring (51 kap. 9 § SFB). Försäkringskassan benämner denna tid för en beviljandeperiod (se avsnitt 9.4). Assistansersättning kan aldrig betalas ut för fler timmar än vad som ingår i beviljandeperioden. Om den försäkrade har använt alla beviljade timmar innan beviljandeperioden är slut ska Försäkringskassan fatta beslut om att inte betala ut överskjutande timmar. Om det finns timmar kvar i beviljandeperioden efter det att utbetalning har gjorts för hela perioden kan de timmarna inte användas i en kommande period.

16.3.1 Beviljandeperiod med enbart utbetalning i efterskott

Om utbetalningen ska göras i efterskott och har gjort det redan för tidigare månader i beviljandeperioden, ska Försäkringskassan inför utbetalningen jämföra det totala antalet beviljade timmar för beviljandeperioden med det antal timmar som assistansersättning har betalats ut för tidigare. Om den försäkrade begär ersättning för fler timmar än de som finns kvar för resten av beviljandeperioden, kan hen inte få ersättning för det överstigande antalet timmar. (11 § första stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Så länge det finns timmar kvar i beviljandeperioden kan utbetalning göras, om övriga förutsättningar är uppfyllda. Det finns inget i förväg bestämt tak för hur många timmar per månad som ersättningen kan betalas. Det kan variera utifrån den försäkrades behov av personlig assistans och i vilken omfattning som assistans har utförts. Däremot kan utbetalning inte göras när samtliga timmar i beviljandeperioden har använts. Det gäller även om samtliga beviljade assistanstimmar skulle ha använts före utgången av beviljandeperioden.

För att Försäkringskassan inför utbetalningen för en viss månad ska kunna ta ställning till hur många timmar som finns kvar i beviljandeperioden måste tidsredovisning och räkning för föregående månader i perioden har kommit in (11 § tredje stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

Redovisningarna måste alltså hanteras i kronologisk ordning. Om det saknas redovisning för en tidigare månad i beviljandeperioden behöver Försäkringskassan därför skyndsamt utreda om den försäkrade har anspråk på ersättning för den månaden. Om den försäkrade inte gör anspråk på ersättning kan Försäkringskassan hantera redovisning för senare månader eftersom den räkning som saknas kan jämföras med en räkning där den försäkrade redovisar att assistans har utförts noll timmar.

16.3.2 Beviljandeperiod med både utbetalning i förskott och efterskott

Om en beviljandeperiod inleds med en eller flera utbetalningar i förskott och utbetalningen därefter ska göras i efterskott, gäller följande inför utbetalningen i efterskott. När Försäkringskassan bedömer hur många timmar som finns kvar av antalet beviljade timmar för hela beviljandeperioden, ska de timmar beaktas som bedöms ge rätt till assistansersättning vid en slutavräkning enligt 51 kap. 15 § socialförsäkringsbalken. (11 § andra stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Även när utbetalning i efterskott ska göras i en beviljandeperiod som inletts med utbetalning i förskott behöver Försäkringskassan bedöma hur många timmar som kvarstår i perioden och kan ligga till grund för utbetalning. Det ska alltid göras en slutavräkning då assistansersättningen har betalats ut i förskott. Slutavräkningen görs när beviljandeperioden är slut (51 kap. 15 § SFB). Slutavräkningen ska omfatta samtliga månader för vilka utbetalning skett i förskott under beviljandeperioden (16 § föreskrifterna [FKFS 2016:4]). Försäkringskassan ska inför varje månadsutbetalning i efterskott bedöma hur många timmar som kvarstår i perioden med hänsyn till det antal assistanstimmar som den försäkrade bedöms ha rätt till ersättning för när slutavräkningen har gjorts. Bedömningen ska alltså utgå från de timmar som den försäkrade har redovisat och som ersättning bedöms kunna betalas ut för under de månader som ersättning betalats ut i förskott (jämför 51 kap. 15 § SFB och 15 § föreskrifterna [FKFS 2016:4]). Vad som tidigare ersatts genom preliminär utbetalning saknar således betydelse.

Om den försäkrade har använt fler timmar under förskottsdelen än preliminär ersättning har betalats ut för, kommer utbetalning för dessa timmar att göras först i samband med slutavräkning. Om den försäkrade i stället har använt färre timmar än vad som preliminärt har betalats ut under månaderna med förskottsbetalning uppstår det en skuld som kommer att regleras i samband med slutavräkningen.

Även när utbetalning ska göras i efterskott under en beviljandeperiod som har inletts med förskottsbetalning måste tidsredovisning och räkning för föregående månader i perioden har kommit in för att Försäkringskassan ska kunna ta ställning till hur många timmar som finns kvar i beviljandeperioden (11 § tredje stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]). Det gäller även för de månader då utbetalning har gjorts i förskott.

17 Redovisning av utförd assistans – förskottsbetalning

I detta kapitel kan du läsa om de bestämmelser som gäller när utbetalning sker i förskott.

Utbetalningen av assistansersättning för en viss månad får grundas på ett beräknat antal assistanstimmar för den månaden. När utbetalning görs utifrån ett preliminärt beräknat belopp ska avräkning för större avvikelser göras senast andra månaden efter den då den preliminära utbetalningen gjorts. Slutavräkning ska göras senast två månader efter utgången av varje tidsperiod för vilken assistansersättning beviljats. (51 kap. 15 § SFB)

Läs mer i kapitel 12 om timbelopp.

Bestämmelser om vilken redovisning som krävs och hur den ska gå till samt vad som menas med avräkning för större avvikelser och slutavräkning finns i förordningen (1993:1091) och föreskrifterna (FKFS 2016:4).

17.1 Beräkning av preliminärt månadsbelopp

Det preliminära belopp som månadsvis betalas ut i förskott ska motsvara det schablonbelopp som regeringen fastställt multiplicerat med antalet beviljade assistanstimmar i genomsnitt per månad för varje beviljandeperiod.

För den som beviljats ett högre timbelopp ska det preliminära månadsbeloppet i stället grundas på den beräknade genomsnittliga timkostnaden. Den får inte överstiga det fastställda timbeloppet med mer än tolv procent. (12 § föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Vid beräkningen ska antalet minuter avrundas nedåt till närmaste hela timme (4 § föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

Eftersom Försäkringskassan använder ett genomsnitt tar antalet timmar per månad endast i viss utsträckning hänsyn till att den försäkrades behov av personlig assistans kan variera.

Om det finns särskilda skäl får den preliminära utbetalningen för en månad grundas på det aktuella behovet av assistanstimmar under månaden i stället för på det genomsnittliga antalet beviljade assistanstimmar per månad under beviljandeperioden (12 § tredje stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

När utbetalningen grundar sig på det faktiska behovet av assistanstimmar kan större variationer i den försäkrades behov tillgodoses utan att hen behöver vänta till en senare tidpunkt i beviljandeperioden för att få assistansersättning utbetald för dessa timmar. I annat fall får den försäkrade vänta till den månadsvisa avräkningen eller till slutavräkningen för att få ersättning utbetald för behov som avviker från det i förväg beräknade genomsnittet.

En förutsättning för att en annan utbetalning än det genomsnittliga antalet beviljade assistanstimmar per månad ska kunna göras är att det finns tillräckligt med assistanstimmar kvar under resten av perioden. Särskilda skäl för att betala ut fler timmar bör därför endast anses finnas om det finns tillräckligt med assistanstimmar kvar under resten av perioden (Se RAR 2002:6 till 12 § tredje stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

17.2 Avräkning vid större avvikelser månadsvis

Om antalet utförda assistanstimmar under en månad avviker mer än 10 procent från det genomsnittliga antal timmar som legat till grund för den preliminära utbetalningen ska avräkning göras med ett belopp som motsvarar det av regeringen fastställda schablonbeloppet för det antal timmar som avviker mer än 10 procent. Avräkning som medför tilläggsutbetalning ska dock endast göras i den mån antalet resterande timmar för de återstående månaderna i perioden inte understiger antalet beviljade assistanstimmar för dessa månader med mer än 10 procent. (15 § första stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

För den som beviljats assistansersättning med ett högre belopp än schablonbeloppet ska avräkningen göras med den beräknade genomsnittliga timkostnaden för assistansen i stället för det av regeringen fastställda schablonbeloppet. (15 § andra stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Vid avräkningen ska Försäkringskassan avrunda antalet utförda assistanstimmar till närmaste hela timme. Då ska 30 eller fler minuter avrundas till närmaste högre antal timmar (4 § föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

När den försäkrade redovisar den utförda assistansen för en viss månad kan det framgå att hen har fått assistans under fler eller färre timmar än vad som har betalats ut preliminärt. Om avvikelsen från den preliminära utbetalningen är större än 10 procent (fler eller färre timmar) görs en avräkning på kommande preliminära månadsutbetalning.

Avräkningen innebär att om den försäkrade har använt över 10 procent fler timmar än det preliminärt beräknade timantalet för månaden får hen en tilläggsutbetalning för det antal timmar som avviker mer än 10 procent. Utbetalningen blir ett tillägg till kommande månads preliminära utbetalning. En förutsättning för att tilläggsutbetalningen ska kunna göras är att det finns minst 90 procent kvar av det antal beviljade timmar som kvarstår i perioden. Denna avräkning innebär att den försäkrade direkt får en kompensation för de extra kostnader som har uppstått i förhållande till den preliminära utbetalningen. Det blir samtidigt tydligt att antalet kvarvarande timmar under perioden har minskat i motsvarande omfattning, eftersom den försäkrade har använt fler timmar än vad som har beräknats preliminärt.

Om den försäkrade har använt färre timmar än vad som har betalats ut preliminärt påverkas nästkommande månads preliminära utbetalning om avvikelsen är större än 10 procent. Då minskas kommande månadsutbetalning med ett belopp motsvarande de timmar som avviker mer än 10 procent. Detta görs eftersom den försäkrade då genom en preliminär utbetalning redan har fått ersättning för fler timmar än hen faktiskt har använt för assistans. Om den försäkrade använder färre timmar än vad som motsvaras av det preliminärt beräknade timantalet och någon månatlig avräkning inte görs skulle resultatet bli ett stort överskott i slutet av perioden, vilket skulle medföra stora krav på återbetalning.

17.3 Slutavräkning

När assistansersättning betalats ut i förskott ska Försäkringskassan göra en slutavräkning senast två månader efter utgången av varje beviljandeperiod (51 kap. 15 § SFB).

En slutavräkning är den slutliga och definitiva avräkningen (HFD 2020 ref. 55). En redovisning som gäller utförd assistans som lämnats in till Försäkringskassan efter att slutavräkningen har gjorts kan därför inte ligga till grund för utbetalning av assistansersättning. Om det kommer in en räkning efter slutavräkningen ska den avvisas.

Slutavräkningen ska omfatta alla månader för vilka utbetalning skett i förskott under beviljandeperioden (16 § andra stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

Om rätten till assistansersättning upphör innan en beviljandeperiod tagit slut, ska vi göra en slutavräkning för de månader i perioden som assistansersättning betalats ut i förskott. Om Försäkringskassan under en löpande beviljandeperiod fattar ett nytt beslut om rätt till assistansersättning som gör att perioden ändras, ska vi göra en slutavräkning för de månader i beviljandeperioden som assistansersättning betalats ut. De månader som omfattas av det nya beslutet ska inte tas med i slutavräkningen. (16 § sjätte stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Även om en räkning avvisas för att den kommit in efter slutavräkningen kan det finnas anledning att ändra en tidigare beslutad slutavräkning. En sådan ändring sker i så fall med stöd av 113 kap. 3 § SFB. Det kan till exempel bli aktuellt om den försäkrade efter slutavräkningen beviljas ersättning för fler timmar under perioden, eller när den försäkrade beviljas ersättning med ett annat belopp än det som låg till grund för slutavräkningen.

17.3.1 Avräkning av antalet utförda timmar mot antalet timmar som har legat till grund för preliminär utbetalning

Av Försäkringskassans föreskrifter (FKFS 2016:4) framgår att vid slutavräkningen ska antalet utförda assistanstimmar avräknas mot antalet timmar som assistansersättning har betalats ut för preliminärt under den tid som slutavräkningen avser. Om antalet utförda assistanstimmar är högre än antalet beviljade timmar, kan den försäkrade inte få ersättning för det överstigande antalet timmar. (16 § tredje och fjärde stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Eftersom förskottsutbetalningen är preliminär behöver Försäkringskassan vid beviljandeperiodens slut stämma av i hur många timmar assistans faktiskt har utförts och som därmed kan ersättas. Utbetalning kan aldrig göras för fler timmar än det totala antalet beviljade timmar under beviljandeperioden. Om den försäkrade har begärt fler timmar än vad som finns inom beviljandeperioden ska Försäkringskassan besluta om att inte betala ut assistansersättning för de överskjutande timmarna.

Vid slutavräkningen kommer samtliga timmar under perioden att beaktas.

Till skillnad från vid den månatliga avräkningen, då Försäkringskassan enbart beaktar större avvikelser, tar man vid slutavräkningen alltså även hänsyn till de timmar som under respektive månad avvek med mindre än 10 procent från det beräknade antalet timmar. Om det då visar sig att den försäkrade har använt färre timmar än det beviljade antalet timmar för perioden har den försäkrade fått utbetalning i förskott för timmar som hen aldrig har använt. Den utbetalade assistansersättningen har inte använts för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter och ska därför betalas tillbaka till Försäkringskassan. Läs mer om återbetalning av assistansersättning nedan.

Om det visar sig i slutavräkningen att den försäkrade har använt fler timmar än beviljat får hen inte någon ersättning för dem eftersom utbetalning aldrig kan göras för fler timmar än vad som totalt har beviljats för beviljandeperioden.

Slutavräkning vid interimistiskt beslut

Om assistansersättning betalas ut enligt ett interimistiskt beslut görs slutavräkning för den tid då det interimistiska beslutet gällde. Om det slutliga beslutet innebär ett högre timantal och den försäkrade har använt fler timmar än det interimistiska beslutet medgav görs en tilläggsutbetalning vid slutavräkningen.

Om det slutliga beslutet däremot omfattar färre timmar än det interimistiska beslutet, ska återbetalning på grund av det nya beslutet endast ske i de fall som särskilt anges i kapitel 18.

17.3.2 Avräkning av den genomsnittliga kostnaden per timme mot den timersättning som legat till grund för den preliminära utbetalningen

I vissa fall ska det i samband med slutavräkningen även göras en avräkning av den genomsnittliga kostnaden per timme för assistansen mot den timersättning som legat till grund för de preliminära utbetalningarna under beviljandeperioden. Det gäller för den som

- själv anställt sina assistenter
- beviljats assistansersättning med ett högre timbelopp
- har rätt att få assistansersättning med ett skäligt belopp enligt 51 kap. 11 § tredje stycket socialförsäkringsbalken. (16 § femte stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Om resultatet av avräkningen är att den preliminära utbetalningen har gjorts med ett för högt timbelopp har mellanskillnaden inte använts för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter. Den försäkrade ska då utan uppmaning betala tillbaka den ersättning som inte har använts (51 kap. 20 § SFB). Läs mer om återbetalning av assistansersättning nedan.

17.3.3 Redovisning av samtliga kostnader för personlig assistans

För att Försäkringskassan ska kunna göra en avräkning av den genomsnittliga timkostnaden krävs uppgifter om de faktiska kostnader som den försäkrade har haft för assistansen under beviljandeperioden.

Redovisning för den som själv anställer sina assistenter

Den som själv har anställt sina assistenter ska redovisa att ersättningen har använts för kostnader för assistenterna (11 a § förordningen [1993:1091]).

Försäkringskassan har reglerat att denna redovisning ska göras på räkningen för den sista månaden i varje period som assistanstimmar har beviljats för eller när Försäkringskassan ska göra en slutavräkning enligt 16 § sjätte stycket föreskrifterna (FKFS 2016:4). (14 § första stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Utifrån den försäkrades redovisning av samtliga kostnader för assistenterna ska Försäkringskassan fastställa den genomsnittliga timkostnad som ska avräknas mot den timersättning som har legat till grund för de preliminära utbetalningarna.

Lägre kostnader vid slutavräkningen för den som själv anställer sina assistenter och har fått schablonbelopp

Den som själv anställer sina assistenter har endast rätt till ersättning för de faktiska kostnaderna hen har haft för sina personliga assistenter, vilket innebär att assistansersättningen kan understiga schablonbeloppet. Den som inte är beviljad högre timbelopp kan inte få ett belopp som överstiger schablonbeloppet, även om de faktiska kostnaderna skulle göra det. Undantaget är om man har rätt till utbetalning med ett skäligt belopp, se nedan.

Redovisning vid högre timbelopp och skäligt belopp

När utbetalning inte har gjorts med schablonbelopp behöver Försäkringskassan få uppgift om den försäkrades faktiska kostnader för assistansen för att kunna fastställa den genomsnittliga timkostnad som ska avräknas mot den timersättning som har legat till grund för de preliminära utbetalningarna under beviljandeperioden.

Den som har beviljats högre timbelopp eller kan ha rätt till utbetalning med skäligt belopp i samband med slutavräkning ska lämna Försäkringskassan en redovisning av samtliga kostnader för utförd assistans (7 § andra stycket förordningen [1993:1091]).

Denna redovisning ska göras på räkningen för den sista månaden i varje period som assistanstimmar beviljats för eller när en slutavräkning ska göras. Detsamma gäller den som har ansökt om högre timbelopp för tid före Försäkringskassans beslut men där beslutet ännu inte har fattats. (14 § första stycket och 16 § sjätte stycket i föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Den som har eller kan ha rätt till utbetalning med ett skäligt belopp ska visa underlaget för de uppgifter som har redovisats. I övriga fall ska den försäkrade visa underlaget för de uppgifter som hen lämnat på begäran av Försäkringskassan. (14 § föreskrifterna [FKFS 2016:4])

För den som är beviljad högre timbelopp får den genomsnittliga kostnaden överstiga schablonbeloppet med högst tolv procent räknat på hela beviljandeperioden. Det innebär att kostnaderna för en månad i perioden kan vara högre.

Högre eller lägre kostnader vid slutavräkningen för den som har högre timbelopp

De kostnader som den försäkrade redovisar på den sista räkningen i beviljandeperioden kan vara högre eller lägre än de kostnader som det preliminära högre timbeloppet grundas på. Då är det lämpligt att Försäkringskassan utreder anledningen till detta. Om en högre kostnad visar sig bero på sådana omständigheter som utgör särskilda skäl för ett ännu högre timbelopp, kan Försäkringskassan göra en tilläggsutbetalning för slutavräkningsperioden. Efter ansökan kan Försäkringskassan pröva om den fortsatta utbetalningen ska grundas på det högre timbeloppet.

Om de redovisade kostnaderna varit lägre än de kostnader som beviljats och orsaken till detta bedöms vara av mer tillfällig natur bör timbeloppet inte sänkas för nästkommande period (RAR 2002:6 till 7 § andra stycket förordningen [1993:1091]).

Den försäkrade ska alltid få minst schablonbeloppet om de faktiska kostnaderna för assistans under perioden *överstiger* schablonbeloppet. Detta gäller oavsett om den försäkrade köper assistans eller själv anställer sina personliga assistenter, eftersom den försäkrade i båda fallen annars skulle försättas i en sämre situation än den som får ersättning enligt schablonbeloppet trots att förhållandena i övrigt är likartade.

Om den försäkrade köper assistans och är beviljad högre timbelopp och de faktiska kostnaderna för assistansen *understiger* schablonbeloppet har hen ändå rätt att få assistansersättning med schablonbeloppet, förutsatt att hela beloppet har använts för köp. Anledningen till detta är att den försäkrade annars skulle försättas i en sämre situation än den som köper assistans och får ersättning enligt schablonbeloppet trots att förhållandena i övrigt är likartade. Den som själv anställer sina assistenter och är beviljad högre timbelopp har endast rätt till utbetalning med ett belopp som motsvarar de faktiska kostnaderna. Det innebär att beloppet även kan understiga schablonbeloppet.

Högre eller lägre kostnader vid slutavräkningen för den som har rätt till utbetalning med skäligt belopp

För den som har rätt till utbetalning med ett skäligt belopp motsvarar det i de flesta fall de faktiska kostnaderna för assistansen under den månad som den försäkrade begär ersättning för. Det innebär att det skäliga beloppet både kan vara lägre och högre än schablonbeloppet.

17.3.4 Redovisning av att assistansersättningen har använts för köp av personlig assistans

Den som har köpt personlig assistans ska redovisa att ersättningen har använts för sådant köp (11 a § förordningen [1993:1091]).

Försäkringskassan har reglerat att denna redovisning ska göras på räkningen för den sista månaden i varje period som assistanstimmar har beviljats för eller när Försäkringskassan ska göra en slutavräkning enligt 16 § sjätte stycket föreskrifterna (FKFS 2016:4) (14 § första stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4]).

När assistansersättningen betalas ut i förskott är det först när beviljandeperioden är slut som redovisningen av både använda timmar och använd ersättning är definitiv. Därför ska den försäkrade först på den sista räkningen i beviljandeperioden redovisa om hela assistansersättningen har använts för köp av personlig assistans. När den försäkrade lämnar räkningen för den sista månaden i beviljandeperioden till Försäkringskassan har en preliminär utbetalning för den månaden redan gjorts, vilket innebär att den försäkrade har fått utbetalningar som hen kan intyga användandet av. (16 § föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Om all utbetald ersättning inte har använts för köp av personlig assistans ska den försäkrade utan uppmaning betala tillbaka den ersättning som inte har använts (51 kap. 20 § SFB).

17.3.5 Saknad räkning

För att en period ska kunna slutavräknas måste samtliga räkningar finnas för den perioden. Om det saknas en räkning ska Försäkringskassan utreda varför den inte har kommit in. Om det trots påminnelse inte kommer in någon räkning utgår Försäkringskassan från att det inte har utförts någon assistans den aktuella månaden. För att kunna slutavräkna perioden måste den aktuella månaden anges till 0 timmar. Därefter kan slutavräkning göras.

17.3.6 Återbetalning av assistansersättning

Vid slutavräkning kan Försäkringskassan konstatera att den försäkrade inte har använt hela assistansersättningen för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter. Det kan bero på att den försäkrade har fått assistans under färre timmar eller att det timbelopp som fastställs efter kostnadsredovisning är lägre än vad som betalats ut preliminärt.

I socialförsäkringsbalken regleras att den försäkrade eller den som för den försäkrades räkning har tagit emot assistansersättning utan uppmaning ska betala tillbaka den ersättning som inte har använts för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter. Återbetalning ska göras senast i samband med slutavräkningen. Om det inte finns särskilda skäl, ska ersättningen betalas tillbaka av den försäkrades förmyndare i stället för av den försäkrade om denne är under 18 år. Om det finns flera förmyndare svarar de solidariskt för skyldigheten.

Om återbetalning inte görs får Försäkringskassan besluta om återbetalning enligt bestämmelserna i 108 kap. (51 kap. 20 § SFB)

I Försäkringskassans föreskrifter (FKFS 2016:4) beskrivs hur återbetalningen enligt 51 kap. 20 § SFB går till praktiskt när den försäkrade har fortsatt rätt till assistansersättning.

Om den försäkrade vill betala tillbaka självmant, kan hen göra det genom att den felaktigt utbetalade assistansersättningen dras från kommande utbetalning av assistansersättning. (17 § andra stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Om den försäkrade inte vill betala tillbaka självmant, får Försäkringskassan besluta om återbetalning enligt bestämmelserna i 108 kap. socialförsäkringsbalken. (17 § tredje stycket föreskrifterna [FKFS 2016:4])

Bestämmelserna i 108 kap. SFB tillämpas även i de fall då den försäkrade inte längre har rätt till assistansersättning och det därmed inte finns någon kommande utbetalning att dra den felaktiga utbetalningen från.

Den försäkrade meddelar om hen vill att Försäkringskassan ska dra den felaktiga utbetalningen från kommande utbetalning eller inte genom att lämna uppgift om detta på den sista räkningen i beviljandeperioden.

18 Felaktig utbetalning och återbetalning av assistansersättning

Detta kapitel behandlar

- felaktig utbetalning
- återbetalning
- återbetalningsskyldighet vid interimistiska beslut

18.1 Felaktig utbetalning

En felaktig utbetalning uppkommer om den försäkrade har fått ersättning utbetald som hen inte haft rätt till eller som betalats ut med ett högre belopp än det funnits rätt till.

Om Försäkringskassan misstänker att en försäkrad har fått mer assistansersättning än hen har rätt till ska vi utreda utbetalningen för att avgöra om den är felaktig. I det ingår att bedöma vilken ersättning den försäkrade skulle haft rätt till om alla relevanta förhållanden hade varit kända. Utredningen gäller alltså rätten till ersättning för förfluten tid.

Försäkringskassan ska bedöma om en utbetalning är felaktig utifrån de regler som gäller för den aktuella förmånen. Det handlar både om regler som är specifika för assistansersättning, som 51 kap. SFB, och generella regler, som 110 kap. SFB.

Bedömningen av om en utbetalning är felaktig och bedömningen av om det finns grund för ett beslut om återbetalning (se avsnitt 18.2) är två skilda saker. I bedömningen av om en utbetalning är felaktig ingår det inte att bedöma om den försäkrade, eller den som annars har fått ersättningen, är återbetalningsskyldig enligt 108 kap. 2 § SFB. Det innebär att vi inte ska väga in om den försäkrade, eller den som annars har fått ersättning, har lämnat oriktiga uppgifter eller underlåtit att fullgöra en uppgifts- eller anmälningsskyldighet. Vi ska inte heller väga in om den som har fått ersättning har insett, eller skäligen borde ha insett, att ersättningen har lämnats felaktigt eller med för högt belopp.

Vid bedömningen av om assistansersättning har betalats ut felaktigt är beviskravet *hög grad av sannolikhet*. Det beror på att denna bedömning är ett led i Försäkringskassans handläggning av ett återkravsärende. (Se Försäkringskassans rättsliga ställningstagande [FKRS 2022:05] *Beviskrav vid bedömning av återbetalningsskyldighet*.) Att bedömningen är ett led i återkravshandläggningen innebär däremot inte att ett återkravsärende faktiskt har påbörjats. Det är först när vi med *hög grad av sannolikhet* har konstaterat att en felaktig utbetalning har gjorts som ett återkravsärende kan påbörjas. Det betyder att om vi inte med *hög grad av sannolikhet* kan visa att utbetalningen är fel, så kan återbetalningsskyldigheten inte prövas.

I en del ärenden är det uppenbart att den försäkrade har fått en felaktig utbetalning medan andra ärenden kräver en utförligare utredning. Ett exempel på en situation då det ofta krävs en utförligare utredning är när ett ställningstagande om felaktig utbetalning ska göras i samband med ett beslut om omprövning av rätten till assistansersättning.

Bedöma felaktig utbetalning

Om Försäkringskassan bedömer att den försäkrade inte har uppfyllt förutsättningarna för rätt till den assistansersättning som har betalats ut för förfluten tid ska vi bedöma den felaktiga utbetalningen. För att med *hög grad av sannolikhet* kunna visa att det har gjorts en felaktig utbetalning behöver vi utreda och bedöma

- när det förhållande som har resulterat i den felaktiga utbetalningen inträffade
- vilken ersättning den försäkrade skulle haft rätt till om alla relevanta förhållanden varit kända.

Försäkringskassan ska bedöma när det förhållande som har resulterat i den felaktiga utbetalningen inträffade eftersom det endast är de utbetalningar som har gjorts efter den tidpunkten som kan vara felaktiga. Vi kan till exempel ha betalat ut för mycket assistansersättning på grund av att rätten till ersättning har minskat eller upphört. Då ska vi ta ställning till när ersättningen skulle ha minskats eller upphört om vi hade känt till alla relevanta förhållanden. Det innebär till exempel att om den felaktiga utbetalningen beror på väsentligt ändrade förhållanden enligt 51 kap. 12 § SFB så ska vi visa när väsentligt ändrade förhållanden uppstod. Ibland är det inte möjligt att avgöra vid vilken tidpunkt som det ändrade förhållandet uppstod. Det kan då vara tillräckligt att konstatera att det ändrade förhållandet i vart fall förelåg vid en viss tidpunkt, till exempel när en läkarundersökning gjordes.

När Försäkringskassan har bedömt vid vilken tidpunkt det förhållande som har resulterat i en felaktig utbetalning inträffade, ska vi bedöma vilken ersättning den försäkrade skulle haft rätt till om alla relevanta förhållanden varit kända. Om vi med *hög grad av sannolikhet* kan visa att ersättning som den försäkrade inte skulle haft rätt till har betalats ut har det skett en felaktig utbetalning.

Utredning och bedömning av vilken ersättning som den försäkrade skulle haft rätt till ska göras månad för månad om

- ersättning har betalats ut för personlig assistans som har utförts i verksamhet enligt 106 kap. 24 § 4 SFB, och det inte finns särskilda skäl eller handlar om hjälp med andning eller sondmatning.

Detsamma gäller om utbetalning av assistansersättning har skett under sjukhusvistelse, och det inte finns särskilda skäl. Att vi ska utreda och bedöma förfluten tid månad för månad i de här situationerna beror på att det ska göras på samma sätt som inför utbetalning i ett pågående ärende. För att med *hög grad av sannolikhet* kunna visa att ersättning som den försäkrade inte haft rätt till har betalats ut behöver vi till exempel veta

- att den försäkrade har vistats i verksamheten, och
- att ersättning har betalats ut för den tiden.

När den försäkrade har rätt till färre assistanstimmar på grund av ett minskat behov av personlig assistans ska vi bedöma vilken ersättning hen skulle haft rätt till för hela beviljandeperioden. Det beror på att rätten till ersättning i de situationerna avser hela beviljandeperioden och inte enskilda månader. För att med *hög grad av sannolikhet* kunna bedöma storleken på den felaktiga utbetalningen behöver Försäkringskassan därför ta hänsyn till utbetald ersättning för hela beviljandeperioden.

18.2 Återbetalning

Försäkringskassan ska besluta om återbetalning av assistansersättning om den som fått ersättning eller hens ställföreträdare har orsakat att ersättning har betalats ut felaktigt eller med för högt belopp genom att

- lämna oriktiga uppgifter
- underlåta att fullgöra en uppgifts- eller anmälningsskyldighet.

Försäkringskassan ska också besluta om återbetalning om ersättningen har betalats ut felaktigt eller med för högt belopp, och den som fått ersättningen eller dennes ställföreträdare skäligen borde ha insett detta. (108 kap. 2 § SFB)

Ett beslut om att återkräva assistansersättning kan riktas till den försäkrade eller till den försäkrades förmyndare, annan ställföreträdare eller den till vilken ersättningen betalats ut enligt 51 kap. 19 § SFB i stället för till den försäkrade enligt 108 kap. 9 a § SFB.

En förutsättning för att återkrav ska kunna ställas mot annan än den försäkrade är att förutsättningarna i 108 kap. 2 § SFB är uppfyllda (108 kap. 9 a § SFB). Den som har tagit emot pengarna måste ha orsakat att ersättning betalats ut felaktigt eller med för högt belopp, eller insett eller skäligen bort inse att ersättningen lämnats felaktigt eller med ett för högt belopp.

I förarbetena anges som exempel på när utbetalningen kan behöva återkrävas från en anordnare de fall då en assistansberättigad avlider innan den ersättning som har betalats ut i förskott har förbrukats för assistans (prop. 2012/13:1 utgiftsområde 9, s. 230).

Om den assistansberättigade själv anställde sina assistenter ställs återkravet mot dödsboet om den avlidne hade fyllt 18 år vid dödsfallet. Om den avlidne inte fyllt 18 år vid dödsfallet ställs återkravet mot förmyndarna.

En anordnare som bedriver yrkesmässig verksamhet med personlig assistans kan bara vara betalningsmottagare av assistansersättning för personer som anordnaren har tillstånd att bedriva verksamhet för. Om assistansersättning trots det har betalats ut till anordnaren för personer som den inte har tillstånd för, så har ersättningen lämnats felaktigt enligt 108 kap. 2 § SFB. Då ska Försäkringskassan utreda förutsättningarna för återkrav. (HFD 2020 ref. 18)

Läs mer

I vägledning 2024:02 *Återbetalning* finns mer information om reglerna om återkrav samt mot vem återkrav av assistansersättning kan riktas.

I vägledning 2005:2 *Fordringshantering hos Försäkringskassan* finns information om kvittning. Det handlar om Försäkringskassans möjlighet att vid en utbetalning hålla inne ett skäligt belopp i avräkning på vad som har lämnats för mycket.

18.2.1 Återbetalningsskyldighet vid interimistiska beslut

Om det i ett slutligt beslut bestäms att det inte finns rätt till assistansersättning i den omfattning som beslutats interimistiskt, är den försäkrade återbetalningsskyldig endast i de fall som anges i 108 kap. 2 § SFB. Detsamma gäller om det slutliga beslutet innebär att ersättningen ska betalas ut med ett lägre timbelopp. Den försäkrade är dock skyldig att betala tillbaka sådan ersättning som inte har använts för köp av personlig assistans eller för kostnader för personliga assistenter. (108 kap. 10 § SFB)

Källförteckning

Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG om arbetstidens förläggning i vissa avseenden

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 987/2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 988/2009 om ändring av förordning (EG) nr 883/2004

Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen

Konventioner

FN:s konvention om barnets rättigheter

FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning

Lagar

Föräldrabalken

Socialförsäkringsbalken

Äktenskapsbalken

Lagen (2022:1250) om egenvård

Lagen (2018:1197) om Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter.

Lagen (2018:222) om bostadsanpassningsbidrag

Förvaltningslagen (2017:900)

Hälsa- och sjukvårdslagen (2017:30)

Budgetlagen (2011:203)

Skollagen (2010:800)

Patientsäkerhetslag (2010:659)

Lagen (2010:479) om registerkontroll av personal som utför vissa insatser åt barn med funktionshinder

Offentlighets – och sekretesslagen (2009:400)

Diskrimineringslagen (2008:567)

Patientdatalag (2008:355)

Lagen (2008:206) om underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemet

Socialtjänstlagen (2001:453)

Inkomstskattelagen (1999:1229)

Lagen (1998:620) om belastningsregister som gäller den som ska anställas för ett barn

Lagen (1993:1651) om läkarvårdsersättning

Lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade

Lagen (1991:1047) om sjuklön

Folkbokföringslagen (1991:481)

Lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga

Arbetstidslagen (1982:6739)

Lagen (1982:80) om anställningsskydd

Lagen (1970:943) om arbetstid m.m. i husligt arbete

Lagen (1930:173) om beräkning av lagstadgad tid

Förordningar

Förordning (2011:1163) om statsbidrag för särskilt utbildningsstöd

Gymnasieförordning (2010:2039)

Förordning (2001:526) om statliga myndigheters ansvar för genomförande av funktionshinderpolitiken

Förordning (2000:630) om särskilda insatser för personer med arbetshandikapp

Förordning (1993:1091) om assistansersättning

Folkbokföringsförordningen (1991:749)

Förordning (1984:908) om vissa stadsbidrag för sjukvården m.m.

Försäkringskassans författningssamlingar

Försäkringskassans föreskrifter (FKFS 2016:4) om assistansersättning

Riksförsäkringsverkets allmänna råd

Riksförsäkringsverkets allmänna råd (RAR 2002:6) om assistansersättning

Försäkringskassans rättsliga ställningstaganden (FKRS)

2022:12 Föräldraavdrag vid omprövning av rätt till assistansersättning när föräldraansvar tidigare har beaktats genom en individuell bedömning

2022:05 Beviskrav vid bedömning av återbetalningsskyldighet

2019:03 Utbetalning av assistansersättning när den försäkrade har anställt personliga assistenter

2016:09 Begreppet goda levnadsvillkor vid bedömningen av rätten till assistansersättning för andra personliga behov

2015:05 Föräldraansvarets omfattning vid hjälp med kommunikation i vanliga sociala situationer inom assistansersättning

2006:14 Sambor likställs med makar inom assistansersättningen

2006:04 Regelbundet återkommande behov inom assistansersättningen

Föreskrifter och allmänna råd från annan myndighet

- HSLF-FS 2018:54 Socialstyrelsens föreskrifter om att utfärda intyg i hälso- och sjukvården
- HSLF-FS 2016:40 Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om journalföring och behandling av personuppgifter i hälso- och sjukvården
- SOSFS 2014:2 Socialstyrelsens allmänna råd om kunskaper hos personal som ger stöd, service eller omsorg enligt SoL och LSS till personer med funktionsnedsättning
- SOSFS 2012:6 Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om bostad med särskild service för barn eller ungdomar enligt LSS
- SOSFS 2011:9 Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om ledningssystem för systematiskt kvalitetsarbete
- SOSFS 2011:5 Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om lex Sarah

Försäkringskassans policyer, interna föreskrifter och riktlinjer

Försäkringskassans etiska kod

Ansvars- och delegationsordning för avdelningen för funktionsnedsättning och varaktigt nedsatt arbetsförmåga (FV)

Försäkringskassans riktlinjer (2016:10) om det försäkringsmedicinska arbetet på Försäkringskassan

Försäkringskassans riktlinjer (2016:02) Anmälan till socialtjänsten eller polisen vid misstanke om att ett barn far illa

Försäkringskassans riktlinjer (2009:09) Överlämnande av impulser till kontrollutredning och till andra myndigheter samt beslut i samband med kontrollutredning

Försäkringskassans riktlinjer (2005:14) Att skriva kommuniseringsbrev och beslutsbrev i Försäkringskassan

Försäkringskassans riktlinjer (2005:05) för hantering och diarieföring av allmänna handlingar

Förarbeten

Prop. 2021/22:244 Stärkt rätt till personlig assistans vid behov av egenvård

Prop. 2021/22:214 Stärkt rätt till personlig assistans – grundläggande behov för personer som har en psykisk funktionsnedsättning och ökad rättssäkerhet för barn

Prop. 2021/22:181 Justerade åldersgränser i pensionssystemet och i kringliggande system

Prop. 2020/21:205 Utbetalning av ersättning för personlig assistans endast vid tillstånd

Prop. 2020/21:160 Säkrare samordningsnummer och bättre förutsättningar för korrekta uppgifter i folkbokföringen

Prop. 2019/20:92 Personlig assistans för samtliga hjälpmoment som avser andning och måltider i form av sondmatning

Prop. 2018/19:145 Personlig assistans för hjälp med andning

- Prop. 2017/18:158 Ökade tillståndskrav och särskilda regler för upphandling inom välfärden
- Prop. 2017/18:175 Vissa förslag på assistansområdet
- Prop. 2017/18:78 Vissa förslag om personlig assistans
- Prop. 2016/17:188 Nationellt mål och inriktning för funktionshinderspolitiken
- Prop. 2016/17:180 En modern och rättssäker förvaltning – ny förvaltningslag
- Prop. 2012/13:1 Budgetproposition för 2013, Utgiftsområde 9
- Prop. 2009/10:176 Personlig assistans och andra insatser – åtgärder för ökad kvalitet och trygghet
- Prop. 2009/10:131 Lex Sarah och socialtjänsten – förslag om vissa förändringar
- Prop. 2008/09:200 Socialförsäkringsbalk
- Prop. 2008/09:28 Mänskliga rättigheter för personer med funktionshinder
- Prop. 2007/08:61 Kostnader för personlig assistans
- Prop. 2004/05:39 Kvalitet, dokumentation och anmälningsplikt i lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS) m.m.
- Prop. 2000/01:5 Personlig assistans till personer över 65 år
- Prop. 1999/2000:79 Från patient till medborgare – en nationell handlingsplan för handikappolitiken
- Prop. 1996/97:150 1997 års ekonomiska vårproposition
- Prop. 1996/97:146 Vissa frågor om personlig assistans
- Prop. 1996/97: 121 Systembrister och missbruk inom socialförsäkringssystemen
- Prop. 1995/96:146 Vissa frågor om personlig assistans
- Prop. 1994:95:77 Vissa frågor om personlig assistans och om kostnadsansvar för insatser enligt lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade
- Prop. 1993/94:58 Vissa frågor om beräkning av assistansersättning
- Prop. 1992/93:159 Stöd och service till vissa funktionshindrade
- Prop. 1982/83:3 om samordningsfrågor inom det socialpolitiska bidragssystemet
- Socialutskottets betänkande 1997/98:SoU4 Vissa frågor om personlig assistans
- Socialutskottets yttrande 1996/97:SoU7y Tilläggsbudget till stadsbudgeten för budgetår 1997
- Socialutskottets betänkande 1995/96:SoU15 Vissa frågor om personlig assistans
- Socialutskottets betänkande 1992/93:SoU19 Stöd och service till vissa funktionshindrade
- SOU 1991:46 Handikapp Valfärd Rättvisa

Domar

HFD 2024 ref. 9

HFD 2023 ref. 51

HFD 2023 ref. 27

HFD 2023 ref. 9

HFD 2023 ref. 8

HFD 2021 ref. 56

HFD 2021 ref. 11

HFD 2021 ref. 1

HFD 2020 ref. 55

HFD 2020 ref. 18

HFD 2020 ref. 7

HFD 2019 ref. 56

HFD 2019 ref. 34

HFD 2019 ref. 21

HFD 2019 not. 4

HFD 2018 ref. 44

HFD 2018 ref. 21

HFD 2017 ref. 27

HFD 2015 ref. 46

HFD 2013 ref. 81

HFD 2012 ref. 8

HFD 2011 not. 81

RÅ 2010 ref. 53

RÅ 2010 ref. 17

RÅ 2009 ref 104

RÅ 2009 ref. 61

RÅ 2009 ref. 57

RÅ 2008 ref. 78

RÅ 2008 ref.17

RÅ 2005 ref. 86

RÅ 2004 ref. 90

RÅ 2004 ref. 31
RÅ 2004 ref. 16
RÅ 2003 ref. 33
RÅ 2000 ref. 11
RÅ 2000 not.176
RÅ 2000 not. 97
RÅ 1999 ref. 54
RÅ 1997 not. 165
RÅ 1997 ref. 23 I

Försäkringskassans vägledningar

2024:02	Återbetalning
2021:01	Vård i gränsöverskridande situationer
2018:4	Omvårdnadsbidrag
2018:3	Merkostnadsersättning
2018:1	Rättelse och ändring av beslut
2017:1	Övergripande bestämmelser i SFB, unionsrätten och internationella avtal
2013:1	Sjukersättning
2013:2	Aktivitetsersättning
2012:2	Handikappersättning
2012:1	Vårdbidrag
2005:2	Fordringshantering hos Försäkringskassan
2005:1	Utbetalning av förmåner, bidrag och ersättningar
2004:7	Förvaltningsrätt i praktiken
2004:1	Kontrollutredning
2001:7	Omprövning och överklagande av Försäkringskassans beslut
2001:3	Offentlighet, sekretess och behandling av personuppgifter

Försäkringskassans övriga publikationer

2007:02 Försäkringskassans produktionsprocess för att utreda och besluta om assistansersättning

Speciallitteratur

Anmäla oro för barn – stöd för anmälningsskyldiga och andra anmälare, Socialstyrelsen

FN:s barnrättskommitté allmänna kommentar nr 12 och 14

Bostad med särskild service för vuxna enligt LSS – Stöd för rättstillämpning och handläggning, Socialstyrelsen 2002

Klassifikation av funktionstillstånd, funktionshinder och hälsa, Svensk version av International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF), Socialstyrelsen

Lex Sarah – Handbok för tillämpningen av bestämmelserna om lex Sarah, Socialstyrelsen

Vårdprogram för barn med trakealkanyl, 2018
http://www.barnallergisektionen.se/riktlinjer_lungmedicin/trakeostomi.pdf

Bilaga 1 Beslut som har fattats före lagändringarna i SFB och LSS den 1 april 2018

Från och med den 1 april 2018 har det skett förändringar i SFB och LSS. Den här bilagan handlar om vad det är som har ändrats och hur Försäkringskassan ska hantera beslut som har fattats före den 1 april 2018. Bakgrunden till lagändringarna beskrivs i prop. 2017/18:78 *Vissa förslag om personlig assistans*.

Förändringar från och med den 1 april 2018

- Tvåårsomprövningen av rätten till assistansersättning tas bort.
- Försäkringskassan är skyldig att ompröva rätten till assistansersättning i den utsträckning som denna rätt har minskat i omfattning på grund av väsentligt ändrade förhållanden som är hänförliga till den försäkrade.
- Personlig assistans ska kunna beviljas för
 - tid under den enskildes dygnsvila när en assistent behöver vara tillgänglig i väntan på att den enskilde behöver hjälp utan att det är fråga om tillsyn (väntetid)
 - tid under den enskildes dygnsvila när en assistent i stället behöver finnas till förfogande på annan plats i väntan på att den enskilde behöver hjälp (beredskap)
 - tid när en assistent behöver vara närvarande i samband med en aktivitet utanför den enskildes hem på grund av att ett hjälpbehov kan förväntas uppstå.

Beslut som har fattats före den 1 april 2018

Äldre bestämmelser i SFB och LSS gäller före den 1 april 2018. Äldre bestämmelser gäller även om den försäkrade begär omprövning eller överklagar ett beslut som fattats utifrån äldre bestämmelser.

Beslut som fattas efter den 1 april 2018

Nya bestämmelser i SFB eller LSS gäller från och med den 1 april 2018.

Omprövning vid ändrade förhållanden före den 1 april

51 kap. 12 § SFB

Rätten till assistansersättning ska omprövas sedan två år förflutit från senaste prövningen och vid väsentligt ändrade förhållanden.

Lämnas assistansersättning till en försäkrad som har fyllt 65 år får omprövning ske endast vid väsentligt ändrade förhållanden.

51 kap. 13 § SFB

13 § En ändring av assistansersättning vid väsentligt ändrade förhållanden ska gälla från och med den månad när anledningen till ändring uppkom.

Personlig assistans före den 1 april

9 a § LSS

Med personlig assistans enligt 9 § 2 avses personligt utformat stöd som ges av ett begränsat antal personer åt den som på grund av stora och varaktiga funktionshinder behöver hjälp med sin personliga hygien, måltider, att klä av och på sig, att kommunicera med andra eller annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper om den funktionshindrade (grundläggande behov).

Den som har behov av personlig assistans för sina grundläggande behov har även rätt till insats enligt 9 § 2 för andra personliga behov om behoven inte tillgodoses på annat sätt.

Den som har behov av mer än en personlig assistent samtidigt, har rätt till två eller flera assistenter endast om möjligheterna att få bidrag enligt lagen (2018:222) om bostadsanpassningsbidrag eller hjälpmedel enligt hälso- och sjukvårdslagen (2017:30), har utretts.

Med anledning av HFD 2017 ref. 27 beslutade Försäkringskassan den 27 oktober 2017 om ett rättsligt ställningstagande:

(FKRS 2017:05) Assistansersättning - hjälp med andra personliga behov.

Som en följd av domen och det rättsliga ställningstagandet slutade två andra rättsliga ställningstaganden att gälla:

(FKRS 2012:05) Bedömning av aktiviteter utanför hemmet inom assistansersättning

(FKRS 2013:01) Bedömning av föräldraansvar och väntetid under natten inom assistansersättning

Det rättsliga ställningstagandet FKRS 2017:05 slutade att gälla efter lagändringen i LSS den 1 april 2018.

Vägledning 2003:6 version 19

3.5 Omprövning efter två år och vid väsentligt ändrade förhållanden

51 kap. 12 § SFB

Rätten till assistansersättning ska omprövas sedan två år förflutit från senaste prövningen och vid väsentligt ändrade förhållanden.

Lämnas assistansersättning till en försäkrad som har fyllt 65 år får omprövning ske endast vid väsentligt ändrade förhållanden.

Försäkringskassan kan inte ompröva rätten till assistansersättning innan två år har gått sedan den senaste prövningen annat än om förhållandena har ändrats väsentligt.

Även beslut om högre timbelopp enligt 51 kap. 11 § SFB ska omprövas i samband med tvåårsomprövning och vid väsentligt ändrade förhållanden.

Det är Försäkringskassan som ska visa att förutsättningarna för omprövning är uppfyllda. Antingen för att det gått minst två år sedan senaste prövningen av rätt till assistansersättning eller för att förhållandena har ändrats väsentligt sedan dess. När Försäkringskassan har visat att det finns anledning att ompröva beslutet är det den försäkrade som ska visa att hen har rätt till assistansersättning.

När rätten till assistansersättning omprövas enligt 51 kap. 12 § SFB ska sakfrågan, det vill säga rätten till ersättning, bedömas utifrån de förutsättningar som gäller vid tiden för omprövningen. Förutsättningarna för rätten till assistansersättning styrs av författningar, rättspraxis och annan normering. Annan normering kan vara domsnytt, rättsfallsöversikter eller rättsliga ställningstaganden. Om förutsättningarna har ändrats sedan den senaste prövningen kan det påverka den enskildes fortsatta rätt till ersättning eller antalet beviljade assistanstimmar. Alla förutsättningar för rätten till assistansersättning ska fortfarande vara uppfyllda. Försäkringskassan är alltså inte bunden av den bedömning som är gjord vid föregående prövning.

Vid en omprövning finns uppgifter sedan tidigare prövningar som kan vara en utgångspunkt när kompletteringsbehovet bedöms. Utifrån de förutsättningar som gäller vid tidpunkten för den aktuella prövningen behöver handläggaren ta ställning till om de uppgifter som redan finns är tillräckliga eller om, och i så fall på vilket sätt, de måste kompletteras med hänsyn till aktuella förhållanden eller eventuell ny praxis.

Ett beslut efter omprövning kan innebära att den enskilde har rätt till assistansersättning i samma omfattning som tidigare eller att ersättningen minskas eller dras in. Eftersom besluten kan vara betungande för den enskilde har Försäkringskassan ett stort utredningsansvar. Hur omfattande utredning som måste göras får bedömas i varje enskilt fall.

Om omprövningen medför en annan bedömning än i det tidigare beslutet ska beslutet motiveras tydligt, så att den enskilde kan se vad det är som har gjort att Försäkringskassan kommit fram till en annan slutsats än i tidigare beslut. Försäkringskassan måste även i framtida prövningar kunna se hur bedömningen har gjorts.

Läs mer i riktlinjer (2005:14) Att skriva kommuniseringsbrev och beslutsbrev i Försäkringskassan och i vägledning 2004:7, avsnitt 10.4.

Metodstöd – omprövning efter två år och vid väsentligt ändrade förhållanden

När du har bedömt att förutsättningarna för en omprövning är uppfyllda (se 3.5.1 och 3.5.2) behöver du ta ställning till följande:

- Vilka förutsättningar gäller vid tidpunkten för omprövningen?
- Vilken information finns tillgänglig från andra ärenden och vad säger den?
- Behövs ytterligare information för att kunna bedöma om det finns rätt till assistansersättning?

Om omprövningen innebär att du gör en annan bedömning än i tidigare beslut behöver du också tänka på att motivera det nya beslutet så att den försäkrade förstår varför du nu har gjort en annan bedömning.

3.5.1 Omprövning två år efter den senaste prövningen

Med den senaste prövningen av rätten till assistansersättning menas Försäkringskassans senaste prövning av

- om den enskilde uppfyller förutsättningarna för rätt till assistansersättning
- hur många assistanstimmar den enskilde har rätt till ersättning för.

Det innebär att en omprövning, det vill säga en ny prövning, av rätten till assistansersättning görs två år efter ett grundbeslut eller ett beslut efter en omprövning enligt 51 kap 12 § SFB. Det gäller även om det tidigare beslutet har omprövats enligt 113 kap. 3 eller 7 §§ SFB eller överklagats enligt 113 kap. 10 § SFB och avgjorts, oavsett utgången. En annan ordning skulle innebära att den enskilde genom att överklaga det tidigare beslutet skulle kunna skjuta upp kommande tvåårsomprövning.

En omprövning av rätten till assistansersättning två år efter den senaste prövningen innebär att Försäkringskassan ska bedöma rätten till ersättning utifrån de författningar, den rättspraxis och den normering som tillkommit sedan det tidigare beslutet. Det innebär att Försäkringskassan ska göra en ny fullständig prövning av sakfrågan.

Metodstöd – ta ställning till tidpunkten för omprövning

När någon har beviljats assistansersättning första gången ska du ta ställning till när rätten till assistansersättning ska omprövas. En tvåårsomprövning ska göras två år efter tidpunkten för det senaste beslutet.

När Försäkringskassan efter omprövning har beslutat att den enskilde har fortsatt rätt till assistansersättning ska du ta ställning till när rätten till assistansersättning ska omprövas nästa gång.

Tidpunkten för nästa omprövning flyttas inte fram även om den enskilde

- ansöker om och beviljas assistansersättning för fler timmar innan två år har förflutit
- begär omprövning eller överklagar Försäkringskassan beslut eller ett domstolsbeslut.

Tidpunkten registreras i IT-stödet, vilket genererar en åtgärdsimpuls när det är dags att ompröva rätten till assistansersättning. Om den försäkrade vid den tidpunkten har fyllt 65 år är det dock inte aktuellt med någon tvåårsomprövning.

3.5.2 Omprövning vid väsentligt ändrade förhållanden

Begreppet väsentligt ändrade förhållanden har funnits med sedan LASS tillkom. I fråga om omprövning för den som fyllt 65 år uttalas i förarbetena att det förekommer att den enskilde på eget initiativ väljer bort assistans och assistansersättning för att till exempel i stället flytta till en gruppbostad eller begär att assistansen ska minska (prop. 2000/01:5 s. 14). I övrigt har frågan inte närmare berörts i förarbetena. Det saknas också närmare praxis på området.

Ändrade förhållanden är förhållanden hos den enskilde eller i omgivningen som har ändrats sedan Försäkringskassans tidigare beslut och som påverkar rätten till eller storleken på assistansersättningen (jämför 110 kap. 46 § SFB). Det går däremot inte att exakt säga vad som är väsentligt ändrade förhållanden. Bestämmelsen innebär att rätten till assistansersättning endast kan omprövas i vissa fall. Det kan till exempel vara att den enskildes hjälpbehov tillgodoses genom annat samhällsstöd, att hen har ett annat boende eller att hälsotillståndet är förändrat.

Det blir en bedömning från fall till fall om förändringen är så betydelsefull att den är väsentlig. Det innebär till exempel att det oftast ska vara fråga om omfattande annat samhällsstöd. Att den enskilde flyttar till gruppbostad och därmed inte längre uppfyller lagens krav för rätt till personlig assistans, innebär väsentligt ändrade förhållanden. Om hen däremot flyttar till en bostad med särskild service för vuxna behöver det utredas om förhållandena är väsentligt förändrade.

En utredning om väsentligt ändrade förhållanden kan göras när den enskilde eller någon annan har gjort en anmälan till Försäkringskassan. Försäkringskassan kan också i handläggningen, till exempel genom uppgifter i Tidsredovisning assistans-ersättning (3059) eller Räkning assistansersättning (3057), få indikationer om att det finns skäl att göra en utredning.

Det är de faktiska förhållandena som ska ha ändrats sedan senaste beslutet att bevilja assistansersättning. Ändrad tillämpning – till exempel på grund av RÅ 2009 ref. 57 – utgör inte väsentligt ändrade förhållanden. Försäkringskassan måste också med en konkret utredning kunna styrka att förhållandena har ändrats väsentligt sedan tidigare

beslut, det räcker inte med indicier eller en utredning som innehåller frågetecken (se också avsnitt 7.2).

Om Försäkringskassan bedömer att förhållandena har ändrats väsentligt ska rätten till assistansersättning enligt 51 kap. 12 § SFB omprövas utifrån de författningar, den rättspraxis och den normering som tillkommit sedan det tidigare beslutet. Det innebär att Försäkringskassan ska göra en ny fullständig prövning av sakfrågan.

Metodstöd – väsentligt ändrade förhållanden

När du får en impuls som indikerar att något har förändrats behöver du ta ställning till om förändringen innebär att förhållandena har ändrats väsentligt. Om du bedömer att förhållandena

- inte har ändrats väsentligt dokumenterar du din bedömning i journalen och utreder inte rätten till assistansersättning
- har ändrats väsentligt gör du en ny fullständig sakprövning av den enskildes rätt till assistansersättning.

Bilaga 2 Beslut som gäller för tid före lagändringen den 1 juli 2020

SFB och LSS ändrades den 1 juli 2020. Den här bilagan handlar om förändringarna i 9 a § LSS och hur Försäkringskassan ska hantera beslut som gäller för tid före den 1 juli 2020. Gällande de ändringar som samtidigt gjordes i 51 kap. 6 § och 106 kap. 25 a § SFB, se i stället avsnitt 6.8 samt 6.10. Bakgrunden till lagändringarna beskrivs i prop. 2019/20:92 *Personlig assistans för samtliga hjälpmoment som avser andning och måltider i form av sondmatning*.

Förändring från och med den 1 juli 2020

Från och med den 1 juli gäller följande.

- Hjälptid med andning och måltider i form av sondmatning ska ge rätt till personlig assistans oavsett hjälpens karaktär.
- Vissa hjälpåtgärder ska alltid anses vara personlig assistans för andra personliga behov även om assistentens insats inte är kvalificerad. Det gäller hjälpåtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges, och åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med måltider i form av sondmatning.
- Andning och måltider i form av sondmatning som grundläggande behov ska kunna ge rätt till assistansersättning även om de skulle ingå i det normala föräldraansvaret. Det gäller även åtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges samt åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med sådana måltider i form av sondmatning.
- Hjälptid med andning och måltider i form av sondmatning som grundläggande behov undantas från kravet på särskilda skäl i skola och barnomsorg. Det gäller även hjälpåtgärder som är direkt nödvändiga för att hjälp med andning ska kunna ges, och åtgärder som är direkt nödvändiga för förberedelse och efterarbete i samband med måltider i form av sondmatning.

Det rättsliga ställningstagandet FKRS 2018:04 slutade att gälla efter lagändringen i LSS den 1 juli 2020.

Beslut som gäller för tid före den 1 juli 2020

Äldre bestämmelser gäller för tid före den 1 juli 2020. Äldre bestämmelser gäller även om den försäkrade begär omprövning på eller överklagar ett beslut som fattats utifrån de äldre bestämmelserna. Se nedan under vägledning (2003:6) version 26. Om ett beslut är fattat före den 1 juli 2020 men omprövas därefter kan alltså både den gamla och nya lydelsen bli tillämpliga.

9 a § LSS

Med personlig assistans enligt 9 § 2 avses personligt utformat stöd som ges av ett begränsat antal personer åt den som på grund av stora och varaktiga funktionshinder behöver hjälp med andning, sin personliga hygien, måltider, att klä av och på sig, att kommunicera med andra eller annan hjälp som förutsätter ingående kunskaper om den funktionshindrade (grundläggande behov).

Den som har behov av personlig assistans för sina grundläggande behov har även rätt till insats enligt 9 § 2 för andra personliga behov om behoven inte tillgodoses på annat sätt. Personlig assistans för andra personliga behov avser även

1. tid under den enskildes dygnsvila när en assistent behöver vara tillgänglig i väntan på att den enskilde behöver hjälp utan att det är fråga om tillsyn (väntetid),
2. tid under den enskildes dygnsvila när en assistent i stället behöver finnas till förfogande på annan plats i väntan på att den enskilde behöver hjälp (beredskap), och
3. tid när en assistent behöver vara närvarande i samband med en aktivitet utanför den enskildes hem på grund av att ett hjälpbehov kan förväntas uppstå.

Den som har behov av mer än en personlig assistent samtidigt, har rätt till två eller flera assistenter endast om möjligheterna att få bidrag enligt lagen (2018:222) om bostadsanpassningsbidrag eller hjälpmedel enligt hälso- och sjukvårdslagen (2017:30), har utretts.

Vägledning (2003:6) version 26

9.1.1 Hjälp med andning

För att vi ska bedöma att hjälp med andning är ett grundläggande behov ska

- den enskilde ha en dokumenterad nedsättning av andningsfunktionerna
- det finnas risk för den enskildes hälsa, ytterst den enskildes liv om inte hjälpinsatserna ges.

Hjälpåtgärder som mer allmänt syftar till att förbättra andningsförmågan, eller underlätta andning är alltså inte ett grundläggande behov. (Prop. 2018/19:145 s. 29)

Eftersom det ska finnas en dokumenterad nedsättning av andningsfunktionerna förutsätter detta att en legitimerad yrkesutövare genom undersökning har fastställt detta. Som stöd för vad som avses med andningsfunktionerna kan utgångspunkt tas från WHO:s International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF). Vilka andningsfunktionerna är framgår av den svenska versionen av ICF under andningsfunktioner kapitel 4 i komponenten kroppsfunktioner. Nedsättningen ska vara av sådan grad att den enskildes liv riskeras om hen inte får hjälp med sin andning.

Prövningen om den personliga assistenten har tillräckliga kunskaper för att kunna utföra hjälpåtgärder på ett säkert sätt vid andning görs vid egenvårdsbedömningen i varje enskilt fall (jämför prop. 2018/19:145 s. 20).

Vad ingår i hjälp med andning som grundläggande behov?

Hjälp med andning kan handla både om praktisk hjälp och övervakning. Enligt förarbetena kan det till exempel gälla avancerad andningsgymnastik (jfr hjälpbehovet i HFD 2015 ref. 46), respiratorvård, hantering av trakealkanyl vid trakeostomi,

slemsugning i andningsvägarna och övervakning på grund av risk för kvävning eller lungblödningar (prop. 2018/19:145 s. 29).

Andningsgymnastik är olika övningar och moment som görs för att få upp slem från luftvägarna. Det är en fysioterapeut som tar fram en individuell plan utifrån varje persons behov. I HFD 2015 ref. 46 var det fråga om att personen flera gånger om dagen behöver hjälp med andningsgymnastik för att lossa och hosta upp slem från lungorna (jämför HFD 2015 ref. 46).

I vilken utsträckning berättigar hjälp med andning till insatsen personlig assistans enligt 9 a § LSS?

Hjälpen ska vara av en särskild karaktär, som kännetecknas av att den är mycket privat och uppfattas som mycket känslig för den personliga integriteten. Det rör sig om praktisk hjälp vid till exempel andningsgymnastik, slemsugning, hantering av trakealkanyl vid trakeostomi, att ansluta eller ta bort en person till respirator samt eventuell handventilation om fel skulle uppstå med respiratorn och att ta bort slem från andningsvägarna. Övriga moment som hör till den här typen av hjälp som för- och efterarbete med exempelvis rengöring av medicinteknisk utrustning är inte av sådan karaktär.

Av *Vårdprogram för barn med trakealkanyl, 2018* framgår det att det alltid behöver finnas någon i barnets absoluta närhet som kan byta kanyl om den av misstag rycks ut eller täpps till av slem (prop. 2018/19:145, s 11). Det kan i vissa fall även gälla vuxna med funktionsnedsättning.

Även vid övervakning av andning ska hjälpen vara av en särskild karaktär, det vill säga tillräckligt privat och integritetskänslig. Behovet av övervakning och hur den sker ska framgå av utredningen. Det krävs normalt att hjälp med övervakning sker på ett intensivt och närgånget sätt för att vara tillräckligt integritetsnära. Att den försäkrade behöver övervakas och ha någon i sin absoluta närhet innebär inte att hjälp med övervakning av andning med automatik ska anses tillräckligt integritets-nära för att ses som hjälp med grundläggande behov. En individuell bedömning av om den försäkrade behöver övervakas på ett intensivt och närgånget sätt måste således alltid göras i det enskilda fallet.

9.1.3 Hjälp med måltider

Hjälp med måltider kan språkligt gälla allt från att bestämma vilken mat man ska äta, matlagning, duka fram och av mat, få mat på tallriken och hålla upp dryck, skära och dela maten och att inta måltiden.

Vad ingår i hjälp med måltider som grundläggande behov?

För att hjälp med måltiden ska bedömas vara ett grundläggande behov krävs att den försäkrade behöver hjälp att inta måltiden (jämför prop. 1992/93:159 s. 64 och 174).

HFD har klargjort att avgörande för om hjälp med måltider ska bedömas vara grundläggande behov bör vara om kroppen tillförs den näring som den behöver. På vilket sätt näringen intas bör inte vara utslagsgivande. Även andra sätt att tillgodose en persons näringsbehov än att föra mat till munnen kan alltså innefattas i begreppet måltid. Därför bör sondmatning likställas med måltid i den mening som avses i 9 a § första stycket LSS. (HFD 2018 ref. 21, domsnytt 2018:007)

Hjälp med måltid omfattar hela den tid som det tar att inta en måltid. Övriga moment runt måltiden som hjälp med att laga mat, duka fram och av mat, att få mat på tallriken, att skära och dela mat anses inte vara hjälp med grundläggande behov (RÅ 2009 ref. 57). När det gäller sondmatning har HFD konstaterat att själva näringstillförseln, från påkoppling av sondslang till urkoppling av denna, ingår i begreppet måltid. Däremot ingår inte förberedelser och efterarbete, som till exempel att göra rent sondsprutan (HFD 2018 ref 21). I vissa fall kan den enskilde av medicinska skäl behöva övervakning under sondmatningen. (Försäkringskassans rättsliga ställnings-tagande [FKRS 2018:04])

Bedömning av hjälp med måltid i form av sondmatning). Övervakningen är en del av hjälpen med måltiden, inte ett separat hjälpbehov.

Prövningen om den personliga assistenten har tillräckliga kunskaper för att kunna utföra hjälpåtgärder på ett säkert sätt vid sondmatning görs vid egenvårdsbedömningen i varje enskilt fall (jämför prop. 2018/19:145 s. 20).

I vilken utsträckning berättigar hjälp med måltider till insatsen personlig assistans enligt 9 a § LSS?

För att bedöma om hjälpen med måltider är ett grundläggande behov, behöver man ta ställning till om hjälpen i sin helhet eller delvis är av tillräckligt privat karaktär. Se ovan under *Hjälpen ska vara av integritetsnära karaktär*. Det beror på att det ska handla om situationer som är av krävande eller på annat sätt komplicerad natur, i regel av mycket personligt slag. Detta måste avgöras efter en individuell bedömning av förhållandena i det enskilda fallet. En sådan bedömning kan till exempel leda till att vissa delar av sondmatningen bedöms som sådan hjälp med det grundläggande behovet måltid att det ger rätt till assistansersättning, men att hjälp med andra delar av sondmatningen inte gör det.

Att bli matad genom munnen anses vara hjälp av mycket privat och integritetskänslig karaktär eftersom det innebär ett mycket nära samspel mellan den enskilde och assistenten (jämför FKRS 2018:04). Om en person i samband med att hen blir matad får maten i halsen, är hjälpen med att få bort maten av mycket personligt slag.

Intagande av måltid kan också avse situationer när den försäkrade inte är fysiskt förhindrad att föra maten till munnen, men inte förstår att hen ska göra det och därför måste matas. Det kan exempelvis gälla personer med kognitiva funktionsnedsättningar och demenssjukdomar. I intagande av måltid ingår även att tugga och svälja maten och att hjälpa en person som har satt i halsen.

Hjälp med på- och urkoppling samt justering av slangar i samband med sondmatning är vanligen tillräckligt privat och integritetskänslig (FKRS 2018:04).

Själva matningen genom sond, det vill säga näringstillförseln, är dock *typiskt sett* inte tillräckligt privat och integritetskänslig. Det beror på att sondmatning utförs på ett annat sätt än matning genom munnen. Vid sondmatning behövs vanligtvis inte ett motsvarande samspel som när matningen sker genom munnen. (FKRS 2018:04)

Sondmatning kan dock i vissa fall förutsätta att assistenten övervakar matningen och därigenom den enskilde på ett så intensivt och närgånget sätt att matningen bör betraktas som tillräckligt privat och integritetskänslig. Sådan övervakning kan behövas av medicinska skäl när det finns en väsentligt förhöjd risk för att vätska och mat hamnar i luftstrupe och lungor (aspiration) med risk för allvarliga komplikationer om den enskilde inte själv kan påkalla hjälp. Det kan vara fallet för medvetande-sänkta personer, sängbundna personer utan normal sväljreflex och personer med tendens till ventrikelretention (jämför Vårdhandboken). Det rör sig om en komplex medicinsk bedömning som bör göras i varje enskilt fall. (FKRS 2018:04)

Behovet av sådan övervakning bör vara en direkt följd av att assistenten sondmatar den enskilde. Det bör alltså inte vara fråga om tillsynsbehov som hade funnits även om assistenten inte hade sondmatat den enskilde. Det bör inte heller vara fråga om aktiv tillsyn av övervakande karaktär som förutsätter ingående kunskaper om den enskilde. (FKRS 2018:04)

Eftersom behovet av övervakning är en följd av den enskildes behov av närings-tillförsel, spelar det inte någon roll om assistenten utför sondmatningen manuellt eller maskinellt. Vilken nivå av övervakning som behövs ska framgå av egenvårds-bedömningen eller annan medicinsk utredning i ärendet. (FKRS 2018:04)